

வரிக்குயில்

கோகிலாவின் கதைகளும் விமர்சனமும்

கலை இலக்கியக்கள வெளியீடு

வர்க்குயல்

கோக்லா மகேந்திரனின்
கதைகளும் விமர்சனமும்

தெல்லிப்பழை
கலை இலக்கியக் கள வெளியீடு

ஸ்ரீபுத்தூர்

- ❖ Title : Varikkuyil
- ❖ Subject : Collection of Kohila Mahendran's Short - Stories and Criticism from Various Critics.
- ❖ Compile Editor : Kohila Mahendirarajah
- ❖ Copy right : Mr. Krishnar Mahendirarajah
- ❖ Published by : Lyceum of Literary and Aesthetic Studies, Tellippalai.
- ❖ Printers : Amma Printing Works Inuvil.
- ❖ Pages : 285 + VIII
- ❖ Price : 600/-
- ❖ ISBN : 978-955-7973-03-6

பதிப்புரை

தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக்களம் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் செய்த பணிகளில் நூல் வெளியீடுகளே முதன்மை பெறுகின்றன. அவற்றுள்ளும் ஆக்க இலக்கிய நூல்களே அதிகமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. எல்லாமாக நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கனதியான நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவை 1986 தொடக்கம் இன்றுவரை, போர்க்காலகட்டத்தில் கூடத் தொடர்ந்து வெளிவந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இந்த வரிசையில் கோகிலா மகேந்திரன் தொகுத்து வெளியிடும் “வரிக்குயில்” என்ற இந்த ஆக்க இலக்கிய நூல் ஒரு புதிய அமைப்பில் வெளி வருகிறது. அதாவது சிறுகதைகள் முதல் பாகமாகவும், அவருடைய ஆக்க இலக்கியம் பற்றிய மதிப்பீடுகள் இரண்டாம் பாகமாகவும் இடம்பெறுகின்றன.

1980 தொடக்கம் 2015 வரை அவர் எழுதியவற்றில் முத்திரை பதித்த 18 சிறுகதைகள் இந்த நூலில் உள்ளன. கால வெள்ளத்தில் அழியாது நிலைத்து இருந்த கதைகள் அவை. இனியும் அழியா இடம் பிடிக்க வல்லன.

இரண்டாம் பகுதி கோகிலாவின் ஆக்க இலக்கியங்கள் பற்றிய மதிப்பீடு. இதனையும் இரு வகையாக நோக்கலாம். முதல்வகை உயர் கல்வி நிறுவனமான பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெறுவதற்கான ஆய்வுக்காக எழுதப்பட்ட இரு ஆய்வு மதிப்பீடுகளின் சிறு பகுதிகள். இரண்டாம் வகை மூத்த எழுத்தாளர்களும், விமர்சகர்களும் இவருடைய சில படைப்புக்கள் பற்றி அவ்வப்போது பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய மதிப்பீடுகள். இதில் கே.எஸ். சிவகுமார்ன், அன்னலட்சுமி இராசதுரை, எம்.கே. முருகானந்தன், செங்கை ஆழியான், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன், நா. சண்முகலிங்கன், சிவமலர் சுந்தரயாரதி போன்றோர் அடங்குகின்றனர். இவர்களில் சிலரது மதிப்பீடுகள் கனதியானவை. மாணவர்களுக்கும் வழிகாட்டியாக அமையக் கூடியவை.

பல்கலைக்கழகப் பட்டக்கல்வி நிறைவுக்காக ரஜினி இலட்சுமணன், த. தவணேஸ்வரி ஆகிய இருவரினாலும் எழுதப்பட்ட விமர்சனம் தற்காலப் பல்கலைக்கழக நவீன மதிப்பீட்டு ஆய்வு முறையில்

எழுதப்பட்டவை. அவை ஆய்வு முறை பற்றிக் கற்போருக்கும் பயன்தரக் கூடியது. அத்துடன் இலகுவில் மனதில் பதியவும் வாய்ப்பானவை.

மொத்தத்தில் இந்த நூலில் கோகிலா மகேந்திரனின் சிறு கதைகள், கோகிலாவின் படைப்புக்கள் பற்றிய மூத்த எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள் ஆகியோரின் மதிப்பீடுகள் இக்காலப் பல்கலைக்கழகப் பாணியில் அமைந்த ஆய்வுகள் ஆகிய மூன்று விதமான ஆக்கங்கள் வாசகர்களுக்கு விருந்தாகின்றன.

இந்தப் புதுமைப் பயன் விளைக்க வல்ல நூலை வெளியிடுவதில் தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம் பெருமைப் படுகிறது.

17-11-2016

சைவம்புலவர், கலாபூஷணம்
சு. செல்லத்துரை
தலைவர், கலை இலக்கியக்களம்

மடைமாற்றமும் மதிப்பீடும்

புதிய தீவுகளைக் கண்டு பிடிக்கும் பயணத்தில் கப்பல் உடைந்து றொபேட் ஒரு தீவை அடைந்தான். தனியே வாழ்ந்தான். குடில் ஒன்று கட்டிக் கொண்டான். கப்பல் ஏதாவது வந்து தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று நாள்தோறும் இறைவனை வேண்டினான். ஆயினும் கப்பல் எதுவும் வரவில்லை. ஒரு நாள் குடிசை தற்செயலாகத் தீப்பற்றி எரிந்து போனது. தனியாக வாழும் இடத்தில் பாதுகாப்புக்கு ஒரு இடம் கூட இல்லாமல் போனது பற்றி அவன் அதீத கவலை அடைந்தான். அழுதான். அப்போது ஒரு கப்பல் வந்தது. இவனது எரிந்த குடிசைக்கு வந்த கப்பல் தலைவன் சொன்னான் “புகையைப் பார்த்தேன் யாரோ மனிதர் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன் வந்தேன்” என்று. குடில் எரிந்ததும் ஒரு வகையில் நன்மையாயிற்று. இது ஒரு கதை! சிறுகதை வடிவத்தில் சொல்லப்படாத ஒரு சிறிய கதை!

எமது வாழ்வில் நெருக்கீடுகள் பல வரும். வந்தன. எமது சமூகத்தில் பெண்ணாக வாழ்வது ஒரு நெருக்கீடு. எமது நாட்டின் சிறுபான்மைச் சமூகமான தமிழராக வாழ்வது பெரிய நெருக்கீடு. முப்பது வருடகாலம் உள்நாட்டு யுத்தம் நடைபெற்ற பூமியில் வாழ்வது மனவடுவுக்குரிய நெருக்கீடு. எமது நாட்டில் இருந்து புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் அந்தந்த நாடுகளின் கலாசார அதிர்ச்சிக்குள் வாழ்வதும் ஒரு அழுத்தந்தான். இவை எல்லாம் எனக்குப் பல அனுபவங்களைத் தந்தன.

தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியில் கவிஞர். செ. கதிரேசர் பிள்ளை போன்ற உன்னத தமிழ் ஆசிரியர்களிடம் தமிழ் படிக்க நேர்ந்த புண்ணியத்தால் க.பொ.த சாதாரணதரம் படிக்கும் போதே கதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். நூலகம் எனக்கு நிறையவே வாசிக்கும் வாய்ப்பைத் தந்தது. பாடசாலைக் காலத்தில் எழுதியதைச் சக மாணவர்கள் தான் வாசித்தார்கள். ஆயினும் பாராட்டினார்கள். “மலர்களைப் போல் தங்கை” என்பது எனது முதல் கதை. அது பிரசுரமாகவில்லை. “குயில்” என்ற சிறு சஞ்சிகையில் 1972இல் பிரசுரமான “அன்பிற்கு முன்னால்” என்ற சிறுகதையுடன் நான் சிறுகதை எழுத்தாளராக இனம் காணப்பட்டேன். அன்று முதல் 2015வரை ஏறத்தாழ எண்பது சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளேன். அவற்றில் பல அவ்வப்போது வெளியிடப்பட்ட சிறுகதைத் தொகுதிகளில் வந்தன.

வாழ்வின் நெருக்கீடுகள் தரும் எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் மடைமாற்றம் (Sublimation) செய்யப்பட்டுச் சிறுகதையாவது உளநலச் சமநிலைக்கு உகந்தது. அதற்காகச் சிறுகதைகள் எல்லாம் உண்மைச் சம்பவங்களாக இருப்பதில்லை. எமது அவதானங்கள், சமூக அநீதி மேலான கோபங்கள், பயங்கள் போன்ற பல விடயங்கள் ஆழ் மனதில் ஊற விடப்படும் போது சில வடிவங்களில் அவை வெளிப்படும். வெளிப்பட்டன. வெளிப்பட்டபோது அவை பற்றிய விமர்சனங்களும் வந்தன.

சில விமர்சனங்கள் என்னை நெறிப்படுத்தின. சில சிந்திக்க வைத்தன. வேறு சில மனிதர்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவின. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் சிலர் தமது பட்டப்பின் தேவைக்காக எனது சிறுகதைகளை ஆய்வு செய்தனர். அவற்றையும் படித்தேன். மொத்தமாக எல்லோரும் சொல்வதை வைத்துப் பார்க்கையில் எனது என்பது கதைகளில் ஒரு இருபது இருபத்தைந்து கதைகள் பலராலும் பாராட்டப்படுவது கண்டேன். அவற்றில் சிலவற்றை இந்த நூலின் முதற் பகுதி கொண்டுள்ளது.

எனது கதைகள் பற்றிய விமர்சனங்களில் முழுமையாக எனக்கு உடன்பாடு இல்லாவிட்டாலும் அந்த விமர்சனங்களை நான் மதிக்கிறேன். எனது கதைகளை விமர்சனத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டமைக்கு மிகவும் நன்றி உடையேன். பல்கலைக்கழக ஆய்வில் உதவிய விரிவுரை யாளர்கள், பேராசிரியர்கள், துறைத் தலைவர்களுக்கும் நன்றி உடையேன். பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியே அவ்வப்போது மதிப்பீடுகளை எழுதிய சமகால எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி உரியது. எனது சிறுகதைகள் இன்னும் பல இருப்பது போல ஆய்வுகளும் விமர்சனங்களும் இன்னும் உள்ளன. அவற்றை எதிர் காலத்தில் தொகுக்க முடியும் என்று நம்புகிறேன். ஆய்வுகள் முழுமையாக இங்கு சேர்க்கப்படவில்லை. அவற்றின் சில முக்கிய பகுதிகள் மட்டும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

கலை இலக்கியக்கள வெளியீடாக வரும் இந்நூலுக்குப் பதிப்புரை வழங்கிய கனத்தின் தலைவர் சைவப்புலவர், கலாபூஷணம் சு. செல்லத் துரை அவர்களுக்கும், நூலைப் பதித்து வழங்கும் இணுவில் அம்மா அச்சகத்தினருக்கும் எனது நன்றி.

கே.கே.எஸ். வீதி,
கோண்டாவில் மேற்கு,
கோண்டாவில்.

கோகிலா மகேந்திரன்
17-12-2016

வரிக்குயில் சிறுகதைகள்

◆ பலியாடுகள்	01
◆ ஒரு பிணத்தின் தரிசனம்	07
◆ அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு	12
◆ உள்ளத்தால் அடிமைகள்	17
◆ சடப்பொருள் என்றுதான் நினைப்போ?	24
◆ ஒரு சதுரம் இருளாக	30
◆ எரியும்	38
◆ முகாமுக்குப் போகாத அகதி	47
◆ மனதையே கழுவி	54
◆ காற்றுக்கு மூச்சு நிண்டு போச்சு	64
◆ பூக்குளிப்பு	71
◆ கூறானது மனம்	76
◆ புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்	82
◆ விழுதலும் எழுதலும்	88
◆ கால் ஒப்பம்	97
◆ சுன்னாகம் < சிட்னி < சுன்னாகம்	108
◆ ஜக்கரண்டா	117
◆ ஆத்ம இம்சை	122

ஆய்வு

◆ அறியப்பட்ட எழுத்தாளர் - நா. சண்முகலிங்கன்	127
◆ கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகள் - - ரஜினி லட்சுமணன்	
சிறுகதை உள்ளடக்கம்	128
புனைதிறன் மதிப்பீடு	157
நிறைவுரை	192

- ◆ கோகிலா மகேந்திரனின் படைப்புகளில் பெண்கள்
 - த. தவணேஸ்வரி
 - கோகிலா மகேந்திரனின் கதைகளின்
 - முக்கியத்துவம் 197
 - பெண்களுக்கான பிரச்சினைகளும் தீர்வுகளும் 207
 - பெண்ணிய நோக்கில் கோகிலா மகேந்திரனின்
 - பாத்திரங்கள் 235
 - கோகிலாவும் சமகால எழுத்தாளர் சிலரும் 253
- ◆ கோகிலா மகேந்திரனின் உளவியற் கதைகள்
 - கே.எஸ். சிவகுமாரன் 264
- ◆ முகங்களும் மூடிகளும்
 - எம். கே. முருகானந்தன் 267
- ◆ கோகிலா மகேந்திரன்
 - செங்கை ஆழியான் 273
- ◆ மனித சொரூபங்கள் - சிறுகதைத் தொகுதி 275
- ◆ கோகிலா மகேந்திரனின் சில கதைகள்
 - ஒரு வெட்டு முகம் 277
 - புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்
- ◆ கோகிலா மகேந்திரனின் முகங்களும் மூடிகளும்
 - சிறுகதைத் தொகுதி - ஒரு பார்வை 281
 - எஸ். சிவமலர்
- ◆ வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்
 - அண்ணலட்சுமி இராசதுரை 284

கதைகள்

1/2

1/2

1/2

பல்யாடுகள்

விடிந்தால் சனிக்கிழமை! வைகாசி மாதத்தின் கடைசிச் சனிக்கிழமை. தெளிந்த வானத்தில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு மின்னும் நட்சத்திரங்கள். ஒரு முன்னிரவுப் பொழுது! நேரம் எட்டு மணி இருக்கலாம். அந்த நேரத்தில் பொதுவாக அமைதியில் மூழ்கிக் கிடக்கும் அந்த ஊர்த்தெரு இன்று வழமைக்கு மீறிய தொரு புதுமையாய்.. பெரிய அமளிப்பட்டது.

சைக்கிள் மணிகளின் கிணிங்... கிணிங்.. ஒலிகளும் ஓடிச் செல்லும் சிறுவர்களின் கூச்சலும், காலடிச் சத்தங்களும் மெதுவாக நடந்து செல்வோர் கதைக்கும் ஓசையும்...!

“இந்த முறை கந்தசாயின்ரை கிடாய்தான் முதல் கிடாய்.. ஒருத்தரும் அசைக்கேலாது என்ன...?”

“அதிர் உயரத்தைப் பாத்தியே? அந்த நீட்டுச் செவியும்.. பிடரியிலை குத்திக் கொண்டு நிக்கிற கறுப்பு மயிரும்.. அது காலை நிலத்திலை குத்தி ஓடியாற பாய்ச்சலும்.. மூவாயிரத்தைந்நாறு போகும் என்னடா மச்சான்...?”

“நான் பந்தயம் கட்டுறன்.. நாலாயிரம் போகும்..”

“செல்லத்துரையின்ரை கிடாயும் தோல்வி போகாதெண்டு கதைக்கிறாங்கள்.. இனி இரண்டையும் பக்கத்திலை விட்டுப் பாத்தாத்தான் தெரியும்...”

ஓகோ! இப்போது தானே விஷயம் புரிகிறது! விடிந்தால் வேள்வி, காடேறி வைரவர் கோயில் வேள்வி... கந்தசாயியின் திறம் கடாவை ஒரு புதிதான ஆச்சரியமாய், வேடிக்கை பார்க்கப் போகும் சனக்கூட்டந்தான் தெருவை அமளிப்படுத்துகிறது இப்படி!

அந்த இரவு முழுவதும் கந்தசாமி வீட்டில்.. ஒரே கொண்டாட்டந்தான். கோயிலுக்கு வரப்போகிற கடாக்களில் எல்லாம் திறமானது இதுதான் என்றால்.. அதைவிட உற்சாகமான, அதைவிட மகிழ்ச்சிக் குரிய... அதைவிட வெற்றிகரமான செய்தி வேறு என்னதான் இருக்கிறது உலகத்தில்! இந்தச் சந்தோஷத்தைக் கொண்டாடாமல் வேறு என்னதான் செய்வது சொல்லுங்கள்...! சொல்லுங்களேன்!! நல்ல கதை தான்!

ஆடு கட்டப்பட்டிருந்த அந்தக் கொட்டில் பல்வேறு நிறங்களைக் கொண்ட “புளோரசன்ஸ்” மின் ஒளி விளக்குகளால் கோலாகலமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சிவப்பு, பச்சை, நீல, மஞ்சள் குளிர் ஒளியில் அந்த வெள்ளை ஆடு கம்பீரமாய் நின்றது. இந்த யுகத்தில், மனிதனுக்குக் கூடக் கிடைக்காத கௌரவங்களை எல்லாம் பெற்றிருக்கும் அதற்குப் பெருமையாக இருக்காதா பின்னே?

அதன் கழுத்தை அலங்கரிக்கும் அந்த மலர்மாலை, கமகம வென்று மணம் பரப்பும் மல்லிகை மாலை.. நிலத்தை முத்தமிடுகிறது. கந்தசாமி மணமகனாக மண மேடையில் நின்ற போதும் கூட ஒருவரும் இத்தனை பெரிய மாலை போட்டதாய் நினைவில்லை.

“பருக்கிறதெல்லாம் பருக்கியாச்சே?” சுந்தரம் நினைவுபடுத்திய பிறகு தான், குடிசைக்குள் அவசரமாய் ஓடிக் “கறுப்பு” எடுத்து வருகிறான் கந்தசாமி. திமிறித் திரும்பும் கடாவின் கொடுப்பினுள் வல்லிபுரம் கையைச் சொருகி வாயைத் திறந்து பிடித்துக் கொள்ள அதற்குக் “கறுப்பு” பருக்குகிறான் கந்தசாமி.

அரைப் போத்தலாவது பருக்கினால் தான் காலையில் உசாராய் நிற்கும். அல்லது திமிர் கூடி விழுந்து விழுந்து பருக்கும்.

ஆற்றிவு பெற்ற மனிதன் பழக்கிவிட்ட கெட்ட பழக்கங்களை இந்த ஐந்தறிவு உயிர் பழகவில்லையே என்பதில் அகுயைப்படுவது போல மிகப் பலவந்தமாகப் பருக்கப்பட்ட சாராயத்தைக் குடித்துவிட்டு நிற்க முடியாமல் மூசுகிறது கடா!

கொட்டிலுக்கு வெளியே மேசைகளை அடுக்கிப் போடப்பட்ட தற்காலிக மேடையிலே அரிச்சந்திரன் கூத்து ஆரம்பமாகிவிட்டது. கடா பார்க்க வந்தவர்களில் பலர் மேடைக்கு முன்னால் அமர்ந்து கூத்துப் பார்வையிடுகிறார்.

“இந்த முறையும் திறங்கிடாய் உனக்குத் தான் என்ன?” அப் போது தான் வந்த சிவசம்பர் இப்படிக்கேட்டு விட்டதில் கந்தசாமிக்குப் பெருமைதான். அவன் உடலை வளைத்துத் தலையைத் திருப்பி அசட்டுச் சிரிப்புடன் சொல்கிறான்.

“நான் நேர்த்திக் கடன் வைக்கேக்கையே... திறங்கிடாய் வெட்டிற தெண்டு தானே வைச்சனான்...”

“ஓ.. நேர்த்தியே? என்னத்துக்கு நேர்த்தி?”

“உங்களுக்குத் தெரியாதே? போன வருஷம் நான் சாகக் கிடந்த னான் எல்லோ? உள்ள ஆஸ்பத்திரி எல்லாம் ஏறி இறங்கி.. எவ்வளவு காசைக் கொட்டிச் செலவழிச்சு. உந்தக் கண்டறியாத இங்கிலீசு படிச்ச டாக்குத்தர் மாரெல்லாம் கைவிட்டிட்டாங்கள்... கடைசியிலை காடேறி வைரவர் தானே என்னைக் காப்பாத்தினது...”

“அப்ப நேர்த்தி வைச்சாப்பிறகுதான் வருத்தம் மாறினதோ?”

“பின்னை என்ன? திறங்கிடாய் அடுத்த வரியம் வெட்டுவன் எண்டு நேந்த பிறகு தான் மாறினது...”

வைரவர் தன்னிடம் “லஞ்சம்” வாங்குவதற்கு ஒப்புக் கொண்டு தன் வருத்தத்தை மாற்றிய கதையைக் கதைகதையாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் கந்தசாமி. வைரவர் கேட்டதற்காகவே, தான் எங்கெல் லாம் தேடி இந்தச் சிறந்த இனக்குட்டியை வாங்கி அதை ஆசையாய் அன்பாய்.. எவ்வளவு பணத்தைத் தான் செலவழித்து உழுந்தும், கஞ்சியும் முருக்கமிலையும் போட்டு வளர்த்த கதையை அலுக்காமல் சலிக்காமல் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

அரிச்சந்திரன் கூத்து அதிகாலை இரண்டு மணிவரை நேரத்தை இழுத்தடித்து விட்டது. பலூன்களாலும் கிரேப் பேப்பர் மாலைகளாலும் மிக அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த டிராக்டர் ஒன்று கடாவை ஏற்றிச் செல்வதற்கு ஆயத்தமாய் நிற்கிறது. அதிகாலை இரண்டு மணிக் கெல்லாம் ஊர்வலம் புறப்பட்டு விட்டது. தான் தருவதாக வாக்களித்த “லஞ்சத்தைத்” தவறாமல் தந்துவிட வேண்டும் என்றும் அப்படித் தந்து விட்டால் வைரவர் தன்னை ஒரு குறையுமின்றி வைத்திருப்பார் என்றும் நம்புகிற கந்தசாமி முன்னே செல்ல நாலு சோடி மேள தாளங்களுடன்

ஊர்வலம் அந்தக் கிராம வீதிகளில் மெதுவாக அசைந்து செல்கிறது. சாமக் கோழி கூவுகிற அந்த நேரத்திலும் கூட வீட்டுக்கு வீடு நித்திரையில் இருந்தவர் எல்லாம் எழுந்து வந்து படலையில் நின்று வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள்.

ஊர்வலம் கோயிலை அடைந்த போது நேரம் அதிகாலை நாலு மணியாகிவிட்டது. நடந்தே வந்து சேர்ந்த பல கடாக்களும் கோழிகளும் ஏற்கனவே கோயிலை அடைந்து விட்டன. கந்தசாமியின் கடாவோடு போட்டி போடக்கூடிய அளவு வளர்ந்துவிட்ட செல்லத்துரையின் கடா அப்போது தான் கோயிலின் தெற்கு வீதியில் வந்து கொண்டிருந்தது.

நாவலர் சொன்னது, சொன்னபடி தவறாமல் சூரியன் உதிக்க ஐந்து நாழிகைக்கு முன் நித்திரை விட்டெழுந்து, காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு முதல் நாளைய இந்துப் பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்த ஆறுமுகசாமி ஐயர் கூடக் கோயில் வீதியில் இருந்த தமது வீட்டுப் படலைக்கு வந்து “கடா ஊர்வலம்” பார்க்கிறார். அந்த இந்துவில் ஆச்சார்ய சுவாமிகள் ஒருவர் “கோயில்களில் உயிர்ப்பலி நிறுத்தப்பட வேண்டும்” என்று எழுதியிருந்த உபதேசத்தைத் தான் அவர் சற்று முன்னர் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவருக்கு அண்மையில் ஊர்வலத்துடன் வந்த கந்தசாமி “எப்பிடிச் சாமி! என்றை கிடாயை யாராவது அசைக்க முடியுமோ பாருங்கோ!” என்றான்.

“அசைக்க முடியாதுங்கிறது சரியடாப்பா.. இந்தப் பேப்பர்ல என்னா எழுதியிருக்கான் பாத்தியா.. கோயில்லை இப்பிடில்லாம் செஞ்சுக்கிறது அதர்மமோ இல்லையோ?”

ஐயர் காட்டிய பத்திரிகையை எட்டிப்பார்த்தான் கந்தசாமி. அவனுக்கு வாசிக்கத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தாலும் கூட....

எழுபத்தைந்து ரூபாவுக்கு அவன் குட்டியாக வாங்கிய கடா இன்று மூவாயிரத்துக்கு மேல் விற்கப் போகிறது!

“இந்த முறை முதல் கிடாய் கந்தசாமின்றையா மெல்லே?” என்று அந்த ஊரில் எல்லோரது நாவிலும் கந்தசாமியின் பெயர் நுழைந்து நுழைந்து வருகிறது. இந்தப் பொருளாதார லாபத்தையும் புகழையும்

“கைபறிய” விட்டு விட்டு இந்தச் சாமியாரின் உபதேசத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க அவனுக்கென்ன விசரா?

அழகுராணிப் போட்டிக்கு வரும் அழகிகள் எல்லாம் மேடையில் லைன் அப் பண்ணுவது போலக் கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்த கடாக்கள் எல்லாம் அதற்கென அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடையில் மாலையும் கழுத் துமாக, வரிசை போகும் காட்சி கண்ணுக்கு விருந்தாகத்தான் இருக் கிறது.

கோயில் முதலாளி பொங்கல் பானையை ஏற்றி வைத்தார். கோயிலுக்கு வருடாவருடம் வருகின்ற கடாக்களில் திறமானதைத் தெரிவு செய்து “நாச கொழுந்தாகப்” பலியிடுவது முதலாளிக்கு உரித் தான செயல்! ஒருவரும் காணாத நேரத்தில் மெதுவாக ஓர் ஐம்பது ரூபா நோட்டை முதலாளியின் கையினுள் செலுத்தி விட்டான் செல்லத்துரை. அதை வாங்கிக் கொண்ட முதலாளி சரியான நேரத்தில் கந்தசாமியின் காலை வாரி விட்டு விட்டார்.

கந்தசாமியின் கடாதான் பூசைக்கடா என்று எல்லாரும் எதிர் பார்த்திருந்த வேளையில் முதலாளி செல்லத்துரையின் கடாவைப் பிடித்து, முன்னுக்குக் கொண்டு வந்ததைப் பார்த்த கந்தசாமியின் உள்ளம் சூடேறிய எண்ணெய் போல் கொதித்தது.

எம்பி எம்பிக் குதித்தான் அவன்.

“கைக்குள்ளை காசு வாங்கிக் கொண்டு உவங்கன் செய்யிற வேலை.. எங்களுக்கு விளங்காதெண்டு நினைச்சினமாக்கும்...”

கொடுக்குக் கட்டிக் கொண்டு முன்னுக்கு வந்தான் கந்தசாமி. அம்பு மாதிரி வந்து தைத்த அந்தச் சொற் பிரயோகம், முதலாளியின் கண்களை... சிவந்த கண்களை... மேலும் சிவக்க வைக்கிறது. அவர் வாய் திறக்க முதல் செல்லத்துரை சொன்னான்.

“முதலாளி சொல்லுறது தான் முடிவு.. நீ அலம்பிப் பிரயோசன மில்லை. நாச கொழுந்து எனக்குத் தான்...” சொல்லிக் கொண்டே ஏளன மாய்ச் சிரித்த செல்லத்துரையின் பரிகசிப்பைத் தாங்க முடியாமல்... அவன் கண்ணத்தில் பளீரென அடித்து விட்டான் கந்தசாமி.

கடாக்களும் கோழிகளும் வெட்டவென அங்கே பூஜையில் வைக்
கப்பட்டிருந்த கூரான கத்தியைப் பாய்ந்து தூக்கிக் கொண்ட செல்லத்
துரையை யாரும் ஓடி வந்து தடுக்க முதலே, அந்தக் கத்தி கந்த
சாமியின் கையைப் பதம் பார்த்து விட்டது. குருதி ஒழுகும் கையுடன்
மயங்கிவிட்ட கந்தசாமியை ஏற்றிக் கொண்டு ஒரு கார் பெரியாஸ்
பத்திரிக்கு விரைந்து கொண்டிருக்கிறது.

லஞ்சம் வாங்கிய வைரவர் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முதலே ஏன்
தன்னைக் கைவிட்டார், ஏன் தன்னுயிரைப் பலி எடுக்க யோசிக்கிறார்
என்பது பற்றிக் கந்தசாமி ஏதாவது யோசிக்கிறானா அல்லது அந்தப் பலி
யாடுகள் போலவே தன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி ஒன்றும் புரிந்து கொள்
ளாத சடமாக இருக்கிறானா?

தெரியவில்லை!

(09-09-1979 ஈ.முநாடு)

ஒரு பிணத்தின் தரிசனம்

அந்த ஊரின் வழக்க மேளங்கள் நிரையாய் அமர்ந்து திருவாசகம் படிக்கின்றன. அப்போதுதான் உள்ளே நுழைந்த நடராசர், தனது சயிக்கிளடிக்கு விரைந்தோடிச் சயிக்கிளடில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கிழிந்த ஒலைப்பாயினுள் துளாவி, இராவணன் பூச்சிகள் நன்றாகப் படித்துக் கிழித்திருந்த திருவாசகப் புத்தகம் ஒன்றினைத் தடவி எடுத்துக்கொண்டு வந்து அந்த வரிசையில் தானும் அமர்ந்து கொண்டு கண்ணாடிக் கூட்டைத் திறந்து, பொருத்தெல்லாம் அழுக்கேறிப் போயிருந்த மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டிக்கொள்கிறார். பிறகென்ன? ஒரே காட்டுக் கூச்சலும் கழுதைக் கத்தலும் தான்!

மருமகள் பூரணமும் மற்றவர்களும் பலதையும் . சொல்லிப் புலம்புவதைத்தான் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்று திருவாசகம் படிக்கச் சொன்னால் அந்த இதமற்ற கூச்சலும் மனதுக்கு நிம்மதியைத் தராது போகவே வீட்டைச்சுற்றிச் சுற்றி ஓடவேண்டும் போன்றதொரு துறு துறுப்பில் தவித்தார் தம்பிமுத்துக்கிழவர். உள்ளே குமைந்து கொண்டிருந்த எத்தனையோ மனப் போராட்டங்களின் புறக்காட்சியாய்க் கண்களில் கனத்த நீர்த்துளிகளைச் சால்வைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டார்.

திண்மையான உடலும் செழிப்பான முகமுமாய் இன்னும் உயிருடன் உறங்குவது போலவே படுத்திருக்கும் தன் கணவனை... வெள்ளைப் பழந்துணியினால் கட்டப்பட்டிருக்கும் அவனது அதரங்களைக்கூட வெறிகொண்டவள் போலக் கட்டி அணைத்து முத்தமிடுகிறாள் பூரணம்.

“என்றை தேவா...! என்றை ராசா! என்னை விட்டிட்டுப் போட்டியே! ஐயோ நான் இனி ஆற்ற உழைப்பை நம்பியிருப்பன். அப்பூ.. நான் என்ன செய்யப்போறன்... என்னை இப்படிக் கதறவிட்டுப் போட்டியே ராசா...” என்று இடையிடை பெரிய அவலக்குரல் எடுத்துப் பக்கத்து வீட்டுக்குக் கேட்கும்படி குழறி அழுவதும் இடையிடை வார்த்தைகளற்று யோசிப்பதும், திடீரென்று மௌனமாய் உட்கார்ந்து மாணசீகமாகப் புலம்புவது மாய் நேரத்தைச் செலவழித்துக் கொண்டிருக்கும் பூரணத்தைப்

பார்த்தால் கல்நெஞ்சங்கள் கூடக் கரையுந்தான். செழிப்பாக நடமாட வேண்டிய நாற்பது வயதில் ஒரு ஆண்மகனைப் பறிகொடுத்து நிற்ப தென்றால் அதுவும் ஒன்றும் இல்லாமல் வந்த காய்ச்சல் “மேனிஞ்சைட்டிஸ்” என்ற பெயரில் உயிரைக் குடித்துவிட்டுப் போவதென்றால் எவருடைய உள்ளமும் நொந்து வலிக்குந்தான்.

கூடத்தில் ஒரு மூலையில் வட்டமாகக் குந்தியிருக்கும் பெண்கள் கூட்டத்தில் பலவிதமான ஊர்க்கதைகள் மெல்லப்படுகின்றன.

“மெய்யே, உதென்ன உப்பிடி ஒரு காய்ச்சல். காய்ச்சல் வந்து இரண்டு நாளிலை உயிர் போறதை நானெண்டால் கேள்விப்படல்லை...” மஞ்சள் இந்தியன் வொயில் தொடக்கிய கதைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பச்சை நைலகல் இரகசியமாய்ச் சொல்கிறது.

“ஆஸ்பத்திரியிலை கைகாலைப் போட்டிச்சு எழுப்பித் திரிஞ்சு வராமெல்லே... நஞ்சைக் கிஞ்சைக் குடிச்சாரோ ஆர்கண்டது...” கிழக்குக் கரையில் இருந்த நீல போர்டர் தானும் சேர்ந்து தாளம் போட்டது. உவையின்றை குடும்பத்துக்குள்ளை நெடுகப் பிரச்சினை. அவற்றை ஆக்களுக்கும் பெண்சாதியின்றை ஆக்களுக்கும் இடையிலை ஆர் எழுப்பம் எண்டு நெடுகப் புடுங்குப்பாடு... தற்கொலை எண்டாலும் சொல்லுவினமே... பூசி மெழுகிப் போடுவினம்...”

அவர்களின் கதைக்குக் கையும் காலும் முளைக்கிற வேகத்தைப் பார்த்தால் மிக விரைவில் அது தற்கொலைதான் என்று நிரூபித்தே விடுவார்கள் போல் இருந்தது.

“டாங்கு... டுக்குடு.. டுக்குடு.. டாங்கு... டாங்கு” மேள ஒலி கேட்கத் தொடங்கும் போதே உட்கார்ந்த இடத்தில் இருந்து உரத்துக் குரல் கொடுத்தார் நடராசர்.

“மேளத்தை நிப்பாட்டச் சொல்லுங்கோ... இஞ்சை இன்னும் தேவாரம் படிச்ச முடியேல்லை...”

“ஆர் அவர் நிப்பாட்டச் சொல்றவர்? மேளம் பிடிச்சது நான்... நான் சொல்றன் அடிக்கச் சொல்லி... அவருக்கென்ன அதுக்கை ஒரு முன்னாடு...” இது தம்பிப்பிள்ளைக் கிழவரின் மூத்த மகன் முத்தையா வின் குரல். நடராசருக்கு மனதுக்குள்ளே ஆவி பறந்தாலும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்தோக்கி அவர் காத்திருக்கின்றார். கொழும்பிலிருந்து வரவேண்டியவர்கள் எல்லாம், யாழ்தேவியில் மாலை மூன்று மணி

யளவில் வந்து சேரும் வரை செத்தவீடு களை கட்டவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஸ்டேசனுக்குப் போயிருந்த காரின் “ஹார்ன்” ஒலி கேட்டதுமே செத்தவீட்டில் களைத்துப் போய் மூலைக்கு மூலை உட்கார்ந்து ஊர்க்கதைகளை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லாம் சுறுசுறுப்படைந்தனர். காரிலிருந்து இறங்கிய தம்பிப்பிள்ளையின் இளையமகன் சிவராஜா ஒரு அடி எடுத்து வைக்க முதலே ஓடிச் சென்று கட்டிக்கொண்டார் தம்பிமுத்துக் கிழவர்.

“கொண்ணையை உனக்கு உயிரோடை காட்ட முடியாத பாவியாயிட்டேனடா! வருத்தம் எண்டு கூட உனக்கு அறிவிக்காமல் விட்டிட்டேனே... ஐயோ இப்பிடி நடக்குமெண்டு ஆர் கண்டது? இந்த வயதிலை அவன் போகப் போகிறான் எண்டு... ஒரு சாத்திரி கூடச் சொல்லேல்லையே” என்று பலமாக நெஞ்சில் அடித்துக் கொண்டே தனது தந்தை முழக்கித் தீர்த்த ஒப்பாரி சிவராஜாவின் உள்ளத்தின் உள்ளே சென்று வேதனை செய்கிறது. அவன் நெகிழ்ந்து மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் உதிர்த்ததைக் கண்டு தம்பிப்பிள்ளை நிலத்தில் விழுந்து உருண்டு பிரண்டு குழறுகிறார்.

“ஐயோ.... எனக்குக் கொள்ளி வைக்கவெண்டு உன்னைப் பெத்தனே.. உனக்கு என்னைக் கொள்ளி வைக்க வைச்சிட்டுப் போட்டியேடா. ஐயோ என்னாலை ஏலாது. நான் வைக்கமாட்டன்”

தம்பிப்பிள்ளை கிழவரைத் தூக்கி அணைத்தபடி “இனி அழுது என்ன செய்யிறது? உந்த இங்கிலீசு வைத்தியங்களை நம்பாமல் கையோடை என்னட்டை ஒரு ஆள் விட்டிருந்தா நான் காப்பாத்தித் தந்திருப்பன். உது சன்னிக்குணம். இங்கிலீசு வைத்தியத்தாலை ஏலாது. ம... இனி நடந்ததைக் கதைச்சு என்ன பிரயோசனம், நடக்க வேண்டியதைப் பாருங்கோ” என்று கிழவருக்கு ஆறுதல் கூறும் சாட்டில் தனது தமிழ் வைத்தியப் பெருமைகளையும் சரியான இடத்தில் போட்டு வைக்கிறார் ராமுப் பரியாரியார்.

தனது சோலிகளை எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு “கறுப்பும்” ஒரு அரை அடித்துவிட்டு அப்போதுதான் செத்தவீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த நடேசுச் சாத்திரியார், “போனவருசம் உவர் தம்பிப்பிள்ளையற்றை சாதகம் பாக்கேக்கை நான் சொன்னான். உனக்கு ஒரு பெரிய இழப்பு வரப்போகுது. சனியனுக்கு எண்ணெய் சாத்தச் சொல்லி. நான் சொன்னதை நம்பியிருந்தால் இப்பிடி நடக்குமே! இனியாவது உவை எல்லாரும் என்றை சாத்திரத்தை நம்புவினம்” என்று தனது பெருமை களை அங்கிருந்து யாருக்கோ அளந்து கொண்டிருந்தார்.

குளிப்பாட்டுவதற்காகச் சடலத்தை வீட்டுக்குப் பின்புறம் கொண்டு போகிறார்கள். நெடு நேரமாக மிகவும் சூட்சுமமாக நடந்து கொண்டிருந்த சண்டை இப்போதுதான் வெடித்தது. குளிப்பாட்டி முடிந்தவுடன் எவ்வாறு சடலத்தை அலங்காரம் செய்வது என்பதில் தான் பிரச்சினை தொடங்கியது!.

“மாப்பிள்ளைக் கோலத்திலை இந்த வீட்டுக்கு வந்தமாதிரிப் பட்டு வேட்டியும் சால்வையும் தலைப்பாகையுமாகத்தான் காட்டுக்கு அனுப்ப வேணும்” என்று பூரணத்தின் தமையன் நடராசா சொன்னதை சிவராஜா ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஏதோ கருத்து வேற்றுமை ஏற்படுவதை அவதானித்த கிழவர், விரைவாக ஓடி வந்தார். அதற்குள் புதிய சால்வையொன்றை எடுத்துத் தலைப்பாகை கட்டி முடித்துவிட்டார் நடராசர். அவர் சொன்னபடி இந்தச் சபையிலை நடக்க விட்டுவிட்டால் தனக்கு இந்த வீட்டில் மதிப்பில்லை என்றாகிவிடுமே என்று புழுங்கிய கிழவர், “இஞ்சை வந்து தலைப்பா கழண்டு சாயம் கெட்டுத்தானே அவர் இருந்தவர், பிறகு என்னத்துக்குத் தலைப்பா அவருக்கு...” என்று பொருமித் தலைப்பாகையைப் பிடித்துக் கழற்றி எறிந்து விட்டார். “உது உங்கடை பரம்பரைப் புத்தி.. சாதிக்குணம், எந்தச் சபையிலும் விஷயங்களைக் குழப்பிறது...” நடராசர் சொல்லிவிட்ட இந்த வார்த்தைகள் காதில் விழுந்ததோ இல்லையோ, “ஆரடா அவன் என்றை சாதியைப் பற்றிக் கதைக்கிற வடுவான், உன்ரை மனிசி எப்படியான சாதியெண்டு இந்தச் சபையிலை சொல்லிக் காட்டட்டே...” சுண்ணம் இடிக்கவெனக் கொணர்ந்து வைத்திருந்த உலக்கையைத் தூக்கிவிட்டார் கிழவர்.

“வடுவான்” என்று கிழவனால் அழைக்கப்பட்டு விட்ட ஆத்மார்த்த மான அவமதிப்பைத் தாங்க முடியாமல் தேங்காய் உடைக்க வைத்திருந்த கத்தியைத் தூக்கிக்கொண்டார் நடராசர்.

பின்னால் நின்று எட்டிப் பார்த்த நீல போர்டர் சிவப்பு நைலக்ஸுக்குச் சொன்னது. “பார்த்தியே அக்கா நான் வெள்ளைச் சொன்னது சரியாப் போச்சு...” “உவைக்கிள்ள நெடுகப் பிரச்சினை. ஆர் சாதியிலை கூட எண்டு”. “இனி இப்போதைக்குச் சவம் தூக்க மாட்டினாம்.. நான் போகப் போறன்...”

“நில்லுங்கோ. என்ன நடக்கிறதெண்டு பார்த்திட்டுப் போவம். வெட்டுப் பட்டாலும், வெட்டுப்படுவினம்...” சிவப்பு நைலக்ஸுக்குப் புதினம் பார்க்காமல் போக விருப்பமில்லை. எப்போது வெட்டுப்படுவார்கள் என்பது போல் எட்டி எட்டிப் பார்த்தது அது.

“கேடு கெட்ட சாதியனோட உங்களுக்கு என்ன கதை” என்று நடராசரின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள் அவர் மனைவி. வெறி அடங்காத அவர் “விடு என்ற கையை. உவங்களை ஒரு கை பார்க்கத் தான் வேணும்...” என்று இரைந்து கொண்ட மனைவியின் பிடியிலிருந்து திமிறித் திரும்பினார்.

நடராசரின் உறவினர் போல் தோன்றிய சிலர் பந்தலுக்குப் போட்டிருந்த தடிகளை முறித்துக் கொள்ளப் பல பெண்கள் பயந்து அங்கும் இங்கும் சிதறி ஓடியதில் யாரோ நீல போர்டரை நெரிக்க அது கீழே விழுந்து எழுந்தது. குழந்தைகள் வீரிட்டு அலறும் ஒலியுமாக ... அங்கே என்ன நடக்கின்றது என்று தெரியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படு கின்றது. உறவினர் அல்லாத அயலவர்கள், நண்பர்களில் பலர் “இனி உவை சமாதானப்பட்டுச் சவம் தூக்க இருளும். நாங்கள் போவம்” என்று பேசிக்கொண்டு விலகிக்கொள்ள, சற்று நேரத்துக்கு முன் பெரிய கூட்டமாய் இருந்த முற்றத்தில் இப்போது மிகச் சிலரே காணப்படு கின்றனர். காலையில் இருந்து இவ்வளவு நேரமும் துல்லியமாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்த கவலைகள் எல்லாம் எங்கே போனதென்று தெரியாத ஒரு திசையில் போய்விட்டன போலத் தோன்றுகிறது.

“என்றை பிள்ளையை ஒருத்தரும் தொடப்பிடாது. நான் தனியாத் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் கொள்ளி வைச்சிட்டு வருவன்... எல்லா நாயளும் வெளியில போங்கோ..” தம்பிப்பிள்ளைக் கிழவரின் கோப மெய்ப்பாடு எல்லை மீறி வார்த்தைகள் நெருப்பாய் வெளிவர, சிங்கம் போலக் கர்ச்சித்தார் அவர்.

நடுத்தர வயதில் அநியாயமாய் இறந்துவிட்ட தன் பிரிவினால் கவலை கொண்டு யாரும் செத்தவீட்டுக்கு வரவில்லை என்பதையும், தமது திறமைகளைப் பறை சாற்றிக் கொள்வதற்கும் தமது உயர் சாதிப் பெருமைகளை நிரூபணம் செய்து கொள்வதற்கும் இந்தக் கூட்டத்தைப் பயன்படுத்தும் சுயநல நோக்கத்துக்காகவே எல்லோரும் வந்திருக் கிறார்கள் என்பதையும் நிரூபிக்கும் அசிங்கமான பல நிகழ்வுகளைத் தரிசித்துக் கொண்டே அந்த மனிதரின் சவம் அங்கே கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது.

(நீர்ப்பாசனத் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் கழகப் போட்டியில் பரிசு - 1980
ஈழநாடு - பாரிஸ் வாறமலர் மறுபதிப்பு - பெப் 1992
ஈழத்துச் சிறுகதை மஞ்சரி - 1982)

அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்தமுள்ளதாகிறது

உயிருக்காகத் தானே உணவு! உணவுக்காக வேலை! நாலு பேர் பார்க்குமிடத்திற்கு வேலைக்கு வர வேண்டி இருப்பதற்காய் ஏதோ சில அலங்காரங்கள். அலங்காரம் செய்து கொள்கிறாள் என்பதனால் நயீமாவுக்கு வாழ்க்கை மிகவும் இனிப்பாயிருக்கிறது என்று யாரும் எண்ணிவிட முடியாது. பிடிக்கிறது என்பதனால்தான் எல்லாரும் வாழ்கிறார்களா? ஏதோ வாழ வேண்டுமே என்பதற்காகவும் பலர் வாழத்தான் செய்கிறார்கள்.

ஓடும் குதிரைக்கு முன்னால் “கரட்” கட்டித் தொங்கவிடும் கதை போல வாழ்க்கைப் பாதையின் தொலைவில் ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருந்தால் தான் வாழலாம் என்றால்... நிச்சயம் அவள் அதற்கு ஒரு சவால்தானே! வாழ்வில் எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்புக்களும் இன்றியே பதினைந்து நீண்ட வருடங்களை வாழ்ந்து முடித்திருக்கிறாள் அவள். ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் ஒரு ஆணின் துணையைத், தொடர்பை ஏன் நினைவைக்கூட அகற்றிவிட்டுச் சலனமற்ற தெளிந்த மனதுடன் வாழ்ந்துவிட முடியும் என்பதற்கு அவள் ஓர் அபூர்வ உதாரணம். அப்படி வாழ்வதே ஒரு வகையில் அவளுக்குச் சலபமாகக்கூட இருந்தது. துயரம் தோய்ந்த நிறைவும், துன்பம் கலந்த தெளிவும், விரக்தி சேர்ந்த மகிழ்வும், மௌனம் செறிந்த அமைதியும் கொண்ட இந்த வாழ்க்கை அவளுக்கு ஓர் ஆசீர்வாதமா? அல்லது தண்டனையா? எப்படையும் இருக்கலாம். அவள் அதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. நினைத்துப் பார்ப்பதால் புதிதாக என்ன வந்துவிடப் போகிறது?

பிறந்த நாள் வாழ்த்து முடிந்து ஒலிக்கும் இசை வானொலியில் கேட்கிறது. நேரம் ஏழு பதினைந்து. நிலைக்கண்ணாடியின் முன் நின்று தலையைச் சீவும் போது, பக்கவாட்டில் பிரிக்கப்பட்ட உச்சியின் அருகில் திட்டுத்திட்டாய் தோன்றிய நரைகள்... அவள் இளமை ஒரு முடிவுக்கு வந்து கொண்டிருப்பதை நினைவுபடுத்துகின்றன. “பிளவுசின்” கீழே மெதுவாக எட்டிப் பார்க்கும் வயிற்று மடிப்புத் தசை அவள் உடலின் வண்பியல் முதிர்வு ஏற்படுவதை அறிமுகம் செய்கிறது. முகத்தின் பிரபையில் மட்டும் முப்பத்தேழு வருட அனுபவம் தென்படவில்லை.

பக்கத்து அறையின் சுலைஹாவை மற்றப் பெண்கள் கேலி செய்வதும், சிரிப்பதும், அவள் சினூங்குவதும் ஹாஸ்டல் பெரிய அமர்க்களப்படுகிறது. இஸ்லாமியப் பண்பைப் பற்றிச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத அந்தச் சுலைஹா அண்மையில் யாரோ ஒருவனுக்குக் “கிச்ட்” ஆகி இருக்கிறாள் போலும். நேற்று பஸ்ஸிலே அவள் பக்கத்தில் அந்த அவள் இருந்து, அவள் தோள்களை மெதுவாக அணைந்தபடி காதுக்குள் ஏதோ சொல்ல, சுலைஹா மலர்ந்து சிரித்ததை நயீமா பார்த்தாள். அது அப்படித்தான்! அவன் அப்படித்தான் அர்த்தமின்றி ஏதாவது சொல்வான். அவள் இப்படித்தான் அர்த்தமின்றிச் சிரிப்பாள். ஹாஸ்டலில் பெண்கள் எல்லாம் அவன் பெயரை கடதாசியில் எழுதிக் கட்டிவிடுவார்கள். காலையில் அவள் எழுந்து “பாத்தூம்” போகும் போது,

“பாரடி இவள் ராத்திரி முழுவதும் அவரைக் கழுத்தில் கட்டிப் பிடித்தபடி நித்திரை செய்திருக்கிறாள். பொல்லாத கள்ளியடி...”

என்று சொல்லி ஒருத்தி சிரிக்க, மற்றைய யாவரும் ஓடி வந்து இவள் கழுத்தைப் பார்க்க, ஹாஸ்டல் அமர்க்களப்படும். அவள் சினூங்குவாள். அதிலும் ஒரு நிறைவும் மலர்வும் இருக்கும்

பின்னர்... பின்னர்....

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கைக் காலம் இப்படியே கனவுகள் நிறைந்த தாய் மறைந்து போக, அவன் நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்து அவளைப் பிரிந்து போகும் காலம் தொடர, கல்யாணப் பிரச்சினை வரும் போது, சீதனச் சந்தையிலே பல சரக்குகள் போட்டிக்கு வரும்! அந்த ஏல விற்பனையில், பல லட்சம் ரூபாய்களுடன் வரும் முன்பின் தெரியாத ஒரு பணக்காரி வெற்றி பெற்று விடுவாள்! தன் குடும்பத்தின் தன் தங்கைகளின் நல் வாழ்விற்காய், காதல் தியாகம் என்ற போர்வையில் மறைந்து கொண்டு அவன் அந்தப் பணக்காரியுடன் இணைந்து கொள்வான். போகும் போது வேண்டுமானால்.. நீ உனக்குப் பொருத்தமாய் - பொருத்தமாய் என்று குறிப்பிடவது அந்தஸ்துப் பொருத்தம், பண்பொருத்தம் - போன்றவற்றை - ஒருவரை மணந்து சந்தோஷமாய் வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்தி விட்டுப் போவான். அதன் பின்னர்.... அவள்....

சிந்தனைச் சிறகுகளை மிக வேகமாகத் தட்டிக் கொண்டிருந்த நயீமா.. “நேரம் சரியாக ஏழு மணி முப்பது நிமிடம்” என்ற வானொலி அறிவிப்பாளரின் ஒலியைத் தொடர்ந்து... விரைவாகத்தன் அலுவல்களை

- முடித்துக் கொண்டு அந்தப் பெண்கள் ஹாஸ்டலை விட்டுப் புறப்படுகிறாள். இனி பஸ் பிடித்து, அதற்குள் நெரிந்து முறிந்து, பல ஆண்கள் வேண்டுமென்றே தேகத்தில் உரசுவதையும் வெளிக்காட்ட முடியாத வெறுப்புடன் சகித்துக் கொண்டு ஜன நெரிசலின் அந்தத் தூர்வாடையையும் தாங்கிக் கொண்டு, தலையில் போட்ட சேலையை இழுத்து முடிக் கொண்டு கல்லூரி வாசலில் இறங்க எட்டு மணியாகிவிடும்.

மார்கழி, விடுமுறைக்குப் பின் அன்று கல்லூரி திறக்கப்படும் தினம். பழைய அதிபர் ஓய்வு பெற்றுப் போன பின்னர் புதிதாக யார் வந்திருக்கிறார்களோ, புது மனிதர் “ஷாப்” பாக எட்டு மணிக்கு “நெட்லைன்” அடிக்கும் மனிதராகவும் இருக்கலாம் என்று நினைவுகள் ஓட அவள் விரைந்த போது, அங்கே அன்வர் மாற்றலாகி அவளுக்கு அதிகாரியாய் வரக்கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்புக் கொஞ்சம் கூட அவளுக்கு இருந்திருக்கவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவளுடைய எதிர்பார்ப்பிற்கு மாறாக ஒன்றுமே நடவாதா என்ன? ஒன்றுமே நடக்கக்கூடாதா என்ன?

“பிரின்சிப்பல் கூப்பிடுகிறார் மிஸ்”

என்று பியூன் வந்து சொன்னபோது, துடிக்கும் இதயத்தை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு தான் அவள் பேசினாள். அங்கே அன்வரை - தன்னுடைய அன்வரை- இருபத்திரண்டு வயது வாலிபனாய் அவள் மனதில் இருந்த அன்வரைச் சற்றே மாறுபட்ட முதிர்ந்த தோற்றத்தில் கண்ட போது, ஒரு விநாடி அவள் இதயம் துடிக்க மறந்துதான் போய்விட்டது. “அன்வர்” என்பது அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தமாயிருந்த பெயர் தான். அந்த முகம் - சந்திரன் போன்ற பிரகாசமான அந்த முகம் - அவள் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க விரும்பிய முகம் தான். ஆனால் இப்போது ... அன்வரை மீண்டும் சந்திக்காமலே இருக்கவிரும்பிய ஒரு காலகட்டத்தில் இங்கே அவளுக்கு முன்னால் நிர்ந்தாட்சன்யமாக அவன் அமர்ந்திருக்கிறான்.

“மிஸ்! கொலீஜ் இலை, வழமையாக டைம்ரேபிள் வேலைகள் செய்வதில் நீங்கதான் பழக்கப்பட்ட திறமைசாலினு வைஸ்பிரின்சிப்பல் சொல்றார். எனக்குங் கூட உங்கடை உதவி தேவையாயிருக்கு. கான் யூ பிளீஸ் ஹெல்ப் மீ?”

என்று அவன் கேட்கும் போது, அதில் ஒரு அதிபருக்கு இருக்க வேண்டிய கம்பீரம் எல்லாம் ஒடுங்கி அவளிடம் கையேந்திப் பிச்சை கேட்பது போலத் தொனிக்கிறது, அவன் குரல். அவள் நிமிர்ந்து அவனை இப்போது தான் முதல் முறையாகப் பார்க்கிறாள். இரண்டு நிமிடங்கள் அங்கே மௌனம் நிலவுகிறது.

அந்த மௌன விநாடிகளில்.....

பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் அன்வரை எண்ணி அவள் உள் ளம் எப்படித் தவித்ததோ, அதே தவிப்பு இதய அடி அரங்கில் தோன்றி விடுமோ என்ற பதைப்பில்.. அவளது சிவந்த கண்களில் நீர் கரைகட்டி நிற்கிறது! மேலே, தான் ஏதாவது பேசினால், எங்கே அவள் குமுறி அழுது விடுவாளோ என்ற ஒரு அச்சத்தில்.. மேலே எதுவும் பேசாமல் அவளை அனுப்பி விடுகிறான் அவன்.

“கான் யூ பிளீஸ் ஹெல்ப் மீ?”

அந்தக் கேள்வி திரும்பத் திரும்ப... திரும்பத் திரும்ப... அவள் இதயத்தில் கேட்கிறது. அது டைம் டேபிளுக்கு மட்டுந்தானா? அல்லது பணக்கார மனைவியை நோயாளியாகப் படுக்கையில் விட்டுவிட்டுப் பத்து வயது நிரம்பிய பெண் குழந்தையுடன் அன்வர் படுகின்ற பிரச்சினைகள்.. இன்னொரு துணை அவனுக்கு அவசியம் தேவை என்பதை உணரத் தியிருக்கும் காலகட்டம்! முன்பு அவனால் நேசிக்கப்பட்டவன் இன்னும் தனி மரமாய்த் தன்னைத்தானே பெரிய தண்டனைக்கு ஆளாக்கிக் கொண்டு வாழும் சூழ்நிலை! அதிலும் நாள்தோறும் இருவரும் முகம் பார்த்துப் பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள். எல்லாம் சேர்ந்து.. அவன் எதைத் தன்னிடம் கேட்கக்கூடாது என்று அவள் தினமும் நினைத்துப் பிரார்த்தித்தாளோ அதையே ஒரு நாள் அவன் கேட்டு விடுகிறான்.

“நயீமா! உனக்காக இல்லாவிட்டாலும்... எனக்காக... ஒரு தாயின் உதவியையும், ஒத்தாசையையும் எதிர்பார்க்கும் என் குழந்தைக்காக... கான் யூ...பிளீஸ்...”

அவன் வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை. அவள் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்க்கிறாள். அந்தப் பார்வையின் தீட்சண்யத்தில் அவன் கண்கள் கூசுகின்றன. முகத்தில் தெளிவும், குரலில் தயக்கமற்ற கம்பீரமும், வார்த்தைகளில் அமைதியான ஆழமும் கொண்டு அவள் சொல்கிறாள்.

“ஒரு காலத்திலே விருப்பமாயிருக்கிறது எப்பவுமே விருப்பமாயிருக்கும்னு நீங்க நம்பியிருந்தா... உங்களுக்கு என்னோட அநுதாபங்கள். ஒரு பெண்ணின்ரை வாழ்வு உயிரோடை இருக்கிற இரண்டு ஆண்டுகளிட்டை பங்கு போடப்படுறதை எந்த இக்கட்டான நிலையிலும் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது. அந்த நீதி ஆணுக்கும் உண்டு என்று நினைக்கிறவ நான். ஒரு காலத்திலை, உங்களைப் பாக்கிறது, பேசுகிறது, பழகிறது எல்லாமே, எனக்குப் பிடிச்சதாய் இருந்தது எங்கிறதுக்காக, நீங்க இன்னொரு பொண்ணுக்குச் சொந்தமாயிட்ட பிறகும், அது எனக்குப் பிடிக்குமெண்டா, நான் நயீமாவா இருக்க முடியாது. எனக்குன்னு ஒரு சுய கௌரவம், ஒரு சுய கட்டுப்பாடு இருக்கிறதே அதை விட்டுட்டுக் கீழே இறங்கிடவும் என்னாலே முடியாது. வாழ்க்கையிலை ஒரு அர்த்தமும் இல்லாமல்... ஒரு எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் வாழ்றன் எங்கிறது உண்மையா இருக்கலாம். ஆனா... வாழ்வு முழுவதும் ஒரு நெறியோடை வாழ்ந்திருக்கிறன் என்பதிலை ஒரு அர்த்தம் இருப்பது புரியேல்லையா... அந்த நிறைவிலை ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருக்கிறது தெரியேல்லையா?...”

எங்கோ, எதையோ... அர்த்தமுடன் எதிர் பார்த்துச் செல்வது போல், கம்பீரமாய் எழுந்து தன் வகுப்பை நோக்கிச் செல்லும் நயீமாவைப் புரியாத புதிராய்.. புதிதான புதிராய், விழித்துப் பார்த்து அதிசயித்து நிற்கிறான் அன்வர்.

(1981 இல் பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை
வெளியிட்ட யாழ் பிறை சஞ்சிகையில்
பிரசுரமானது)

உள்ளத்தால் அடிமைகள்

என்னை நிழலாகத் தொடர்ந்த துன்பத்தை விரட்டியடிப்பதற்காகவோ, மறப்பதற்காகவோ அல்லது மடியச் செய்து வெற்றி கொள்வதற்காகவோ தான் இத்தனை வருடமும் நான் உற்சாகத்துடன் போராடிவந்தேன். அந்த நிழல் போராட்டம் தோற்றுப் போய்விட்டது. நிழல் போராட்டங்கள் எப்போதுமே தோல்வியில் தான் முடிவடைந்திருக்கின்றன. அந்தச் சரித்திர நிர்ப்பந்தத்திற்கு விதிவிலக்காக முயன்று தோற்றுப்போய் இப்போது நானும் அந்தச் சரித்திர அடிமைகளில் ஒருத்தியாய்... இல்லை! அப்படி ஆகிவிடக் கூடாது!

மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்று எமது பெண்கள் அடிமை வேலை செய்கிறார்களாம். வேற்று நாட்டின் ஆடவர்களுக்குத் தொழில் செய்கிறார்களாம். பணத்திற்காக எதுவும் செய்யலாம் என்று ஆகிவிட்டதாம். இந்தியா போன்ற நாடுகள் எல்லாம் பெண்களை அங்கே அனுப்பாதிருக்கும்போது. இலங்கை மாத்திரம் ஏன் அனுப்ப வேண்டுமாம். இலங்கையின் மானம் கப்பல் ஏறுகிறதாம். கதறிக்கொண்டு பிரசங்கமாரி பொழிந்துகொண்டு அலைகிறார்கள் எமது ஆண்கள்.

ஆனால் இங்கே....

இலங்கையின் உள்ளே....

மரியாதையான குடும்பத்தின் உள்ளே....

மனைவி என்ற மகத்தான உரிமை வழங்கப்பட்டுப் புஜிக்கப்படுவதாகிய பொய்யம்மைத் தோற்றத்தின் உள்ளே நடப்பவைகள்!

அவை வெளி உலகுக்குத் தெரியாத பூடகங்கள்!

உடலால் அடிமையான பெண்களைப் பற்றித்தான் எல்லாரும் கூச்சல் போடுகிறார்கள்.

உள்ளத்தால் அடிமையாக்கப்பட்ட எங்களைப் பற்றி....

“அழுவதற்கு நேரம் எங்கே இருக்கிறது இவ்வுலகில்? அப்படி அழுவதற்கு நேரம் இருப்பவர்களுக்கு வாழ்வதற்கு எங்கே நேரம் இருக்கப்போகிறது?”

என்று இளமைக் காலக் கனவு வேளைகளில் நான் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வேன். அப்படிச் சொல்லிக்கொண்ட நானே தான் அன்று வாசல் படியில் அமர்ந்து அழுது கொண்டு முன்னே தெரிந்த முருங்கை மரக்காட்சியைத் தொடர்ந்து சென்றேன். தான் பெற்றெடுக்காத தன் வயிற்றில் உதிக்காத ஒரு குஞ்சுக்கு அந்தக் காகம் உணவூட்டிக் கொண்டிருந்தது. குயில் குஞ்சு “கூகூ” என்று கொஞ்சியபடி வாயைத் திறந்து தன் வாயில் அன்புடன் திணிக்கப்பட்ட உணவை விழுங்கியதும் மீண்டும் உணவு தேடுவதற்காகப் பறந்து சென்றது பெண் காகம்.

காகங்களுக்கிடையில் பாரதி பிறக்கவில்லை!

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொழுத்துவோம்!” என்று ஒரு கவிஞர் காகமும் பாடவில்லை. ஆனாலும் அந்தப் பெண் காகம் மிகச் சுதந்திரமாய் தான் விரும்பிய நேரம் விரும்பிய உணவை அந்தக் குஞ்சுக்குக் கொடுப்பதைப் பற்றி “விமர்சனம்” செய்ய வேறு காகங்கள் வரவும் இல்லை.

சிறிய விம்மலாய் இருந்த என் அழகை இந்தச் சிந்தனையைத் தொடர்ந்து பெரிய பிரவாகமாய் வெடித்துச் சிறதறியது.

என் நிலை.....?

தாய்மைப் பேறு என்ற பெரிய பொறுப்பைப் பெண்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் கடவுள் ஏன் அவர்களைப் பொறுப்பற்ற ஆண்களை நம்பி வாழும் அவல நிலைக்குக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறான்?

“என்ன பிள்ளை, இந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தைக்குப் பப்பாசிப்பழம் குடுக்கிறதே.... சன்னியாக்கிப் போடுமெல்லே? இதென்ன கலி காலம்.... ஒரு வயது முடிய முந்தி ஒரு பழவகையும் குடுக்கப்பிடாது....”

“காய்ச்சல் விடும் வரைக்கும் ஒரு பாலும் குடுக்கப்பிடாது. பால் சரியான மந்தம்.... செமிக்காது....”

“தடிமன் வந்தால் சளி மாறும் வரையில் மல்லித் தண்ணியும் தேத்தண்ணியும் தான் குடுக்கிறது. யூனிவேசிற்றியிலை படிச்சாப் போலை எல்லாம் தெரிஞ்சிருமே! பிள்ளை வளக்க அனுபவம் வேணும். எங்களைப்போலை வயதுக்கு முத்த ஆட்கள், எட்டுப் பத்துப் பிள்ளை பெத்து வளத்தவை சொல்லிறதைக் கேட்கிற மனம் வேணும்...”

ஒவ்வொரு நாளும் என் காதில் வந்து விழுகின்ற மாமியின் அர்ச்சனைகள்.

“என்னப்பா... உங்கடை அம்மா இப்பிடிச் சொல்லுறா... இங்கை பாருங்கோ இந்தப் புத்தகத்திலை மூண்டு மாதத்திலை பப்பாசிப்பழம் குடுக்கச் சொல்லி எழுதியிருக்கு... இதையெல்லாம் டொக்ரேஸ் தானே எழுதியிருக்கினம்...”

“காய்ச்சல் விடும் வரைக்கும் பால் குடுக்கப்பிடுவாது என்றால் எனேஜி கிடையாதே... பிள்ளை எப்பிடி எழும்பி நிக்கிறது. ஏதாவது உணவு வேணும் தானே...”

“தடிமனுக்கும் சாப்பாட்டுக்கும் என்ன சம்பந்தம்ப்பா... இஞ்சை நான் கேக்கிறன் நீங்கள்...”

மாமியுடன் எதிர்த்துக் கதைக்க முடியாமல் என் கணவரிடம் நான் முணுமுணுத்துக் கொள்ளும் நினைவுகள்.

“அம்மா சொல்லுறபடி செய்யுமன். உமக்கென்ன குறைஞ்சு போச்சே! இதுதான் பொம்பிளையள் படிக்கப்பிடுவாது எண்டு சொல்லுறது. யூனிவேசிற்றிக்குப் போயிட்டு வந்திட்டா தங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் எண்டு நினைச்சுக் கொள்கிறது... அவ அனுபவப்பட்டவ சொல்லுறபடி செய்ய வேணும்... பிள்ளைக்குச் சாப்பாடு அம்மா பார்த்துக் குடுப்பா... நீர் அதிலை தலையிடாமல் போய்ச் சமையல் வேலையைப் பாரும...”

மாமிக்கு முன்னாலேயே கணவனால் அவமதிக்கப்பட்ட ஆத்மார்த்தமான காயங்கள். என் வயிற்றில் பத்து மாதம் சுமந்து, என் குருதியில் இருந்து உணவுண்டு வளர்ந்த என் பிள்ளைக்கு நான் உணவுட்ட முடியாத ஒரு படித்த அடிமையாய்... மூக்கை முட்டுகின்ற புகைமண்டலத்தினுள் நான் மீண்டும் நுழைந்து கொள்வேன்.

“கலியாணம் முடிஞ்சால் தனிக் குடித்தனம் போயிடவேணும். மாமன், மாமியோடே இருந்தால் எப்பவும் பிரச்சினைதான்...” ஆஸ்பத்திரி சக ஊழியர்கள் அடிக்கடி என்னிடம் சொல்லிக் கொள்வார்கள்.

“என்னப்பா... ஹாஸ்பிட்டல் குவாட்டர்சிலை போய் இருப்பமா? எனக்கும் வேலைக்குப் போய்வரச் சகம். தனியா இருந்திட்டால் வீண் பிரச்சினைகளும் இல்லை...”

நான் ஆயிரம் தடவைகளுக்கு மேல் இப்படி ஒரு விண்ணப்பத்தை இவரிடம் விடுத்திருப்பேன்.

“உமக்கு நைற் டியூட்டி என்றால் நீர் போய்டுவீர், இரவு நேரத்திலை சேர்வன்ரை நம்பிப் பிள்ளையை விட முடியுமே! அதுகள் தூங்கி வழிஞ்சுகொண்டு பால் எண்டு நஞ்சையும் குடுத்திடுங்கள். எப்படியும் எங்கடை அம்மா பாக்கிற மாதிரி மற்றவை பாப்பினமே...”

“எங்கடை தங்கச்சியைக் கூப்பிட்டு வைச்சிருக்கலாம்...”

“பிள்ளை பாத்துப் பழக்கம் இல்லாத உம்மடை தங்கச்சியைவிட எங்கடை அம்மா வடிவாப் பார்த்துக் கொள்ளுவா. பேசாமல் இரும்...”

முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டு விடுகின்ற கதைகளைத் தொடர முடியாமல் நானும் இன்றுவரை அந்த முற்றுப் புள்ளியைத் தாண்டாமல் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

பிள்ளைக்குக் குளிக்க வார்க்கும் போது முதலில் வாயினுள் நீர் விடவேண்டுமாம். பலமுறை சொல்லிச் சொல்லிக் காதில் ஏறாமல் போன நிலையிலும் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கும் தைரியம் இல்லாமல் நான் அன்றும் சொன்னேன்.

“இப்ப மழை காலம். தண்ணீருக்குள்ளை பல வகையான கிருமியள் இருக்கும். தொற்றுக்களை எதிர்க்க வலிமை இல்லாத நிலையிலை இருக்கிற குழந்தையிலை அவை பல நோய்களை உண்டாக்கியிடும். வெறும் கிணற்றுத் தண்ணியைப் பிள்ளையின்ரை வாயிலை விடாதேங்கோ மாமி...”

“இதென்ன பிள்ளை புது நாணயமான கதை. கிணற்றுத் தண்ணியிலை நஞ்சு இருக்கெண்டு வாசிற்றியிலை சொல்லித் தந்தவங்களோ? செத்தாப் பிறகுதான் காலிலை இருந்து தலைக்கு வாக்கிறது. உயிரோடை இருக்கிற பிள்ளைக்கு முதலிலை வாயிலை விட்டுத்தான் பிறகு குளிக்க வாக்க வேணும். நான் எத்தினை பிள்ளையை வளத்தனான். நீ எனக்குப் படிப்பிக்காத பிள்ளை...”

எனது சொல் சபையில் ஏறாது என்பதுதான் தெரிந்த விடய மாயிற்றே!

இரண்டு நாளில் பிள்ளை வயிற்றோட்டத்தினால் பாதிக்கப் பட்டான்!

முதல் நாள் நோய் கண்டபோதே, நான் மருந்து கொடுக்கத் தயாரானபோது,

“அது பிள்ளை எழும்பி நடக்கத் துவங்க வயிற்றாலை போறது வழக்கம். அதுக்கு ஏன் மருந்து...? சும்மா விடுங்கோ!”

என்ற கட்டளைக்கு அவர் பணிய, அவரின் சொல்லுக்குப் பணிந்து போக வேண்டியதாயிற்று.

அன்று வேலையில் இருந்து நான் திரும்பியபோது பிள்ளையின் நிலை மிக மோசமாக இருந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் போனால் பிள்ளையின் உடலில் இருந்து நீர் அதிகமாக இழக்கப்பட்டு “டிகைட்ரேசன்” எனப்படும் ஆபத்தான நிலை உருவாகும் என்று எனக்குத் தெரிந்தது.

வெளியேறும் நீரை ஈடு செய்வதற்குப் போதிய அளவு நீர் உள்ளே கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

“இளநீர் ஒன்று வெட்டித் தாங்கோ... குடுப்பம்” கண்களில் துளிர்ந்த நீர்த்துளிகளைத் தட்டி விட்டுக்கொண்டே நான் பணிவுடன் கேட்டேன்.

“இப்படி வயிற்றாலை போகேக்கை ஒண்டும் குடுக்கப்பிடுவது. தண்ணி, சாப்பாடு ஒண்டும் கண்ணிலையும் காட்டப்பிடுவது. தண்ணி குடிச்சால் இன்னும் வயிற்றாலை போகும்...”

வழமைபோல மாயியின் கட்டளைக்கு இவர் பணிந்து போனார். நான் வெளியே வந்து படியில் அமர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தேன். ஒரு நாளுந் அழக்கூடாது என்று நினைத்திருந்த நான் இன்று.... இதைப்போல இன்னும் பல இன்றுகள்.... ஓ.....

வைத்திய கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற என் வீட்டு நிலை இது வென்றால்.... படிக்காத பெண்கள்... இந் நாட்டில் லட்சக் கணக்காக வாழுகின்ற அத்தகைய பெண்கள் கதி....

இல்லை! இதற்கெல்லாம் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. நான் ஒரு வீறாப்புடன் எழுந்து சென்று நானாகவே இளநீரை அறுத்து வெட்டிப் போச்சியில் விட்டுக் குழந்தைக்குக் கொடுக்கத் தயாரானபோது,

“இதுதான் திமிர் எண்டு சொல்லிறது. நான் சொன்னால் கேக்கப் பிடாது எண்ட பிடிவாதம். படிச்சதாலை வந்த வினை...”

எனது கையில் இருந்த போச்சியைப் பறித்துக் கொண்டு அப்பால் சென்றார் கணவர்.

ஆணுக்குப் பிடிவாதம் இருந்தால் அது சுயகௌரவம்! பெண்ணுக்கு பிடிவாதம் வந்து விட்டாலோ அதன் பெயர் “திமிர்” என்று மாறிவிடும். இவ்வளவு காலமும் அவர்களின் திமிருக்கெல்லாம் நான் ஆடி வந்தேனே, பிள்ளையின் உயிர் ஆபத்தில் இருக்கிற இந்த நிலையில் கூடவா நான் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும்?

பாரதி பாடிப்பாடி அலுத்து நூறு ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையிலும் பெண்ணடிமைத்தனம் எமது நாட்டில் ஒரு அங்குலம் தானும் குறைந்து போகவில்லை என்பதைப் பற்றி நான் கவலைப்படாதிருக்கலாம். ஆனால்... எனது குழந்தையின் உயிரைப் பற்றி.... எனது இரத்தத்தின் இரத்தம் இழக்கப்படப்போவது பற்றிக் கவலையற்றிருக்க நான் என்ன சடப்பொருளா?

முட நம்பிக்கைகளின் தாக்கத்தினால் என் குழந்தை பலி எடுக்கப்படுவதைக் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டும் செயலிழந்திருப்ப தாயின் நான் பெற்ற அறிவின் பயன்தான் என்ன?

நடுநிசியில் எல்லாரும் உறங்கிப் போயிருக்கும் சமயத்தில் என் பிள்ளையைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறேன் நான்! என் கணவர் ஒரு வேளை என்னைத் தொடர்ந்து வரக்கூடுமோ என்று நான் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை!

தூரத்தில் காற்றிலே அசையும் ஒற்றைப் பெண் பனையை நோக்கி நான் விரைந்து நடக்கிறேன். அது என்னை நோக்கி,

“என்ன இத்தனை காயங்களுடனும் நான் இந்தப் பேய்க் காற்றுக்குத் தாக்குப் பிடிக்கிறேனே என்று யோசிக்கிறாயா? எனக்கு யாருடைய உதவியும் தேவையில்லை! நான் பூத்திருக்கும்போதுகூட ஆண் பணயின் மகரந்த மணிகள்தான் என்னைத் தேடிவருமே தவிர நான் என் பூக்களை யாரிடமும் அனுப்ப மாட்டேன்! சீ... என்னளவு தையரியம் கூடவா ஒரு டாக்டர் பெண்ணாகிய உனக்கு இல்லாமல் போய்விடும்? தைரியமாகத் தொடர்ந்து செல்....

என்று கூறுவது போல எனக்கு ஒரு ஒலி கேட்கிறது!

(02-02-1983இல் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ்ச்சேவை I இல் “சிறுகதை” நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பானது)

சட்ப்யொருள் என்று நனைத்தாயோ?

மீடாலை ஐந்து மணியாகியும் வெயில் கனல் வீசிற்று. பங்குனிக் காய்ச்சல் சுள்ளென்று உடலில் சுட்டது.

பத்து நாள் சாப்பாடு இல்லாமல் பட்டினி கிடந்த நாய்க் கூட்டத் தின் முன்னால் சாப்பாட்டுப் பார்சலை எறிந்தது போல.. அந்த மினிபஸ் ஸைக் கண்டதும் சனங்கள் பாய்ந்து ஏறிய காட்சிக்குப் பொருத்தமான உதாரணமாய் அவளுக்கு அதுவே தோன்றியது.

“எந்த நேரத்தில் எது நடக்குமோ? எப்போது போக்குவரத்து எல் லாம் திடீரென எதம்பித்துப் போய்விடுமோ?” என்ற பதட்டத்தில் மக்கள் பாய்ந்தார்கள். அவர்களிலும் பிழையில்லைத் தான்!

ஆனாலும் அவள் நாயாக வில்லை.

அவளுக்குத் தெரியும். கிரிசாம்பாள் மாதிரிக் கடைசிவரையில் நின்றாலும் “மினிபஸ்ஸின் மினிப் பெடியன்” விட்டுவிட்டுப் போகமாட் டான். பாய்ந்தோடிக் கும்பலுக்குள் சேர்ந்து நசுக்குப்படாமல் இறுதி யாகத் தனித்து நிற்ற அவளை, மினிப் பெடியன் இராஜ உபசாரம் செய்து வரவேற்றான்.

“அக்கா, இடமிருக்கு வாங்கோ. உதிலை அடுத்த சந்தியிலை கனபேர் இறங்குவினம், இருக்கிறதாக்கு சீற கிடைக்கும் வாங்கோ”

அவன் உபசாரம் செய்யாமல் இருந்திருந்தாலும் அவள் ஏறித் தான் இருப்பாள். “நெருக்கடி” என்று இதை விட்டுவிட்டு அடுத்ததற்குக் காத்திருப்பதில் பயனில்லை. அடுத்ததும் இப்படி அல்லது இதைவிட மோசமான நிலையில் தான் வரக்கூடும்.

மேலே நீல நிற மேகத்தில் வெண் பஞ்ச முகில்கள் தலை தெறிக்க ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

“அக்கா மேலே ஏறுங்கோ! இதிலை நிண்டா விழுந்திடுவியள், உள்ளுக்குப் போங்கோ” அவள் மேலே ஏறியபின் திரும்பிப் பார்த்தாள், “புற்போட்டில்” ஒற்றைக் கால் தூங்கலில் ஏழுபேர்,

முகத்தை எந்தத்திசையில் திருப்பினாலும் முக்குக் கண்ணாடி உடைந்துவிடும் போல இருந்தது. “பாங்க” கிலிருந்து புறப்படும் போதே கண்ணாடியைக் கழற்றி “ஹாண்ட்பாக்” கில் வைத்துக் கொள்ளாத தன் மறதியைத் தனக்குள்ளாகவே நொந்து கொண்டாள். ஒற்றைக் காலை யாரோ சப்பாத்துக்காலால் நசித்தார்கள். வலியினால் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டவள் நசிபடும் இனத்தில் நானும் ஒரு பிரதிநிதி என்று நினைத்து உடனேயே சிரித்துக் கொண்டாள்.

“அண்ணை, காலை எடுங்கோ என்றை கால் சம்பலாப் போச்சு”

“ஓ ஐ ஆம் சொறி. தெரியாமல் மிதிச்சிட்டன்”

முன்னால் நின்ற அரை நரைக் கிழவர் வாயெல்லாம் பல்லாக மந்தகாசம் செய்து அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆண்களின் வியர்வை நெடி அவளைச் சுற்றிலும் அனல் காற்றாய் வீசியது. சீ... உடலெங்கும் புழுக்கள் நெளிவது போல ஒரே அரிய ன்டம். “ஒரு டொம்பிளை வேலைக்குப் போறதெண்டால், தனிக் கார் எடுத்து வைச்ச ஓட்டிக் கொண்டு போற வசதியிருக்க வேணும்.. அல்லது நடந்து போகக் கூடிய அளவு தூரத்திலை வீடு இருக்க வேணும். இரண்டும் இல்லாட்டி வேலைக்குப் போகப்படாது.”

அவளைவிடக் குறைந்த வயது - குறைந்த சம்பளம் - அந்த “டைப்பிஸ்ட் கிளாக்” சத்தியா, சுகந்தரும் சுகந்தங்களையும் பூசிக் கொண்டு “பாங்க” கிற்கு வருவதைப் பார்க்க அவளுக்குப் பெரிய அகாயை கிளம்பும். என்ன செய்வது? அப்பாவும், தாத்தாவும் ஊரை ஏமாத்திச் சேர்த்து வைச்ச காசு லட்சம் லட்சமாய் இருக்க வேணும் கார் வாங்க? ம... பெரு மூச்சு ஒன்று பெரிதாய்க் கிளம்பி வெளிச் சுவாசமாய் முடிவடைவதற்கிடையில்..

மிளிபஸ் “பிரேக்” போட்டதைச் சாப்பாக வைத்துக் கொண்டு பின்னால் நின்று தன் முழு உடலும் அவள் மேல் படும்படி அவளுக்கு மேல் சாய்ந்தாள் ஒரு “சூலிங் கிளாஸ்.”

அது எதிர்பாராத சாய்வு அல்ல. திட்டமிட்ட சாய்வு என்பதை அவள் இலகுவில் புரிந்து கொண்டாள். ஆனாலும் உடனடியாக ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை. வாயுள் கசந்த எச்சிலை வெளியே எட்டித் துப்பினாள். அவன் மீது விழுந்திருக்க வேண்டியது பாதையோரத்தில் சங்கமமாகியது.

இரண்டாவது முறையாக அவன் அவளது இடுப்புப் பகுதியில் கைபடும்படி நெரித்த போது ஆறடி உயரத்தில் ஆஜானுபாகுவாய் நின்ற அவளது உள்நோக்கம் என்ன வென்று கண்டுபிடிக்க முடியாதிருந்தது அவளால். அவன் காதுருகில் குனிந்து மிக மெலிதாகவும் அமைதியாகவும் அவள் சொன்னாள்.

“தம்பி நாங்கள் கலியாணம் கட்டிப் பிள்ளையும் பெத்த ஆக்கள்”

பக்கத்தில் வேறு யாருக்கும் கேட்டிருக்கலாம். நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவனுக்குக் கட்டாயம் கேட்டது என்பது அவன் “இறக்கம் இறக்கம்” என்று கத்திக் கொண்டு விழி பிதாங்கியபடி பாய்ந்து இறங்கிய வேகத்தில் தெரிந்தது.

உண்மையாகவே திருமணம் செய்வதற்கு முன்னால் கூட இப்படி யானவர்களுக்கு இப்படியாகவும் இப்படி அமைதியாகவும் சொல்லியிருக்கலாம் என்று இப்போது அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அப்போது அப்படி முடியவில்லையே! அம்பனை முதல் மாசியப்பிட்டிச் சந்தியில் கடகத்தையும் தூக்கிக் கொண்டு இறங்கியதுடன் பின்னால் அமர்ந்திருந்த ஒரு “சதுர முஞ்சி” திரைஎப் பாய்ந்து வந்து அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த போதே சிறிது சந்தேகம் இருந்தது.

இது ஏதோ கொழுவலுக்குத் தான் ஆள் வந்திருக்கு. “பிக்பொக்கற்” ஆகவும் இருக்கலாம் என்ற சந்தேகத்தில் அவள் தனது ஹாண்ட்பாக்கை எடுத்து, அவன் இருந்த பக்கத்திற்கு மறுபக்கம் மிக அவதானமாய் வைத்துக் கொண்டாள்.

அவன் தள்ளத் தள்ள, அவளும் தள்ளித் தள்ளி, இனிமேல் தள்ள முடியாத அளவுக்கு ஒதுங்கியிருந்த போது,

அவன் மார்பில் குறுக்காகக் கட்டியிருந்த கையை அவள் பக்கம் நீட்டி அவள் மார்பில் படும்படி திருப்பிய போது அந்த ஒரு கணத்தில்...

அவள், பின்னர் நடப்பது, சூழல் எதையும் நினைத்துப் பார்க்காமல் திடீரென எழுந்து, அவனது கன்னத்தில் பளீர் பளீர் என்று திவலை பறக்க அறைந்த நிகழ்ச்சி...

“சனியன்.. அம்மாசிப்பீடை”

அப்போது அவளால் நிதானமாக இருக்க முடியவில்லை. இதோ இப்போது பிதூங்கிக் கொண்டு ஓடுகிறானே! இவனைப் போலத்தான் அவளும் அன்று அடுத்த தரிப்பில் பாய்ந்து விழுந்து இறங்கிக் கொண்டாள். அதன் பின்னர்தான் இவளுக்குச் சல கண்டமாய் வியர்த்துக் கொட்டிற்று. பஸ்ஸில் இருந்த மற்றவர்கள்,

“என்ன பிள்ளை? என்ன பிரச்சினை? என்ன நடந்தது” என்று கேட்க, இவள் பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாகக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

“இதென்ன கேள்வி? ஒரு குமர்பிள்ளை, ஒரு பெடியனுக்குக் கை நீட்டி அடிக்கிறதெண்டால் என்ன நடந்தது? எண்டு கேட்க வேணுமே? என்ன நடந்தது எண்டு அந்தப் பிள்ளை வாயாலை சொல்ல வேணுமே? என்று இவளுக்கு வக்காலத்து வாங்க, இவள் அதற்கும் மௌனமாய் இருந்த நிகழ்ச்சி இன்னும் பசுமையாய் மனதில் நிழலாடுகிறது.

ஒரு நாள் மட்டுமா?

ஒருவனுக்கு ஒரு நாள் ஊசிக் குத்தல்! இன்னொருவனுக்கு இன்னொருநாள் பிளேட் கீறல்!

“உன்னை வறட்டு நாங்கியாலை நீ ஒரு நாளைக்கு எக்கச் சக்க மாய்ப் பிரச்சினைப்படப் போறாய்” என்று அம்மா சொல்லுகிறாள்.

இப்படி எத்தனை நாள்கள் தான் சமாளிப்பது?

“இவங்களுக்கெல்லாம் என்னோடை சொறியிறதுக்கு, நான் வடிவாய்த் தகதகவென்று சொர்ண விக்கிரகம் மாதிரி இருக்கிறது மாத்திரம்

காரணமில்லை. நான் நடக்கும் போது பார்த்தால் மலர்ந்த புஷ்பங்கள் இரண்டு தத்துவது போலத் தோன்றுகிறது மட்டும் காரணமில்லை. என்றை கழுத்தில் ஒரு தாலிக் கொடி இல்லாமல் இருக்கிறதும் ஒரு காரணம்” என்று அவள் உணர்ந்த நாட்களில் தான் அது வரை வீட்டில் பேசப்பட்டு வந்த திருமணங்களையெல்லாம் தட்டிக் கழித்து வந்தவள் திடீரெனத் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தாள்.

இன்னும் எழு நாள்கள்! ஆறு, ஐந்து, நாலு, மூன்று, இரண்டு! நாள்கள் வேகமாய்க் கொடி கட்டிப் பறந்தன. இப்போது அவள் கழுத்தில் கொடி ஏறிவிட்டது.

கொடியோடு பஸ்ஸில் ஏறும் போது ஒரு ஆறுதல்! “அப்பாடா இனி மேல் இந்தக் குரங்குகள் சேட்டை விடாதுகள்” உண்மை தான்!

அவள் எதிர்பார்த்தபடி சில மாதங்களாய் அவளோடு ஒரு வரும் சொறியவில்லை. அவளுக்கு அருகில் ஒரு சீற வெறுமையாக இருந்தாலும் கூடச் சில சமயங்களில் நின்று கொண்டிருக்கும் சாரங்களும் வேட்டிகளும் காற்சட்டைகளும் அதில் அமர விரும்பாதவர்கள் போல நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு மாதமும் இந்த மூன்று நாளும் வேலைக்குப் போவது, அது பெண்களுக்கென்றே விதிக்கப்பட்ட தண்டனை! அவளால் நடக்கவே முடியவில்லை! தேகமெல்லாம் ஒரே அலுப்பு! “பாங்க்” கிலிருந்து பிரதான பஸ் நிலையத்திற்கு நடந்து வரச் சோம்பல் பட்டுக் கொண்டு அவள் பாங்கிற்கு முன்னால் இருந்த ஹால்றடிவே நின்று கொண்டிருந்தாள். வீதியில் ஜன நடமாட்டம் குறைவு தான். இப்போது யார் தான் தேவையில்லாமல் வீதிக்கு வருகிறார்கள்? ஹாண்ட்பாக்கிலிருந்து ரீடர்ஸ் டைஜஸ்டை எடுத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

யாரோ இருவர் சைக்கிளில் வந்த மாதிரி இருந்தது. அவள் கவனிக்கவில்லை.

கழுத்தில் ஏதோ அட்டை ஊர்ந்தது போல என்ன இது? அவள் சிந்தனை, புத்தகத்தைவிட்டு மீண்ட போது அந்த வெழுத்த வெள்ளைச் சாரங்கள் இரண்டும் தூரத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தன.

“ஐயோ என்றை தாலிக்கொடி கள்ளன், கள்ளன்” அவள் பல மாகக் குழறிக் கொண்டிருந்த போது நல்ல காலமாக அவ்விடத்தில்

வந்த பாங்க் மனேஜரின் கார் அவர்களைப் பிடித்துத் தாலிக் கொடியை மீட்டெடுத்தது.

அடுத்த நாள் அவளது கணவரே சொல்லிவிட்டார். “நீர் கொடியை வைச்சிட்டு ஒரு மாலையைப் போட்டுக் கொண்டு போம். பளபளவென்று மின்னிற உந்தக் கொடியாலை உம்மடை உயிருக்கே ஆபத்து”.

கொடியினால் உயிருக்கு ஆபத்து. உண்மை தான்! கொடி இல்லா விட்டால் சுய கௌரவத்திற்கும் மரியாதைக்கும் ஆபத்து. இதை எப்படி இவரிடம் சொல்வது?

பழைய நிகழ்வுகளின் கனம் இவருக்கு என்ன தெரியும்? நீரில் ஊறிய சாக்குப் போல அவளுக்குள்ளே இதயம் கனத்தது.

இப்போது அவள் மீண்டும் கன்னிபோலத் தோற்றமளிக்கிறாள். மீண்டும் பிரச்சினை!

இன்று அந்தக் கூலிங்கிளாசுடன் ஏற்பட்ட பிரச்சினையில் கலங்கிய கண்களை மறைத்துக் கொள்ள, அவள் ஹாண்ட்பாக்கிலிருந்து பத்திரிகையைத் தூக்கிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

சும்மா நோனா மானா எண்டு பத்திரிகையிலை ஏதோ எல்லாம் எழுதிறாங்கள், இதைப்பற்றி இந்த வகையான பெண்களின் பிரச்சினை பற்றி மக்கள் குரல் பகுதிக்கு எழுத வேணும்?

இந்த நினைவுடனேயே உறங்கிப் போனவள் அடுத்த நாள் வேலைக்குப் பறப்பட்டு போது ஹாண்ட்பாக்கில் ஊசி, பிளோட் ஆகியவற்றுடன் நினைவாக ஒரு “காஞ்சோண்டி” மரக் கொப்பையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள்.

சொறியிறவன் ஓரேயடியாகச் சொறிஞ்சு கொண்டு இருக்கட்டும்!

(மல்லிகை ஜூன் 1984

பெண்ணின் குரல் மறுபதிப்பு 1989,

செங்கதிர் மறுபதிப்பு - 2009,

உதயன் மறுபதிப்பு - 2009)

ஒரு சதுரம் இருளாக ஒரு சதுரம் ஒளியேறும்

“கனகராயர் இவளுடைய பயம் என்ற ஓவியத்தை முதற் பரிசுக்குத் தெரிவு செய்யாமல் இருந்திருக்கலாம்....!”

“அவள் பரிசளிப்பு விழாவுக்குப் போகாமல் இருந்திருக்கலாம்....”

“பயம் என்ற ஓவியமே தன்னால் முதற் பரிசுக்குரியதாய்த் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டது என்பதைக் கனகராயர் மேடையில் கூறாமலாவது இருந்திருக்கலாம்...”

“விழா முடிவதற்கு முன்னர் எழுந்து இவள் வீட்டுக்கு வந்திருக் கலாம்”

“விழா அமைப்பாளர், போட்டி நடத்திய ஓவியக் களத்தின் தலைவர், செயலர், பொருளர் எல்லாமாகிய அவர் திருவாளர் ரகுராமன் விழா முடிந்தபின் வெளியில் வைத்துத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய குத்தல் மொழிகளைக் கேட்காமல் இருக்கும்படி அவளது காதுகள் செவிடு பட்டிருக்கலாம்....”

ஐந்து நிகழ்தகவுகளிற் குறைந்த பட்சம் ஒன்றுகூட நடக்காது போய்விட்டதன் விளைவு....!

வானத்தில் வயதுக்கு வந்த நிலவு அமைதியின்மை என்னும் முகில் மூடிச் சோகை பிடித்து வெளுத்துக் காணப்பட்டது.

உள்ளே மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து வரும் இருளின் கரங்கள்!

-நேரம் முன்னிரவு ஏழு மணி!

அம்மா இறக்கி வைத்த இட்டலிச் சட்டியில் நீர் தெளித்து துணிகளில் இருந்து இட்டலியை விலக்கிப் பெட்டியில் போட்டபோது!...

வாசலிற் படலை திறந்து மூடும் சத்தமும், ஒரு கனத்த குரலும் ஒருங்கே கேட்டன,

“பிள்ளை! சாந்தி....!”

முன்வீட்டு முருகேசு மாமாதான் வருகிறார்.

அவர் வரவேண்டும் என்றே அவள் காத்திருந்தாள். முருகேசு மாமாவுக்கு ஓவியம் கீற வராது. இரசிக்கவரும். ஓவியம்பற்றி நிறையப் படிக்கவரும்.

உலக செளந்தரியங்கள் யாவும் முகத்தில் பூத்துவிட்டது போல் சிரித்துக் கொண்டு வருகிறார்!

அதுவரை அவள் வயிற்றில் இருந்த கவலைக் குமிழிகள் சில உடைந்து போயின.

மிகச் சுயாதீனமாயும், சுதந்திரமாயும் நீர்த் தொட்டியடிக்குச் சென்ற மாமா தொட்டித் தண்ணீரை ஓசை எழ முகத்தில் எறிந்து கழுவிக்கொண்டு சால்வையால் துடைத்தபடி உள்ளே வருகிறார். கால் கழுவாமல் அவர் யாருடைய வீட்டுக்குள்ளும் நுழைய மாட்டார்!

நிலா வெளிச்சம் தெரியாமல் மேகம் முற்றாகக் கவிந்திருந்தது. இந்த மேகத்தினால் நிலாவை எவ்வளவு நேரத்துக்கு மறைக்க முடியும் என்று நினைத்தபோது, அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“ஏன் பிள்ளை இந்தக் கதிரையைப் பின்னுவிக்கிறதுக்கு இன்னும் காசு கிடைக்கேலையோ?”

என்று கேட்டுப் பிய்ந்து போய்க் கிடந்த பின்னர் கதிரையைச் சற்றுப் பின்னே தள்ளி, அறுவதற்கு ஆயத்தமாய் இருந்த மறு கதிரையில் மெதுவாக அமர்ந்தார் மாமா.

இந்த இல்லத்திற்குக் காசு வருவது குறைவு. அப்பாவின் இரண்டு பரப்பு விவசாயம் ஒருபோதும் உச்சங்களைத் தொடமுடியாது.

வருகின்ற சிறிதளவு பணமும் நிறச் சோக்குகளாய் உருமாறும்; கடதாசிகளாய் விரியும்; தாரிகைகளாய் பரவும்; நிறமைகளாய் மாறும்; ஆடம்பரப் பொருள்களாய் ஒருபோதும் மாறாது. அது மாமாவுக்குத் தெரியும், தெரிந்தும் கேட்கிறார்!

“பிள்ளை ஓவியக்களம் நடத்தின போட்டிக்கு நீ அனுப்பின அந்த ஓவியம்.... அந்தக் கண்களிலை தெரிஞ்சு பயம்...ம்... யாழ்ப்பாணத் தின்ரை நிலையை ஒரு கண்ணிலை காட்டின வடிவு... ஓவியத்தைப் பற்றித் தெரிஞ்சு ஆர் பார்த்திருந்தாலும் அதுக்குத்தான் பிள்ளை முதல் பரிசு குடுத்திருப்பினை...”

அந்த ஐயாயிரம் ரூபாய் பரிசு அவளுக்கு கிடைக்கவில்லை என்பதில் மாமாவின் கவலை தான் அதிகம்!

அந்தக் காசு கிடைத்திருந்தால்... இந்தத் திண்ணையில் இரண்டு புதுக்கதிரைகள் தன் வரவைப் பார்த்திருந்திருக்கும் என்று உள்ளாக்குள் நினைத்தாரோ இப்போது?

அந்த ஓவியம்... பயம்!

எங்கும் இருள் கவிந்து ஒரு பகலின் கதை சோகமாக முடிகிற நேரம் ஒரு வீடு.... அந்த வீட்டின் பின்னால் உள்ள தக்காளித் தோட்டத்தில் தக்காளிப் பழம் பிடுங்கும் ஒரு பெண். வானத்தில் வட்டமிடும் ஒரு பொம்மர்.....

தான் எந்தக் கணத்திலும் இறந்து விடக்கூடும் என்ற மரண பயம் அவள் முகத்தில்...

கடகத்தைத் தூக்கி ஓட ஆயத்தமாகும் அவள் நிலை... அவளது கிழிந்த முந்தானையைப் பிடித்துக் கொண்டு பதறும் ஒரு சின்னப் பையன்.... அவன் அவள் மகனாக இருக்கலாம், கள்ளங்கபடமற்ற அந்தப் பிஞ்சு முகத்தின் திணறல்.... இருவருக்கும் மரணம் நிகழப் போவதைக் குறியீட்டில் காட்டும் சில நிழல் வடிவங்கள்...

இதுதான் பயம்!

“அதுக்குப் பரிசு வரும் எண்டு நான் எதிர்பார்த்திருக்கேல்லை மாமா...”

“உன்னை ஆர்பிள்ளை எதிர்பார்த்திருக்கச் சொன்னது...? ஆனால் அந்தப் பழுத்த ஓவியர் கனகராயற்றை தீப்புக்கு ஒரு மதிப்புக்குடுத்திருக்க வேணுமோ இல்லையோ?”

“முடிஞ்சதை விடுங்கோ மாமா”

“மற்றதாராம் ஓவியங்களைப் பார்த்து மாக்ஸ் போட்டது”

“தெரியேல்லை...”

“இரண்டு பேர் பார்த்ததெண்ணினம். மற்றவர் ஆரெண்டு தெரியேல்லை. பேரில்லாத அந்த மற்றவர் இன்னொரு ஓவியத்துக்கு முதல் பரிசு போட்டிருந்தாலும்... உனக்கு இரண்டாம் பரிசு வந்திருக்க வேணுமெல்லே... ஒரு நடுவர் முதலாம் பரிசு போட்ட ஓவியத்துக்கு ஆறுதல் பரிசுகூட இல்லாமல் போறது எப்பிடிப் பிள்ளை...?”

“எந்தப் போட்டி இப்ப ஒழுங்காய் நடக்குது... நாட்டிலை எதுதான் ஒழுங்காய் நடக்குது...?”

“அப்ப... எல்லாம் தலைகீழாய்ப் போகட்டும் எண்டு விட்டுப் போடவோ?”

“இட்லி ஒண்டு சாப்பிடுங்கோ மாமா...”

அந்த நிகழ்வினால் அதிகம் பாதிக்கப்படாதவள் போல அவள் பதில்களும் செய்கைகளும் அமைந்திருந்தாலும் உண்மை அதுவே என்று கொள்ளமுடியாது.

ஓவியப் போட்டி முடிவுகள் பத்திரிகையில் வந்த போது இவளது பெயர் பரிசுக்குரியோர் பட்டியலில் இருக்கவில்லை. இவள் அதனால் சிறிதும் பாதிக்கப்படவில்லை.

பரிசு பெறுவதற்கான தகுதி தனக்கு இருக்கும் என்று அப்போது அவள் காத்திருக்கவில்லை.

பரிசளிப்பு விழா அழைப்பு வந்தபோது முதலாவது பரிசுபெற்ற அஜந்தனின் “வயது” என்ற ஓவியத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென உள்ளூர ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டது. அவை பரிசுக்குரியவையாகத் தோந்தெடுக்கப் பட்டதற்கான காரணங்களை நடுவர்கள் சொல்லக் கேட்பது ஓர் அநுபவமாயிருக்கும்.

போனாள்,

பரிசுபெற்ற ஓவியங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்படவில்லை.

ஏன் என்ற கேள்வி முதல் முள்ளாய் மனதில் ஏறியது. ஒருவேளை நடைமுறைச் சிக்கல்கள் ஏதும் இருந்திருக்கலாம்.

போட்டியின் பிரதம நடுவராக இருந்த ஓவியர் கனகராயர் பரிசு பெற்ற ஓவியங்களைப் பற்றிக் கருத்துக்கூற அழைக்கப்பட்டார்.

“நல்லதோர் ஓவியன் சில சமயங்களில் ஒரு சிறிய கோடு மூலமே தனது வலுவான கருத்து ஒன்றைச் சமுதாயத்திற்குக் கொடுத்து விடுவான்”

அவரது கருத்துக்களை அவதானமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது முற்றிலும் நம்பமுடியாத செய்தி ஒன்று ஒலி அலை வடிவில் செவியை அடைந்து இறுகிற்று.

“பயம் என்ற ஓவியத்துக்கே நான் முதற் பரிசு கொடுத்தேன். ஆனால் ஏனோ தெரியவில்லை. அதற்கு இங்கு பரிசு வழங்கப்பட வில்லை. பரிசு பெற்ற ஏனைய ஓவியங்களைக்கூட இங்கு பார்க்க முடியாமல் போனது துர்அதிர்ஷ்டம்.”

அவளது புறாக்குஞ்சு இதயம் திடீரெனப் படபடவென அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

“அப்படியா?”

“அப்படியானால் ஏன்?”

“ஏன்? ஏன்? ஏன்?”

“பயம்” ஓவியத்துக்குப் பரிசு கொடுக்க என்ன பயம்?”

ரகுராமன் பதிலுரையில் “நடுவர்களின் முடிவில் வேண்டிய திருத்தங்களை நாங்கள் செய்தோம்” என்றார்.

இவளது மனதுக்குக் கொஞ்சம் அமைதியின்மையும், கவலையும், விரக்தியும், பரபரப்பும் கிடைத்தன.

நாட்டில் ஓவியம் தொடர்பான சகல விடயங்களுக்கும் மேலதிகாரி ரகுராமன் என்று தோன்றியது.

நடுவர்களை நியமிப்பது, நியமிக்காமலே முடிவு செய்வது, நடுவர்களின் தீர்ப்பை மாற்றுவது, பரிசு கொடுப்பது, அல்லது கெடுப்பது... எதையும் அவர் தீர்மானிக்க முடியும்! யாரும் அதைக் கேட்கக் கூடாது, கேட்கவும் முடியாது!.

விடயம் அவ்வளவோடாவது முடிந்திருக்கலாம். விழா முடிந்து வெளியேறினாள் சாந்தி..

ரகுராமன் அவசரமாய் அழைத்தார்.

“வாங்கோ மிஸ். ஒரு “ரீ” எடுத்திட்டுப் போங்கோ. நீங்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்த விழாவுக்கு வந்ததுக்கு நாங்கள் உங்களைத் “தாங்” பண்ண வேணும்.”

உபசரணை, உண்மை போன்ற மயக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தேநீரை அருந்தினாள்.

“எண்டாலும்....”

உண்மையை விட்டு வெகு தூரம் விலகி நிற்கும் விடயங்களில் ரகுராமன் இறங்கினார்.

இரட்டை மொழிகள்... அநாகரிகமான பகிடுகள்... சிரிப்புகள்....

“ரகுராமன் ஒரு கலைஞன்” என்று ஏற்றுக்கொள்ளவே இவளுக்கு மிகக் கஷ்டமாக இருந்தது.

“கனகராயர் பிழை விட்டீட்டார். அதுதான் முழுசிக்கொண்டு நிண்டவர்...” அதற்கொரு பெரிய சிரிப்பு!

தேநீர்ச் சாலையின் ஈக்களினால் அசுத்தமான காற்று இந்தச் சிரிப்பினால் இன்னொரு படி அதிகமாய் மாசுற்றது.

தேநீர்க் கோப்பையைப் பாதியிற் கைவிட்டு இவள் வெளியேறினாள்.

அவளது ஓவியம் கணிக்கப்படாதிருந்திருக்கலாம்! கிடைக்கப் பெற்ற ஒரு நேர்மையான கணிப்பு எழுந்தமானத்திற் கொச்சைப்படுத்தப் படுத்தலை ஜீரணிக்க முடியாதிருந்தது.

‘Unjust Criticism’ என்று பழைய குடையை விரித்து மூடவும் முடியவில்லை.

அடியிற் கிழங்கு கிடக்க முளைக்கும் கோரையென...ப் பிடுங்கப் பிடுங்க மீண்டும் முளைவிட்டது ஓர் அரிப்பு!

இருளுடன் போரிட்டுத் தோற்றுப்போய் அழுது வடியும் நிலவு!

“வேண்டத்தக்கது அறிவோய் நீ” என்று சொன்ன மணிவாசகரில் இவளுக்கு விருப்பம். அதனால் இறைவனிடம் எதையும் வேண்டுவது குறைவு! “பரிசு வேண்டும்” என்று கேட்காத இவள் “அமைதி வேண்டும்” என்று கேட்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்!

“இதுவரைக்கும் எங்கடை நாட்டினை வரையப்பட்ட ஓவியங்களிலை ரகுராமன் நாப்பது வருஷத்திதுக்கு முந்தி வரைஞ்ச “ஒரு பசுத்தோல்” எண்ட ஓவியந்தான் சிறந்தது எண்டு... போனமாதம் ஓவியக்களம் ஒரு பரிசு குடுத்தது... தெரியுமோ பிள்ளை?”

மாமா இவளை நிகழ்காலத்துக்கு இழுத்தார்.

“தெரியும்...”

“ரகுராமன் இப்ப உள்ளூர்ப் போட்டிகளிலை கலந்து கொள்கிற தில்லைப் பிள்ளை... சர்வதேசப் போட்டியளிலை மட்டுந்தான் கலந்து கொள்கிறார்...”

“...ம்.....”

வாழ்வில் நடிக்க முனைவர்களுக்குத்தான் மன உளைச்சல் அதிகம் என்று சொல்வார்கள். இவளுக்கு ஏன் இந்த வேதனை? இவள் செய்த தவறு என்ன? போட்டிக்கு ஓவியம் அனுப்பியது ஒரு தவறோ?

“சரி இனிமேல் போட்டியும் வேண்டாம். பரிசும் வேண்டாம். கெடுப்பட்டதுகள் எல்லாம் கொண்டு போகட்டும்...”

காற்றுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி ஒரு சபதம்! விரக்தியைத் தொட்டுப் பார்த்திருந்தாள். அது அவளை நெருங்கிவர விரும்பிற்று.

முந்திய எண்ணக் கோவைகளை உதிர்த்துவிட மீண்டும் முயன்று தோற்றாள்.

“பிள்ளை... நான் வந்த விசயம்... மறந்து போனன்... பாத்தியே...? மாமா சால்வையை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு எழுந்தார்.

“இந்தா... இந்தக் கொழும்புப் பேப்பரை ஒருக்காப் பார்... நான் விடிய வாறன்...”

சின்னச் சிரிப்புடன் படியிறங்கிக் காற்றைக் குத்திக் கிழித்தபடி விறுவிறென்று நடந்து போனார்.

அரைகுறை மனதுடன் பேப்பரை விரித்துப் புற்பாயில் இருந்தாள் இவள்.

யப்பானில் நடைபெற்ற சர்வதேச ஓவியப் போட்டி முடிவுகள் வெளியாகியிருந்தன.

சாந்தியின் “தவம்” என்ற ஓவியம் முதற்பரிசு பெற்றிருந்தது.

(முரசொலி 03-09-1989)

எரியும்

மென் காற்றின் இதம் உடலின் மயிர்க்கால்கள் வழி உட்பு குவது உணர்கிறாள். அந்த நினைவு வரும் போதே. “கம்” மென்று ஒரு குளிர்ச்சி!

முற்றத்தில் நிற்கும் ரோஜாக்களுக்குச் சேகர் நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கிறான்.

ம்மா... என்ன மாதிரி ஒரு நெளிவுடன் தண்ணீர் விரைகிறது! இந்த நீர் அவளைப் போலவே, அவசரமாக வேலைக்குப் போகிற மாதிரி, பகிடி விடுவது மாதிரி. சிரிப்பது மாதிரி, வெட்கப்பட்டுத் தயங்குவது மாதிரி.... என்ன அழகு!

இந்த ரோஜாச் செடிகள் இலைகளும், முட்களும் தண்டுகளும், கிளைகளும், வேர்களும் நிரம்பி எத்தனை வருடங்கள் வாழ்ந்தாலும் யார் அதைக் கவனிக்கிறார்கள்?

ஆனால், அதன் மேல் ஒரு மொட்டுப்பிடித்து, மொட்டு வளர்ந்து, ஒரு பூ விரிந்தால்.. அன்றைக்கு முழுதும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்!

எட்டு வருடங்களாக இவளும் தன்மேல் அப்படி ஒரு பூப் பூக்கும் என்று ஏங்கி....

எட்டு வருடங்கள் கீழிறங்கி நின்று பார்க்கும் போது தெரியும் கவிதை!

“என்னைப் பாரேன்” என்று சுண்டியிழுக்கிற சேகரின் ஆண்மை, வாள் வீச்சு மாதிரித் “தண் தண்” னென்று பிசிறின்றி வந்து விழுகின்ற அவனுடைய பேச்சு, மனதெல்லாம் சாரலடித்த மாதிரி ஒரு நாள் அவர்களது கல்யாணம், அவள் நன்றாகவே வியர்த்திருந்த முதலிரவு, எல்லாமே ஒவ்வொரு கவிதை போல....!

ஆனால் அதன் பின் எட்டு வருடமாய் ...

ஒவ்வொரு மாதமும் அவள் பூப்பதற்கு எதிர்பார்ப்பாள். மாத முடிவில் அவளது கருப்பை குருதி வடித்து அழுது ஓயும்.

அவளுக்கும் அவளது கருப்பைக்கும் நடக்கும் நிழல் யுத்தத்தில் அவள் எப்போது வெற்றி பெறப்போகிறாள்?

காத்திருத்தல் என்பது அது எதற்காக இருந்தாலும்.. மிகவும் அவஸ்தை தருவது!

திடீரென ஒரு தோட்டம் போல் கொத்துக் கொத்தாய்ப் புஷ்பிக்க முடிந்தால்.. கொத்துக் கொத்தாய் வேண்டாம்... ஒரு பூப் பூக்க முடிந்தால்.. எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும்?

மாலை நேரங்களில், சேகர் வெளியே நண்பர்களுடன் பேசிப் பொழுது போக்கப் போய் விடுகின்ற பொழுதுகளில் இப்படியே கிணற்றுடிக் கல்லில் அமர்ந்து கனகாம்பரப் பூக்களுடன் பேசுவது எத்தனை நாளைக்கு அமைதி தரும்?

இந்த நேரத்தில் அவள் அருகில் பிஞ்சுப் பாதங்கள் மெல்ல நிலத்தில் பதிய விழுந்து எழுந்து ஓடி வரும் மழலை ஒன்று இருந்தால்....?

“ஓ..” என்றொரு கும்மாளக் கூத்துடன் நெஞ்சு பொங்கி வழியாதா?

அம்மாவும் இப்படிப் பதினேழு நீண்ட வருடங்கள் “காத்திருத்தல்” செய்தாளாம். இறுதியில் இவளைப் பெற்று வெற்றி பெற்றாள்.

அம்மா திருமணம் செய்யும் போது அவளுக்குப் பதினேழு வயது! பதினேழு வருடங்கள் “இறை வணக்கமும் நம்பிக்கையுமே துணை” எனக் காத்திருந்த பின் முப்பத்து நாலு வயதில் பூத்தாள். அப்போது கூட உயிர் பிழைத்தது அதிசயம் எனும் ஊகையில் “சிசேரியன்” தந்த வெற்றி!

இவள் படித்து, உத்தியோகமாகிக் காதலித்துக் கஷ்டப்பட்டுக் கலியாணம் ஆகும் போதே இருபத்தெட்டு. அம்மாவைப் போல்

பதினெட்டு வருடம் காத்திருக்க நாற்பத்தைந்து! பிறகென்ன? “மென போஸ்” காலம் வந்து விடும். மயிர் நரைத்த பின் வாழ்வு பச்சையாகுமா?

இம்முறை இவள் தெரிவு செய்த கலண்டரில் கூட ஒரு மழலைப் பையன் சுட்டு விரல் நீட்டிச் சிரிக்கிறான். சிவப்பு, வெள்ளைக் கோடுகள் கொண்ட அந்த “ரீ” சேட், அவனது சுருட்டைத்தலை, படத்தின் பின்னணியில் தெரியும் நீலவானம், தென்னங் கீற்றுகள், சிட்டுக் குருவி எல்லாமே இவளுக்குப் போதை ஊட்டினால்.....

இடையிடையே ஒருவரும் பார்க்காத சந்தர்ப்பங்களில் இவள் அந்தக் கலண்டரைத் தூக்கி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்வதுண்டு. யாரும் கண்டால் பைத்தியம் என்று மந்திகைக்குத் தான் அனுப்பு வார்கள்.!

முற்றத்தில் இறங்கி நடந்தாலும் வெறும் பாதத்தில் குறுணி மண் வேதனையைக் கிளறும்.

அலை காற்றும் கூட ஜீவனைச் சுடுவதாய் உணர்ந்த பிறகு, ஒரு நாள் இவளும் சேகரும் “கைன கோலோஜிஸ்” நிடம் சென்றனர்.

“பமிலி பிளானிங் ஆலோசனை கேக்க வாறவையை விடப் பிள்ளை இல்லை எண்டு வாறவையின்றை தொகை கூடிட்டுது இப்ப...” வைத்திய நிபுணர் சிரித்தார்.

“ரென்சன் தான் காரணம். வாழ்வை அநுபவிக்கத் தெரியேல்லை எங்களுக்கு - அல்லது முடியேல்லை எங்களாலை... வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வசதியள் எல்லாத்தையும் விஞ்ஞானம் எங்களுக்குச் செய்து தந்திருக்கு. ஆனால் “வீடோன்ற ஹாவ் ரைம்...” எங்களுக்கு நேர மில்லை. “வீ ஆர் ஒல்வேய்ஸ் ரயாட்” தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டு வந்ததை நிறுத்தி, வழமையான சில கேள்விகளைக் கேட்டார்.

பெயர் வயது, திருமணமாகி எவ்வளவு காலம் பீரியட்ஸ் ஒழுங்காக வருமா என்று...

பிறகு சில சோதனைகள்...

சில வாரங்கள் கழித்து எல்லாச் சோதனைகளும் முற்றாக முடிந்த பின் அவர் சொன்னார்,

“நான் முதலே ஊகிச்சன், உங்கள் இரண்டு பேரிலையும் உடல் ரீதியாக ஒரு குறையும் இல்லை. யூ ஆர் பெர். பெக்ட்லி ஓல் ரைற்.. பிள்ளை இல்லை எண்ட கவலை, ரென்சன் இதுகள் மனதிலை இருக்கப் பிடாது. ரிலாக்ஸ்..... கடவுளைக் கும்பிடுங்கோ..... நம்பிக்கையோடை இருங்கோ... இது தான் நான் சொல்லலாம்... “ரெஸ்ற் ரியூப் பேபி” உரு வாக்கித்தாற காலம் இது. இங்கை இன்னும் வரேல்லை. நான் வேறற என்ன செய்யலாம்?”

இவள் விரதம் பிடித்தாள். ஆசனங்கள் செய்து பழகினாள். நிலாக் சேஷன் எக்ஸ்சைர்சஸ் செய்தாள், சேகருடன் சண்டை போட்டு அவனைக் கொண்டு சிலவற்றைச் செய்வித்தாள்.

நிலவு பொழியும் துளியில் ஒவ்வொரு இரவும் அமிழும் அந்திப் பொழுதில் வீட்டில் நின்ற கறுப்பு மறி ஆட்டுக்குட்டி இவள் மடியில் ஏறிப்படுத்து உறங்கும்.

“குட்டி...”

“மே...”

“உனக்கு முருக்கங் குழை வேணு மோடி...”

“மே...”

“முருக்கங் குழை வேண்டாமே அப்ப என்ன வேணும்? முசுட்டை வேணுமே?”

“மே....”

“இப்ப யாழ்ப்பாணத்திலை, சாப்பாடே கிடையாத நேரத்திலை உனக்கு முசுட்டை வேணுமோ? அது கிடந்தால் நாங்கள் சொதி வைக் கலாம், வறை வறுக்கலாம், போடி... உனக்கு முசுட்டை இல்லை...”

“மே...”

புதினம் பார்க்கும் மேகத் தலைகள் தம்முட் குழம்பித் தவித்துத் திரியும்....

குளிர்ந்து இருண்ட பகற்பொழுதுகள் அடுக்கடுக்காய் நின்று பல மாரிகளுக்குப் பிறகு மாலையில் மேற்கு வானில் ஒரு நட்சத்திரம் மினுங்கியது.

பக்கத்து வீட்டுப் பாப்பா மான் விழியை தூக்கிக் காற்றில் ஏறிந்து ஏந்தினாள் இவள்.

“அன்ர்... என்னை விடுங்கோ...!”

சென்ற மாதம் இருப்பத்தாறாம் திகதி சனிக்கிழமை...

சனியோடு சனி எட்டு, மூன்று சனி இருபத்திரண்டு, நாலு சனி இருபத்தொன்பது, ஞாயிறு முப்பது, இன்றைக்குத் திங்கள் சோமவாரம்... முப்பத்தொருநாள்.

இருப்பத்தாறு நாள் எங்கே என்று பார்த்துத் தவறாமல் வருவது.. இம்முறை....

“ஓ...” மலர் ஒன்று விரிந்தது ரோஜாவில்

“இஞ்சாருங்கோ.. இண்டைக்குச் சோமவாரம்... ஒருக்காகச் சிவன் கோயிலுக்குப் போட்டு வருவமோ?”

“என்ன? என்ன விசேஷம் இண்டைக்கு... வேலையாலை வந்தால் களைப்பாய் இருக்கெண்டு படுக்கிறீர்.. இண்டைக்குக் கோயிலுக்கு வெளிக்கிடுறீர்...”

இவள் சேகரை நெருங்கி வந்தாள்.

“இந்த முறை நாலைஞ்சு நாள் தள்ளிப்போட்டுது. ஒருக்கால் போய்க் கடவுளைக் கும்பிடுவம்...”

சேகர் சிறிதாய்ச் சிரித்தான். மலர்ந்த சிரிப்பு!

கோயிலுக்கு நடந்து போனார்கள்.

“என்னாலை உங்கடை சைக்கிளிலை இருக்கேலாது... நீங்கள் குலுக்கி எடுத்துப் போடுவியள்...” காலுக்கு மேல் கால் வைத்து மெல்ல நடந்து போனாள்.

“கவனம் பிள்ளை தேகம் நோகத் தக்கதாய் ஒரு வேலையும் செய்யாதே. இடிக்கிறது, அரைக்கிறது ஒண்டும் செய்யவேண்டாம்..” அம்மாவின் அறிவுறுத்தல் மனதில் அடிக்கடி ஒலித்தது.

“நாப்பது நாள் முடிய டொக்டரிட்டைக் காட்டுவம்.. என்ன?” சேகர் நம்பிக்கையோடிருந்தான்.

மாமி இவளைக் கண்ட போதெல்லாம் வெட்டவெளியை வழித்து நெட்டி முறித்தாள்.

அடி வயிற்றில் ஏதோ “பிறாண்டுவது” மாதிரி ஓர் உணர்வு, மெதுவாக வயிற்றைப் புரட்டுவது போல!

“மோர்னிங் சிக்னெஸ்” அறிகுறிகள் இவ்வளவு விரைவாகவே தோன்றிவிடுமா? அப்படியானால், காலை நேரத்தில் அல்லவா அவை தோன்ற வேண்டும்?

அடுத்த வாரமும் கோயிலுக்குப் போய் வந்து சிறிது சாப்பிட்டாள். வயிறு “உம்” மென்று ஊதி உப்பினாற் போல் இருந்தது. ஏன் அவளால் வழமை போல நிறையச் சாப்பிட முடியவில்லை?

கருப்பையும், இரைப்பையும் வேறு வேறு அல்லவா? கண்ணாடியில் ஒரு முறை தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

வயிறு மிகச் சிறிதளவு பெருத்திருக்குமாறு... உணர்ந்தாள். முகத்தில் ஒரு மினுமினு மினுப்பு!

வெள்ளரிப் பழத்தைப் பிளந்து வைத்த மாதிரி ஒரு நிறமும் குளுமையும்!

“பிளவுஸ்” எல்லாம் இனி அவிழ்த்துத் தைக்க வேணும். அண்டர் ஸ்கேட்டும் புதிதாக வாங்க வேண்டி வரும். “பிரா” அட்ஜஸ்ட் பண்ணலாம்.

அன்றும் வழமைபோல் விடிந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் நகரும் போது ஒரு புதுவித மகிழ்வு!

இரு நாற்றெண்பது நாளில் நாற்பத்தைந்து நாள் போனால், இன்னும் இருநாற்று முப்பத்தைந்து நாள் இருக்கு. அம்மாடி!

“என்னப்பா இண்டைக்கு ரீ இல்லையே”

“இண்டைக்கு என்னாலை எழும்பேலாது. நீங்கள் தான் அடுப்பை மூட்டிச் சுடுதண்ணி வைப்பங்கோ... தலையைச் சுத்துது”

சேகர் வழமையான சிரிப்புடன் விறகை வைத்து அடுப்பை மூட்டினான். அவன் கொடுத்த தேநீரைக் குடித்துவிட்டு ஒரு நாளும் இல்லாமல் முகத்துக்கு மஞ்சள் பூசிக் குளித்தாள் இவள்.

“மெய்யேங்கோ.... எங்கயும் குங்குமப்பூ வாங்கலாமோ?”

“பிள்ளை .. குங்குமப்பூ பத்தாம் மாதத்திலை தான் சாப்பிடுறது. இப்ப தொடக்கம் வாங்கக் கட்டுமே பிள்ளை....”

கிணற்றடியில் முகம் கழுவி வந்த அம்மா, விபூதி பூசிய அரை வாசியிலேயே மகளுக்குப் பதில் சொன்னாள்.

மனதில் ஒரு சந்தோஷம்... குளிர் காற்று அடித்த மாதிரி வேகமாய் ஒரு கணம் வந்து மோதிவிட்டுப் போனது,

கலண்டர்த் தம்பியைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் இவள்.

“நான் உண்மையாகவே நீ போட்டிருக்கிற மாதிரி ஒரு “ரீ” சேட் வாங்கப் போறன்... ஓ... பார்.....”

ஓடி வந்து தள்ளிய ஆட்டுக்குட்டியிடம் சொன்னாள், “உன்னை சின்னச் சின்னக் கறுப்பு மயிர், என்னை மடியிலை இனி விழப்பிடாது... மே... தள்ளி நில்..”

திரென்று ஒரு...

“என்னப்பா?”

காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டாள்.

“பொம்மர் வாறான்... பொறும் பாப்பம் எங்கை போறான் எண்டு...”

பக்கென்று வயிற்றில் ஒரு பயம் பந்தாய்ச் சுழன்றது.

“ஐயோ.. டைவ் பண்ணான்.. நீர் ஓடும்... கோயில் பக்கம் ஓடும்..”

சொல்லிக் கொண்டே சேகர் மேற்கு நோக்கி ஓடினான். இவளும் ஓடினாள். ஓடும் போது ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தாள். ஏதோ ஒன்று கறுப்பாய், சிறு புள்ளியாய், இவர்களின் வீட்டுக்கு மேலே இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

“ஐயையோ... போட்டிட்டான்...” வயிறு நிரப்பி வந்த விமானம் கறுப்பு முட்டை ஒன்றைப் பிரசவித்து விட்டது.

இன்னும் வேகமாய்.. முடிந்தளவு வேகமாய் ஓடினாள். எழுபத்தைந்து மீற்றர் ஓடியிருப்பாள்.

கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னல் வெளிச்சம்.. காது உடையும் சத்தம்.. இதயம் நின்று விட்டது போன்ற உணர்வு. சுற்றி வர இருந்த நாற்பது ஐம்பது வீடுகளின் யன்னல் கண்ணாடிகள் சலங்கை என அதிர்ந்து வெடித்தன.

பொம்மர் பொழிந்த பின் போய் விட்டது. வீட்டின் முன்புறம் சேத மடைந்து கிடந்தது. முன் விறாந்தைச் “சீலிங்கில்” வேட்டை வானி கட்டி யிருந்த கூட்டை முற்றாய்க் காணவில்லை. பக்கத்து வீட்டு மலர்விழியின் வீடு முற்றாகச் சேதம்.

நெஞ்சு அடைக்க, துயரம் அதை உடைத்துக் கண்களில் நீராய் நிறைய, இவளுக்கு பாத்தும் போக வேண்டும் போல இருந்தது. போனாள், திரும்பி வந்தாள்!

“அம்மா! எனக்குச் சுகமில்லாமல் வந்திட்டுது..”

“என்ன?” சேகரிடம் ஒரு அதிர்வு தெரிந்தது.

விரக்தி, ஏமாற்றம், இழப்பு அல்லது சோகம்!

இவற்றுள் ஒன்று அல்லது இவை எல்லாம் கலந்த ஒன்று!

ஒரு நினைவு முகம் வெளியில் சிரித்தது போன்ற ...கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும் வெயில்!

தகித்துக் கொண்டிருக்கும் மனம்!

தகித்துக் கொண்டிருக்கும் வெயில்!

கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும் மனம்!

கொழுத்தி.. தகித்து...

தகித்து... கொழுத்தி..

கொழுத்தி.... கொழுத்தி

ஓ! எரிக்க வேண்டும்... எரிக்க வேண்டும் எல்லாரையும்!

(மல்லிகை - மார்கழி 91)

முகாமுக்குப் போகாத அகத்

ஒவ்வொரு நாளும் அவளுடைய மனம் கொஞ்சம் கவிதை, கொஞ்சம் நற்சிந்தனை கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளும்.

அன்று காலையில் சுமார் ஐந்து மணிக்கு விழிப்பு வந்தபோது, திறந்திருந்த சாளரத்தினூடே, பனிமூடும் புகையிருளில் முகம் நனைத்த மரங்கள் மௌனமாய் நிற்பதைப் பார்த்தாள்.

இன்றும் வழக்கம் போல ஏ.எல் பரீட்சை மேற்பார்வைக்குப் போக வேண்டும் என்பதே முதலில் நினைவு வந்தது.

“அக்கா... உந்த சுப்பவிசன் காசு வந்தோண்ணை எனக்குச் சப்பாத்து வாங்கித் தந்திடுங்கோ...”

ஆரவாரம் அணைக்காத பஞ்சு மேனித் தங்கையின் வேண்டுகோள்.

“ஓமோம்.... அதுக்கேன் இப்ப விடியப்புறம் எழும்பி நிக்கிறாய்?”

“இல்லையக்கா, பொம்பர் வருது... அம்மா எழும்புங்கோ.... சின்னண்ணா எழும்பு... எடியே ரூபி எழும்படி...” அந்த வீட்டின் ஆறு ஜீவன் களையும் எழுப்புகிற தங்கையின் கண்ணில் தெரியும் பயம் கூடக் கலாபூர்வமாய் இருப்பதை ரசித்தபடி எழுந்து நற்சிந்தனைக் கொப்பியைப் புரட்டி அன்றைய சிந்தனையைப் படித்தாள்.”

“வழி தவறிய குருடனுக்கு இருளும் ஒன்றுதான். ஒளியும் ஒன்றுதான்” என்பதை வாசித்தபடி, முகம் கழுவக் கிணற்றுடிக்குப் போனபோது, சுற்றிக் கொண்டிருந்த பொம்பரின் முதலாவது குண்டு வெடிப்புக் கேட்டது.

“அப்பப்... பா...” அன்றைய காலை அமைதியைக் கபளீகரம் செய்து விட்டு ஒலி அண்மையில் தான் கேட்டது.

சரக்கென்று மனதில் ஒரு குலுக்கல்.

“என்ன நடந்தாலும் பரீட்சை நடக்கும். நான் நிண்டு மினக்கிட ஏலாது” சிந்தனை மயிர்கள் ஒவ்வொன்றும் சிலுப்பி நிற்கையில் பொம்பர் குண்டுகளைப் பொழிந்து தள்ளிவிட்டு மறைந்து போனது.

“இது வழக்கந்தானே...?” என்று அந்த நினைவை அகற்றி விட்டு, வேலைகளைத் தொடர ஆயத்தமான போது -

நின்று நின்று, நேராகவும், முன்னும் பின்னும், தலைக்கு மேலும், காலுக்குக் கீழும் என்று அடுக்கெடுத்தன அவை. அவை என்ன எழும் புகளா? இல்லை - றவுண்டுகள்!

முளையின் இருட்குகையில் ஒரு சில விளக்குகள் பற்றிக் கொண்டன. மனதில் சிறகடித்த பாடல்கள் ஈசல் இறகுகளாய் உதிர்ந்து போயின. எப்படி இந்த இடத்திற்கு றவுண்ட்ஸ் வரும்? இந்த அதிகாலை நேரத்தில்?

“ஆமி மூவ் பண்ணிட்டான், ஐயோ பிள்ளையார் கோயிலடிக்கு வந்திட்டான்...?”

திடுதிப்பென்று தெருவில் அல்லோல கல்லோலம்! திடீரென வெட்டிச் சரித்த மரம் போல வாழ்விழக்கத் தொடங்கியது ஊர்.

கொளுத்தல்கள், கைது செய்யப்பட்டோர்கள் மீது கொடூரமாய் நிகழும் ஆக்கினைகள் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டபடியே, ஊர் மக்களில் அநேகமானோரைப் போல, உடுத்த உடுப்புடனும், தன்னையே நம்பியிருந்த குடும்பத்துடனும் வெறிச்சோடிப் போன மனத்துடனும் அகதியானாள் அவள்.

ஊரின் எல்லைக்கு இப்பால் இருந்த வைரவர் கோயிலுக்கு வந்தா யிற்று. வெளியே இரவு மனம் மாதிரி அமைதியற்றிருந்த போது அம்மா சொன்னாள்.

“இனி மேல் எங்கடை வீட்டினரை பனங்காயையும் எங்கடை பனையின்ரை கிழங்கையும் நாங்கள் பாக்கமாட்டம்”

“அக்கா, பப்பியை விட்டிட்டு வந்திட்டம்.... பாவம் றுண்டீஸ் பட்டுச் செத்துப் போச்சுதோ என்னவோ?” தங்கையின் சோகம்.

“ஐடென்டிக் காட்டையும் விட்டிட்டு வந்திட்டன். ஆமி தற்செயலாய்ப் பிடிச்சானோ.... அழிஞ்சன்....” தம்பியின் சோகம்.

“படிப்பிக்கிறதுக்குத் தேவையான புத்தகங்களைக் கூட அடச்சீ...” அடி நெஞ்சில் நெளியும் அலறலுக்கு இடையிலும் “அடுத்தது என்ன?” என்ற கேள்வி.

ஆசிரியர் என்ற அந்தஸ்து அகதி முகாமுக்குப் போவதைத் தடுத்தது. போனாலும் கூட நிவாரணம் இல்லைத்தானே?

மத்தியதர வர்க்கத்தினர் எல்லோருடனும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவளும் வீடு தேடும் படலத்தில் கால் வைத்தாள்.

கீழ்த்திசை வெயிலின் கிரணங்களால் நீண்டு விழுந்த அவளது நிழல் குறுகி மீண்டும் மேற்திசை வெயிலின் கிரணங்களால் நீண்டு, குறுகி நீண்டு, நீண்டு குறுகி யாழ்ப்பாணக் கிடுகு வேலிகள் அனைத் தையும் தடவி ஓய்ந்த போது தான்....

நல்லூரில் இருக்கும் “கொழும்பு மாமி” வீட்டில் கொஞ்சக்காலம் தங்க இடம் கேட்கலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது.

“ஒழுங்காக உலை வைத்து நாலு நாளாயிற்று: சரியாக உறங் காமல் நூறு மணித்தியாலங்கள் போயிற்று. அடக்கவென்று அமர்த்தி னால் மீறும் கண்கள் பலமுறை வழிந்தோடிற்று” என்ற நிலையில் மிஞ்சி யிருந்த ஒரே ஒரு தகர்பெட்டியுடன் மாமி வீட்டில் இறங்கினாள். அவள் அம்மாவும் தம்பி தங்கையருமாய் ஐந்து ஜீவன்கள் அவளுக்குப் பின்னால்.....

மாமி “வாருங்கோ” என்று வாய் நிறையச் சொல்லா விட்டாலும், “வரவேண்டாம்” என்று சொல்லவில்லை என்ற அளவில் நிம்மதி.

ஒழுங்காகச் குளித்து நாலு நாள் ஆயிற்று அல்லவா? இன்று நல்லமுறையில் குளிக்கலாம் என்ற நினைவு போதை ஊட்டக் கிணற் றடிக்கு ஓடினாள். விறு விறென்று இரண்டு வாளி அள்ளி ஊற்றிக்

கொண்டாள். மெல்லிய குளிர் ஒரு சந்தோஷமாய் உடலெல்லாம் சுற்றி வருகிறது என்று நினைக்க முதல், மாமி “விண்டோ” வுக்குள்ளால் பார்த்திருக்க வேண்டும்!

“மாலா... வட் இஸ் திஸ்? பட்டிக்காட்டுப் பழக்கம்?” குரலின் இறுக்கத்தில் அதிர்ந்துபோனவள், “ஏன் ஏன் என்ன மாமி?” என்றாள்.

“நாங்கள் கிணற்று வாளியை நிலத்திலை வைக்கி றேல்லை... அது மண். டேற் (Dirt) கிணத்துக்குள்ளை போயிடும் சிச்சிச் சீ”

அப்போது தான் ஏதோ புரிந்து அவள் கீழே பார்த்தாள். நல்ல பளிங்கு போல் சுத்தமாக இருந்த கிணற்றின் சீமெந்துக் கட்டில் அவள் வாளியை வைத்துத்தான் இருந்தாள்.

“சொறி... மாமி” பதற்றத்துடன் வாளியை எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டாள். அந்த நேரத்தில் அவள் முகத்தை ஒரு கவிஞன் பார்த்திருக்க வேண்டும். “முன்றாம் பிறை நிலவைக் கிள்ளித் தரையில் போட்டது போல” என்று பாடியிருப்பானோ என்னவோ, அது அவனைத் தான் கேட்க வேண்டும்.

இந்தச் சீமெந்து நிலத்தில் ஒரு வேளை இரண்டு துணிக்கை மண் இருக்கலாம். அது ஒட்டிக் கொண்டு கிணற்றுக்குள் போய்விடும் என்பதா மாமியின் பயம்? அல்லது....? கிணற்றுக்குள்ளே நீரின் அடியில் படை படையாய் இருக்கும் மண்ணை மாமி என்ன செய்யப்போகிறா?

பகல் மடிந்து இரவு வந்த போதும் நெஞ்சை ஏதோ குடைந்து கொண்டே இருந்தது. அந்தியில் மின்னல் வானத்தை வெட்டும் போதெல்லாம் வானம் அடிபட்ட விலங்கு போல அலறியது. மழை பெய்யவில்லை.

இரவு சாப்பிடாமலே நித்திரையாகிப் போன கடைசித் தம்பி எழுந்தான். “அக்கா... பாத்தூம் போகப் போறன்..”

காலைப் பூவின் அழகான பார்வை அவனுக்கு!

“மேசையிலை விளக்கு இருக்கு ராசா.. எடுத்துக் கொண்டு போயிட்டு வாங்கோ. மறந்திடாமல் நிறையத் தண்ணி ஊத்திட்டு வாங்கோ..”

அவன் மேசையில் இருந்த மாமியின் லாம்பை எடுத்துக் கொண்டு நகர்ந்தான். விளக்குடன் அவன் திரும்பி வரும் போது தான் மாமி கண்டிருக்க வேண்டும்.

“மை.. கோட்... என்ன மாலா? யார் இந்த விளக்கைக் குடுத்தது? நாங்கள் விளக்கு பாத்தறாமுக்குக் கொண்டு போறதில்லை. பிறகு அந்த அழுக்கெல்லாம் விளக்கிலை வந்திடும்!”

“அகதி என்ற அழுக்கு நிரந்தரமாய், வீடு வாசலிலை இருக்கிற வையிலை படிஞ்சிடும். ஒரே நாளில் திடீரென்று ஏழையாகிப் போனவை நரை அழுக்கு நிரந்தரப் பணக்காரரிலை படிஞ்சிடும்.. உண்மை தான். ஓராயிரம் சொற்கள் ஒரேயடியாய் அவள் மனதில் எழுந்தன. வாயிலும் அவை எல்லாம்.. வாய்க்குள்ளேயே புகையாய்ப் பிசுபிசுத்துப் போயின.

“சிச்சிச்சீ..... நிலம் பழுதாயிடும்...”

“சிச்சிச்சீ.. சுவரில் ஒட்டக்கூடாது. சுவர் அழுக்காயிடும்...”

“சிச்சிச்சீ.....விசிற்றேர்ஸ் வாற இடத்திலை...” அவளது இதயத்தின் உட்சுவரில் இருந்து பல கற்கள் இடிந்து விழுந்தன.

குருஷேத்திரத்துப் பார்த்தனாய்ச் சோர்ந்து நின்ற மூத்த தம்பி, ஓரிரு நாள்களிலேயே வேறு வீடு தேடப் புறப்பட்டு விட்டான். அவனுடன் வெளியே வந்த போது அவள் ஒன்றை வலியுறுத்தினாள்.

“எடே... நாங்கள் அகதியாய் வெளிக்கிட்டம்.... எங்களை விடக் குறைஞ்சு அந்தஸ்து உள்ளவையோடை சேர்ந்து இருக்கலாம். “சினமன் காடிஸ் லெவல்” ஆக்களோடை இருக்கேலாது... நீ எங்கையாவது வறுமைப்பட்ட, படிக்காத சனங்கள் இருக்கிற வீட்டில் ஒரு அறை பாத் துக் கொண்டு வா.....”

அவன் தலையசைத்துவிட்டுச் சென்றான்.

நிஜம் என்பது கதையை விட வியப்புக்குரியது தான். அல்லா விடில் அவ்வளவு விரைவில் அந்த வீடு கிடைத்திருக்காது.

அவள் மீது மாமி செலுத்திய இரக்கம் நிறைந்த, அதே சமயம், ஏளனம் நிறைந்த பார்வைகளை விலக்கிக் கொண்டு அவள் இந்த வீட்டிற்கு இடம் பெயர்ந்தாள்.

அழகில் மூதேவியை நெட்டித் தள்ளிவிட்ட பெண் இந்த வீட்டின் நாயகி. இளம் கறுப்பில் கொஞ்சம் தூக்கலான நிறம். நிவாரணத்தை மட்டும் நம்பி வாழும் ஏழ்மை வாழ்வு.

ஓர் இரவும் அதன் குளிர் காற்றும், ஒரு பகலும் அதன் இளவெப்பமும் இன்பமாய்க் கழிந்தன.

காய்ந்த அறுகம்புல் தரைபோலச் சவரம் செய்யாத முகத்துடன் இருந்த அந்த வீட்டு ஆண் சொன்னார்.... “கமலம், முருங்கைக் காய்க் கறியிலை கொஞ்சம் அவைக்கும் குடு.... நாங்கள் இனி ஒரே வீட்டிலை இருக்கப் போற ஆக்கள். குடுத்து வாங்கிச் சாப்பிட வேணும்...”

மேகக் கோட்டைகள் தகர்ந்து ஒரு நள்ளிரவில் அவள் உள்ளம் நிரம்ப மழை பெய்தது. எழை மக்கள் என்றாலும் உள்ளம் பெரியது. இவர்களோடு இருப்பது எளிது. இது ஒரு மகிழ்வு! கோழிகளும் நாயும் கூட வீட்டின் தரையை மிகச் சுதந்திரமாகப் பாவிப்பதைப் பார்த்துப் பூரித்துப் போனாள். நன்றியுடன் கறியைப் பெற்றுக் கொண்டு, தாங்கள் செய்திருந்த பூசனிக்காய்க் கறியில் பாதியை வாழை இலையில் போட்டு அவர்களிடம் கொடுத்தாள்.

உடனேயே அதில் கொஞ்சம் கிள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்ட கமலம், சொன்னாள்: “சிச்சிச்சீ... இப்படியே பூசனிக் காய்க் கறி வைக்கிறது? இதென்ன உங்களுக்கு ஒண்டும் தெரியேல்லை.”

குத்திவிடுமோ என நினைக்கத் தோன்றும் கூரான முக்கு, கமலத்துக்கு, அதிலே ஒரு முக்குத்தி வேறு.

“சிச்சிச்சீ சீ... இதென்ன பாருங்கோ. வெள்ளிக்கிழமை எண்டால் விரதம் பிடிக்கிறேல்லையே நீங்கள்?”

“ஐயோ இரவிலை வீடு கூட்டப்பிடுது பாருங்கோ”

இருட்டும் புழுக்கமும் துணையாக இருந்த ஓர் இரவில், இதுவரை காலமும் வாசிக்காமல் நிறுத்தியிருந்த, தகரப் பெட்டியோடு வந்துவிட்ட நற்சிந்தனைக் கொப்பியை அவள் புரட்டினாள்.

மலைவேம்பு மர நிழலும் காற்று வீசும் நீட்டு முற்றமுமாய் இருந்த
வீட்டில் இருந்து புறப்பட்ட போது கடைசியாக வாசித்த பக்கம்

“வழி தவறிய குருடனுக்கு இருளும் ஒன்றுதான் ஒளியும் ஒன்று
தான்” அதன் கீழே அவள் எழுதத் தொடங்கினாள்.

“அகதியாகப் புறப்பட்டவளுக்கு” வசனம் முடிய முன்னரே
தொண்டையைச் செருமி, அங்கு சிக்கிப் போயிருந்த சோகத்தை வெளிக்
கொணர முயன்றாள்.

முற்றத்தில் கோழி எச்சத்தின் கார நெடி மூக்கைத் துளைத்தது.

(மல்லிகை, மே. 1993)

மனதையே கழுள்

சூரியன் சீறிச் சினத்தபடி சிவப்புப் பந்தென எழுந்துவிட்ட ஒரு காலைப் பெழுதில், நான் அந்தப் பிரபல கல்லூரியின் அதிபர் அறையினுள் (குளிர்ந்த வாடைபோல் - மன்னிக்கவும் - தவறுதான்) நுழைந்தேன். எனக்கும் கொஞ்சம் மதிப்பு இருக்கத்தான் செய்தது. அதிபர் கதிரையைக் காட்டிச் சிரிக்க நானும் பெருமையுடன் அமர்ந்து கொண்டேன்.

“என்ன விஷயம்”

“இல்லை.. ஒரு சின்ன விஷயந்தான்.. மாவிட்டபுரத்திலை இருந்து இடம் பெயர்ந்த ஒரு பிள்ளை... சரியான கஷ்டம். நான் ஒரு கஷன்சிலர் என்று என்னை நம்பிச் சொன்ன விஷயங்களை உங்களிடம் சொல்லப்பிடுகிறேன்.. எண்டாலும் சொல்லிடுறேன்...”

“சொல்லுங்கோ....”

தன்னைச் சுற்றி ஒரு வட்டம் வரைந்து கொண்டு எதிலும் ஒட்டாமல் நடப்பது போல் நடந்து வந்து அவள் எனக்கு முன் அமர்ந்தாள். அவளின் கழுத்து வளைவில் மட்டும் தான் இளமை நெடி அடித்தது.

முகத்தைப் பார்த்தேன். தனிமை, துக்கம், அவமானம், ஏக்கம், சோர்வு, வெறுப்பு, வீரக்தி. இவற்றில் ஒன்று அல்லது இவற்றில் பலவற்றின் சேர்வை! அந்த முகத்தின் மொழியற்ற செய்தியை என்னால் சரியாக வாசிக்க முடியவில்லை. மூலகங்களில் அடர்த்தி கூடியது எது? ஒஸ்மியமா? பாதரசமா? இரசாயனவியல் எல்லாம் ஒழுக்கிப் போய் நீண்ட காலம்! ஓ.. மனித மனத்தின் கூறுகள் மிகப் பயங்கரமான அடர்த்தி கொண்டவை!

“தங்கச்சி சொல்லுங்கோ” வட்ட விழிகள், வரம்பாய் இரு புருவம், கண்ணுக்குள் அம்பு மாதிரித் துளைக்கும் பார்வை. இவை அவளுடையவை!

“என்றை பிள்ளை எப்பிடி எண்டாலும் படிக்கவேணும். என்னைப் போலை படிக்காமல் இருந்திட்டுப் பிறகு கஷ்டப்பட்டபிடாது.”

அவளிடமே ஒரு குழந்தை மனம் நிறைந்து வழிந்தது. அவளுக்கும் ஒரு குழந்தையா?

அதைச் சொல்லும் போதே அழுகை வெடித்துப் பொங்கிச் சரிந்தது. என்னைப் பார்த்தபடி இருந்த முகத்தை எதிர்ப்பக்கம் திருப்பி வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள். முடிவு நிறைந்த வாழ்வுப் பாதையிலிருந்து முதல் சுவட்டைக் கண்டிருப்பாள்!

ஸ்ரூலில் இருந்த கைலேஞ்சியை எடுத்துக் கொடுத்து அந்த அழுகைக்கு நேரம் கொடுத்த நான், கொஞ்சம் அருகில் சென்று அவளின் தோளைத் தொட்டு எனது ஒத்துணர்வைக் காட்ட முயன்றேன். பிறரின் தொடல்களுக்கு அருகதை அற்ற பிறவி தான் என்பது போல் நான் தொட்ட தோளைச் சற்று இழுத்து,

“என்றை சகோதரங்கள் ஒருத்தரும் எனக்குக் கிட்டவும் வாற தில்லை...” என்றாள். இதயத்தில் வெகு நாளாய் எரிந்த நெருப்புத் தரை மீது வைக்கப்படுகிறதோ?

சிறிது தயங்கினாள். நான் தன்னுடன் வருகிறேனா என்று “செக்” பண்ணவோ!

“உங்கடை பிள்ளையைப் படிப்பிக்க வேணும். ஒருத்தரும் உதவி செய்யாத படியால் அது உங்களுக்குக் கஷ்டமா இருக்கு”

நான் அவளின் உணர்வுகளை மீள எடுத்துக் கூறி அவளுடன் அருகே நடந்து கொண்டிருப்பதை உறுதி செய்தேன்.

எங்களைச் சுற்றி இருந்த பச்சை வண்ணம் பூசப்பட்ட சுவர்களை வெறித்தபடி சிறிது நேரத்தைச் செலவழித்தாள். சுவரில் தொங்கிய அழகான பூக்கள் கொண்ட கலண்டரைத் தாண்டி அறைக்கு வெளியே நின்று பட்ட மரம் ஒன்றில் அவள் பார்வை நிலைத்தது.

“அந்த மரம் ஒரு விதவை மாதிரி நிக்குது. அதுக்கு மேலை இருக்கிற வெள்ளைக் குருவி அதுக்கு ஆறுதல் சொல்லுது” என்று சொல்

லும் போது அவளின் கண்ணிமை மயிரில் புல்லின் மேல் பனித்துளி போல் விழிநீர்!

“நீங்கள் படிக்கேல்லை என்று சொல்றீங்க. ஆனால் ஒரு கவிஞனைப் போல நல்ல வடிவாகக் கதைக்கிறீங்கள். ஒரு வேளை நான் அந்த வெள்ளைக் குருவி மாதிரி இருப்பன்”

அவளுடைய குறியீட்டை நான் புரிந்து கொண்டதை உணர்த்தினேன்.

மெதுவாகச் சிரித்தாள். விரக்தி கலந்த புன்னகை தான். என்றாலும் அழகாக இருந்தது. அப்போது தான் அவளது உடையைக் கவனித்தேன். மெல்லிய மஞ்சளும் பச்சையும் சேர்ந்த எளிமையான சட்டை. என்றாலும் அந்தத் தெரிவில் ஒரு கலைத்துவம் இருந்தது.

“நான் விதவையோ இல்லையோ என்று எனக்குத் தெரியாது. அவரும் நானும் விரும்பித்தான் கலியாணம் செய்தனாங்கள்.. அது தான் என்றை சகோதரங்களுக்குக் கோபம்.. தொண்ணூறாம் ஆண்டு சண்டை தொடங்கேக்கை வவுனியாவுக்குப் போனார்.. திரும்பி வரேல்லை. சிலபேர் சொல்லிச்சினம் வவுனியாவிடை அவரைக் கண்டதெண்டு. நானும் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் எண்டும் அதெண்டும் இதெண்டும் அலையாத இடம் இல்லை. காலும் ஓய்ஞ்சுபோச்சு. நாலு வரியம் முடிஞ்சது. இனிக் காவல் இருக்கேலாது.. சீலை உடுத்தாத்தானே வெள்ளைச் சீலைக்கு மாற வேணும். எனக்குச் சீலை உடுக்க வழியில்லை.”

கத்தியால் கீறிய ரத்தக்கட்டி போல் ஒவ்வொரு சொல்லும் வெளிவந்தது.

நான் இன்னும் சற்று அவளை நோக்கிச் சரிந்து எனது நெருக்கத்தை வெளிப்படுத்த முயன்றேன்.

“உங்கடை அவர் இருக்கிறாரோ இல்லையோ என்று தெரியாத நிலை தான் உங்களை ஆகவும் வேதனைப்படுத்துது”

என்னைத் தொடர்ந்து அவள் அந்த நிச்சயமற்ற உணர்வுக்குள் வந்தாள்.

“ஆழி பிடிச்ச எங்கையும் அடைச்ச வைச்சிருக்கிறானோ அல்லது ஆள் இல்லையோ.... அல்லாட்டில்...”

“அல்லாட்டில்?”

“எங்கையும் வேற கலியாணம் செய்து என்னையும் பிள்ளையையும் மறந்து விட்டிட்டாரோ”

வானத்தை நோக்கி மிகத் தீனமாய் அவலமாய் ஒரு பெரு மூச்சு விட்டாள். தொடர்ந்தாள்.

“திரும்பத் திரும்ப இதை யோசிக்க எப்பிடித் தலையிடி வராமல் இருக்கும்? எனக்கு ஒரே தலையிடி. காலமையும் சமைக்கேல்லை. அரை நூத்தல் பாண் வாங்கி நானும் பிள்ளையும் சாப்பிட்டது. எனக்கு இருபத் தேழு வயதாகுது... நான் சாப்பிடாமல் கிடப்பன். அது ஐஞ்சு வயசுப் பாலன்... வயித்தைச் சுருட்டிக் கொண்டு கிடவெண்டால் கிடக்குமே. நீங்கள் சொல்லுங்கோ அம்மா?”

“சின்னப் பிள்ளை பசி இருக்க மாட்டுது”

எனது பதிலின் பின் நெரிந்த புருவங்களைச் சற்றுத் தளர விட்டாள்.

“பெரியாஸ்பத்திரி இடாக்குத்தர் ஐயாட்டைப் போனான். அவர் மருந்து தரேல்லை. வருத்தம் ஒன்றும் இல்லையாம். மனக் கவலை தானாம், அவர் தான் சொன்னார். உங்களிட்டைப் போகச் சொல்லி”

“ஓ....”

நிச்சயமற்றதன்மை, இழப்பு; கணவரின் இழப்பை இவள் மனம் இன்னும் முற்றாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இழப்பின் துயரத்தை வெல்லும் படிகளுக்கூடாக இவளை மெதுவாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று நான் மனதில் எழுதிக் கொண்டேன்.

“இந்தப் பிள்ளைக்கு இடியப்பம் அவிச்சுக் குடுப்பம் எண்டு நேற்று அக்கா வீட்டிலை ஒரு விறகுத் துண்டு எடுத்துப் போட்டன் எண்டு அவ என்ன வெல்லாம் பேசினா தெரியுமே! நான் அறுதலியாம் மூதேசியாம்..

நானும் பிள்ளையும் பட்டினி கிடக்க அவைக்குச் சாப்பிடுற சாப்பாடு என்னெண்டு செமிக்கும்,? மாவிட்டபுரத்திலை எங்கடை வீட்டிலை இருந்த காவோலை காணும் சமைக்க. அறுந்து போன ஆமிக்காரன் வந்தான். அம்மாவையும் விட்டிட்டு உடுத்த துணியோடை ஓடி வந்தம்..”

வார்த்தைகள் காற்றில் தொற்றிக் காற்றையும் பெரு முச்சாக்கின.

“உங்கடை அம்மா, வீடு வளவு, காணி எல்லாத்தையும் இழந்து வந்திருக்கிற நேரத்திலை அவரும் இல்லாமல் போனதை உங்களாலை தாங்க ஏலாமல் கிடக்கு....”

ஒரு வகை நிரக்கதியான உணர்ச்சியுடன் மீண்டும் அவள் கண் கள் நிரைச் சுரந்தன. இப்போது சற்று நீண்ட நேரமாக அழுதபடி இருந்தாள். நான் தடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அழுது முடிந்து மீண்டும் அந்த மரத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

அந்த நாளை, அந்த ஏதோ ஒரு நிகழ்வை, ஒரு சித்திரத் தொகுதியைப் பூட்டுவது போல் மனத்திரையில் காட்சி, காட்சியாய்க் கண்டு கொண்டிருக்கிறாளோ?

“நீங்கள் மனதிலை காணுற அந்தக் காட்சியைப் பற்றி எனக்கும் சொல்லுறியளா...?”

இமைகளை ஒரு முறை அழுத்தி முடித்திறந்தான்.

“அண்டைக்கு விடிய ஐஞ்சரை இருக்கும். தூரத்தில் பொம்பர ஒண்டு பதிஞ்ச குண்டு போட்டுது. ஆறு மணிக்குப் படபடவெண்டு குடு கேட்டுது. பிள்ளைக்கு அப்ப ஒரு வயது. பிள்ளை படுத்திருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலை ஒரு சன்னம் வந்து விழுந்திது. கோயிலடிக்குப் போன இவர் ஓடி வந்தார். ஆமிக்காரன் கோயிலடிக்கு வந்திட்டான் எண்டார். “பிள்ளையைத் தூக்கு” எண்டார். அவர் சைக்கிளை எடுக்க நான் பிள்ளையோடை சைக்கிளிலை ஏறினேன். அம்மா மாட்டடியிலை சாணகம் அள்ளிக் கொண்டு நிண்டது. “அம்மா ஓடிவாணை” எண்டு கத்திக் கொண்டு தான் சைக்கிளில் ஏறினேன். எங்களுக்கு முன்னாலையும் பின்னாலையும் சன்னங்கள் விழுது. எப்படி வந்தனாங்கள் எதாலை வந்தனாங்கள் எண்டு தெரியாது. அம்மா வரேல்லை. வெத்திலைத்

தோட்டத்துக்குள்ளை நிக்கிரா எண்டு பின்னாலை வந்த ஆக்கள் சொன்னவை. கொஞ்ச நேரத்திலை அவ்விடத்தில பொம்பர் அடிச்சது...”

“அம்மா..”

“அம்மா இருந்தா இப்பிடி என்னை அழுது கொண்டு திரிய விடாது”

“அதை எல்லாம் திரும்ப நினைச்சுப் பாக்கேக்கை....?”

“நெஞ்சை ஏதோ இறுக்கிற மாதிரிக் கிடக்கு. தலை எல்லாம் விறு விறுக்குது. அங்கை இருந்த வெத்திலைத் தோட்டம் காணும் எங்கடை சீவியத்துக்கு. கமுகும் தென்னையும் வெத்திலைத் தோட்டமும் சுத்தி இருக்க எவ்வளவு செல்வமாய் இருந்தது எங்கடை வீடு!”

“பிறகு?”

“பிறகு கொஞ்ச நாள் பிள்ளையார் கோயிலடியில் தான் படுத்த னாங்கள். ஒரு நாள் இவர் சொன்னார், இனி இப்பிடி இருந்து என்ன செய்ய பிறகு? வெங்காயம் கட்டிக் கொண்டு வவுனியாவுக்குப் போட்டுவாறன் எண்டு. நானும் பிள்ளைக்குச் சாப்பாடு குடுக்கத்தானே வேணுமெண்டு ஓமெண்டன், பிள்ளையைக் கவனமாய் பாத்துக் கொள் வாறன் எண்டு சொல்லிட்டுப் போனார். வரேல்லை”

இலக்கும் பாதையும் இல்லாமல் சுழலுவதே இந்த மனதுக்கு வழக்கமாகிப் போய்விட்ட ஒன்று!

“அவர் இனிமேல் வரமாட்டார் எண்டு நினைக்க எப்பிடி இருக்கு உங்களுக்கு?”

உடைந்து நொருங்கி உருக்குலைந்து போய் இருந்த அவளின் கைகளைப் பற்றியபடி கேடேன்.

“எனக்கு அவரிலை சரியான கோபம் வருது....” சறுக்கென்று வாழை இலை கிழிப்பது போல் பதில் சொன்னாள்.

“என்ன கோபம்?”

“என்னையும் பிள்ளையையும் தனிய விட்டிட்டு ஏன் போவான் எண்டு”!

“அவர் ஒருவேளை இந்த உலகத்திலையே இல்லை எண்டால்...”

“அப்பவும் கோவம் தான்”

“எப்பிடி?”

“ஏன் என்னை இப்பிடி விட்டிட்டுச் செத்துப் போனா யெண்டு”

“ஆ ...”

தன் உணர்வுகளைச் சரியாக அடையாளம் கண்டு கொண்ட அவளின் கண்கள் இப்போது சிவப்பு அடைந்தன.

இந்தக் கோபத்தையும் நான் கையாள வேண்டி இருக்கும் என்று சிந்தித்துக் கொண்டேன்.

“உங்களுக்கு அவரிலை சரியான கோபம்.. ஆனால் இல்லாத ஒரு வரிலை கோபப்பட்டு என்ன செய்வீங்கள்?” அவள் பேசுவது போன்ற பொதுவான நடையில் கேட்டேன்.

“ஓ... அப்பிடி நினைக்கேக்கை ஏதோ குற்றம் செய்யிற மாதிரி இருக்கு”

இந்தக் குற்றப்பழி உணர்வையும் பார்க்க வேண்டும். மன டயரியில் குறித்துக் கொண்டேன்.

“எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணி தாறீங்களா குடிக்க?” நான் கொடுத்த ஒரு கப் தேநீரை ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தாள்.

இழப்பு, கோபம், குற்றப்பழி, உணர்வு, நம்பிக்கை இன்மை ... இன்னும், இன்னும்! மனம் என்பது பெரிய பள்ளத்தாக்கு!

“உங்களுக்கு அப்ப அவர், வீடு, காணி எல்லாம் ஒரே காலத்திலை இல்லாமல் போனாது தாங்க முடியாததாலை அவர் உங்களை விட்டிட்டுப் போனது கோவம். இல்லாத ஒருவரோடே கோபிக்கிறீன்

எண்டு ஒரு குற்றப்பழி உணர்வு, பிள்ளையை எப்பிடிப் படிப்பிக்கறது எண்டு ஒரு நிச்சயமில்லாத நிலை இதுகளிலை எது உங்களைக் கூடப் பாதிக்குது?"

“ஓம் அம்மா, எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே தலையிடி. இந்தப் பிறவி யிலை இந்தத் தலையிடி மாறாது, செத்தால் என்ன எண்டிருக்குச் சில வேளை”

கனியாத நாவல்பழம் தின்றது போல் தொண்டை அடைத்திருந்தது. ஓகோ.. தற்கொலை எண்ணம் வேறு இருக்கிறதா? காற்றின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் கூடக் காலன் வந்து கொண்டிருக்கிறானா இவளுக்கு?

“அப்பிடி எண்டால் உங்கடை பிள்ளை”

“அதை நினைச்சுத்தான் இன்னும் சாகாமல் இருக்கிறன். அந்தப் பிள்ளையை ஐயோ நான் என்னெண்டு வளர்க்கப் போறன்...? என்னெண்டு படிப்பிக்கப்போறன்? அது எங்கை எண்டாலும் நல்ல பள்ளிக் கூடத்திலை படிக்க வேணும். ஆனால் என்னடையே இப்ப மிஞ்சியிருக்கிறது கவலையும், வறுமையுந்தான்.. இது தான் என்னை அதிகம் பாதிக்குது...”

“நீங்கள் சொல்லுறதென்லாம் எனக்கு விளங்குது. நாங்கள் அடிக்கடி சந்திப்பம். கதைப்பம். இரண்டு பேருமாச் சேந்தெண்டாலும் மெல்ல மெல்ல உங்கடை பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கப் பாப்பம்”

“அம்மா உங்களோடே கதைச்சது எனக்கு நல்ல ஆறுதலாக இருக்கு. என்றை பிள்ளையை ஒரு நல்ல பள்ளிக்கூடத்திலை சேக்க உதவி செய்து விடுங்கோ...”

நான் தலையசைக்க, சோகப்பாசி பூத்த அந்த முகத்தில் புன்னை அரும்பு கட்டுகிறது.

செட்டெம்பர். ஒக்டோபர், நவம்பர் மாதங்கள், தேதிகள் அலங்கோலமாயின.

இழப்பின் படிக்குக்கூடாக இவளை அழைத்துச் செல்லல், கோப உணர்வை வெளியேற்றல், குற்றப்பழி உணர்வில் இருந்து விடுவித்தல், தானே குடும்பத் தலைவியாக அமர்ந்து பிள்ளையை வழி நடத்தலாம்

என்று உணரச் செய்தல், இறுதியாகப் பிள்ளை ஒரு நல்ல பாடசா
லையில் சேர உதவுதல், எனக்குள் பல காட்சிகள் படமாய் விரிந்தன.

*

*

*

வரண்ட காற்று மண் புழுதியையும் சருகுகளையும் வாரி இறைத்
தபடி சுழன்று வந்து கொண்டிருந்தது.

“உங்கடை பள்ளிக் கூடத்திலை இந்தப் பிள்ளையைச் சேத்தால்
உதவியா இருக்கும். அவ எப்படியும் கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பிச்சிடுவா”

நான் நிமிர்ந்தேன்.

“ஓ அதுக்கென்ன? உங்களுக்குச் செய்யாத உதவியா? “எனக்
குக் “கொலர்” இல்லை. இருந்திருந்தால் உயர்த்தியிருப்பேன். ஆனால்
எனக்கு எவ்வளவு மதிப்பு! மதிப்பையும் மரியாதையையும் கட்டாயப்
படுத்தினால் அவை, அவை அல்ல!

“சேர்க்கலாம். இப்படியான பிள்ளைகளைச் சேர்க்கத்தானே
வேணும்”

“ஓ.....” எனது முகம் ரோஜாப்போல விரிந்தது... “அதுவும் எங்கட
அயல் கிராமம் மாவிட்டபுரம்.....கட்டாயம் செய்யவேணும்”

“ஆ.....” எனக்குள் ஐஸ்கட்டிகள் பல இறங்கி.....

“ஆனால்!”

“ஆனால்?”

“ஒரு ஐயாயிரம் ரூபா தந்தியளெண்டால் எங்கடை பாடசாலை
அபிவிருத்திச் சபைக்கு உதவியாக இருக்கும். நான் மற்றவை சிலரிட்
டைக் கூடவும் லாங்கியிருக்கிறேன். நீங்க ஒரு ஐஞ்சு தாங்கோவன்....”

“களாம் புளாம்” எண்டு எனக்குள் ஒரே வெப்பியாரம்.

“சிதறுவான்!”

நெஞ்சக் கூட்டில் கொதிநீர் கொட்டுகிறது. மனத் தடாகத்தில் பெரும் புயல் வீசுகின்றது, கண்ணீர்ப் பிசின் இதய அறைகளை இறுக்குகிறது.

ஒரு “கவுன்சிலர்” செய்யத் தேவையில்லாத வேலைக்குப் போன தற்கு எனக்கு நல்ல தண்டனை!

மனிதர்கள் எவ்வளவு அழகா மனிதர்களைப் புரிந்து கொள் கிறார்கள் தெரியுமா?

மனதையே கழுவி வெளியே தள்ளிவிடுவதிலும் இந்த மனிதர்கள் மகா சமர்த்தர்கள் தெரியுமா?

ஆனாலும் நாங்கள் முயன்று கொண்டே இருப் -ப்... ப்...
(மல்லிகை 30 வது ஆண்டு மலர், ஜன 95)

வரிக்குயில்

காற்றுக்கு மூச்சு நீண்டு போச்சு

எனக்கு எப்பவுமே முகமும் வாயும் ஏன் உடம்பு முழுவதுமே கடுகடு, சிடுசிடு எண்டுதான் இருக்கும்; உள்ளுக்குள்ளை ஒரு பூச்சி இருந்து அரிச்சு, அரிச்சு, நெஞ்சுச் சுவர் எல்லாம் பிளக்கிற மாதிரி வலி! அடிவானத்திலை நெருப்புப் பிடிச்ச மாதிரி சிவத்தை ஒளி படந்திருந்த ஒரு பின்னேரத்திலை தான் அவன் எனக்குத் தாலி கட்டினவன். தாலி கட்டேக்கை என்ன கண்ணை மூடிக் கொண்டே கட்டினவன்? என்னைப் பிடிக்கேல்லை எண்டா அந்த நேரமே தாலியைக் கொண்டு எழும்பிப் போயிருக்கலாம். முதுகெலும்புள்ள ஆம்பிளையாப் பிறந்தவன் ஒருத்தன் அப்பிடித்தான் செய்திருப்பான். அப்ப, என்றை அண்ணாக்கள் குடுத்த காசைக் கண்டிட்டுப் பல்லை இழிச்சுக் கொண்டு தாலியைக் கட்டினான். நான் எவ்வளவு கனவுகளோடை காத்திருந்தன்? என்றை உணர்வுகள் என்ன மாதிரி நார் நாராக் கிழிபட்டுப் போச்செண்டு உங்கள் ஒருத் தருக்கும் விளங்காது.

கொஞ்சம் பொறுங்கோ... ஐஞ்சி நிமிஷம் அழுது முடிச்சிட்டு மிச்சக் கதையைச் சொல்லிறன். (விழிச் சிமிழ் நிறைஞ்சு... கன்னங்களிலை வழிஞ்சு... மௌனம் ஒரு அற்புதமான சக்திதான். இல்லை, மௌனம் ஒரு அதியற்புதமான அங்கி.. போர்த்துக் கொள்கிறேன்.)

எதை நினைச்சாலும் மனசுக்குள்ளை கசக்குது. யாருக்கும் சொல்லித் தீர்க்கா விட்டால் இதயம் உள்ளாலை வீங்கி வெடிக்கும் போலை இருக்கு. எனக்குள்ளை முறிஞ்சு கொட்டிண்டு போய்க் கிடக்கிற மனத்துண்டுகளைப் பொறுக்கி எடுத்துத் தர உங்கள் ஒருத்தராலையும் ஏலாது, எந்தப் பெரிய கொம்பன் கவுன்சிலராலையும் ஏலாது.

ஏன்? எனக்கென்ன வெக்கம்? மனதைத் திறந்து உள்ளதைச் சொல்லுறன். கலியாணம் செய்து மூண்டு வரியம். நான் ஒரு நாளும் ஒரு சந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்கேல்லை. அவனுக்கு ஆண்மையே இல்லை. அதைச் சொல்லாமல் ஒழிச்சு என்னைக் கட்டி ஏமாத்தினதைக் கூட மன்னிக்கலாம். நான் அவனுக்கு ஒரு நல்ல சகோதரியாகவே காலம் முழுவதும் இருந்திருப்பன். ஆனால் அவன் என்ன சொல்லான் தெரியுமா? நான் கறுப்பாம், வடிவில்லையாம். முகமெல்லாம் பருவாம். கட்டையாம்.

அதைப் பார்க்கத் தனக்கு வாற வெறுப்பிலை தானாம் தனக்கு ஒண்டும் விருப்பமில்லாமல் இருக்காம். இல்லாட்டித் தான் திறமான ஆம்பி னையாம். இப்பிடி அவன் சொல்றதைக் கேக்க... எனக்குச் சும்மா பத்திக் கொண்டு வருது.. கண்ணுக்குத் தெரியாத வடக்கயித்தாலை ஆரோ பளிர், பளிர் எண்டு அடிக்கிற மாதிரிக் கிடக்கு. நான் கிராமத்துப் பொம் பிளை தான். என்றை அப்பன் தோட்டக்காரன் தான். ஆனால் நான் கொஞ் சம் படிச்சனான். எனக்கும் விசயங்கள் விளங்கும். அது தான் கேட்ட னான் - இவன் எனக்குத் தாலி கட்டேக்கை ஏன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு கட்டினவன் எண்டு.

முத்தத்திலை நிக்கிற மரங்கள் எல்லாம் என்னை நெருங்கிக் கொண்டு வாற மாதிரிக் கிடக்கு! வீட்டுக்கு வெளிலை போனால் யுத்தம்! வீட்டுக்குள்ளை வந்தால் அதைவிடப் பெரிய யுத்தம்! என்றை மனதுக் குள்ளை பாரத யுத்தம்!!

அவன்ரை மீசை - மசுக்குட்டி மயிர் போலை என்றை மேல் எல் லாம் சுணைக்குது. அவனைப் பாத்தா அவன்ரை கண் என்றை கண் ணுக்குள்ளை எரியுது. எத்தினையோ காட்சியன் என்றை மனதிலை ஒரே நேரத்திலை வருது. அல்லது ஒரே காட்சி பல மணித்தியாலங்களா நீடிச் சிருக்கு. ஒண்டு எனக்கு விசராய் இருக்க வேணும் அல்லது நான் ஞானி யாய் இருக்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறன்.

(சூனியத்தை வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்து அந்தச் சூனியத்துள் ஆயிரம் விடங்களைத் தேடுவதில் ஒரு இன்பம் இருக்கத்தான் செய் கிறது) இப்ப கொஞ்ச நேரம் நான் ஒண்டும் கதைக்காமல் சூனியத் தையே வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தன் தானே! அப்ப என்னைச் சுத்தி ஒரு நிசப்தம் தானே இருந்தது! அந்த நிசப்தமே பெரிய ஒலியாகி என்றை காதை உடைக்கிற மாதிரிக் கிடக்கு... இயற்கை யின்ரை ஒவ்வொரு கூறும் தனக்குத் தானே இரக்கம் பாக்க முடியாமல் திணறேக்கை எனக்கு யார் இரக்கம் காட்டப் போயினம்?

மனைவி எண்ட முறையிலை எனக்கு ஒரு சந்தோஷமும் தராது அவன் என்னை ஒரு வேலைக்காரி மாதிரித்தான் வைச்சிருந்தான். அவன் வேலைக்குப் போய்வர நான் நேரத்துக்கு நேரம் சமைச்சுப் போட வேணும். அந்தச் சமையலையாவது அவன் சந்தோஷமாய்ச் சாப்பிட் டிருக்கலாம். நல்லாயிருக்கு எண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாம். ஆளைப் பார்க்கத்தான் அருவருக்குது எண்டால், சாப்பாட்டையாவது

சுவைச்சுச் சாப்பிட்டிருக்கலாம். ஒரு நாள் “உப்பில்லை” எண்டான். மற்ற நாள் உறைப்புக் கூடிப் போய்ச் செண்டான். தன்ரை குறையை மறைக்க எத்தினையோ உள விளையாட்டுக்களை விளையாடத் தொடங்கினான். தொடட்தெல்லாத்துக்கும் என்னிலை குறை பிடிக்கிறதை என்னாலை தாங்க முடியேல்லை. நானும் அவனும் வீட்டிலை சாதாரண தொனியிலை கதைக்கிறதேயில்லை, எண்ட அளவுக்கு நிலைமை முத்திப் போச்சு.

கணவுத் தண்ணி எல்லாம் வெளிலை வழிஞ்சு இறுகிப் போன என்ரை மனத்திலை இனிய சொல்லுகள் எப்பிடி வரும்? நாள் ஒரு வீட்டுக்கு வெறும் வேலைக்காரியாப் போற தெண்டா, எனக்குச் சம்பளம் தரவேணும் அவை. அவன்ரை ஒரு சேல்ஸ்மன் உத்தியோகத்துக்கு இரண்டு லட்சம் சீதனம் குடுத்து... அதுக்கு வட்டியா நாள் வேலையும் செய்ய வேணுமோ? எனக்குள்ளை சரியான கோபம். சரியான கவலை. சொல்ல முடியாத விரக்தி.

இரவிலை சுவரோடை ஓட்டிப் படுத்துக் கொள்ளுவன். நாள் சுருண்டு படுத்திருக்கும் முறை சுவருக்குள்ளை போக முயலுவது போலை இருக்குதெண்டு நானே நினைப்பன். என்ரை தொண்டைக்குள்ளை உட்சுவர் ஓட்டியிடும். நாள் எவ்வளவு சோகித்துப் போயிருக்கிறன் எண்டு அம்மாவுக்கு ஒரு நாள் சொல்லி அழுதன்.

“கல்லெண்டாலும் கணவன் தான். புல்லெண்டாலும் புருஷன் தான். தொட்டுத் தாலி கட்டின மனுஷனை விட்டிட்டு ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. நீ ஒரு மாதிரிச் சரிக்கட்டி நட” எண்டு அவ சொல்லிட்டா. என்ரை பயங்கரத் தனிமையிலை, என்ரை ஏக்கங்களும் அவமானங்களும் துக்கங்களும் தான் எனக்குத் துணையாய் இருக்கும். அம்மா ஆறு பிள்ளைப் பெத்தவ. இப்பவும் அப்பரோடை அரை அங்குல இடைவெளியிலை கோயிலுக்குப் போறவ. அவவுக்கு எப்பிடி நாள் சொல்லுறது விளங்கும்?

(கொஞ்சம் தண்ணி தாறீங்களா? குடிப்பம்) அரணை ஒன்று என்காலில் விழுந்து, விழுந்தடித்து ஓடினால் கூட ஓர் உயிர் என்னைத் தொடுகிறது என்று மகிழ்வடையும் நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. நாள் நிக்கிற இடமெல்லாம், நடக்கிற இடமெல்லாம், படுக்கிற இடமெல்லாம் நெருஞ்சி முள் தைக்கிற மாதிரி எனக்குள்ளை ஒரு உணர்வு. என்ரை மனதின்ரை

உட்கவரிலை இருந்து கல்லுகள் எல்லாம் ஒண்டொண்டா விழத் தொடங்கின நேரம் தான், நான் அந்த நாய்க் குட்டியைப் பக்கத்து வீட்டிலை வாங்கி வளத்தன். இருள் மரணத்தைத் தழுவத் தொடங்கிற விடியப்பற நேரத்திலை தான், அந்த வெள்ளை நாய்க்குட்டி எங்கடை வீட்டை வந்திது. வந்த உடனேயே இருளைப் பிளந்து கொண்டு ஒற்றையாய் ஒரு அழகை ஓலம் போட்டுது.

நான் பால் கரைச்சுக் கொண்டது வைச்சன். இரக்கம் தேடுற ஒரு பார்வையாலை என்னைப் பாத்திது. பிறகு வாலை ஆட்டிச்சது. அது பால் குடிக்கிறதைப் பாக்க எனக்கும் இதயம் நனைஞ்சு போச்சு. அந்தக் கணத்திலை இருந்து அது என்றை பிள்ளை போலை வந்திட்டிது. ஒரு மனிசக் குழந்தைக்குத் தாயா இருக்க முடியாட்டியும், ஒரு நாய்க் குழந்தைக்கு வளர்ப்புத் தாயா இருக்கிறது, மன எழுச்சிகளைத் தாங்க முடியாமல் இருந்த என்றை உள் மனப் புகைச்சலை எவ்வளவோ ஆறுதல் படுத்திச்சது.

ஒரு வெறியோடை வந்து முகத்திலை குளிர் காற்று அறையிற மார்கழி மாதத்து முன்னிரவு நேரங்களிலை ஷெல் வீழ்ந்து வெடிக்கும் பயங்களுக்கு நடுவிலை, நானும் ஜிம்மியும், அது தான் என்றை பிள்ளையும், போட்டிக்கோக் கட்டிலிலை படுத்திருப்பம். அது என்றை தலை மயிரைச் செல்லமாப் பிடிச்சு இழுக்கும்.

(என்றை மயிர் பச்சையாய் இருக்கா? வாழ்க்கை தான் நரைச்சப் போச்சு)

ஜிம்மி நல்ல வெள்ளை. பால் போலை நிறும். நான் நல்ல கறுப்பு. அடுப்புக்கரி மாதிரி. ஆனாலும் அது என்னை வெறுக்கேல்லை. நான் எங்கையும் வெளிலை போயிட்டு வந்தா, என்னைச் சுத்திச் சுத்தி ஓடி, முகம் நிறைஞ்சு சிரிச்சு, காலை உயர்த்தி, காலை நக்கு நக் கெண்டு நக்கி வால் ஓடியும் வரை ஆட்டி அது போடுற அட்டகாசத்திலை நான் அப்பிடையே திகைச்சப் போய் நிண்டிடுவன். என்றை குரலை நானே கேட்டுக் கொண்டு இருந்த எனக்கு இப்ப சரியான ஆறுதல்.

நான் இந்த நாய்க்குட்டிக்கு ஒரு சதமும் சீதனம் குடுக்கேல்லை. நான் சாப்பிட்ட மிச்சச் சாப்பாடு தான் குடுக்கிறன். அப்படியிருந்தும் அது எவ்வளவு அன்பு காட்டிது எனக்கு மேலை? அது சுயநலமான அன்பு என்று நினைக்கிறியளா? இல்லை.

நான் ஒரு நாள், ஒரு அமாவாசை அண்டு, காய்ச்சல் வந்து படுத் திட்டன். பகல் முழுதும் அந்தப் போட்டிக்கோக்கட்டில்லை படுத்துக் கிடந்தன். இருண்டது நேரமா? கண்களா? ஜிம்மியும் என்னோடையே கிடந்திது. நான் எழும்பி பாத்ரூம் போக நான் விழுந்திருவனோ எண்டு பயந்து.. ஏதோ தான் தூக்கி விட்டிருவன் எண்டமாதிரி என்றை காலோ டையே நடந்து என்னோடை உரசி, உரசி வந்து திரும்பி வந்திது. அண் டைக்கு நானும் சாப்பிடேல்லை. அதுகும் சாப்பிடேல்லை, இரவு பத்து மணிக்கு மேலை தான் அவன் வீட்டை வந்தவன்.

“ஏன் சமைக்கேல்லை?” எண்டான்.

“எனக்குச் சுகமில்லை. காய்ச்சல்” எண்டன்.

“எளிய நாய்க்கு - உந்தச் சொறி நாயோடை படுக்கிறதாக்கு மட்டும் வருத்தம் இல்லை” எண்டு சொல்லி, ஒரு பெரிய பொல்லுக் கொண்டு நாய்க்கு மேலை ஒரு போடு போட்டான். அது எக்கச் சக் கமான இடத்திலை விழுந்திட்டுது போலை”

ஜிம்மி குழறி அழுது, கொஞ்சம் அனுங்கி, அப்படியே செத்துப் போச்சு. உண்மையிலை அது எனக்கு விழுந்திருக்க வேண்டிய அடி! நான் வாயை இறுக்கி மூடிக் கொண்டன். அன்பு, சந்தோஷம், அமைதி இதெல்லாம் அடையாளம் கூடக் காண முடியாத அபூர்வப் பொருளாகிப் போன என்றை வாழ்க்கையிலை ஒரே ஒரு சின்ன ஒளியாய் இருந்த ஜிம்மி... அந்த மறைவை என்னாலை ஏற்றுக் கொள்ள முடியேல்லை.

“துலைஞ்சது சனியன்” எண்டு முணுமுணுத்துக் கொண்டு அவன் உள்ளை போனான். அந்த வீட்டிலை ஏற்கனவே இருந்த அசுத்தமான காற்று, இந்தக் குரலாலை இன்னும் கேவலமான அசுத்தமாய்ப் போறதா நான் உணர்ந்தன். காற்று இலைகளின்றை இடைவெளியாளுக்குள்ளாலை கத்திக் கத்திக் தன்றை காமத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டது.

பஞ்சு போலை மயிரோடை செத்துப் போய்க் கிடந்த ஜிம்மியைப் பார்க்க எனக்கு ஒரு பயம் வந்திட்டுது. காத்துக்கு மட்டும் கேட்கத்தக் கதா ஒரு சபதம் செய்தன். “துலைஞ்சது சனியன்” எண்டதுக்குத் “துலை ஞ்சு போ சனியன்” எண்டது தான் அர்த்தம் எண்டு எனக்குள்ளை புரிஞ்சது. போட்டிக்கோ முழுதும் ஒரு விபரிக்க முடியாத பயத்திலை

உறைஞ்சிருக்க, நான் வெளிக்கிட்டன். எங்கை போறதெண்டு எனக்கே தெரியாது. உலகமெல்லாம் ஆத்மாவிலை கறுப்பான ஆக்கள் தான் இருக்கினம் எண்டது போலை எனக்குள்ளை ஒரு நினைவு. என்றை எதிரிலை ஒரு ஒற்றையடிப் பாதை வெறிச்சாய் ஓடுது. கால் போன வழி வழி போகுது. ஒரு பட்சி ஏதோ வைது கொண்டு மரத்தை விட்டுக் கிளம் பிப் பறக்குது.

என்றை தழும்பை மனதாலை அடிக்கடி தொட்டுப் பார்த்துத் தடவிக் கொண்டு நான் நடந்த போது தான், இந்த மற்றவன் முன்னாலை வந்த தான். இவன் என்றை சின்ன வயசிலை என்னைக் காதலிப்பதாய்ச் சொன்னவன். நான் வீட்டிலை போய்ச் சொல்ல, அண்ணாக்கள் அவனை வெருட்டி அதோடை விசயம் முடிஞ்சு போய் இருந்திது. அவன் வேறே ஆள். கலியாணம் செய்ய ஏலாதெண்டு அண்ணாக்கள் சொன்னதோடை நானும் சரியெண்டு விட்டிட்டன். இப்ப என்றை ஜிம்மியும் இல்லாத நேரத்திலை, எனக்கு என்றை கதையைக் கேட்க ஓராளர் வேணும் போலை இருந்திது. என்னோடை கூட இருக்க ஓராளர் வேணும் போலை இருந்திது. நடந்து நடந்து என்றை கதையைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தன். வழியெங்கும் சோகங்கள் மண்ணிலை கொட்டினது போலை மர நிழல்கள் விழுந்து கிடந்திது. அவன் இந்த இரண்டாவது ஆள் என்றை கதையைக் கேட்டுக் கொண்டு வந்தான். என்றை மனதுக்கு இதமான ஒத்துணர்வுப் பதில் களைத் தந்தான். நான் என்றை மனதையே விறாண்டி அவனுக்கு முன்னாலை கொட்டிப் போட்டன்.

“போனதெல்லாம் போகட்டும். நான் அந்த இளமையிலை காதலிச்சு மாதிரியே இன்னும் உன்னைக் காதலிக்கிறன். இல்லாட்டி ஏன் இன்னும் கலியாணம் செய்யாமல் இருக்கிறன்” என்று கேட்டான்.

நொந்து போய்க்கிடந்த மனம் இரண்டாம் முறையும் ஏமாந்து போச்சு.

அய்யாவோ அண்ணாக்களோ இதை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டினம் எண்டதாலை நான் அவைவட்டை ஒண்டும் சொல்லேல்லை. என்னத்தைத் தான் சொல்லுது? மார்கழி மாதத்திலை தாலி கட்டியபிடிது. “நீ அவன்னை எழுத்தைத் தள்ளிப் போட்டுவா, நான் பிறகு தாலி கட்டி உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளிறன்” எண்டான்.

கதை தான்!

எல்லாமே வெறும் வாய்ச் சொல் தான்!

இப்ப... ! கர்ப்பமுற்ற மேகங்களைக் கொண்ட வானம் மீண்டும் கண்ணீர் சிந்துகிறது. நான் ஜிம்மியைப் போலை இன்னொரு நாய்க்குட்டியைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கடித்த பற்களிடையே, சொல்லத் தகாத வார்த்தைகள் எனக்குத் தவிக்கின்றன. நான் பற்றி எரிகிறேனோ? எரி நீரில் முழுகுகிறேனா?

ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி வழியை விட்டிட்டு, எங்கெங்கோ அலைஞ்சு கொண்டிருக்கு. அதன் அன்றொனா அசைவில் ஏக்கம் மட்டும்!

காற்றுக்கு மூச்சு நிண்டு போச்சு. ஏனெண்டால் இலையள் ஒண்டும் அசையேல்லை.

பனி மூட்டம் இருக்கிற காலை வேளை எண்டால் என்ன, இளம் மஞ்சள் ஒளி விழுகிற மாலை வேளை எண்டால் என்ன, வசந்தம் எண்டாலும் சரி... இலையுதிர் ஆனாலும் சரி... எந்த நேரமும் அழ முடியும் என்னாலை!

(தினக்குரல் 29-11-1998)

பூக்குளிப்பு

கண்ணுக்குத் தெரியாத சாட்டைகள் தமிழணையே இலக்காகக் கொண்டு வீசப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்றுதான் அந்தப் பொருளாதாரத் தடை!

எறும்பு போல இவள் தபாற் கந்தோரில் ஒவ்வொரு ரூபாயாய்ச் சேமித்து வைத்து என்ன பயன்? தபாற்கந்தோர் திறப்பதில்லை. அத்தி பூத்தாற் போலத் திறந்தாலும் “காசில்லை” என்று கை விரிக்கிறார்கள். முத்திரையே இல்லாதவர்களிடம் காசு எப்படி இருக்கும்?

இரவு முழுவதும் ஒரே அட்டகாசம்... பதினாறு திக்கிலும் கேட்ட பொம்மர் குண்டு வீச்சுக்கள்... ஹெலி தீர்த்துக் கட்டிய கலிபர் தாக்கு தல்கள்!

இரவு முடிந்து வருகிற இந்த விடிகாலைப் பொழுதில் கூட ஒரு கண்தூங்க முடியவில்லை. இறக்கை அடித்துச் சேவல் கூவும் சத்தத் திற்குக் கூட இதயம் ஒரு முறை உறைந்து மீள்கிறது. சத்தம் இன்றி இடைவெளியாகும் ஓரிரு நிமிடங்களில் கூட, நிசப்தமே பேரொலியாய் உள்ளத்தை ஊடறுக்கிறது. காற்றின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் காலன் வருவதாய்க் கனவு வருகிறது. பயம்... பயம்... விரிக்க முடியாத பயம்!

இரவில் விடிவிளக்கு வைத்துக் கொண்டு தூங்குவதே சிறு குழந்தைக்காலம் முதல் இவளுடைய பழக்கம். பயங்கரக்கனவு கண்டு கண் விழிக்கும் போதும், மினுக்கு மினுக்கென்று ஒரு சிறு வெளிச்சம் தெரிந்தால் நிம்மதியாக இருக்கும். கிராமத்திற்கு எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் மின்சாரம் வந்த பிறகு, அவள் அறையில் நீல நிறத்தில் ஒரு “பெட்ரூம் லைட்” கட்டாயம் எரியும். மின்சாரம் முற்றாகக் கொலை செய்யப்பட்டு, மண்ணெய்யும் இருநூற்று நாற்பது ரூபா விற்கிற இந்த நேரத்தில்..... இரவு முழுவதும் இருள் மயம்! இருளில் பல உருவங்கள் நடமாடுவது போல இருக்கும். இருட்டில் நிறம் தெரியாதாயினும் அவை பச்சை உடை போட்டது போலத் தோன்றும்.

இரவின் தனிமை பயங்கரமாக மனதை அறுக்கும். வாழ்க்கை முழுவதும் அனுபவித்த துக்கங்களும், அவமானங்களும், தோல்விகளும், ஏக்கங்களும் ஒரு சேர இக்கணத்தில் குவிந்து விட்டது போல மனம் பாரம் சமக்கும். எதுவுமே செய்ய, எதுவுமே நினைக்கக் கூட மனமில்லாத மனச்சோர்வு இதயமெங்கும் பரவும்.

எழுந்து கண்ணாடியில் முகம் பார்த்தாள். ஓ... அவள் எவ்வளவு சோகித்துப் போய்விட்டாள்? கண்கள் வெளிற்றிப் போய்க்கிடந்தன. அதன் ஒளியை வயதும் துன்பமும் கொண்டு போய் விட்டன. உணவில் இரும்புச் சத்துச் சேர்ந்தும் கன காலம் ஆகி இருக்கலாம்.

நேற்று முழுவதும் தேநீர் அருந்தவில்லை. தேநீர் அருந்துவது ஆங்கிலேயரோடு வந்த பழக்கமாயினும், சீனி அதிகமாய்த் தேவைப் படுகிற அந்தப் பழக்கத்தை விட்டுவிடலாம் என்று முனைகிற போது, ஏதோ சொல்ல முடியாத களைப்பு ஏற்படுவது போல மனம் உணருகிறது. யுத்தம் தருகிற மன அழுத்தம் காரணமாகச் சலரோகம் வந்து.... அதன் பின் சீனியை முற்றாக விட்டு விடும் படி வைத்தியர்கள் சொல்லும் போது, விடவேண்டியது தான்! இப்போது மனம் போராடுகிறது. எல்லாம் மனம் தான். சொர்க்கமும் இந்த மனத்துக்குள்ளே தான் இருக்கிறது. நர கழும் இதற்குள் தான் மறைந்திருக்கிறது.

சிகரெட்டையும், மதுபானங்களையும், போதைப் பொருள்களையும் மட்டுமல்ல. தேயிலையையும் குடாநாட்டுக்குள் வராமல் தடுத்தால் நல்லதென்று ஒரு கணம் நினைத்தாள். அப்போது மனம் பழகும்! மோரை, இளநீரை, பழஞ்சோற்று நீரை அல்லது கஞ்சியைக் குடித்துப் பழகும்.

திரும்பிக் கதவை அடையு முன்பே வெடித்துப் பொங்கிச் சரிந்தாள்! மனதிற்குள் தான்!

மனதில் ஒரு மரம் வேரொடு சாய்ந்திருந்தது. கண்ணுக்குள்ளே அம்பு மாதிரித் துளைக்கிற அந்தப் பார்வையுடன் இருந்த அவனை அப்போது அடைந்திருந்தால் இந்தத் தனிமை வாழ்வு அமைந்திருக்காது என்ற நினைப்புக் கசப்புடன் தவிர்க்க முடியாமல் வந்தது. வெளி அழுத்தம் பல உள் அழுத்தங்களைப் பூத்து எழச் செய்திருந்தது. சிந்திப்பதற்கு நேரம் கொடுக்காது, வேலைகளில் மூழ்கிப் போய் விட்டால் மன அரிப்பில் இருந்து தப்பலாம் என்று உணர்ந்தவளாய், இருள் விலக

முதல், பனங்காணிக்குள் நுழைந்து பனங்காய்களைப் பொறுக்கி எடுத்தாள். நடத்தையில் மாற்றத்தை வலிந்து ஏற்படுத்திய போது, உணர்வுகளிலும் சிறிது முன்னேற்றம் தெரிந்தது.

மின்சாரம் இல்லை என்பதனால் மின் தறியில் இவள் வேலை செய்யப் போகவில்லை என்பதற்காய், “இவ்வளவு தானா நீ?” என்று மனச்சாட்சி அரிக்க, மூலையில் அமர்ந்துவிட வேண்டுமா என்று உற்சாகமாய் ஒரு சிறு எண்ணம் தலை தூக்கியது.

மெலிதாய் முளைத்த மனவலிமை மறையான மன உணர்வுகளைத் தூக்கி எறிந்தது. “சுப்பர் ஈகோ” மெதுவாய்க் கண் விழித்துப் பார்த்தது. பாணிப்பனாட்டு, பனங்காய்ப் பணியாரம், புழுக்கொடியல் செய்யும் பெருந்திட்டம் ஒன்று மனதில் வந்து போனது.

மந்தை மேயும் புல் வெளிகளினூடே தன் நினைவுகளுடன் அவள் நடந்து வந்தாள். மாலையில் அவளுடைய ஆடுகளை இங்கே கூட்டி வர வேண்டும்.

அவனுடைய முகம் புகைபோல அழுத்தமில்லாமல் நினைவுக்கு வந்தது. அதை அழுத்தித் துடைத்து எறிந்தாள்.

கோலம், கோபுரம், புடவை, சினிமா, கற்பு, கணவன்... இதைப் போன்ற சொற்களுக்குத் தான் அந்நியமாகிப் போய் விட்டது பற்றி ஏன் இவ்வளவு உணர்ச்சி வசப்படல் என்று ஒரு கணம் வியந்தாள்.

வைரவர் கோயிலைக் கடந்து வந்த போது கோயில் வாசலில் அழுதாடி நிற்கும் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் தெரிந்தாள். இவள் அவளை அணுகி விசாரித்த போது அந்தப் பெண்ணின் கணவன் காணாமல் போய் விட்டது தெரிந்தது. ஒரு வருடத்துக்கு மேலாகி விட்டதால் தகவல் ஒன்றுமில்லையாம். சாத்திரக் காரர்கள் “இருக்கிறார்” என்று தீர்மானமாய்ச் சொல்லுகிறார்களாம். கணவன் செத்த பிறகும் பூவும் பொட்டுமாய் “சீவிச்சிங்காரித்துத் திரியிறா” என்று ஊர் கதைக்கிறதாம்.

வைரவரிடம் சொல்லி அழுது கொண்டிருந்தவள் இவள் கேட்டவுடன் இவளிடம் சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள். அவளது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு ஒத்துணர்வுப் பதில்களை வழங்குவது

இவளுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் இவள் தனது உணர்வு களைப் புரிந்து கொண்டவளாக இருந்தாள்.

அவளைப் புரிந்து கொள்ள முயன்ற போது தனது கவலையும் மனச் சோர்வும் மேலும் குறைந்து போனதைத் தெளிவாக உணர்ந்தாள். அவளை அணைத்துத் தன்னோடு வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தாள்.

பகல் பன்னிரண்டு மணி இருக்கும்!

“படபட” என்று எல்லாத் திசைகளிலும் துவக்கு வெடி! சீ துவக்கு வெடியாய் இருக்க முடியாது. முந்திரிகைக் காவல் வெடிகளோ? எப்படித் திடீரென்று எல்லாத் திசைகளிலும் முந்திரிகைத் தோட்டங்கள் முளைக்கும்?

“கோட்டையைப் பிடிச்சாச்சா மடா!” யாரோ ஒருவன் சைக்கிளில் வேகமாய்ப் பறந்தான். அவனுக்கு எதிரே பின்னுக்கு மனைவியும் பாரில் இரண்டு பிள்ளைகளும், குடும்ப பாரத்தையே சைக்கிளில் ஏற்றி விளக்கிக் கொண்டு வந்தவர் கூட... சிரித்துக் கொண்டு போவது போலத் தெரிந்தது.

இவளையும் ஏதோ ஒன்று தொற்றிக் கொண்டது. “மனக் கோட்டையைப் பிடித்து விட வேண்டும்” என்ற எண்ணம் பல முறை வந்து போனது. காணாமல் போனவனை அவள் மட்டுமல்ல இவளும் தேடியாக வேண்டும்.

அப்பொழுது தான் வடித்தெடுத்த “பனங்காய்ப் பணியாரங்களை அவசரமாய் இரண்டு பைகளில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டாள். முதலாவதை “வைரவரிடம் சொல்லி அழுதவளிடம்” கொடுத்தாள்.

“அக்கா இதைக் கொண்டு போய்ச் சாப்பிடுங்கோ” காய்ந்த பனாட்டுத் துண்டுகளை இன்னொரு பையில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு, பல்யம், விசுவாசம், மரியாதை எல்லாம் சேர்ந்தொரு வடிவம் எடுத்தாற் போல், இரண்டு பைகளுடன் வீதிக்கு வந்தாள்.

“தம்பி இதைக் கொண்டு போய்ச் சாப்பிடுங்கோ” சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருந்த போராளி ஒருவரின் கையில் வலுக்கட்டாயமாய்த் திணித்தாள்.

மீண்டும் வீட்டு முற்றத்துக்குத் திரும்பிய போது அவள் முற்றத்தில் குந்தியிருப்பதை அவதானித்தாள்.

“அக்கா எழுப்புங்கோ பனங்கிழங்கு அவிப்பம்” என்று அவளுக்கு உற்சாக முட்டினாள்.

“அவிச்சப் போட்டுக் காணாமல் போனோர் சங்கக் கூட்டத்துக்குப் போக வேணும். எங்களைப் போலை ஆக்களை எல்லாம் அடிக்கடி ஒண்டாச் சந்திச்சமெண்டால், ஓராள் மற்ற ஆளுக்கு நல்ல ஆறுதலாய் இருப்பம். எல்லாரும் சேர்ந்து எல்லாருக்குமாய் உழைப்பம்... எழும்பி வெளிக் கிடுங்கோ.”

என்று கூறி அன்புடன் அவள் தோளைத் தொட்டாள்.

அவளது முகத்தில் மெல்லிய முறுவல் தெரிந்தபோது மனம் எல்லாம் சொட்டச் சொட்ட நனைந்து பூவில் குளித்த மாதிரி உணர்ந்தாள்.

அப்போது சொல்லி வைத்தாற் போல அந்தக் கனவு திடீரென நினைவுக்கு வந்தது. கனவிலே அவள் எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். போக வேண்டிய கட்டடத்தைச் சுற்றி வெள்ளம் நிற்கிறது. கட்டடத்தை அடைய வேண்டுமாயின் முழங்காலுக்கு மேல் நிற்கும் வெள்ளத்தில் இறங்க வேண்டும். சேலை நனைந்து விடும் என்று பார்க்க முடியாது. சேலையைத் தூக்கிப் பிடித்தால் கால் தெரியும் என்று நினைக்க முடியாது. சேலையை ஒரு கையால் தூக்கிக் கொண்டு அவள் நீரில் இறங்குகிறாள். அப்போது எங்கிருந்தோ காற்றில் பறந்து வரும் பூ இதழ்கள் அவள் மேல் விழுகின்றன. முழுப் பூக்களும் விழுகின்றன. முழுப் பூக்கள் சிலவற்றில் காம்பில் முள் இருக்கிறது. அந்த முள் தன்னைக் குத்தி விடுமோ என்று இவள் பயப்படுகிறாள்.

“அது கனவு தானே” என்ற தெளிவு வர இவள் மெதுவாய்ச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

(வமைப்பரி 14.-03-2003)

கூறானது மனம்

எல்லா நேரத்திலும் புத்திசாலியாய் இருப்பதும், புத்திசாலியாய் நடந்து கொள்வதும் மிகவும் அயர்ச்சி தரும் விடயங்கள். அதனால் இடையிடை எனது அகக் குழந்தையை நான் மேலே தூக்கிவிட்டு விடுவதுண்டு. அப்படியொரு மாலை வேளையில்தான் - அந்த மறையன் பூனை எங்கள் வீட்டுக் கோடியால் பயந்து பயந்து போன போது, நான் “மியா மியா” என்று அதைக் கூப்பிட்டேன். வால் பக்கத்திலும் பின்னங்காலிலும் அதிகம் தடித்த சாம்பல் நிறத்துடனும், முன்னங்காலிலும் வயிற்றுப் புறத்திலும் மெல்லிய வெள்ளை கலந்த சாம்பலுடனும் போன அது எனது குரலைக் கேட்டு, நின்று மருண்டு பார்த்துவிட்டுத் தானும் ஒருமுறை “மியா” என்று விட்டுப் போய்விட்டது.

அந்தச் சம்பவம் எனக்கு மறந்து போய்விட்டதாய் நான் நினைத்திருந்த ஒரு முன்னிரவில், சாப்பாடு எடுப்பதற்காக நான் குசினிக்குப் போனபோது அது வடக்குப் புற ஹொரிடோரில் இருந்த கட்டிலில் இருந்து பாய்ந்து, நெற்றிடித்த வெளிப்புறச் சுவரில் இருந்த தூண் இடைவெளி ஊடாக வெளியே கோடிக்கு ஓடியதை நான் எதேச்சையாகக் கண்டேன்.

வெளியே இருள், நரைத்த தலை மாதிரி உலகைக் கவிந்திருந்தது.

நான் இரவுணவை எடுத்துக் கொண்டு ஹோலுக்கு வந்தபோது மீண்டும் அது ஹோலுக்குள்ளே குறுக்கே ஓடியது.

“இந்தப் பூனை ஒண்டு நெடுகவும் வீட்டுக்குள்ளை திரியுது. விடிய வெளிக்கிடுற நேரங்களிலை முழுகுவளத்திற்குக் குறுக்காலை போய் போது...” என்று கணவர் சொன்னார்.

நான் அதற்குப் பதில் சொல்ல வாய் எடுக்க முன்னரே, புதியதோர் அழகைச் சத்தம் வடக்குப்புறக் கட்டில் பக்கம் கேட்டது.

“இதென்ன புதுச்சத்தம்? பூனை குட்டி போட்டிட்டுதோ?”

என் உடலில் வியர்வை புள்ளி புள்ளியாய்ச் சேர்ந்தது. எழுந்து கட்டில் பக்கம் சென்றேன். ஹோலுக்கு வெளிப்புறமாய் இருந்த அந்தக் கட்டிலில் பல கடதாசிப் பெட்டிகள் - வெறும் பெட்டிகள் - அடுக்கப் பட்டிருந்தன. அந்தப் பெட்டிகளில் ஒன்றுக்குள் இருந்துதான் சத்தம் வருகிறது.

“இந்த வெறும் பெட்டியளை இதிலை அடுக்க வேண்டாம் என்று சொன்னான்”

“சொல்றது சுகம். பிறகு அடுத்த முறை வீடு மாறேக்கை புத்தகங்கள் கட்டிற்றுக்கு, பெட்டிக்கு எங்கை போறது”

தொண்ணூறில் எமது சொந்த வீட்டில் இருந்து இடம்பெயர்ந்த பின் இதுவரை ஒன்பது வீடு மாறியாகி விட்டது. இன்னும் எத்தனை வீடு பார்க்க வேண்டிய தலைவிதி இருக்கிறதோ? அதுவும் நியாயம்தான். பெட்டிகள் தேவை.

மேலிருந்த ஒரு பெட்டியின் மூடியை மெதுவாய்த் திறந்து பார்த்தேன். ஒன்றும் இல்லை. சத்தம் அடுத்த பெட்டியில் இருந்து திடீரென்று கேட்டபோது மனதில் தோன்றிய உணர்வு பயமா? பதற்றமா? மகிழ்வா? அருவருப்பா? பரிதாபமா?

மற்றப் பெட்டியைத் திறக்காமலே இடைவெளியொன்றில் கண்ணை ஓட்டி உள்ளே பார்த்தேன். மார்பு பளபளவென்று மின்ன... இள இளவென்று இருக்கும் புதிய குட்டிகள் நல்..ல்..ல வெள்ளை.

“ஓம்பா குட்டிதான் போட்டிட்டுது... ரண்டு குட்டி...”

“சீ... சீ... எடுத்து எறியுங்கோ வெளியாலே... அசிங்கம்...” நான் எதுவும் செய்யாதிருப்பதைப் பார்த்து விட்டுக் கணவரும் வந்து எட்டிப் பார்த்தார். பெட்டியோடு தூக்கி எறிவார் என்று நினைத்தேன். அவரும் சிறிது நேரம் பார்த்து விட்டுப் பேசாமல் போய்விட்டார்.

உயிர்களை நேசிக்கும் மானிடத்தைத் தேடுவதில் ஒரு பயணம் மௌனமாய் நடக்கிறதா?

அடுத்த நாள் காலையில் எழுந்தவுடனேயே குறுக்கே போகும் தாய்ப்பூனை தான் “முழுசுவளம்!”. நான் “மியா, மியா” என்று கூப்பிட்டதை ஒரு நட்பார்ந்த அழைப்பாக எடுத்துக் கொண்டுதான் எங்கள் வீட்டைப் “பிரசவவார்ட்” ஆக்கியிருக்கிறதா? யார் வீட்டுப் பூனை இது?

குட்டிகளுக்குப் பாலூட்டுவதற்காகத் தாய்ப்பூனை பெட்டிக்குள் பாய்ந்து ஏறியவுடன் குட்டிகள் “காச்சு மாச்சென்று” கத்தும். சிறிது நேரத்தில் எல்லாம் அமைதியாகி விடும். “இப்போது அவை தாய் மடியில் மகிழ்வுடன் பால் அருந்தும்!”. எனக்குள் அந்த நினைவு மகிழ்வாய்!

என் மகளுக்கு நான் பாலூட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு அந்திப் பொழுதில்தான் எங்கள் வீட்டின் பின்புறத்தில் ஷெல் வீழ்ந்து நாம் ஓட வேண்டி வந்தது என்பதற்காய்... பூனைக்குட்டி அமைதியாய்ப் பால் குடிக்கக் கூடாதா என்ன?

பக்கத்து வீட்டில் நாம் விலை கொடுத்து வாங்கும் பசுப்பாலில் கோப்பி போட்டுக் குசினியில் இருந்து எடுத்துவரும் போது சாம்பல் நிறப் பூனை என் காலைச் சுற்றி வந்து அழுதது.

பாவம்! பாலூட்டும் தாய், புண்ணான வயிறு என்று யாரும் அதற்குச் சரக்குக் கறி வைத்துச் சோறு கொடுக்கப் போகிறார்களா என்ன? எனக்கும் பூனைக்கும் எந்தவித குடுக்கல் வாங்கலுமில்லைத் தான். சொந்தமும் இல்லை. பந்தமும் இல்லை. ஒரே இனமா? ஒரே சமயமா? தாய்மொழியாவது ஒன்றா? எதுவும் இல்லை. என்றாலும் ஒன்பதாவது வீட்டில் அகதி வாழ்வு வாழும் என்னிடம் அது உணவு கேட்கிறது!. நான் ஆரம்பத்தில் ஒருநாள் “மியா” சொல்லத்தானும் “மியா” சொன்ன அந்தத் தொடர்பு மட்டும் தான். என்ன மாதிரி அது என்னிடம் உரிமை எடுத்துக் கொள்கிறது? எந்த விதமான கேட்டுக் கேள்வியுமின்றி எங்கள் வீட்டில் பிரசவம் வைத்துக் கொண்டது மட்டு மன்றி இப்போது உணவும் கேட்கிறது! உணவு என்றால், எல்லாரிடமும் போய்க் கேட்க முடியுமா? ஒத்துணர்வு மனங்களை அது தேடுகிறது. மனசுள் பேச்சு ஒடிற்று.

குசினியில் இருந்த சிரட்டையொன்றை எடுத்து வந்து சிறிதளவு பால் கோப்பி ஊற்றி நிலத்தில் வைத்தேன்.

பூனை பால் குடிக்கும்!

சந்தோஷமாய்க் குடித்தது. பின்னர் எலி பிடிப்பதற்காகப் போலும் பாய்ந்து ஓட்டில் ஏறியது.

நான் மெதுவாக நடந்து சென்று, குட்டிகளுக்கு இடைஞ்சல் தரக் கூடாது என்ற கவனத்துடன் - மீண்டும் பெட்டியை எட்டிப் பார்த்தேன். அந்த வெள்ளைக் குஞ்சுகள் சோக்கான நித்திரை. பாவம் துயில் கொள்ளட்டும். திடும் திடும் என்று பயங்கரக் கனவுகளோடு வரும் தூக்கமாய் இல்லாதிருக்கட்டும். “என்னப்பா, பூனைக்குட்டி வளக்கிறீங்களா?” “அது இன்னுமொரு ஜந்தாறு நாளைக்குள்ளை தாய்ப்பூனை தூக்கிக்கொண்டு போயிடும். அதுவரைக்கும் தானே இருக்கட்டும்.”

“தூக்கிக்கொண்டு போனாப் பிறகு பெட்டியைத் தூக்கி குப்பையிலை எறிவம்”

தாய்ப்பூனையா, நானா அதிகளவு நேரம் குட்டிகளை எட்டிப் பார்க்கிறோம் என்பது கேள்விக் குறியாக இருந்தது.

பாலைப் பெற்றுக்கொண்ட தாய்ப்பூனை நாங்கள் சாப்பிடும் வேளைகளில் சாப்பாடும் கேட்டது. அது தான் பரவாயில்லை என்றால் மாலைத் தேநீருடன் அருந்தும் “கறுக்கு மொறுக்கு” பலகாரங்கள் கட்டாயம் தருமாறு வற்புறுத்தியது. இல்லையென்றால் உரிமையுடன் மடியிலேறிப் பறித்துக் கொண்டது.

“எப்ப இது குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு போகும்?”

“அது ஏழு வீடு காவும் எண்டு சொல்லிறவை” மிக விரைவில் தாய்ப்பூனை மெத்தென்ற குட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடும் என்பதே இப்போது ஒரு கவலையாய்ப் போயிற்று. கணம் தோறும் பார்க்க வேண்டும் போல ஒரு நினைவு. அதற்காக நித்திரை கொள்ளாதிருக்க முடியுமா என்ன?

நாலு நாள் “பெத்த வீட்டுப் பராமரிப்புச்” சிறப்பாக முடிந்திருந்தது.

அன்றிரவும் நான் படுக்கைக்குப் போகுமுன் அவதானித்தேன். தாய்ப்பூனை கட்டிலின் அருகில் குந்தியிருந்து காலை நக்கிக் கொண்ட காவல் இருந்தது.

அன்று இரவு பூராவும் நல்ல மழை. தலை முதல் பாதம் ஈறாகக் கம்பளியால் போர்த்துக் கொண்டு நானும் தான் நல்ல நித்திரை. இடம்

பெயர்ந்த வாழ்வு, அகதி வாழ்வு என்கிற சங்கதிகள் எல்லாம் நித்திரைக்குத் தெரியாது. அது எந்த நிலையிலும் என்னை இறுக்கமாய் அணைத்துக் கொள்ளும். கடும் மழையில் இடி இடித்தது. மின்னல் சீறியது. கனவில் பாம்பு வந்தது. விழித்துப் பார்த்துவிட்டு கணவதானே என்று மீண்டும் நித்திரை.

கட்டிலில் இருந்த பெட்டிகள் தட்டுப்பட்டு விழுந்தது போன்ற சத்தம் கேட்டபோது அதிகாலை நான்கு மணி இருக்கலாம்.

“என்னப்பா பெட்டியள் விழும சத்தம் கேட்குது?”

“தாய்ப்பூனை பாயேக்கை தட்டுப்பட்டுப் போச்சாக்கும்” இன்னொரு கண் நித்திரை செய்து எழும்ப விடிந்து விடும்.

விடிந்ததும் முதலில் எழுந்தது நான்தான். கடந்த சில நாள் வழக்கம் போல, குசினிக்குச் செல்லும் வழியில் கட்டிலுக்கு அருகில் சென்றேன். பெட்டிகள் கீழே விழுந்திருந்தன.

மிக அவசரமாய் வெள்ளைப் பூனை - பெரிய பூனை ஒன்று பாய்ந்து தூண் இடைவெளி ஊடே வெளியேறியது.

பெட்டி கிழக்குப்புறம் பார்த்து விழுந்து கிடந்தது. பெட்டியை மெல்லத் திறந்தேன்.

கால் ஒன்று கடித்துக் குதறப்பட்ட நிலையில் இரத்தம் சிந்தக் கிடந்தது வெள்ளைக் குட்டியொன்று. பெட்டியின் மூடியெல்லாம் இரத்தம் சிந்திக் கிடந்தது.

இடி இடித்தது. மின்னல் சீறியது. என் தலையில் மின்னல் இறங்கியது போல இருந்தது. நான் இரண்டு கூறானேன். கூறானது உடம்பல்ல மனம்! “இஞ்சை வந்து பாருங்கோவன்... வெள்ளைப்பூனை ஒன்று குட்டியைக் கடிச்சப் போட்டுது.... குட்டி செத்துப் போச்சு...!”

“அது கடுவன் பூனையாய் இருக்கும்...”

“மற்றக் குட்டியையும் காணைல்லை அப்பா...”

“அதைத் தாய்கொண்டு போயிருக்கும்...” வெள்ளைப் பூனையும் சாம்பல் பூனையும் ஒரே இனம். அவை பேசும் மொழியும் ஒன்று தானே!

அன்று மாலை, சாம்பல் பூனை வந்தது. என்னைப் பார்த்து “மியா” என்றது. நானும் “மியா, மியா” என்றேன். என் காலுக்கருகில் குந்தி யிருந்தது. நானும் உடனிருந்தேன். அதன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தேன். அது என்னை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிந்து கொண்டது. அழுகிறதா?

“பிள்ளையை விட்டுப் பிரியிறது எவ்வளவு உணர்வுச் சுமை களைத் தரக்கூடியது என்று எனக்கு விளங்குது!”

நான் எனது மொழியில் சாம்பல் பூனைக்கு ஒத்துணர்வு கொடுத்து, அதன் முதுகை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

அது மீண்டும் என் முகத்தைப் பார்த்து “மியா” “மியா, மியா, மியா, மியா”, “மியா, மியா” “மியா, மியா, மியா, மியா, மியா”.... “மீ..... யா....” என்றது.

இழப்புத் துயர் தொடர்பான சீர்மியம் செய்வதாயின் பூனையை எந்தெந்தப் படி நிலைகளுடாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற சிந்தனை என் மனதில் பூத்தது.

(வணம்புரி 02-05-2003)

புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்

நான் அதை முதலில் பார்த்த போது கால் மட்டும் தான்- மன்னிக்கவும்- தூக்கங்கள் இரண்டு மூன்று தான் வெளியில் தெரிந்தது. அதன் பெயரை என்னால் மட்டிட முடியவில்லை. இவரது பெயர், “புலி முகச் சிலந்தி” என்பதாக இருக்குமோ என்ற பயம் கலந்த கேள்வி என்ற மூளையில் பொறி தட்டி மறைந்தது. என்னவாக இருந்தாலும் “ஆரோ பயங்கரமான ஆள்...” என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்போது “இவர் யார்?” “எங்கிருந்து வந்திருக்கிறார்?” “ஏன் வந்திருக்கிறார்?” “எப்படி இதற்குள் வந்து விழுந்தார்?” என்ற கேள்விகளுக்குக் கெல்லாம் பதில் கண்டுபிடித்த பிறகு தான் நான் வந்த காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்றால்... அது வலு கஷ்டம்.

எனக்கோ அவசரம் வேலைக்குப் போக வேண்டும். இவர் இருக்குமிடத்தில் தான் எனது அலுவல் பார்க்க வேண்டும். ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நான் எனது தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு, எழும்பி வந்து விட்டேன். ஆளைக் குனிந்து பார்க்கவே இல்லை. அவர் என்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டார் - ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் தான் இருக்கிறார். என்றாலும், மனதில் ஒரு சிறு பயம் இல்லாமல் இல்லை.

இந்தப் பயம் எப்போது தொடங்கியிருக்கும்? சிறு பிள்ளையாக இருக்கும் போது... இரண்டோ, மூன்றோ வயதில் புலிமுகச் சிலந்தி அழகாக இருக்கிறது என்று அதனுடன் விளையாடப் போயிருப்பேன். அம்மர பதறி அடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து... “ஐயையோ தொடாதை பிள்ளை கடிக்கும் பொல்லாத நஞ்சு” என்று சொன்ன போது, தொடங்கியிருக்கும். பிறகு “புலிமுகச் சிலந்தி” கடித்த பலர் பட்ட வேதனைகளைப் பார்த்த, கேட்ட அனுபவங்கள் அந்தப் பயத்தை உறுதிப்படுத்தியிருக்கும். இதிலே வேடிக்கை என்னவென்றால், புலியான புலி கடித்த ஒருவரையும் நான் பார்த்ததில்லை. அதுபற்றிக் கேள்விப்பட்டது மில்லை. புலி தேவையில்லாமல் மனிதர் வாழும் இடங்களுக்கு வருவதில்லை. தற்செயலாக வந்தாலும்... அது வலு பெரிய மிருகம் என்பதால் எல்லாருக்கும் தெரியும். யாரும் போய் அதனிடம் கடிவாங்க மாட்டார்கள். ஆனால்... இந்தப் “புலிமுகச் சிலந்தி...” ஆள் வலு சிறிது. எங்கேயும் மறைவிடங்களில் ஒழிந்திருந்து விட்டுக் கடித்து விடும். அது சரி... இதற்கு ஏன் மனிதர்

“புலிமுகச் சிலந்தி” என்று பெயர் வைத்தார்கள்? புலிக்கும் இதனுடைய முகத்திற்கும் ஏதும் ஒற்றுமை இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. சும்மா.... எங்களைப் பயமுறுத்துவதற்காகத்தான் இருக்கும்.

அன்றைய நாள் வலு “பிசி” யாக இருந்தபடியால்அந்தக் காலைப்பொழுதுடன் நான் அதை மறந்தே விட்டேன்.

இது இரண்டாவது நாள். எங்கள் வீட்டுப் “போட்டிக்கோ” வின் அழகிய தூணுக்கும் முன்பக்கச் சுவருக்கும் இடையில் ஒரு உயரமான படி இருக்கிறது. அதில் உட்கார்ந்து காலைத் தேநீர் அருந்துவதில் ஒரு சுகம். அப்போது ஒரு சிறு பூச்சி அந்த வடிவான தூணில் மேலிருந்து கீழாக வழக்கிக் கொண்டு வந்தது. நான் அது ஓடிவந்த அழகை இரசித்துக் கொண்டு தேநீரையும் சுவைத்துக் கொண்டேன். எங்கிருந்து வந்தது என்று தெரியாமல் படாரென்று பாய்ந்து வந்து இந்தச் சிறு பூச்சியை அப்பிப் கொண்டது ஒரு பல்லி. கண்டறியாத பல்லியும் அதனுடைய நாக்கும்! “சொச் சொச் சொ” என்று சொல்லிச் சொல்லி எல்லாருக்கும் வழி காட்டும்.. மன்னிக்கவும் வழி காட்டுவதாக மக்கள் பலர் நம்பும் பல்லி ஏன் இப்படியொரு சிறு பூச்சியை விழுங்கித் தொலைக்கிறது? இதற்கெல்லாம் விடை தேடிக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை. இன்றும் வேலை நாள். தேநீர்க் கோப்பையை வைத்துவிட்டு “பாத்ரூமை” நோக்கிப் போனேன்.

கதவைத் திறந்து உள்ளே போனதுதான்.... அடுத்த கணம் அவரைப் பற்றி நினைவு வந்தது. பார்த்தேன். இருக்கிறார்... “எட ... இன்றைக்குக் காலை விட்டு விட்டு வாலை..... மன்னிக்கவும்.... போஸ்ட் அப்டோமினை (PostAbdomen) நீட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.”

அப்படியானால் இவர் “புலிமுகச் சிலந்தி இல்லை.”

இவரது பெயர் தேள். என்ன தேள்? மட்டைத் தேளா? பூரானா? பிள்ளைத் தேளா? ஒரு வேளை, திரு நீல கண்டனா? ஆளைச் சரியாக இனங்காண முடியாமல் இருக்கிறது. தன்னை முழுமையாகக் காட்டிக் கொண்டால் தானே யாரென்று கூற முடியும்? ஒரு நாள் காலைக் காட்டுகிறது. மறுநாள் வாலைக்காட்டுகிறது. மிகுதியைக் கோப்பை நீர்க்குள் மறைத்து வைத்துக் கொள்கிறது. என்ன பெயருடனாவது இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். எனக்கென்ன பிரச்சினை? என்னைக் கடிக்காவிட்டால் சரி. ஆ... தான் உயிருடன் தான் இருக்கிறேன் என்பதை நிரூபிக்க அந்த

வாலை ஆட்டுகிறது. “பேசின்” வழுவழுப்பாக இருப்பதால், அவர் நீரை விட்டு வெளியேற எடுக்கும் முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வியைத் தழுவுகின்றன. அதனால், நான் தப்பினேன். அவர் என்னைக் கடிக்க முடியாது என்று அறிவு சொல்கிறது. ஆனாலும், உணர்வு அதை முழுதாக ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறது. இன்று, நேற்றைய தினத்தை விட அதிக பயத்தை அது என்னுள் ஏற்படுத்தியிருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அது இருக்கும் இடத்திற்குப் போகாமல், அதைப் பார்க்காமல் விட்டால் பயம் குறையும் என்றால், போகாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. காலைக்கடன் கழிப்பது மிக அவசர வேலையாயிற்றே! மீண்டும் ஒருமுறை அதைப் பார்த்தேன். வெள்ளைப் பின்னணியில் நல்ல கறுத்த உருவம். கறுப்பு வாணத்தின் பின்னணியில் வெள்ளைக் கொக்குகளைக் கண்ட இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் தெய்வீக அனுபவம் பெற்று மூர்ச்சை அடைந்தாராம். எனக்கும் மெதுவாகத் தலை சுற்றுகிறது. இன்னும் ஒரு முறை அதைப் பார்த்தேன். அது வாலைப் பலமாக ஆட்டுகிறது. “ஆளை ஆளைப் பார்க்கிறாய், ஆளை ஆளைப் பார்க்கிறாய்! ஆட்டத்தைப் பார்த்திடாமல் ஆளை ஆளைப் பாக்கிறாய்...” என்ற பழைய சினிமாப் பாடல் வேறு இந்த நேரத்தில் எனது மனதில் வந்து தொலைக்கிறது. ஒருவாறு மயக்கம் போடாமலே எனது வேலையைச் செய்து முடிப்பதில் வெற்றி கண்டேன்.

அன்றைய பகல் பொழுது பல்வேறு வேலைகளை நான் செய்த போதிலும், இந்த விடயத்தை மறந்து விட முடியாதிருந்தது.

க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பில் படித்த ஏகாம்பரநாத ஐயர் எழுதிய “அவற்றலைன்ஸ் ஒப் சோலஜி” (Outlines of zoology) என்ற புத்தகத்தில் முந்நூற்று நாற்பத்திரண்டாம் பக்கத்தில் இரண்டு தேளின் படம் இருக்கும். பைலம் - ஆர்த்திரோ போடா (Phylum - Arthropoda) - கிளாஸ் அரக்னிடா (Class - Arachnida) ரைப் - ஸ்கோப்பியன் (Type - Scorpion)... இப்போது அதெல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. என்றாலும், அது தனது கொடுக்கை - மன்னிக்கவும் - பெடிபால்ப்பை (Pedipalp) இன்னும் எனக்குக் காட்டவில்லை. தான் நல்ல பிள்ளை என்று தான் எனக்குக் காட்ட முனைகிறதோ? என்றாலும், அது தேள் என்ற படியால், அதற்குக் கட்டாயம் “கொடுக்கு” இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். எனக்குத் தெரியும் என்று அதற்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

“கொடுக்கு” என்பது இரையைப் பற்றிப் பிடிப்பதற்கே பயன்படும். சிறு பூச்சிகளும் சிலந்திகளுமே அதற்கு இரையாக முடியும். புலிமுகச்

சிலந்தியின் குஞ்சை இது பிடித்துத் தின்று விடும். (அப்படியானால், இவர் அவரை விடப் பொல்லாத ஆள்!) என்னை அது இரையாகக் கொள்வதில்லை. அப்படி இருக்கும் போது, இரையைப் பிடிக்கும் கொடுக்கிறகு நான் ஏன் இவ்வளவு பயம்? அறிவு சொல்வதை எப்போது தான் உணர்வு கேட்டது? அவரவர் தான் தான் நினைத்தது நினைத்தபடிதான்!

தேள் பொதுவாக வெப்ப வலய நாடுகளில் தான் காணப்படுகிறது. தேளில்லாத நாடுகளும் உலகில் உண்டு. அப்படி ஒரு நாட்டுக்குத் தப்பி ஓடிவிட்டால் என்ன?

இரவு நேரங்களில் தான் தேள் பொதுவாக வெளியே காணப்படும். அது நாங்கள் நித்திரை செய்யும் நேரம். இவர் வெளியே உலாவுவது பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாதது நல்லது.

பகலில் பொதுவாகக் கற்கள், விழுந்து கிடக்கும் மரங்கள், மரப் பட்டைகள், பொந்துகள் போன்றவற்றினடியில் மறைந்து வாழும். அவரிடத்தில் ஏதோ குற்ற உணர்வு இருக்கிற படியால்தானே மறைந்து வாழுகிறார்? இல்லாவிட்டால் பகல் நேரத்திலும் துணிந்து வெளியில் உலாவலாமே? என்னவோ.... பகல் நேரத்தில் மறைந்திருந்தால் எனக்குப் பிரச்சினை இல்லை. பகல் நேரத்தில்... எனக்குத் தேவையான இடத்தில் வந்து குந்தி இருப்பது தானே எனக்குப் பிரச்சினையாக இருக்கிறது?

இரவு கனவிலும் அவர் வந்தார். வெள்ளைப் பின்னணியில்.. நல்ல கறுப்பாக! வெள்ளைப் பின்னணி இல்லாவிட்டால் இந்தக் கறுப்பு நிறம் இவ்வளவு எடுப்பாகத் தெரியாது என்று கனவிலும் நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.. ஆனால் கனவில் சரியான பயமாக இருந்தது. எங்கோ உயரத்தில் இருந்த நான் கால் தவறி இவருக்கு மேல் விழுந்தேன். இவர் தன் வாலை வளைத்து என்னைக் குத்துகிறார். அந்த நடு இரவில் உடலெல்லாம் வியர்த்து எழுந்து உட்கார்ந்த போது தான் அது வெறும் கனவு என்பது உறைத்தது. ஒரு உண்மையும் புரிந்தது. அவருடைய வாலில், மன்னிக்கவும் போஸ்ட் அப்டோமினில் தானே நஞ்சு இருக்கிறது! அதற்கு என்ன பெயர்? ஆ... போர்ஸ்ட் ஏனல் ஸ்பைன் (Post Anal spine) அப்படி இருக்கும் போது நான் ஏன் கொடுக்குக்கு இவ்வளவு பயம்? வாலுக்குப் பயப்பட்டாலும் அதில் ஓர் அர்த்தமுண்டு.

விடிந்து விட்டது. இது மூன்றாவது நாள் முதல் வேலையாக அவரைப் போய்ப்பார்த்தேன். இருக்கிறார் சுகமாக! இன்றைக்குத் தனது முழு

உருவத்தையும் காட்டுகிறார். சுமார் 7 அங்குலத்திற்குமேல் இருக்கும். வெளியே வருவதற்குக் கடும் முயற்சி செய்கிறார் ஆக இருக்கலாம். இரவு சாப்பாடு ஒன்றும் கிடைத்திருக்காது. ஆனாலும் நான் என்னுடைய கோணத்தில் இருந்து தான் பார்க்க முடியும். என்னை இன்று அவர் மேலும் அதிகமாகப் பயப்படுத்துகிறார். எந்த விசயத்திற்கும் ஒரு மூன்று நாள் பார்க்கலாம். அதற்குமேல் முடியாது. காப்ச்சல் என்றால் கூட மூன்று நாள் வீட்டில் வைத்து “பனடோல்” கொடுக்கலாம். நாலாவது நாள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டும் என்று சொல்வார்கள்.

இவரோடு இதற்கு மேல் செல்லம் கொஞ்ச முடியாது. எனக்கும் கொஞ்சம் கோபம் வருகிறது. நான் என்ன ஞானியா? இல்லைத்தானே! ஒரு பெரிய வாளி நிறையத் தண்ணீர் எடுத்து.... அடித்து ஊற்றிப் பார்த்தேன். தண்ணீர் போகும் வரைக்கும் கால்களை... மன்னிக்கவும் தூக்கங்களை... மடித்து வைத்திருந்து விட்டுப் பிறகு உல்லாசமாக வெளியே தலை நீட்டுகிறார்.

வளவு முழுவதும் தேடி ஒரு பொருத்தமான தடி எடுத்தேன். நுனிப் பக்கத்தில் சிறு கவர்களைக் கொண்ட நீளமான தடி. கவர்ப்பக்கத்தை அவருக்கு அருகில் கொண்டு சென்றேன். வளவளப்பற்ற, சொரசொரப்பான இடத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தவர், அதில் மெல்ல ஏறினார். தடிவழியே விறுவிற்றென்று ஏறி எனது கைக்குக்கிட்ட வந்து விடுவாரோ என்று அதீதமான பயம் ஒன்று இருந்தாலும்... எதிர்கால நன்மை கருதி அந்தச் சில கணங்களின் பதட்டத்தைத் தாங்கிக் கொண்டேன். “யாருடைய அனுமதியுமில்லாமல் எங்களுடைய வீட்டிற்கு வந்தது மட்டுமில்லை. நான் அவசிய அலுவல் செய்கிற இடத்தில் குந்திக் கொண்டு பயம் காட்டுகிறீர். என்ன? வாரும் வெளியாலே!”

தடியுடன் மெல்ல வெளியே வந்து, ஆளை நிலத்தில் உதறி, அவர் ஓட முதல், தடியின் மறுபக்கத்தால் போட்டேன் தலையில் ஒரு போடு, மன்னிக்கவும் கெபலோ தொறாக்சில். (Cephalo Thorax) வாலைக் கொஞ்சநேரம் ஆட்டிக் கொண்டிருந்தார். பிறகு தனது இறுதி மூச்சை விட்டார். மலகூடம் என்றாலும் அது அதற்கேற்ற முறையில் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும். இல்லையோ?

எங்கள் வீட்டு மலகூடத்திற்கு நாங்கள் சந்தோஷமாகத் தளர்வான மன நிலையில் போக வேண்டும். இல்லையா?

அவருடைய சவம் பின் வளவில் கிடக்கிறது. ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின் வேலைக்குப் புறப்படும் நேரம் எட்டிப்பார்த்தேன். எறும்பு கூட அவரை எட்டிப்பார்க்கவில்லை. அப்படியே கிடக்கிறார். “அனற்றமி” படிப்பதற்கு வசதியாக. நஞ்சுச் சவம்!

நான் உள்ளே திரும்பி வந்த போது, எனது தந்தையார் வேலைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகிவிட்டார். வெள்ளை உடையில் துப்பரவாக இருந்தார்.

“மூண்டு நாளா அதுக்குள்ளை இருந்து பயங்காட்டின தேளை நீங்கள் ஏன் அடிக்கேல்லை?” என்று கேட்டேன்.

“தேளா? எங்கையிருந்தது? நான் காணேல்லை” என்றார் அவர். மூன்று நாடும் அவர் காலைக்கடன் கழித்தது நிச்சயம். அவரது வெள்ளை ஆடையை இப்போது நான் உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

(வலம்புரி 15.08.2003)

விழுதலும் எழுதலும்

அந்த “பாமசி”யின் முன்னால், முச்சக்கரவண்டியில் இவள் வந்திறங்கியபோது, அதன் ஒற்றைக்கதவு மட்டும் திறந்திருந்தமை இருள் மண்டியிலிருந்த மனதில் ஒரு சிறு ஒளிக்கீற்றை வரவழைத்து மகிழ்ந்தது. நேற்று முதன் முதலாக ஊரடங்கு தளர்த்தப்பட்ட வேளை “கிறவுட்டைச்” சமாளிக்க முடியாமல் பல மருந்தகங்கள் மூடப்பட்டதாக இவளுக்கு யாரோ சொல்லியிருந்தார்கள்.

ஒளிக்கீற்று - அந்த மின்னல் - ஒரு கணத்தான்! அந்த ஒற்றைக் கதவில் ஒருவன் கையை நீட்டி வாசலை அடைத்தபடி நின்ற முறையும், அவனது கைகள் எப்போது விலகும் நாங்கள் உள்ளே நுழைந்து விடலாம் எனக் கூட்டமும் நெருக்கமுமாய் முண்டியடித்து நின்ற சனங்களும், கண்ணில் பதிவு செய்யப்பட்டு, மூளையின் மேற்பட்டையின் பார்வைப்புலப் பகுதியில் புலக்காட்சி பெற்ற அடுத்த கணத்தில் “இந்தக் கூட்டம் என்னை உள்ளே விடுமா?” என எழுந்த சந்தேகம் அந்த ஒளிப் பொறியை மறையச் செய்தது.

நேற்றுக் காலை மானிப்பாயில் இப்படித்தான் - விழுந்தடித்த கூட்டத்தில் அகப்பட்டுப் பிசைபட்டு, இரண்டு மணித்தியால முடிவில் ஒரு மருந்தும் வாங்காமல் இவள் திரும்பிய பரிதாபத்தில் நெகிழ்ந்திருந்த முச்சக்கர வண்டிச் சாரதிக்கு இவள்மீது ஒரு அனுதாபம் இருந்தது. ஊரடங்கு தளர்த்தப்பட்டிருக்கும் இந்தக் குறுகிய நேரத்தில் “பஸ் ஓடுமோ, ஓடாதோ” என்ற சமசியத்தில் எண்ணூறு ரூபா கொடுத்து ஓட்டோ பிடித்து வந்திருக்கும் இவளது நிலையும் அவனுக்குப் புரிந்திருந்தது. என்றாலும் இது ரவுண். கிராமத்தில் தோல்வி போகும் விடயங்கள் நகரத்தில் வெற்றி பெறும் என்பது பொது நம்பிக்கை. இவள் முச்சக்கர வண்டியை விட்டு இறங்க முதலே, சாரதி தான் இறங்கிப் பாமசிப் பக்கம் சென்றான். கூட்டத்தின் பிற்பகுதியில் நின்ற சிலரிடம் ஏதோ கதைத்தான். திரும்பி வந்தான்.

“மருந்து குடுக்கிறாங்கள். பத்துப் பத்துப் பேரோ உள்ளே விடுறாங்கள். இப்ப ஒன்பது மணிதானே. நீங்கள் போங்கோ. வாங்கிப் போடலாம். பொம்பிளையளை ஓரளவு விடுவங்கள்”.

தான் ஆணாகவும் இளைஞனாகவும் இருப்பதால் தோல்வி அடைந்து விடுவனா என்ற பயத்தில் இவளையே அவன் அனுப்ப விரும்புவது போல இருந்தது. அவன் எதைச் சொன்னாலும் தேவை இவளுடையது. அவன் வெறும் சாரதி. இவள் தானே போகவேண்டும்?.

போனாள்..

சுமார் இருநூறு பேர் மதிக்கக்கூடிய கூட்டத்தில் இவள் ஒருத்தி தான் பெண்ணா? மேற்குப் புறத்தில் பச்சைச் சேலையுடன் வயதான இன்னொரு அம்மா நிற்பது போலச் சாடையாகத் தெரிந்தது. இவளுக்கு நிச்சயமாக அவவைவிட வயது குறைவு. அவவே நம்பிக்கையோடு நிற்கிறா. இவளால் ஏன் முடியாது?

நிற்கிறாள்..

மற்றதுகளைத் தான் விட்டாலும் இந்த “கவர்சில்” மருந்தை இண்டைக்கு எப்படியும் வாங்கியாக வேணும். “வீட்டிலை ஒரு குளிசை தான் கிடக்கு”

“சீ போனகிழமை வாங்கியிருக்கலாம். ஆருக்குத் தெரியும். இப்பிடித் திடீரென்று A9 பாதையும் மூடிச் சண்டையும் பெருக்குமெண்டு.”

“வழக்கம்போல முடிய வாங்குவம் எண்டு இருந்திட்டன். விசர் வேலையாப் போச்சு...”

“கண்காணிப்புக் குழு நிக்ந்து.. வெளிநாடெல்லாம் நிக்ந்து... இந்தமுறை சண்டை பெருக்காதெண்டெல்லோ சனமெல்லாம் நம்பியிருந்தது”

“இந்த முறைதான் ஆகலும் பெரும் பிரச்சினையாப் போச்சு” எண்ணச் சுழல்கள் நிர்ப்பந்தமாய் மூளையைக் குறுக்கறுத்தன. “இந்த மருந்து இண்டைக்கும் கிடைக்காட்டில், நாளைக்கு அவருக்கு மருந்தில்லை. மருந்து குடுக்காட்டில்.....?”

நினைவைத் தொடர விரும்பாது இடையில் “கட்” பண்ணி முடியது மூளை. அந்தக் “கட்” உந்தலுடன் இரண்டு பேரை விலத்தி உள் நுழைய முயன்றாள்.

“அண்ணை கொஞ்சம் விடுறியளே. அவர் காட் (Heart) பேசண்ட். மருந்து குடுக்காட்டி இதயம் நிண்டிடும்..”

யாருடைய இதயம் நின்று போவதைப் பற்றி யார் கவலைப்பட முடியும் இந்த நாட்டில்? யாருக்கு இதயம் இருக்கிறது? ஒவ்வொரு நாளும் பலநூறு இதயங்கள் காணாமல் போகும் மகத்துவம் பெற்ற பூமி!

மெலிதாக ஒலித்த இவள் குரலை யாரும் காதில் வாங்கியதாக இல்லை. ஒவ்வொருவரும் உள்நுழையும் போராட்டத்தில் கடுமையான எத்தனங்களைப் புரிந்தபடி!.

எல்லாப் பக்கத்திலிருந்து இடிகளை இலவசமாகப் பெறும் இடத்திற்கு இவளும் எப்படியோ வந்துவிட்டாள். முழங்கை இடி - முதுகு நெரி - கால் மிதி - யாரும் யாரையும் எதுவும் செய்யலாம். அதற்கெல்லாம் சுதந்திரம் கொடுத்துவிட்ட புண்ணிய தேசம்.

அரையணி நேரமாக - மூச்சுவிடுவதற்கு மூச்சுவிடாமற் போராடி - அந்தக் கைகள் திறந்தபோது, இவள் கடையினுள் நுழைந்தாள். நுழைந்தாளா? அல்லது பின்னால் நின்றவர்கள் தள்ளிய தள்ளில் உள்ளே போய் விழுந்தாளா? அந்தத் தலைப்பில் ஒரு பட்டிமண்டபம் செய்தால் நடுவர் தீர்ப்புக் கூறத் திணறுவார். விழுந்தாள் என்று சொல்வது மிக மோசமான பிழை - ஏனென்றால் எள்ளூப் போட்டாலும் விழுமுடியாத கூட்டத்தில் ஒருவர் எப்படி விழ முடியும்? நின்றாள் - சரிந்தாள் - பிணைபட்டாள்!

“அப்பாடா, உள்ளை வந்தாச்சு... இனி எப்பிடும் வாங்கிப் போடலாம்”.

நம்பிக்கை இழப்பின்றி இருத்தலே வாழ்வு.

வெளியே நல்ல வெயில்! உள்ளே ஒரே இருள். மின்சாரம்தான் இரண்டு நாளுக்கு முன் முற்றாக நின்று போச்சே!

சனத்தால் முற்றாக மூடப்பட்டிருக்கும் ஒற்றைக் கதவினூடு எங்கே ஒளி வரும்?

ஒளியில் வாழ்ந்து பழகிய கண் - இருளுக்கு இசைவாக்கம் பெறப் பெரிதும் சிரமப்பட்டது.

பல்லாயிரம் முதுகுகளும் தலைப்பிடரிகளுமே கண்களுக்குத் தெரிகிறது. முகங்களைக் காண அதனால் முடியவில்லை.

“எங்கையப்பா? தர்சினியை ஆள்விட்டுக் கூப்பிடச் சொன்னான் - இவ்வளவு சனத்துக்கும் ஆர் மருந்து குடுக்கிறது?”

“தர்சினி வாறா. பஸ் இல்லையாம் நடந்து வாறா. இப்ப வந்திடுவ”.

“ராசன் - ஏன்பா இவ்வளவு பேரையும் உள்ளை விட்டனி? பத்துப் பத்துப் பேரா விடச் சொன்னான்...”

“நான் எங்கை விட்டனான் - அதுகள் என்ரை கையைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்திட்டுதுகள்...”

“இனி விடாதை என்ன?”

“ஓமோம்”

கிணற்றின் அடியில் இருந்து கேட்பது போல் இவள் காதில் குரல்கள் விழுகின்றன. யார் கதைக்கிறார்கள்? எங்கே பில் போடு கிறார்கள்? யார் மருந்து கொடுக்கிறார்கள்? தலை சுற்றுகிறது. உலகத்தின் ஓட்சிசன் எல்லாம் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டு விட்டதா? அப்படிப் பேப்பரில் வரவில்லையே! கொலை எல்லாம் பேப்பரில் வரும் என்று யார் சொன்னது? பேப்பரில் நடந்த உண்மை வரும் என்று யார் சொன்னது? பேப்பரில் வருவது எல்லாம் உண்மை என்று நம்பச் சொன்னது யார்? என்ன? எல்லாம் குழப்பமாக இருக்கிறது.

இவளின் தலைக்கு மேல் ஆயிரம் கைகள் முளைத்து நீண்டிருந்தன.

“ஒரு காட் பனடோல்”

“எனக்கு வென்றோலின்”

“அண்ணை இந்தத் துண்டை ஒருக்காப் பிடியுங்கோ”

“தம்பி இந்த மருந்து கிடக்கே”

“இடிக்காதையும் ஐசே...”

“நான் எட்டு மணிக்கு வந்தனான். இப்ப வந்து அந்தரப்பாடதை ந்...”

வாசலில் இருந்து சுமார் ஐந்தடி தூரத்தில் பில் போடுகிறார்கள் போல இருக்கிறது. அந்தப் புள்ளியை நோக்கி இவள் அங்குலம் அங்குலமாக நகர முயன்றாள். அதுவே இந்தக் கணத்தில் வாழ்வின் இலக்குப் புள்ளி! நகர்ந்தாளா?

நசங்கிப் பிழிபட்டு ஊர்ந்தாள்.

95இல் சாவகச்சேரியை நோக்கி றோட்டில் ஊர்ந்தது பெரும் சுமையாய் நினைவில் தோன்றிக் கரைந்தது.

கதவை மறித்து நின்ற வாலிபக் கையில் இருந்து பில் போடும் இந்தக் கிழட்டுக் கை வரை வரச் சுமார் அரைமணினேரம் எடுத்தது. ஆனால் பில் போடப்படும் இடத்திற்கு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பில் போடப்படும் என்று யார் சொன்னார்கள்? அல்லது அந்த இடத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு மட்டுந்தான் மருந்து கொடுக்கப்படும் என்று யார் அறிவித்தார்கள்?

கதவின் குறுக்கே இருந்த கைக்கு வெளியில் நின்றே சிலர் மருந்து வாங்கிக் கொண்டு சென்றார்கள். விற்பனைப் பையன் ஒருவன் ஒற்றைக் கதவுக்குச் சென்று அப்போதுதான் உள்நுழைந்த பலரின் கேள்விகளைப் பூர்த்தி செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

யார் அவர்கள்? எப்படி அவர்களுக்கு அது சாத்தியமாகிறது? விற்பனைப் பையனை ஒத்த ஆண் வர்க்கம் என்பதாலா? ஒருவேளை அவனது உறவினர்களா? நண்பர்களா? தெரிந்தவர்களா? மருந்துக் கடையில் நிற்பவர்கள் இனிமேல் எப்படி இவளுக்கு உறவினராகவோ நண்பராகவோ ஆக முடியும்?

இவளும் இந்தக் கடையின் வாடிக்கையாளர் என்ற வகையில் தெரிந்தவள் தானே! கவர்சில் என்ற இந்த இதயப் பாதுகாப்பு மருந்தை மாதந்தோறும் இவள் இங்கு தானே வாங்குவாள்? ஏன் இன்று யாரும் இவளைக் கண்டுகொள்கிறார்கள் இல்லை?

கேள்விகளுக்கு விடை கண்டு பிடிக்க முடியாத, விடைகள் சிறைபட்டுப் போன நாடு இது.

மூன்று நான்கு விற்பனைப் பையன்களுக்கு மத்தியில் ஓடித் திரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையின் உதவியை ஈற்றில் நாடினாள். பெண் வர்க்கம்!

“தங்கச்சி நான் களைச்சப் போனேன். இந்த மருந்தை ஒருக்காத் தாங்கோ”

“நில்லுங்கோ அம்மா வாறன்” தங்கச்சி வலு பரபரப்பாக ஓடி ஓடி ஆண்களையே கவனிக்கிறா. எதிர்ப்பால் கவர்ச்சியோ? அல்லது உடல் வலுவுக்கான பயமோ? இவதான் நடந்து வந்த தர்சினியாக்கும்.

“பிள்ளை எனக்குப் பிறகு வந்தவை எல்லாருக்கும் குடுத்திட்டியள். எவ்வளவு நேரமா நான் இதிலை இடிபட்டுக் கொண்டு நிக்கிறன்!”

குரலில் பலமான கெஞ்சல், நேர்மையான கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல மனிதர்கள் விரும்புவதில்லை. அவளது குரலும் உடலைப் போலவே நசுங்கிக் கிடந்தது.

இருட்டுக்குள் கையை உயர்த்தி நேரத்தைப் பார்ப்பதில் வெற்றி கண்டாள். பத்து முப்பது!

பல ஆண்களின் வியர்வையும் காற்றின் புழுக்கமும் சேர்ந்து வந்த கார நெடி - சத்திவரும் போல இருந்தது. சத்தி எடுக்க வெளியே போக முடியுமா? சத்தி வந்தால் முன்னுக்கு நிற்பவரின் முதுகு - இவளை இடித்து முந்திய குற்றத்திற்காகத் தாங்க வேண்டியதுதான்!

“பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும்” என்று எந்த விசரன் சொன்னான்?

குரலை உயர்த்தி வெற்றி பெற்றுச் சென்ற சில ஆண்களை அவதானித்ததில் தானும் அதைச் செய்யலாமோ என்று முயன்றாள்.

பில் போட்டுக் கொண்டிருந்த கிழவரை நோக்கினாள்.

“என்ன அநியாயம் அண்ணை நீங்கள் செய்யிறது. ஒன்பது மணிக்கு நான் இந்த நெரிசலுக்குள்ளை வந்தனான். அவசர மருந்து. பனடோலைப் பிறகும் குடுக்கலாந்தானே.”

“அம்மா சத்தம் போடாதேங்கோ. காய்ச்சல்காறருக்குப் பனடோல் முக்கியம். உங்களுக்கு அது முக்கியம். கொஞ்சம் பொறுங்கோ, நாங்கள் என்ன செய்யிறது?”

“ஆக்களை ஒரு ஒழுங்கிலை லைனிலை விட்டிருக்கலாந்தானே...”

“நாங்கள் என்ன பொலிசே அம்மா. சனம் தாங்களா எல்லோ லைனிலை வரவேணும்....

அதுவும் தோற்றது. விவாதம் நடந்ததே தவிர விஷயம் நடை பெறவில்லை.

ஒழுங்கு! திடீரென்று எல்லாம் மறுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் எப்படி வரும் ஒழுங்கு! ஒழுங்கு என்பது அழகியல் தேவையுடன் சம்பந்தப் படுவது. மாஸ்லோவின் தேவைக் கூம்பில் மிக மேலே வரும் தேவை. அடிப்படை உணவுத் தேவை பூர்த்தி செய்யப்படாத மக்கள் மத்தியில், பாதுகாப்புத் தேவை என்பது பூதாகாரமாகப் எழுந்து நிற்கும் சனங்களிடையே ஒழுங்கு எங்கிருந்து வரும்?

திடீரென்று.....!

வெளியே உயிரையே நடுங்க வைக்கும் பெரிய வெடிப்புச் சத்தம்!

ஷெல்லா? கிளைமோரா?

யார் இறந்தார்கள்? யார் காயப்பட்டார்கள்? யாருக்கு அடி விழுந்தது? எங்கே சுற்றி வளைப்பு?

இதயம் பல கணம் துடிக்க மறந்து மீண்டும் துடிப்பை நினைவு படுத்திக் கொண்டது.

உள்ளே நெரிசலுக்குள் மற்றொரு கனமான நெரிசல் அலை!

என்றாலும் யாரும் கடையை விட்டு வெளியே போனதாக இல்லை.

“நான் ஏழெட்டு மருந்து எழுதிக் கொண்டு வந்தனான். ஒண்டும் வேண்டாம். இந்தக் “கவாசில்” ஒரு மருந்தை மட்டும் தாங்கோ. இதயம் நிக்காமல் பாக்க... நான் போறன்...”

கெஞ்சல் பயன் தரவில்லை. குரலை உயர்த்தி ஒன்றும் ஆகவில்லை. உறுதியான வெளிப்பாட்டுக்கு என்ன நடக்கும் பார்ப்போம்.

நெஞ்சில் ஏற்படும் இந்த உணர்வு என்ன? மருந்து கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்ற பயமா? இப்படி அநீதி நடக்கிறதே என்ற கோபமா? இப்படி ஒரு வாழ்வுக்குள் தள்ளப்பட்டு விட்டோமே என்ற கவலையா? என்ன வாழ்க்கை இது என்ற விரக்தியா? இடிபட்டதால் வந்த அருவருப்பா? இருபது வருடமாய் எதைக் கண்டோம் இந்த மண்ணில் என்ற சலிப்பா? எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு கலவை உணர்வா? கலவையில் முதன்மை பெறும் உணர்வு எது?

“இந்த மருந்தை இன்று எப்படியாவது வாங்கிவிட வேண்டும்” - வலிமையான அந்த எண்ணம் - எல்லா உணர்வுகளையும் மேவிவரும் வாழ்வுக்கான உந்தல்.

“தங்கச்சி உள்ளுக்குப் போகட்டா?”

உள் அறைக்குள் போயும் சிலர் மருந்தோடு திரும்புவது பதினொரு மணிக்குத்தான் இவள் கண்ணில் பட்டது.

மருந்துத் துண்டும் கையுமாக ஒன்பது மணியளவில் நீண்ட இவளது கை. 11.10 ஆகிறது. இன்னும் மடியவில்லை! கின்னரஸ் புத்தகத்தில் எழுதி விடுவார்களோ?

11.30க்காவது வெளியில் வராவிட்டால் 12.00க்குள் வீடு போய்ச் சேர முடியாது. பன்னிரண்டு மணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம். காலையில் யாழ் எப்.எம் பல முறை அறிவிப்புச் செய்தது.

“காலை எட்டு மணிக்குத் தளர்த்தப்படும் ஊரடங்குச் சட்டம் மீண்டும் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குக் கடுமையாக அமுல்படுத்தப்படும்.”

பன்னிரண்டு மணிக்குப் பின் தெருவில் காணப்பட்டால் மருந்துடன் மரணிக்க நேரலாம். அதைவிட வெறுங்கையுடன் திரும்பினால் இவளது உயிர் மிஞ்சும்.

“அண்ணை உங்கடை காலிலை தொட்டுக் கும்பிடுவன். ஆறு லட்சம் ரூபா செலவழிச்சுக் கொழும்பிலை கொண்டே ஒப்பறேசன் செய்த பேசண்ட். இந்த மருந்து குடுக்காட்டி ஆபத்து. ஒருக்காத் தந்திட்டு நில்லுங்கோ....”

இறுதி முயற்சி...

“பிள்ளை தர்சினி இந்த அம்மா கனநேரம் குளறிக்கொண்டு நிக்கிறா. “கவர்சில்லாம்”. கிடக்கோண்டு பார் பிள்ளை...”

“கவர்சில்” ஒரு காத்தானே கிடந்து பத்துமணி போல டொக்டருக்குக் குடுத்தது. உந்த மருந்து இல்லை அம்மா முடிஞ்சது.”

இந்தப் பதில் இவளின் செவிப்பறையை அடையும் போது நேரம் 11.40.

பில்போடும் கிழட்டுக் கையில் இருந்து,

வலிமையான கதவுக் கையைத் தாண்டி, பாதுகாப்பான முச்சக்கர வண்டிக்கு வெளியேற அவள் எடுத்த நேரம் ஒரு செக்கன்.

அந்த வலிமையை அவள் எங்கிருந்து பெற்றாள் என்பது அவளுக்கே தெரியவில்லை.

(மல்லிகை - 2007)

கால் ஒப்பம்

இனிப் பொறுக்கேலாது. இண்டைக்கு எப்பிட்யும் தற்கொலை செய்யப்போறன். 'தற்கொலை செய்யிற எண்ணம் வந்தா ஒருக்கா என்னட்டை வந்து சொல்லிப்போட்டுச் செய்யுங்கோ' எண்டு அம்மா தன்னட்டை வாற கிளைன்றஸ்க்குச் சொல்லிறதைக் கேட்டிருக்கிறன். அதுதான் உங்களிட்டை ஒருக்காச் சொல்லிப்போட்டுச் செய்வம் எண்டு யோசிக்கிறன்.

வெளியிலை குறாவளி அடிக்குது!

எப்படிச் செய்யப் போறன் எண்டு யோசிக்கிறியளோ? அலரிக்கொட்டை ஆயிறுதுக்கும் அரைக்கிறுதுக்கும் எல்லாம் எனக்குக் கை இல்லை. சிம்பிள் வழி இருக்கு!.

பீல்ட் பைக் குறூப் ஒழுங்கையாலை போகேக்கை முன்னாலை பாயிறுது - கட்டாயம் அச்சொட்டாகச் சாகலாம். சிலவேளை அவையும் பிரளுவினம் - அப்படி நடந்தா எனக்கு மரணத்துக்குப் பிறகு நாய் மோட்சம் கிடைக்கும். நல்ல விசயம்!

என்ன கண்டறியாத வாழ்க்கை! எனக்கு அப்பிடி ஒரு டிப்பிறெஸ்ஸனாக் கிடக்கு. தனிய இருக்கிற ஆக்களுக்கு எப்பிடி மனச்சோர்வு வாறதெண்டு இப்பதான் விளங்குது. அப்பாவும் அம்மாவும் போய்ப் பத்து மாதமாகுது - இண்டைக்காவது வருவினமோ எண்டு பார்த்தன். பொழுது பட்டிட்டுது, கேர்பியூ - இனிவராயினம் அதான் அழுது போட்டு இந்த முடிவுக்கு வந்தனான்.

அம்மான்றை அன்ரி சாப்பாடு கொணர்ந்து வைக்கிறவ. எனக்கு சாப்பாடும் தண்ணியுமே வாழ்க்கை? பேசப் பறைய, விளையாட ஆள் இருக்கோணும்.

இது பெருங்காற்று!

அம்மாவை இருக்கேக்கையும் அவை வேலைக்குப் போற நேரம் கொஞ்சம் லோன்வியா .பீல் பண்ணான்தான். எண்டாலும் பின்னேரம் அவை வேலையாலை வந்திட்டினமெண்டா ஒரே கொண்டாட்டம்.

இப்ப வீசுற காற்றுக்குப் பேர் தென்றல்!

வீட்டை வாற விசிறிறேர்ஸ் எல்லாரோடையும் நான் விளை யாடுவன். புதாக்கள் கேற்றிலை வரேக்கை மணம் வித்தியாசமாக கிடந்தா ஒருக்காச் சத்தம் போடுவன். பிறகு அவை உள்ளை வந்து போட்டிக்கோவிலை இருந்தினமெண்டால் அப்பாக்கோ, அம்மாக்கோ தெரிஞ்சாக்கள் எண்டுதானே கருத்து. மெல்லப்போய் அவைன்றை காலை ஒருக்கா மணந்து பாப்பன். பிறகு சீவியத்திலை அந்த மணம் எனக்கு மறக்காது. மணம் ஓகே. எண்டால் மெல்ல... அவைன்றை மடியிலை ஒரு காலைப் போடுவன். சில பேர் அதைச் சந்தோசமாக எடுத்தக் கொண்டு என்னோடை கதைப்பினம். விளையாடுவினம். சிலருக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்காது. என்னை விடத் தாங்கள் பெரிசெண்டாக்கும். எண்டாலும் பேசாமல் நெளிஞ்சுபோட்டு இருப்பினம். சிலபேர் கொஞ்சம் கோபமாகக் காலைத் தட்டிவிடுவினம். தாங்கள் பெரிய சுத்தமெண்டாக்கும். நான் விடமாட்டன். திருப்பியும் காலைத் தூக்கிப் போடுவன். பலதரம் அன்பைக் குடுத்தால் என்னெண்டு ஏற்காமல் விடுறது? உங்களிலை கனபேருக்குத் தெரியாத தியரி என்ன?

அவை அம்மா விஸ்கட் சேர்வ் பண்ணினால் அதிலை ஒரு துண்டை எனக்குப் போடுவினம். நான் அதைச் சாப்பிட்டிட்டு இன்னொருக்காக் காலைப் போடுவன்.

அப்பிடி நேரத்திலை சிலவேளை அப்பா பேசுவார். அம்மா கூப்பிடுவா, “.பிராங்! உள்ளுக்கு வா... உனக்கு பிஸ்கட் தரலாம்” எண்டு. அம்மா சொன்னாச் சொன்னதுதான்... ஒருநாளும் ஏமாத்த மாட்டா. நான் உள்ளை போனெண்டால் ஒரு முழு பிஸ்கட் தருவா. தந்திட்டிடுக் கதவைச் சாத்திடுவா... நான் உள்ளுக்கு அகப்பட்டிடுவன்.

இப்ப என்ன காத்து வீசுது? சோளகம்.

பரவாயில்லை எண்டிட்டு... உள்ளை போய் கரப்பான் பூச்சியோ, வெட்டுக் கிளியோ அகப்பட்டதோடை விளையாடுவன்.

வெட்டுக் கிளியோடை விளையாட எனக்கு ஆசை. கண்டாஸ்ரைலாக் காலைத் தூக்கிப் போடுவன்... மணந்து பாப்பன்... பிறகு வாலை ஒருக்கா ஆட்டிட்டுத் திரும்பக் காலைப் போடுவன்... நகம் சிலவேளை பட்டிடும். இப்பிடி ஒரு ஐஞ்சு நிமிஷம் விளையாட முந்தி அது சனியன் செத்திடும். அதுக்கு என்னோடை விளையாடத் தெரிஞ்சாத்தானே!

விசிற்றாஸ் போனாப் பிறகு அம்மா உள்ளூக்க வருவா. அவவின்ரை ஹவுஸ்கோட்டைப் பல்லாலை பிடிச்ச இழுத்துக்கொண்டு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் திரிவன். என்றை நாப்பத்திரண்டு பல்லிலை வேட்டைப் பல்லுத்தான் அவாவின்ரை ஹவுஸ்கோட்டுக்குத் துவாரம் வைக்கும். அது என்னை உள்ளை விட்டுப் பூட்டின கோவமும் செல்லமும் சேர்ந்த விளையாட்டு எண்டாலும் அம்மா எனக்கு ஒரு நாளும் அடிச்சதில்லை. “:பிராங் குட்டி சட்டையை விடு, சோறு போடுறன் உன்ரை பிளேற்றிலை சாப்பிடு” எண்டுதான் சொல்லுவா.

பை த வே நான், சைவந்தான். அம்மா சைவம் எண்டபடியா சின்னிலை இருந்து பழகிட்டன். நீங்கள் சொலறது சரி. என்றை குடும்பப் பேர் கனிடே. ஓடர் - காணிவோறா. அப்படி எண்டா இறைச்சி சாப்பிடுற ஆக்கள் எண்டுதான் கருத்து. என்றை குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஓநாய், நரி எல்லாம் எப்பிடியான ஆக்கள் எண்டு தெரியுந்தானே. ஆனா என்னட்டை அந்தப் பழக்கம் ஒண்டும் இல்லை. சூழலிலை எவ்வளவோ விசயம் தங்கியிருக்குப் பாருங்கோ. தச்சமயம் என்றை பழைய குணத்தாலை ஒரு அணிலை எலியைப் பிடிச்சாலும் சாப்பிடமாட்டன்.

அம்மாவோ, அப்பாவோ அல்லது இரண்டு பேருமோ வீட்டுக்குள்ளை இருக்கினம் எண்ட மணம் நிச்சயமெண்டா நான் கூலா வெளிப்படிலை படுத்திருப்பன். முன்னங்கால் இரண்டையும் நீட்டித் தலையை அதிலை வைச்சுக் கொண்டோன் படுப்பன். கடும் நித்திரை கொள்ளமாட்டன். ஏதும் சின்னச் சத்தம் கேட்டாலும் அந்த மாதிரி வீட்டைச் சுத்தி ஓடிப் பார்த்துத் தேடுவன். அவைக்குக் கேளாத அதிர்வெண் எல்லாம் எனக்குக் கேக்கும்.

இப்ப வெளிலை நிலையான காற்று அடிக்குது போலை.

ஒருநாள் இப்பிடித்தான் ஒரு செக்கல் நேரம். அம்மா படிலை இருந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தவ. அப்பா உள்ளூக்கு

ஈசியெயரிலை படுத்து ஏதோ வாசிச்சுக் கொண்டிருந்தார். நான் அம்மாக்குப் பக்கத்திலை அவான்ரை சட்டையிலை லேசத் தலையை வைச்சுக் கொண்டு படுத்திருந்தனான். முத்தத்துப் பலா மரத்திலை ஏதோ சத்தம் கேட்ட மாதிரி இருந்திது. மணமும் கொஞ்சம் வித்தியாசம். பாய்ஞ்சு போய்ப் பார்த்தன்... ஒரு பெரிய முறுகம் மரத்தைச் சுத்திக் கொண்டு மெல்ல இறங்கி வாறார். கண்டிட்டன். விடாமல் சத்தம் போட்டன்.

“:பிராங் குலைக்குது என்னண்டு பாருங்கோ” கேற் லைற்றைப் போட்டிட்டு அப்பா வந்தார்”. அது சும்மா பயந்திட்டோக்கும்” எண்டார்.

‘இல்லை அது சும்மா பயப்பிடாது. மரத்தைப் பார்த்துக் குலைக்குது. வடிவாப் பாருங்கோ” எண்டு சொல்லிக் கொண்டு அம்மா எழும்பி வந்தா. என்னைக் குறைச்சுக் கதைக்க அம்மா விடா. வந்த வீச்சிலை.... ‘ஐயோ.... பாம்பு...” எண்டு கத்திக் கொண்டு திரும்பி ஓடினா. பிறகு முன் வீட்டு அண்ணைமாரெல்லாம் வந்து பாம்பை அடிச்சினம்.

வீட்டைக் காவல் காக்கிற வேலை எங்களுக்கு இண்டைக்கு நேற்றைக்கே பழக்கம்? பன்னிரண்டாயிரம் வருஷமா நாங்கள் உங்களோடை சிநேகிதமா இருக்கிறம். வேட்டையிலை உதவி செய்யபிறகு, ஆட்டு மந்தையைப் பாதுகாக்கிறது, விசுவாசமாய் இருக்கிறது, அன்பு காட்டிறது எல்லாம் எங்கடை முப்பத்தொம்பது சோடி நிறழூர்த்தத்திலை இருக்கிற குணங்கள். பிறவிக்குணம், அதுதான் புராதன எகிப்திலை எங்களைப் புனித உயிர் எண்டு போற்றினவை.

காற்று இதமா இருக்கு!

அப்பா மருந்துப் பைக்கற்றை சாமி அறைக்கை வைச்சிருப்பார். இரவு சாப்பிட்டிட்டு விறாந்தைக் கதிரையிலை வந்திருப்பார். நான் மருந்துப் பைக்கற்றை வாயிலை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவருக்குப் பக்கத்திலை வைச்சிட்டு பார்த்துக் கொண்டு படுப்பன். மருந்து போடாட்டி அவருக்கு பிறெஷர் கூடிடும். நாக்கை நீட்டிச் சுவாசித்தபடி அவற்றை முகத்தைப் பார்ப்பன்.

காலமை வேலைக்குப் போறதுக்கு அவசரமாகக் குளிச்சிட்டு அம்மா சோப்பைத் தொட்டியடிலை விட்டிட்டு வந்திடுவா. நான் அதை

வாயிலை கவ்விக் கொணந்து ஒருக்கா விளையாடிட்டு அறைக்கை போட்டிடுவன்.

அந்தப் பொற்கால நினைவுகளிலை அமிழ்ந்திருக்கிறதே ஒரு சுகம்.

வெண்கலக் காலத்திலையே ஐரோப்பாவிலை எங்கடை உருவங்களைச் சுவர்களிலை கீறத் தொடங்கிட்டினம். இடுகாட்டு வாசல்களிலை எங்கடை உருவங்கள் சிலைகளாகச் செதுக்கப் பட்டிருந்தது. எத்தினை வயிரவர் கோயில்களிலை நாங்கள் அவற்றை வாகனமாய்ச் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறம் - கீறப்பட்டிருக்கிறம்.

எனக்கு .:பிராங் எண்ட பேர் வந்த கதையைச் சொல்ல மறந்திட்டன். ஓம் - இங்கையும் அங்கையுமாகத்தான் சொல்லுவன். சாகிற மூட்டிலை இருக்கிற என்னட்டை எப்பிடி நீங்கள் ஒழுங்காச் சொல்லுவன் எண்டு எதிர்பார்ப்பியள்?

அம்மா அப்ப இத்தாலிக்கு ஒரு செமினாருக்குப் போனவ. அந்த நேரம் அப்பா தான் தனிய வீட்டிலை எண்டு என்னை இரண்டு மாதக் குட்டியா இருபத்தெட்டுப் பல்லோடை பிடிச்சுக் கொண்டு போனவர். அவைன்றை வீட்டிலை ஒரு ரியூசன் கொட்டில் - பழைய கொட்டில். அதைச் சுத்திப் பதிவான குந்து அதின்றை வாசலைத் தகர்த்தாலை முடிட்டு, அந்தக் கொட்டிலுக்கை என்னை விட்டார். நான் சின்ன ஆள்தானே. குந்தைப் பாயமாட்டன் எண்டு நினைச்சிருப்பார். நான் ஒரு நாள் தகரத்துக்குள்ளாலை மூக்கை வைச்ச வெளிலை வந்திட்டன். பிறகு அப்பா வாசலுக்குச் சீமெந்துக் கட்டி அடுக்கிப் போட்டார்.

இரண்டு கிழமையாலை அம்மா வந்தா. நான் ஒரு புதாள் வீட்டை நிக்கிறன். அவவுக்கு இத்தாலியிலை லெக்சர் எடுத்த ஒரு டொக்டருக்குப் பேர் .:பிராங் ஆம். எனக்கு அந்தப் பேரை வைச்சிட்டா. அவக்கு என்னைப் பார்த்த உடனை பிடிச்சிருக்க வேணும். என்னைத் தூக்கி நெத்தியிலை தடவிக் கொண்டு வளவெல்லாம் சுத்திக்கொண்டு வந்தா.

இதுதான் பொய்கைக் காற்று!

பிறகு எனக்குப் பால் கரைச்ச வைச்சா. எனக்கெண்டு ஒரு பிளேற்றும் கப்பும் வந்தது. என்னை ரியூசன் கொட்டலுக்காலை தூக்கி வெளிலை விட்டிட்டா.

“ஓடிடும்” எண்டார் அப்பா.

“அவன் எங்களை விட்டிட்டு ஓடமாட்டான்”. அம்மா இப்ப.... அவ என்னை விட்டிட்டு ஓடிட்டா....! நான் கடைசி வரையும் அவையோடை .பிராங்காத்தான் இருந்தனான்!

பழைய கதை எல்லாம் சொல்லச் சொல்ல அழுகையாய் வருது.

காத்து மாறி வாடை தொடங்குது!

முந்தியும் இடைக்கிடை என்னை வீட்டிலை விட்டிட்டு இவை கொழும்புக்குப் போறவை. ஒருக்கா அப்பாக்குச் சுகமில்லை எண்டு போனவை. அப்ப ஒரு நாள் நான் கேற்றுக்கு மேலாலை பாய்ஞ்சு நிஸ்க் எடுத்தனான். தப்பிட்டன். ஏனோ? இவையைத் தேடத்தான்!.

பிறகு ஒருநாள் அன்ரி சாப்பாடு வைச்சிட்டு என்னைப் பின் விறாந்தையிலை விட்டுப் பூட்டிட்டுப் போட்டா. எனக்கு ரொயிலற்றுக்கு வருது. நான் என்ன வீட்டுக்கையே இருக்கிறது. யன்னலுக்குப் போட்டிருந்த நெற் எல்லாம் விறாண்டிக் கொட்டிப் பெரிய ரகளை பண்ணிப் போட்டன். அதுக்குப் பிறகு என்னை வெளிலைதான் விடுவா. அதுதான் பிழைச்சப் போச்சு. இப்ப வெடிச் சத்தத்துக்குப் பயமாக் கிடக்கு எண்டாலும் வீட்டுக்கை போய்ப் படுக்க ஏலாமல் கிடக்கு.

முந்தி இவை கொழும்புக்குப் போனாலும் ஆக மிஞ்சினா ஒரு மாதத்துக்கிடையிலை வந்திடுவினம். இந்த முறைதான் இப்படிச் செய்திட்டினம். என்னோடை என்ன கோவமாம் இவைக்கு?

ஓ.... நான் ஒழுங்காத்தான் இருந்தனான். வீட்டுக்கு வெளிலை லேசிலை போகமாட்டன். வீட்டு மதிலைச் சுத்திச் “சிச்சீ” இருந்து நிலத்திலை என்றை மணத்தை உரஞ்சி... “ரெறிற்றறி” போட்டு

வைச்சிருக்கிறன். மற்றவைவன்றை ரெற்றிறறறிக் குள்ளை நாள் போறேல்லை. அப்பிடி ஒரு ஒழுங்கிருந்தா ஏன் அடிபட வேணும். எங்களிலை நானூறுக்கும் மேற்பட்ட இனம் இருக்குது. ஆனா நாங்கள் ஆளை ஆள் சாக்காட்ட மாட்டம். எங்களுக்குத் தெரியும். கனிஸ் .பமிலியாரிஸ் எண்டா, ஆளோடை ஆள் இனம்பெருக்கக் கூடிய ஆக்கள் எண்டு.

இதுகள் என்னடா மனிசர். மூளைகெட்ட சாதி! தங்களைத் தாங்களே சாக்காட்டுதுகள்!

புயல் அடிக்கத் தொடங்குது!

ஓகஸ்ட் பதினொராந் திகதி....!

நான் சீவியத்திலை கேளாத பெரும் பெரும் சத்தமெல்லாம் கேக்குது. இடி முழக்கம் எண்டாலே நான் பயந்து அம்மாக்குக் கிட்டப் போய்ப் படுக்கிறனான். இது தலைக்கு மேலை வெடிக்குது...இதயம் நிண்டும் மாதிரி இருக்கு! அப்பாக்கு இதய வருத்தம். என்னெண்டு தாங்கிராரோ தெரியேல்ல. தொடர்ந்து கேக்குது... அப்பா அம்மாவும் ரெண்டு மூண்டு நாள் ஒரு இடமும் போகேல்லை. ரேடியோவைக் போட்டுப் போட்டு என்னவோ கேக்கினம். ஒழுங்கை தெருவிலை ஒரு சனம் இல்லை. பச்சை உடுப்புக்கள் மட்டுந்தான் திரியுது.

எனக்கு ஆழ்மனம் பயப்பிடுது. ஏதோ வித்தியாசம் எண்டு விளங்குது. முந்திச் சிலவேளை பின்பக்கத்தாலை பரராஜசேகரப் பிள்ளைார் கோயிலடி மட்டும் போறனான். அதுகும் கேள் பிரண்ட் கூப்பிட்டாத்தான். போனாலும் பத்து நிமிஷத்திலை வந்திடுவன். அம்மா சாப்பிடத் தொடங்கேக்கை போனெண்டா அவா சாப்பிட்டு முடிஞ்சு கோப்பை கழுவ நான் காலடிக்கை நிப்பன். இப்ப நான் வீட்டாலை அசையிறதே இல்லை. அம்மா இருக்கிற கதிரைக்குக் கீழை வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டு படுத்திடுவன்.

பெரிய ஒலியன் சூழலை மாசடையச் செய்யும் எண்டு அம்மா பிள்ளையளுக்குப் படிப்பிக்கிறதை நானே கேட்டிருக்கிறன். அது சயன்ஸ் சிலபஸ்சில இருக்காம். இப்ப எல்லாரும் பள்ளிக்கூடம் போயினம். படிக்கினம். அப்ப ஆர் இதைச் செய்யினம்? நான் நினைக்கிறன் சூழல் மாசடைதல் என்ற பாடம் பள்ளிக்கூடத்திலை படிப்பிக்கேக்கை பள்ளிக் கூடம் போகாமல் கள்ளம் போட்டிட்டு நிண்டாக்கள் தான் செய்யினம் எண்டு.

புயல் பெரிசா அடிக்குது!

காத்தெல்லாம் ஒரே இரத்த மணமாக் கிடக்கு. செத்த வீட்டிலை பொம்பிளையள் அழுகிற சத்தம் எந்த நேரமும் கேக்குது. பறையே மோளம் நித்திய வாத்தியமாயிட்டுது. சித்திரவதை செய்யேக்கை குழறற சத்தம் உள் மனதுக்கை கேக்குது. பயம்... பயம்.... பயம்.

இப்ப இவை மெல்ல வேலைக்குப் போயினம். ஆனா ஒருத்தற்றை முகத்திலையும் சிரிப்பைக் காணேல்லை. பின்னேரத்திலை விசிற்றேர்ஸ் வாறேல்லை. வந்தாலும் நிண்டபடி கதைச்சிட்டு ஓடினம். அம்மா யாருக்கும் பிஸ்கட் குடுக்கிறேல்லை.

முந்தி அம்மா.. காலைமையிலை எனக்கு நூட்டில்ஸ் தாறவா. இப்ப வெள்ளைப் பச்சைப் பழஞ்சோறுதான் வைக்கிறவா. அவ என்ன சாப்பிடுறா எண்டு ஒரு நாள் எட்டிப் பார்த்தன். ஒண்டும் சாப்பிடாமல் ரீயோடை வேலைக்குப் போறா. ஏன் இப்படி? அம்மாட்டைக் காகிலல்லாமல் இருக்காது. அப்பா பிரின்சிப்பல். சம்பளம் வந்திருக்குந்தானே!

இரவிலை லைட் போடினமில்லை. லாம்பைக் கொழுத்தி வைச்சிட்டுப் படியிலை குந்தியிருக்கினம். ஆருக்குச் சேமிக்கினம்? பொம்பிளையப் பிள்ளையும் இல்லை இவைக்கு.... இவை மட்டுமில்லை எல்லாருந்தான் சேமிக்கினம். இணுவில்லை ஒரு வீட்டிலையும் வெளிச்சத்தைக் காணேல்லை.

படியிலை குந்தியிருந்து என்ன கதைக்கினம் எண்டு கேட்டுப் பார்த்தன். காட், சங்கங்கடை, கியூ, மண்ணெண்ணெய், சுட்டிடாங்கள், பிடிச்சிட்டாங்கள் இந்தச் சொல்லுகளைத் தான் திருப்பித் திருப்பி பாடமாக்கினம். சின்ன வகுப்பிலை படிச்ச சொல்லுகள் மறந்திட்டினமோ தெரியேல்லை.

அம்மா வாற ஓட்டோ துரை வீதியிலை இறங்கேக்கை எனக்குச் சத்தம் தெரியும். ஓடிப்போய் கேற்றிலை காலைப் போட்டுக் கொண்டு நிப்பன் வரவேக்கிறதுக்கு. .பிராங் எண்டு என்னைக் கூப்பிட்டு, நெத்தியிலை ஒருக்காத் தடவி விட்டுத்தான் உள்ளை வருவா. அண்டைக்கு விசுக்கெண்டு உள்ளை போறா. என்னைத் திரும்பிப் பாக்கேல்லை. “மருந்து வாங்கிறதுக்கு மனுசர் நாயா அலைய

வேண்டியிருக்கு” எண்டு அப்பாவைப் பாத்துக் கோவமாச் சொல்லுறா. நான் ஒரு இடமும் அலையேல்லையே! எனக்கு விளங்கேல்லை.

அதுக்குப் பிறகு ஒரு மாதமா ஏதோ கடதாசியள் கொண்டாறது. நிரப்பிறது, கொண்டு போறது, வாறது, போறது எண்டு காலமை தொடக்கம் பின்னேரம் வரைக்கும் அலைஞ்சு திரிஞ்சா. பின்னேரம் வரேக்கை நல்லாக் களைச்சு விழுந்து வருவா. அம்மா என்ன விறகு கொத்திற வேலைக்கா போறா? எனக்கு ஒண்டுமா விளங்கேல்லை.

இப்ப இரவிலை “செக்கிங், றவுண்ட் அப், சிக்கின் கூனியா” எண்ட சொல்லுகளையும் பாடமாக்கினம்.

ஒரு நாள் பின்னேரம் அப்பா ஈசி செயரிலை படுத்திருக்கிறார். நான் அவற்றை காலை நக்கி விடுவம் எண்டு நாக்காலை தொடுறன். அப்பாடா... நெருப்பைத் தொட்ட மாதிரிக் கால் சுடுது.

நான் அம்மாக்குக் கிட்டப் போய் அவன்ரை காலை நக்கிறன். “என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை .:பிராங்” என்றா.

அடுத்த நாள் விடிய பாக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு இரண்டு பேரும் ஒட்டோவிலை ஏறினம். நேரம் வெள்ளென - பாக் பெரிசு - ஏதோ வித்தியாசம் எண்டு விளங்குது எனக்கு. “போட்டு வாறன் .:பிராங்” என்றா அம்மா. அவ சொன்னாச் செய்வா. போறன்” எண்டு சொல்லேல்லை “வருவா” எண்டுதான் இவ்வளவு நாளும் பாத்தன். இப்ப வரவர நம்பிக்கை குறையுது.

வெளிலை பேய்க்காற்றுச் சுழண்டு அடிக்குது.

எந்த நேரமும் அழ வேணும் போல கிடக்கு. எதிர்காலம் வெறுமையா இருக்கு. நான் இனி இருந்து ஒரு பிரயோசனமும் இல்லைத் தானே! நான் அம்மா அப்பாவை வடிவாப் பாக்கேல்லையோ - ஏதும் பிழை விட்டிடனோ எண்ட குற்ற உணர்வாயும் தெரியுது. எதிலையும் அக்கறை இல்லை. கேள் பிரண்டிட்டையும் போறேல்லை. என்ன சத்தம் கேட்டாலும் அசையிறேல்லை. பேசாமல் படுத்துக் கிடக்கிறன். சரியான களைப்பா இருக்கு. நித்திரை வாறேல்லை. வந்தாலும் கனவெல்லாம் படு பயங்கரமா இருக்கு. பசிக்கிறேல்லை. அன்றி பத்துத்தரம் கூப்பிட்டா

சிவனே எண்டு ஒரு வாய் சாப்பிடுவன். பீல்ட் பைக் குறூப் அடிக்கடி ஒழுங்கையாலை திரியுது. நான் குலைக்கிறேல்லை.

இதென்ன வாழ்க்கை பாருங்கோ... சாப்பாடும் பயமும்... பயமும் சாப்பாடும்...! ஒரே இருட்டு - இரவிலை லாம்பு கொழுத்தவும் ஒருத்தருமில்லை. உள்ளையும் இருட்டு - வெளிலையும் இருட்டு.

இஞ்சை தான் நாங்கள் இப்பிடித் தேடுவாரற்றுத் திரியிறம். மூளை இல்லாத மனுசர் வாழற நாட்டிலை. ஐரோப்பிய நாடுகளிலை, நாய் வளர்ப்பு மலர் மில்லியன் டொலர் பிஸ்னஸ்!

எனக்கு எவ்வளவு பெரிய இலட்சியமெல்லாம் இருந்தது. அம்மாட்டைக் கேட்டு ஸ்பெஷல் ரெயினிங் எடுத்துக் கண் தெரியாத மற்றும் மனவளர்ச்சி குறைஞ்ச மனுசருக்கு வழிகாட்டி அழைச்சக் கொண்டு போகோணும் எண்டு. எல்லாம் துலைஞ்சது போ!

எங்கடை ஆக்கள் எவ்வளவு பெரிய பெரிய வேலை எல்லாம் செய்யினம்! என்சைக்கினோ பிட்யோ பிரிட்டானிக்காவிலை மட்டும் எங்கடை ஆக்கள் எண்பத்தாறு பேரின்ரை .:போட்டோ வந்திருக்கு. சிலபேர் ஆட்டு மந்தை, செம்மறிக்கூட்டம் இதுகளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கினம்.

மனுசர் செம்மறியளா இருந்தா நாங்கள் நிம்மதியாப் படுத்தெழும்ப ஏலாமல் கிடக்கு.

வேறே சிலபேர் கள்ளரைக் கண்டு பிடிக்கப் பொலிசுக்கு உதவினம். ஆஸ்பத்திரிலை நோயாளர் தேறி வாறதுக்குக் கூடச் சிலபேர் உதவினம். ஏனெண்டா மனுசரை உற்சாகமடையப் பண்ணிறதிலை எங்கடை அன்பு நிறைய உதவும்.

வெடி பொருளைக் கண்டுபிடிக்கிறது. காணாமற் போனவையைக் கண்டு பிடிக்கிறது - இப்பிடி வேலையள் கூட எங்கடை ஆக்கள் செய்யினம். கேவலம் கெட்டதுகள் அதுக்காவது எங்களை ஒழுங்காப் பாவிக்கலாம். அதுகும் இல்லை. நஞ்சுப் பொருளைக் கண்டு பிடிக்கிறது. போதைப் பொருளைக் கண்டுபிடிக்கிறது. நிலம் தோண்டறது

- இப்பிடி எவ்வளவு செய்யக்கூடிய நான் இண்டைக்குச் சாகிற மனநிலைக்கு வந்திருக்கிறன்.

ஓ..... உண்மைதான். இவ்வளவும் சொன்னாப்பிறகு கொஞ்சம் மனம் ஆறித்தான் இருக்கு. மனதுக்கை இருந்ததெல்லாம் கொட்டித் தள்ளிப் போட்டன் பாருங்கோ. தற்கொலை செய்யிறது ஆரோக்கியமான செயல் இல்லை என்று அம்மாவும் சொல்லுவ தான். அப்ப என்ன செய்வம்?

ஓம்.... பாருங்கோ நீங்கள் சொல்றது சரி... தலை வெடிக்கிற மாதிரிச் சத்தம் போடுறவையை அதை நிப்பாட்டச் சொல்லிக் கேப்பம். தாங்களும் கொஞ்சம் நிம்மதியா இருந்து எங்களையும் இருக்க விடச் சொல்லிக் கேப்பம். அப்பிடி எண்டா அம்மாவும் அப்பாவும் வந்திடுவினம். எனக்கு எழுதத் தெரியாது. நீங்கள் எழுதித் தாறியளே? நான் கால் ஓப்பம் வைச்சு விடுறன்.

(தாயகம் செப் - 2007)

சுன்னாகம் < சீடீனி < சுன்னாகம்

2005 சுன்னாகம்.

“கோயில் வாசல் றக்கம்...”

“கோயில் வாசல் றங்கிறவை எல்லாம் கெதியெண்டு எழும்பி வாங்கோ.. அசைஞ்சு கொண்டு நிக்காதேங்கோ.. எல்லாரும் வேலைக்குப் போற ஆக்கள்... நேரம் போட்டுது... ஆச்சி... பக்கத்திலை இறங்கிற தெண்டு தெரிஞ்சு கொண்டு ஏனெனை பின்னுக்குப் போன்னி...? இதில எனக்குப் பக்கத்திலை நிண்டிருக்கலாமே... கெதியா வாணை... வயது போனா வீட்டிலை இருக்கேலாமல் வெளிக்கிட்டிடுவியள்... இடிச்சுக் கொண்டு வாணை... அண்ணை கொஞ்சம் றங்கிப் போட்டு ஏறுங்கோ...”

“அக்கா... ஏறுங்கோ... இடம் கிடக்கு ஏறுங்கோ... உதிலை துரை வீதியிலை கனபேர் றங்கப் போயினம்... ஏறுங்கோவன்... மற்றக்கா றங்கள் என்ன சீ.ரி.பி வரும் எண்டு வாய் பாக்கிறியளோ...?”

“அவன் இப்ப வரான்... நல்லாக் கால் முறிய நில்லுங்கோ...”

“அக்கா கொஞ்சம் பின்னுக்குப் போங்கோ... என்ன மனச்சாட்சி இல்லாத மனிசர்ப்பா றங்கள்? றங்கள் மட்டும் போனாக்காணும். மற்றவை ஒருத்தரும் ஆஸ்பத்திரிக்கு, வேலைக்குப் போறேல்லையோ... அங்கை அதுக்குள்ளை எந்தளவு இடம் கிடக்கு... அம்மா... பஸ் போற பக்கம் பாத்துக்கொண்டு நில்லுங்கோ. பின்னுக்குப் போங்கோ... இதிலை வாசல்லை எல்லாரும் என்னை கட்டிப் பிடிச்சுக்கொண்டு நிண்டு என்னெய்யப்போறியள்? இல்லைக் கேக்கிறன்... ஹி... ஹி...”

“பிள்ளை அதிலை டிறைவருக்குப் பின்னாலை ஏறு பிள்ளை. ஆ... அண்ணை மேலே ஏறுங்கோ... புற்போட்டிலை நிண்டா பொலிஸ் காறனோடை பிரச்சினைப் படோணும்... ஒரு மாதிரி ஒரு காலை வைச்சு மேலை ஏறுங்கோ...”

“ஆ... இல்லை... இல்லை... துரைவீதி இறக்கம் இல்லை. றைற்...”

(மெதுவான குரலில்) - அண்ணை கெதியா எடுங்கோ... அவன் துரத்திக்கொண்டு வாரான்.

“கோண்டாவில் இறங்கிற ஆக்கள் கெதியா வாங்கோ. உள்ளுக்கை ஏறிட்டால்.. பிறகு இறங்கிறேலை எண்டே இருக்கிறனியள்...?”

“அடிலை போய்க் கிடந்திருவியள். கெதியா வாங்கோ புற போட்டிலை இறங்கி நல்லுங்கோ.. கெதியா... கெதியா... ம்...ம்... கெதியா. வேலைக்குப் போறதுகள் எவ்வளவு மன அவதியோடை நிக்ந்துகள்... நீங்கள் ஆடி ஆடி... இஞ்சாலை வாணை... நீ விழுந்தா நான் பிடிப்பன் தானே.... டக்கெண்டு இறங்கு... றைற...”

“ஏறுறவை எல்லாம் ஏறுங்கோ. இடம் தரலாம் இருக்க. ஏறுங்கோ. அக்கா இந்தக் குழந்தைப் பிள்ளையோடை வாற அக்காவுக்கு ஓராள் இடம் குடுங்கோ... என்னப்பா நீங்கள் பொம்பிளையளே...? ஒரு இரக்கம் இல்லாததுகள் அப்பா... எழும்பி எங்கை நிக்கிறதோ? இஞ்சாலை வாங்கோ. இதிலை நான் புறபோட்டிலை அரைக்கால் வைச்சுக்கொண்டு நிக்கிறன்தானே... எல்லாம் சமத்துவம் எண்ணுவியள்... என்னோடை நல்லுங்கோ பாப்பம்...”

அக்கா ஒழும்புங்கோ... உந்த சீற்றிலை மூண்டுபேர் இருக்கேலாது. ஒழும்புங்கோ சொல்லுறன். நீங்கள் உப்பிடிக் காலை வைச்சுக்கொண்டு இருந்தா இதிலை என்னெண்டு நிக்கிறது? பத்துப்பேர் நிக்கிற இடத்திலை நீங்கள் ஓராள் காலை வைச்சுக்கொண்டு இருக்கிறியள்... எழும்புங்கோ... காச்சலோ? காச்சலுக்குத்தானே மருந்தெடுக்கப்போறியள்? அது மாறிவிடும். ஒழும்பி நல்லுங்கோ...”

“அம்மா! கதையை விட்டிட்டுப் பின்னுக்குப் போங்கோ. நாளைக்குச் சண்டை தொடங்கி அவன் மலரிபெறல் அடிச்சானெண்டால் திறந்த வாயுக்குக் குண்டுதான் விழும். பொம்பிளையுக்கு எந்த நேரமும் கதைதான். நகைநட்டுக்கதை, சீலைக்கதை, வீட்டுக்கதை காணாதெண்டு இப்ப ஆசுப்பத்திரிக் கதை... பேந்து இறங்கி நிண்டு கதைக்கலாம். இப்ப இடங்களைப் பாத்துப் பின்னுக்குப் போங்கோ... உந்தக் கம்பியை ஏன் பிடிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறியள்? அது விழாது நீங்கள் விடுங்கோ...”

“என்னடாப்பா... உவன் றோட்டு முழுதும் தனக்கெண்ட மாதிரி ஓடுறான்.... அருந்தப்பு என்ன?”

“பஸ் எண்டாக் கெதியாத்தானே போகும்? ஆறுதலாப் போற தெண்டால் நீங்கள் மாட்டுவண்டில்லை வந்திருக்கலாம். பின்னை என்ன கேக்கிறன்.? பிறேக் பிடிச்சா முன்னுக்குப் பின்னுக்கு ஆட்டுந்தானே... இந்தச் சனத்துக்கை நீங்கள் கடைசிவரை விழமாட்டியள்... பயப்பிடாமல் கையை விட்டிட்டு நில்லுங்கோ...”

(இரகசியமாக) “அண்ணை கிட்ட வந்திட்டான் கெதியா...”

“ஆர் புறுபுறுக்கிறது? தங்கச்சி என்ன பிரச்சினை? பஸ் எண்டா ஆக்களின்ரை கை கால் படுந்தானே... நீங்கள் பெரிய கற்புக்கரசியள் எண்டால் தனிக்கார் பிடிச்சுக்கொண்டு போயிருக்கலாமே... சத்தம் போடாமல் நில் பிள்ளை. இவ்வளவு பேருக்கும் முன்னாலை உன்னைப் பெரிசா ஒண்டும் செய்யேலாது. நான் நிக்குறன். இங்கை... பயப்பிடாமல் நில் பிள்ளை...”

“இனியென்ன தாவடி வந்திட்டுது. ஒரு மூச்சுவிட முந்தி யாழ்ப்பாணம் வந்திடும். கொஞ்சம் கொஞ்சம் தள்ளி நில்லுங்கோ... தாவடியாரை நாங்கள் விட்டிட்டுப் போறதே... அதுகளும் பாவந்தானே... அம்மா ஏறுங்கோ... நானெல்லோ இடம் தாறது... கெதியா ஏறுங்கோ. ஏன் உந்தப் பெட்டி படுக்கை எல்லாம் காவிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டனீங்கள். பெட்டி ஐஞ்சு பேற்றை இடத்தை பிடிக்கப்போகுது... முன்னுக்கு இருக்கிற அண்ணை... இந்தப் பெட்டியை ஒருக்கா மடியிலை வைச் சிருங்கோ... பெட்டிக்கு இரண்டு ரிக்கற் காசு தரோணும்... ஆஸ்பத்திரிச் சாமானோ.... அந்திரட்டிச் சாமானோ பெட்டி பெட்டிதானே...?”

“குளப்பிட்டி எல்லாம் எழும்பி வாங்கோ. அம்மா கொஞ்சம் விலத்துங்கோ. நடுப்பாதைலை நிக்கிறியள். வாறவை இஞ்சாலை வர விடுங்கோ. உங்கடை உடம்பு வலு மெலிசு. அந்தச் சீற்றுக்கு இடையிலை நில்லுங்கோவன். மனுசற்றை கால்தானே மிதிச்சது... அதுக்கேன் கத்திறியள்? மிதிவெடி வெடிச்சுக் கால் போனால் என்ன செய்யப்போறியள்? இறங்கிறவையெல்லாம் புற்போட்டுக்கு வாங்கோ... கெதியா... கெதியா... நான்தான் உங்களைக் கையைப் பிடிச்சு இழுக்க வேண்டிக் கிடக்கு. வாய் இல்லையே.... இறக்கம் எண்டு சொல்லிக் கொண்டு வாங்கோவன். ஏறேக்கை சந்தோஷமா ஏறுவியள்... பிறகு

இறங்க மாட்டியள். அண்ணை உந்தப்பாட்டை நிப்பாட்டுங்கோ... அதுகள் பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டு நிக்குதுகள்.... இறங்காதுகளாம். காசுகளை எடுங்கோ... நான் என்ன பாங்கே நடத்திறன்.... எல்லாற்றை காசும் மாத்த...? கொட்டப்பெட்டியளைக் கிளறிப் பாருங்கோ. சில்லறை அம்பிடும். அக்கா மிச்சக்காசு தரச் சில்லறை இல்லை அக்கா. இருந்தா நான் ஏன் உங்கடை காசைக் கொண்டு போறன்...? இறங்குங்கோ... இறங்குங்கோ.. ஒரு ஐஞ்ச ரூபா மிச்சக்காசுக்கு இப்பிடி நிண்டு அடி படுறியள்.. காசைக் கண்ணாலை காணாத ஆள் மாதிரி நிக்கிறியள்... எப்பதான் இதுகள் திருந்தப் போதுகளோ தெரியாது.”

“ஏறுங்கோ.... ஏறுங்கோ.... இப்போதைக்கு இந்த றோட்டிலை பஸ் ஒண்டும் வராது. உங்களை என்னெண்டு விட்டிட்டுப் போறது? ஒரு மனச்சாட்சி வேண்டாமே? ஏறுங்கோ.... அக்கா உங்களைத்தான். என்ன சீ.ரி.பியைப் பார்த்துக்கொண்டே நிக்கிறியள்... நாளைக்கு எங்கடை பஸ்ஸை மறிப்பியள்தானே.... அப்ப பாப்பம்...”

“அண்ணை றைற்”

“அக்கா உதிலை இஞ்சின் பெட்டியில இராதேங்கோ. சுடும், சலக்கடுப்பு வரும். உங்களைத்தான் சொல்லுறன். ஒழும்பி நிலலுங்கோ... பஸ் போற பக்கம் திரும்புங்கோ...”

“இல்லை அண்ணை முன் சீற்றுக்குப் போகாதேங்கோ. அதிலை மூண்டுபேர் இருக்கேலாது. கியர் போட ஏலாது. கொஞ்சத் தூரந்தானே நிலலுங்கோ. தலை சுத்துதோ, விழமாட்டியள் பயப்பிடாதேங்கோ...”

“இறக்கம் இல்லை றைற்”

“அடுத்த ஹோலர் இறங்கிறவை எல்லாம் காசுகளைக் கையிலை எடுத்துக்கொண்டு வாங்கோ. இனிமேல்தான் கொட்டப்பெட்டியள் திறப் பியள். பஸ்சுக்கை ஏறேக்கை காசைக் கையிலை கொண்டுவர ஏலாதே...?”

“தங்கச்சி... கண்ணாடியோடை சரியாதை. கண்ணாடி உடைஞ்சு கையிலை குத்தப்போகுது...”

“கொக்குவில் பள்ளிக்கூடம் இறங்கிறவை கெதியா வாங்கோ. பிள்ளை ஆறு ரூபா பிள்ளை. ஆளைப்பாத்தா கலியாணம் செய்யிற வயசு மாதிரிக் கிடக்குது. அரை ரிக்கற் றென்றாய். எடு பிள்ளை, யூஸ் வாங்க வைச்சிருக்கிற காசை எடுத்துவிடு பிள்ளை வெளியாலை...”

“ஆச்சி பெட்டி தருவன். நான் என்ன கொண்டே போப்போறன். அண்ணை அந்தப் பெட்டியை ஒருக்காத் தாங்கோ... அதில்லை... மற்றப் பெட்டி... பிடி... பிடி... கெதியா, பள்ளிக்கூடப் பிள்ளையாளுக்கு நேரம் போட்டுது...”

“ஏறுங்கோ... ஏறுங்கோ... தம்பி இடிச்சுக்கொண்டு போ பின்னாலை...”

“ஆரது... சத்தி வருதோ? யன்னலுக்குள்ளாலை தலையை வெளியில நீட்டு பிள்ளை... அட... வாகனம் வருதோ எண்டு பாத்தெல்லோ நீட்டோணும்... அருந்தப்பு... தலை பறந்திருக்கும் இப்ப...”

“ஆ... றக்கம். ஆச்சி இறங்கணை கெதியா... ஆ... ஆ... என்னென ஏன் விழுந்தனி? அது வளர முந்தி மாறிடும்... ஒழும்பு ஒழும்பு... றைற...”

(தணிந்த குரலில்) “தட்டாதெருவோடை முந்தட்டும் விடுங்கோ... பிறகு சனம் நிலலாது”

“அண்ணை உவன் தூர்க்கா எங்கினைக்கை போறான்... ஆ... ஆ... பிழையிலலை.”

“சிவலிங்கப்பிலியடி இறக்கம் இருக்கோ? உங்கினை பின்னுக்கு நிண்டு அனுங்காமல் வெளிக்கிட்டு வாங்கோ... இந்த நூறு ரூவாத் தானைக் கொண்டு ஏன் வெளிக்கிற்றனியல்? நீங்கள் பணக்காரர் எண்டு காட்டவோ? கொண்டாங்கோ... இரண்டு ரூபா சில்லறை இல்லை... பிடியுங்கோ நூறு ரூவாயைத் தந்திட்டுப் பேந்து ரண்டு ரூபா வேண்டிறதுக்கு அடிபடினம்...”

“பொம்பிளையாளுக்கு வாய் கூடிப் போச்சு...”

“சரி... சரி... பட்டணம் வந்திட்டிடுது... ஆறுதலா ஒவ்வொருத்தராக் காசுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வாங்கோ பாப்பம்... என்ன அவசரம்பா...? பட்டணத்தைக் கண்டோண்ணை ஏன்பா அவசரப் பாறியள்? இருங்கோ... இருங்கோ... இப்பென்ன... ஆரோ செத்துப் போட்டிணமே... ஓராளர் ஓராளா வாருங்கோ... அக்கா கொஞ்சம் அவசரப்படாதேங்கோ... ஒரு நாளைக்குக் கொஞ்சம் பிந்திப் போனால் என்ன... வேலை போயிடுமே...? ஆஸ்பத்திரியிலை பின்னேரம் மட்டும் மருந்து குடுப்பினம்... அம்மா கொஞ்சம் நில்லுங்கோ... எங்கை ஏறினீங்கள்? சுன்னாகமோ? ஆம்பிளையளை விட்டிட்டு வாறன் பொறு பிள்ளை. பள்ளிக்குடத்திலை போய் இப்ப பிரி. தானே செய்யிறது? நில்... வாறன்...”

“அப்பாடா... இதுகளோடை நான் படுற பாடு பெரிய பாடு...”

“அண்ணை ஏன் இருக்கிறியள்? பஸ்ஸாலை இறங்கேல்லை?”

தம்பி நான் ஒரு டொக்டர். அவுஸ்திரேலியாவிலை இருந்து வந்தனான். என்ரை சொந்த இடம் யாழ்ப்பாணம்தான். கிட்டடியிலை அங்கை போனனான். போர் நெருக்கடியள் இதுகளாலை உள ஆரோக்கியம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற எங்கடை சனத்துக்கு ஏதும் உதவி செய்திட்டுப்போக வந்தனான். உளநலம் பாதிக்கப்பட்டவையை வைச்சப் பராமரிக்க ஒரு இல்லம் கட்டிக்குடுப்பம் எண்டு யோசிச்சுக்கொண்டு வந்தனான். இப்ப இதிலை வந்தாப்பிறகு... உமக்கு முதலிலை உதவி செய்யலாம் எண்டு நினைக்கிறன்...”

“எனக்கோ? அப்ப எனக்குச் சொந்தமா ஒரு மினிபஸ் வேண்டித் தாறியளே... ஓடுவம்...”

2010 சீன்

மஞ்சள் கிரகணம் கவிந்து உறைக்கத் தொடங்கிய முன் காலைப் பொழுது. மாசி மாதக் கோடையில் உவப்பான “சன்னிடே”. காலை 9.25க்கு நான் ஸ்ரெட். பீல்டில் லிவர்பூல் வீதியில் 483 பஸ்ஸுக்கு நிற்கிறேன். இல்லை அமர்ந்திருக்கிறேன். பஸ்தரிப்பு இட இருக்கையில் நான் தனியே. அருகில் இருக்கும் மஞ்சல் பெட்டி பஸ் 9.27க்கு வரும் என்று தெரிவிக்கிறது. பாடசாலை நேரமும் அலுவலக நேரங்களும் முடிந்து தெரு கொஞ்சம் அமைதியாக இருக்கிறது.

சரியாக 9.28க்கு பஸ் வருகிறது. நான் ஆறுதலாக எழுந்து கை காட்டி மறிக்கிறேன். பஸ் எனக்கு அருகில் வசதியாக நின்று, டிரைவரின் கட்டுப்பாட்டில் கதவு திறந்து கொள்கிறது. உள்ளே ஏறி சாரதியாகவும், நடத்துனராகவும், ரிக்கற் பரிசோதகராகவும் எல்லாமாக இருக்கும் அந்த ஒருவரைப் பார்க்கின்றேன்.

“குட்மோர்னிங்... ஹவ் ஆர் யூ?” என்கிறார்.

நானும் நலம் சொல்லி அவரை நலம் விசாரிக்கிறேன். அவுஸ்திரேலிய வெள்ளையர். சுத்தமாகச் சவரம் செய்யப்பட்ட சிரித்த முகம் “எங்கே போகிறாய்” என்று அவர் கேட்பதாக இல்லை. என்னிடமிருந்த “மைபஸ் ஒன்” அட்டையை எடுத்து நீட்டுகிறேன். நான் இரண்டு டொலருக்குட்பட்ட தூரம்தான் போகிறேனா என்பது பற்றிக்கூட அவர் அக்கறைப்படுவதாக இல்லை. அது எனக்குத் தெரியும்தானே என நம்புகிறார். எனது அட்டையை அந்தப்பச்சை மெசினில் போட்டு அடித்துத் தருகிறார். அது நேரம், நாள் ஆகியவற்றைப் பதிந்திருக்கிறது.

பஸ்ஸை ஒருமுறை பார்க்கிறேன். எந்தச் சீற்றில் இருப்பது? எதிலும் இருக்கலாம். இறங்குவதற்கான பொத்தானை அழுத்துவதற்குக் கிட்டவான ஒரு சீற்றில் அமர்ந்து கொள்கிறேன். நான் அமர்ந்துவிட்டதை உறுதி செய்து கதவைப்பூட்டி நிதானமாகப் பஸ்ஸை எடுக்கிறார்.

பஸ்ஸைப் பார்க்கிறேன். அழகான குஷன்கவர் போட்ட நீல, சிவப்பு சீற்கள். உடல்நலக் குறைபாடு உடையோரும், நடக்கச் சிரமம் படுவோரும் அமர்வதற்காக எதிர் எதிராகப் பார்த்தபடி ஆறு சீற்கள். சக்கர நாற்காலியில் வரும் பயணிகள் அதனை எப்படி நிறுத்தவேண்டும், எப்படி அதன் பிறேக்கைப் போடவேண்டும் என்று கூறும் அறிவுறுத்தல்கள் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

பஸ்ஸில் எவரும் புகை பிடிக்க முடியாது. உணவு அருந்த முடியாது. தண்ணீர் தவிர வேறு பானங்கள் அருந்தமுடியாது என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அவசர தேவையின்போது பஸ்ஸில் இருந்து வெளியேறும் இடம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “அவசர வேளையில் கண்ணாடியை உடைக்கவும்” என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பொதிகளை வைப்பதற்கென்று உயரமான அடைப்புப் போட்ட ஒரு இடம் இருக்கிறது.

பஸ் கட்டணங்கள் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

முதியோர் யாராவது நின்று பயணம் செய்தால் இளையோர்கள் எழுந்து இடம் கொடுக்கும்படி ஒரு விளக்கப்படம் தெரிவிக்கிறது.

நன்றாகச் செப்பனிடப்பட்ட வீதி. பஸ் வழக்கிக்கொண்டு அமைதியாக ஓடுகிறது. டிரைவர் தனது வேலையில் கவனமாகத்தான் இருக்கிறார். பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள் விளக்குகள் அவரைக் கண் காணிக்கின்றன. எல்லா வாகனங்களையும் கட்டுப்படுத்துகின்றன. அவர் எந்தக்கதையும் கதைக்க வேண்டியதில்லை. ஹோர்ன் அடிக்க வேண்டிய தேவையும் இல்லை.

நெஞ்சில் கானமெழவேண்டும். கவிதை வரவேண்டும். அவ்வளவு அமைதியான பயணம்.

ஒரு ஆனந்த அனுபூதி உடலெங்கும் தழுவிப்பரவும் சுகம் வரவேண்டும்.

புலன்கள் ஓயும்போது நேர் உணர்வாலே உளம் நனைய வேண்டும். வெளியே பூத்திருக்கும் மரங்களில் காற்றுத் தழுவிச் செல்வது இலை அசைவில் தெரிகிறது. அந்தக் காற்றின் சீதளக் குளுமை முகத்தில் அழுத்தி விலகிச் செல்ல வேண்டுமே? காணவில்லை.

ஓ.... இது “எயர்கொன்” பஸ். காற்று உள்ளே வராது.

என்ன பிரச்சினை? ஏன் நான் எதிர்பார்க்கிற அந்த மகிழ்வைக் காணவில்லை? வேறு யார் இந்த பஸ்ஸில் இருக்கிறார்கள்? ஒருமுறை முழுமையாகத் திரும்பித் தேடுகிறேன். கடைசி வரிசையின் முலையில் ஒரு பெண். அவளது கையில் மொபைல். காதில் பொருத்திய வயர். அந்த மொபைலுக்கு அடிக்கடி முத்தம் கொடுத்துக் கொள்கிறாள். காதலனோடு பேசுகிறாளா? அவள் ஏதும் பேசுவதாகவும் தெரியவில்லையே. யாரைக்கேட்பது? அவள்தான் இந்த உலகத்திலேயே இல்லையே. இருந்தாலும் தான் கேட்க முடியுமா?

அதைத்தவிர...?

ஓ.... அதைத்தவிர வேறு யாரும் இல்லை. என்னைச் சுற்றிலும் வெறுமையான சீற்றுக்கள். மனிதர்கள் எல்லாம் தனித்தனி அவர்களது கார்களில், வெளியில்!

இந்த பஸ்ஸில் பதினைந்து பயணிகள் மட்டுமே நின்று பயணம் செய்யலாம் என்ற அறிவுறுத்தல் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது.

“அண்ணை பின்னுக்குப் போங்கோ... அக்கா உங்கை என்ன செய்யிறியள்?” என்ற தமிழ் வார்த்தைகளை மனம் கற்பனையில் கேட்டு மகிழ முயற்சிக்கிறது.

பறவைகள் அடிவானுக்கும் ஆழிக்கும் இடையில் அந்தரப்படும் காட்சி யன்னல் கண்ணாடியூடாகக் கண்ணில் படுகிறது.

(ஜீவநதி - அவுஸ்திரேலியா சிறப்பிதழ்
வைகாசி 2012)

ஐக்கரண்டா

இருட்டில் ஓசை எதுவும் இன்றிக் காற்றையும் தொலைத்து விட்டுக் கல்லுப் போல் நிற்கின்ற தெருவோர ஐக்கரண்டா மரத்தின் மூலவேர் வரையில் ஒரு முள்ளுப் போல் துயரமும் விரக்தியும் ஊன்றிக் கிடக்கின்றன. என் மனசிலும் அப்படித்தான்!

அடிக்கடியும் அதிகமாயும் மனம் திறந்து சிரித்தல், சான்றோரின் நன்மதிப்பைப் பெறல், நேர்மையான விமர்சகர்களின் பாராட்டைத் தேடிக்கொள்ளல், போலி நண்பர்களின் கருத்தை மனதில் வாங்காதிருத்தல், அழகை ரசித்தல், பிற மனிதர்களில் நல்லவற்றை மட்டுமே காணுதல், ஓர் அழகிய குழந்தையால் - அருமையான தோட்டத்தினால் அல்லது சிறிதே மாற்றப்பட்ட ஒரு அமைப்பினால் - உலகை ஒரு அங்குலமாவது உயர்வாக்குதல், நீ வாழ்ந்தமையால் குறைந்த பட்சம் ஒரு உயிர்தானும் நன்மை அடைந்தது என உணருதல் - இதுவே ஒரு வெற்றிகரமான வாழ்வு!

“நான் ஏன் இன்னும் இங்கே வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறேன்?” குடும்பத்திலும் வேலை செய்யும் இடத்திலும் சமூகத்திலும் உலகம் எங்கணும் நிலவும் அநீதிகளினாலும் கொடுமைகளாலும் உள்ளுக்குள் அழுது வடியும் என் மௌனத்தின் மென்மையை வசனங்கள் கொச்சைப் படுத்திவிடலாம் என்பதால் இப்போதெல்லாம் யாருடனும் பேசாமல் இருக்கிறேன்.

எனது வாழ்வின் இலட்சியம் என்ன? எதிரொலியை எதிர் பார்த்துக் காத்திருக்கும்போது வேறொரு குரல் கேட்பது போலக் கவிஞர் சோ.ப. அவர்கள் தனது மன ஆத்திரம் முழுவதையும் கொட்டித் தீர்த்த வரிகள் சில பொறி தட்டியது போல மனதில் வந்தன.

“காசு தேடுதல் இங்கொரு லட்சியம்”, “கடலைத் தாண்டுதல் கூட லட்சியம்”, “வீசு காற்றையும் கட்டிப் போட்டொரு பிஸ்னஸ் செய்தல் இன்னொரு லட்சியம்”, “ஊசியின் முனை நுழையக் கூடிய ஒவ்வொரு நாட்டையும் தேடித் தேடிப் போய் ஓசி வாழ்க்கை வாழ்ந்திடல் ஆகிய உயர்ந்த லட்சியம் தமிழருக்குள்” கவிஞரின் ஆத்திரப் பற்களில்

அகப்படாத ஒருத்தியாகத்தான் நானும் இருந்தேன். கடலைத் தாண்டுகிற நினைவு வந்ததுதான் தவறாகப் போயிற்று. கடலைத் தாண்டி வந்தாலும் அந்தக் காசு தேடுவது பற்றி இந்த வயதிலும் யோசிக்க வேண்டிய நிலையில்..

சரி போகட்டும். எனது கல்வி என் மனதில் எழுந்திருக்கும் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுமா? பிரின்ஸ்ரன் பல்கலைக்கழகத்தில் தலைவராக இருந்த ஜேன். ஜி. ஹிபன் ஒரு முறை சொன்னான் “கல்வி என்பது வாழ்வின் தேவைகளை எதிர் கொள்ளும் ஆற்றலே” என்று. இன்றைய வாழ்வின் தேவை என்ன? எனக்கு உணவும் நீரும் ஒட்சிசனும் ஏதோ கிடைக்கின்றன. எமது மண்ணின் மக்கள் பலரும் மூலைக் கொருவராய் ஓடி ஒளித்துக் கொண்டிருக்க எஞ்சியிருப்போர் விரக்திக் கடகத்தின் விளிம்பில் உட்கார்ந்து வீணீர் வடிக்க எல்லோருக்குமே பொதுவான தேவை மன அமைதிதான்.

அது தேடத்தேட ஓடிப்போகிறது. துரத்தத் துரத்தத் தூரப் போகப் பார்க்கிறது. இருட்டு மெல்ல மெல்ல விலகி வந்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் யூகலிப்ரஸ் மரங்களும் இடையிடை எமதூரை நினைவு படுத்தும் கள்ளிச் செடிகளும் பின்னிக் கிடந்தன. அவற்றுக்கிடையில் விதவைகள் போல் நிற்கும் பட்ட மரங்கள் சில. அவை போன வருட வின்ரரில் பட்டுப் போய்ப் பின்னர் தளிர்க்காதவை. பட்ட மரங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வந்திருக்கும் “சௌக்கியமோ”? குருவிகள்! இந்த ஊரில் அந்தப் புதிய குருவிகளின் பெயர் எனக்குத் தெரியவில்லை. அவை கூவும் போது “சௌ..க்கியமோ?” என்று கேட்பது போல் இருப்பதால் அப்படி வைத்து விட்டேன். வேறு யார் என்னை இங்கே “சௌக்கியமோ?” என்று மனப்பூர்வமான அன்புடன் கேட்கிறார்கள். பக்கத்து வீட்டுப் பொன்னம்மாவும் இல்லை, முன் வீட்டு முத்தம்மாவும் இல்லை.

குருவிகள் யாரைச் சுகம் விசாரிக்கின்றன? பட்ட மரங்களையும் கள்ளிகளையும் தான் விசாரிப்பது போல இருக்கிறது. என்னை அல்ல.

“உங்களை - மனிதர்களை - சுய நலவாதிகளை - மனதில் வஞ்சக எண்ணம் கொண்டு எப்போதும் செயற்படும் உங்களை நாங்கள் ஏன் சுகம் விசாரிக்க வேண்டும்” என்று அவை என்னைக் கேட்பது போல ஒரு கற்பனை. காத்திரமான கேள்விதான்!

மனதிலே பிழியப் பிழிய வேதனை கொப்பளிக்கின்றது. மனிதனின் தேவைகள் எவை? குருவியின் தேவைகள் எவை? குருவி ஏன் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமென்று பேசவில்லை?

உள்ளே ஒடிச்சென்று உளவியல் நூல் ஒன்றை எடுத்துப் பிரித்தேன். குருவிக்கு இல்லாமல் மனிதனுக்கு இருக்கும் தேவை “தான் முக்கியம் என்ற உணர்வு” அல்லது “சுயகணிப்பு”. இப்போது அந்தக் குருவிகள் “முக்கியமோ? முக்கியமோ” என்று கூவுவது போலக் கேட்டது. அதுவே வெளிநாட்டில் முக்கிய பிரச்சினை போலப்பட்டது. இதைப் பற்றிச் சிந்தித்தவாறே இருந்த நான் நேரப் பாதையில் நெடுந்தாரம் சென்று விட்டேன். நாலும் எட்டும் தான் கூடாத என்களா? பணமும் பணத்தால் வாங்கும் பொருள்களும் தான் முக்கியம் என்று நினைப்பவன் மனிதன் தான். குருவி இல்லை.

குதிரைத்திடலில் குதிரைகள் ஓடுகின்றன. ஒரு குதிரை முதலாவதாக வந்துவிட்டதென்று மற்றக் குதிரைகள் எரிச்சல் படுவதில்லை. அந்தக் குதிரை ஏதும் போதைப் பொருள் பயன்படுத்தியதா என்று தேடித் தேடி அலைவதமில்லை. முதலாவதாக வரக்கூடிய குதிரையும் தான் போதைப் பொருள் பயன்படுத்தியாவது முதலாவதாக வரவேண்டும் என்று ஒரு போதும் நினைப்பதில்லை. தான் முதலாவதாக வந்து விட்டேன். இனி இனி என்னை விட்டால் ஆளில்லை என்று இறுமாப்புக் கொண்டு அலைவதமில்லை.

குதிரை மேல் பணம் கட்டிய மனிதன் படும் பாடு! தான் ஏதோ ஒரு வகையில் முக்கியமானவனாக இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்வினாலேதான் மனித சமூகத்தில் நாகரிக வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்த உணர்வினாலேதான் விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புக்கள் அனைத்தும் நிகழ்ந்தன. இதே உணர்வினாலே தான் கல்வி அறிவு குறைந்த-வறுமைப் பிடியில் உலைந்த எழுதுவினைஞன் ஒருவன் - சட்ட நூல்கள் சில வற்றைத் தேடிப் படித்தான். “ஏபிரகாம் லிங்கன்” என உலகப் புகழ் பெற்றான். எனவே இந்த உணர்வினால் ஒரு நன்மையும் ஏற்படப் போவதில்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இந்த உணர்வு எல்லை மீறிப் போகும் போது? “நான் மட்டுமே முக்கியமாக இருக்க வேண்டும்” என்கின்ற வெறியாகிற போது?

கரு மேகங்கள் ஆங்காங்கே வேவு பார்த்தன. வருஷத்தின் வாற்புகுதியாதலால் மழை மெதுவாகத் தூறத் தொடங்கியது. போன

வருஷம் நவம்பரில் புதிதாக நான் இங்கு வந்த போது வீதி தோறும் வெறி பிடித்துப் பூத்துச் சொரிந்த ஜக்கரண்டா மரங்களின் புற அழகில் சொக்கியிருந்தேன்.

கொஞ்சம் வெளித்திருந்த தரையில் மீண்டும் இருள் பரவத் தொடங்கியது. ஜக்கரண்டாப் பூக்கள் சொரிந்து நிலம் ஊதாக் கம்பளம் விரித்திருந்தது. கிரேக்க நாடக அரங்கில் ஊதா நிறம் துன்பியலுக்கானது என்ற எண்ணம் தேவையின்றி மனதில் சுழன்று மறைந்தது.

மத்திய அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா, கியூபா போன்ற நாடுகளுக்குச் சொந்தமான இந்த ஜக்கரண்டா அவுஸ்ரேலியாவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்ட ஒரு மரம். “பிக்னோநியேசி” என்ற குடும்பத்தில் இதற்கு நாற்பத் தொன்பது இனங்கள் உண்டு. அதனுடைய சாதிப் பெயர்தான் ஜக்கரண்டா. ஊதா நிற நிறமூட்டலுக்குப் பெயர் போன மரம். இதனுடைய மருத்துவப் பண்பும் அதிகம். இதனுடைய உயரம் இரண்டு மீற்றரிலிருந்து முப்பது மீற்றர் வரை வேறுபடும். கூட்டிலைகளும் ஐந்து அல்லிப் பூக்களுமாய் அது தெருவை அலங்கரிக்கும் அழகே அழகு! பழம் தட்டையானது. ஓவல் வடிவமானது. பழத்தினுள்ளே மென்மையான பல வித்துக்கள் இருக்கும். எனது மென்மையான உணர்வுகள் விழித்துக் கொள்கின்றன.

என் மனதில் கேள்விக்கான விடை இன்னும் தெளிவாக வில்லை. சமயம் இக் கேள்விக்கு எப்படிப் பதில் சொல்லும்? அது மிக இலகுவாய்ச் சொல்லிவிடும். “கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பாராதே” என்று கீதை மிக எளிதாக்கிவிடும்.

உனது இலட்சியம் அவனை அடைதலே என்று கூறும். “அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் நூற்பயனே” என்றும் “எமக்கு இந்த உடம்பு கிடைத்தது இறைவனை வணங்கி முத்தி இன்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்” என்றும் எழுத்தில் அழகாய் இருக்கும்.!

“நீ கடவுளின் கரங்களில் இடப்பட்ட கருவி என்று நினைத்துக் கொள். உன்னை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். நீ சும்மா இரு .அது போதும்” என்று அழுத்தமாய்க் கூறி உணர்த்தும்.

Thou art the potter
I am the clay
Mould me and make me
As to thy will
While I am waiting
Yielded and still

என்று தான் கிறிஸ்தவ பிரார்த்தனைக் கீதமும் பாடும். ஆனால் அப்படிச் சும்மா இருந்து விடுவது அவ்வளவு சுலபமாய் இல்லையே!

மழை நின்று மஞ்சள் வெயில் சிந்தும் வேளை மெதுவாக ஜக்கரண்டா எட்டிப் பார்த்தது. எழுந்து தெருவுக்கு வந்தேன்.

ஜக்கரண்டா மலர்ப்படுக்கையின் அழகைக் கண்டு மயங்கி அதில் கால் வைத்தேன். இரண்டு அடி வைத்திருக்க மாட்டேன். கால் சறுக்கிப் “பொதுக்” என்று நிலத்தில் விழுந்தேன்.

பதினெட்டு நிற மூர்த்தங்கள் கொண்ட அந்தத் தாவரத்தின் மெல்லிய இதழ்கள் மழையில் நனைந்து வழக்கும் தன்மை பெற்றிருந்தது எனக்குத் தெரியாது. கால் முறிந்து விட்டதா? தெரியவில்லை. கடும் வேதனையாக இருக்கிறது.

“உன் வாழ்க்கை ஏட்டைப் புரட்டிப் பார். நீ உனக்காக வாழ்ந்த நாட்கள் பலவற்றை நிச்சயமாகக் காண்பாய். ஆனால் பிறருக்கென்று நீ எத்தனை நாட்களை அர்ப்பணித்திருக்கிறாய்? எண்ணிச் சொல்ல உன்னால் முடியுமா?”

உள்ளிருந்து ஒரு குரல்!

பொருளற்ற வெறும் பிண்டமாய் அழகற்றுப் போயிருந்த உலகில் திடீரென ஒரு ஒளிக்கீற்றுத் தெரிந்தது. நான் எழுந்து வேதனையுடனே தொடர்ந்து நடந்தேன்.

(கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம் வெளியிட்ட “சங்கப்பொழில்” 2013)

ஆத்ம இம்சை

பொளடர், பூச்சு எதுவும் இல்லாமல் கவலையும் கோபமும் விரக்தியும் படர்ந்திருந்த அந்த முகத்தின் இருதய உண்மையின் பிரபை இன்னும் எனக்கு மறக்க முடியாமல் இருக்கிறது. நேற்று மாலையில் நாலாவது அமர்வுக்காக என்னிடம் வந்திருந்தாள். உணர்வுகளைப் பெரிதாகக் கிளறாத முதல் அமர்விலேயே என் காலைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் கதறிய கதறல் வானம் வரை போகுமாறு தன் குரலை அனுப்பி உதவி கோரியது போல இருந்தது. அவளின் அர்த்தமற்றுப் போன வெறுமை கொண்ட வாழ்வுக்கு நான்..?

காலையில் வீட்டைக் கூட்டி முன் பக்கத் தூசுகளையும் தட்டி முடித்த போது எதேச்சையாக என் பார்வை முற்றத்து மல்லிகையை வெறித்தது. தேசத்தில் பல வருடங்களாக நீண்டிருக்கும் வரட்சி மல்லிகையையும் பாதித்திருக்க வேண்டும். மல்லிகாவையும் பாதித்திருக்க வேண்டும். அல்லது “ஓயில்” கலந்த நீரை நாம் ஊற்றுவதை அது விரும்ப வில்லையோ? ஒரு பூவும் பூக்காமல் “செத்தேன் சிவனே” என்று நின்று கொண்டிருந்த கொடியில் ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி - வெள்ளை நிறத்தில் சிறகடிப்பது தெரிந்தது. அந்தச் சிறகடிப்பு மகிழ்ச்சி நிரம்பியதாக இருக்க முடியாது என்று என் மனம் வாதாடியது.

“வண்ணத்துப்பூச்சி, வண்ணத்துப்பூச்சி, பறக்குது பார், பறக்குது பார், அழகான செட்டை, அழகான செட்டை, அடிக்குது பார், அடிக்குது பார்”

என்ற பாடல் இந்தப் பூச்சியுடன் இயைவதாக இல்லை. பூவே இல்லாத கொடியில் தேன் குடிக்கும் மகிழ்வை அது எப்படிப் பெற முடியும்? அப்படியானால் ஏன் ஒரே இடத்தில் இருந்து சிறகடிக்கிறது? பூச்சியின் இயல்பு ஆறு காலுடன் பறப்பது! இது பறக்கவும் இல்லையே இவ்வளவு நேரமாய்! அது கூப்பிடாமலே நான் அண்மையில் சென்று பார்த்தபோது என் புருவங்கள் நெரிய ஆச்சரியத்துடன் என் வியப்பை ஸ்திரப்படுத்தினேன். ஒரு சிறிய சிலந்தி வலையில் இந்தச் சிறிய பூச்சி அகப்பட்டிருந்தது. அதன் வயிற்றறையின் கீழ்ப்பகுதி சிலந்தியின்

வாயில்! இது வண்ணத்துப் பூச்சி இல்லை. “மொத்” என்று என் விஞ்ஞான மனம் விரித்துரைத்தது. அந்துப் பூச்சி.

சின்னப்பூச்சி - முதிர்ச்சி அடையாத பூச்சி - சின்னச் சிலந்தி கட்டிய வலையில் அகப்பட்டுப்போய்ப் பறக்க முடியாமல் சிறகடிக்கிறது. வலை விரிப்பது, வேடனின் இயல்பு மட்டும் அல்ல. சிலந்தியின் இயல்புந் தான்! அந்துப் பூச்சி அல்லவா கவனமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போது நான் என்ன செய்வது? பூச்சியை விடும் எண்ணம் சிலந்திக்கு வராது. பூச்சியின் வயிற்றின் ஒரு பகுதி ஏற்கனவே பாதிக்கப்பட்டு விட்டது. என்றாலும் பூச்சி இன்னும் சாகவில்லை என்பதால் அதனைக் காப்பாற்றுவது மனிதப் பண்புள்ளவர்களின் பொறுப்பு!

“பூச்சியை நான் ஒன்றும் வலிந்து இழுத்து வரவில்லை. அது தானாக விரும்பித்தான் என் வலையில் வந்து விழுந்து எனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தது. என்னைத் தொட்டுக் கொண்டு படுத்துவிட்ட பூச்சியை நான் கூம்மா இருந்து அழகு பார்க்க நான் என்ன கல்லா?” என்று சிலந்தி கேட்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்.

வீணையின் தந்திகள் மீது கடப்பாரையை வைத்து உருட்டி யாகிவிட்டது. வீணை பழையபடி இனிய ஒலி எழுப்புமா? முகாரியாவது பாடினால் போதும்.

பூமியின் வானுக்கு அழகு ஒரு நிலவு. சனி “வசவச” வென்று அறுபதுக்கு மேற்பட்ட சந்திரன்களை வைத்திருக்கும். பன்றி பல குட்டி பயந்தென்ன? யானை போல ஒரு குட்டியை மல்லிகா ஒழுங்காக ஈன்றிருந்தாள். சீர் கெட்ட “பச்சை மண்” ஒன்று வீட்டுக்கு வருவதை மல்லிகாவால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அதைத் தாங்க முடிய வில்லை. “அப்படி வந்திருக்கக் கூடாது” என்று தான் இப்போதும் நினைக் கிறாள். ஆனால் பேரக் குழந்தையை வீட்டில் ஏற்காமல் என்ன செய்வது? குப்பைத் தொட்டிக்குள் கொண்டு போய்ப் போடும்படி மகளிடம் சொல்ல முடியவில்லை.

தாய்ப் பூச்சிதான் என்னைப் பார்க்க வந்தது. அம்மம்மா ஆகிவிட்ட மல்லிகாவுக்கு நாற்பது வயது தான் இருக்கும். சற்றும்துவளாத தொப்பை போடாத மெல்லிய அழகான உடல் வாகு. மல்லிகா இருபது வயதில் திருமணம் செய்து ஒரே ஒரு குழந்தை. அந்தக் குழந்தைக்கு இப்போது ஒரு குழந்தை.

முதல் அமர்வில் அவளை அன்புடன் வரவேற்று, என்னை அறிமுகம் செய்து “அறிகைச் சிகிச்சை” என்றால் என்ன என்பது பற்றி விளக்கியிருந்தேன். நான் அவளது பிரச்சினையை உற்றுக் கேட்டு வழிகாட்டுவேன் என்பதையும் எங்கள் உரையாடல்களினூடாக அவள் ஒரு தெளிவான அகப்பார்வை பெறுவாள் என்பதையும் உணர்த்தியிருந்தேன். ஒரு வேளை அவள் சில வீட்டு வேலைகள் செய்து வர வேண்டியிருக்கும் என்று கூறியபோது சம்மதித்தாள்.

இரண்டாவது அமர்வில் நான் அவள் முன்னிலையில் முன் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தேன். முகத்தில் சிநேக உணர்வை வரவழைத்துக் கொண்டேன். மனம் திறந்து உட்கார்ந்து அவள் கூறிய விடயங்களுக்கு ஒத்துணர்வுப் பதில் வழங்கினேன்.

“என்றை மனுசனைக் காணாமல் போனோர் பட்டியலிலை எழுதிப்போட்டு நான் இவளுக்காகத் தானே உயிரோடை இருந்தன்”

“பெற்ற தாயை ஏமாத்தின அவளின்றை தலை பத்தி எரிஞ்சு சாம்பலாகப் போகும்.” “ரியூசனுக்குப் போறன் ரியூசனுக்குப் போறன் எண்டு சொல்லி இவள் போகக்கூடாத இடங்களுக்குப் போய் வந்திருக்கிறாள்”.

அரைமணி நேரமாகத் தொடர்ந்து கோபத்துடன் திட்டித் தீர்த்தவள் நீண்ட பெரு மூச்சுடன் வானத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கண்களை மூடினாள். கண்கள் “பொல பொல” வென நீரைக் கொட்டின. அந்தக் கண்ணீருக்கு வாய்க்கால் கட்டி எங்கள் முற்றத்து மல்லிகைக்கு விட்டிருந்தால் அது பூத்து விடும். நீர் பாய்ந்து முடியட்டும் என்று நான் காத்திருந்தேன். பிறகு “உங்கள் மருமகன் யார் என்று தெரியுமா?” என்று கேட்டேன். “அதை நினைச்சாத்தானே எனக்கு உடம்பெல்லாம் எரியுது”

“சீர்வரிசை கேளாத மாப்பிள்ளை - சிறந்த மாப்பிள்ளை எண்டு சொல்ல முடியேல்லையே! பத்தொன்பது வயது - ஏ-எல் எடுத்து இரண்டு எஸ்-என்றை பிள்ளைக்கும் பிள்ளையின்றை பிள்ளைக்கும் இவன் எப்படிச் சாப்பாடு போடப் போறான்?”

“வேலை இல்லாமல் இருந்ததிலை கூட இவனுக்கு ஒரு வருஷந்தானே சேர்விஸ்? இவனுக்கு ஆர் வேலை குடுப்பினம்?” அவள் குரலில் இமாலய எரிச்சல் வெளிப்பட்டது. “என்றை தங்கச்சி

கனடாவிலை இருந்து இவ்வளவு நாளும் ஐஞ்சு பத்தெண்டு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தவள். மனிசனும் காணாமல் போக நான் பொம்பிளைப் பிள்ளையோடே கஷ்டப்படுறன் எண்ட பரிதாபத்திலை!”

“இப்ப ஊரெல்லாம் இவளின்ர கதை நாறுது. இனித் தங்கச்சியைக் காசு அனுப்பச் சொல்லி நான் எந்த முகத்தோட கேக்கிறது?” குரல் மீண்டும் உடைந்து போனது.

முன்றாவது அமர்வில் அவளுக்குப் பிரச்சினை தரும் எண்ணங்களைக் குறித்திருந்தேன். “நீ பிள்ளை வளர்த்த விறுத்தத் துக்குக் காசு தேவையோ? எண்டு எல்லாரும் என்னைக் கேக்கினம். என்னாலை தாங்க ஏலாது”. “நான் ஒருத்தருக்கும் ஒரு தீமையும் செய்யேல்லை. கடவுள் ஏன் என்னை இப்படித் தண்டிக்கிறார்? நான் இப்ப கோயிலுக்குப் போறேல்லை”

எண்ணங்களே உணர்வுகளைக் கொண்டு வருகின்றன என்பதைக்கூறி எண்ணங்களை அவதானிப்பதற்கு மல்லிகாவை வழிப்படுத்தினேன்.

முன்னால் அவளில் காணப்பட்ட சந்தோஷ இலைகளுக்குக் கணவன் காணாமல் போன போது ஒரு இலையுதிர் காலம் வந்தது. கண்ணகியாய் மாறி நீதியை நிலைநாட்ட முடியாவிட்டாலும் குளிரைத் தாங்கிக் கொண்டாள். இப்போது வந்திருக்கும் “வின்றரில்” இலை களையே காணவில்லை என்பது மட்டுமல்ல “நியூமோனியா” வந்து இவளே இறந்து விடுவாள் போலிருக்கிறது.

தாய்ப்பூச்சி கனவு கண்ட கலர்ப்படம் மட்டுமா கலைந்தது? எதிர்காலம் கறுப்பு வெள்ளைப்படமாகக் கூட இல்லை. வெறுமனே கறுப்பாக இருக்கப் போகிறது என்று பூச்சி பயப்படுகிறது.

விரக்தி மிகுந்த தெளிவையும் துயரம் மிகுந்த நிம்மதியையும் பூச்சியிடம் ஏற்படுத்த வேண்டியது சீரமிய உடைக்குள் புகுந்திருக்கும் எனது பொறுப்புத்தான்.

வீட்டில் இருக்கும் இரண்டு தண்டச் சோறுகளுக்கும் சேர்த்து வருமானப் பாதை அமைப்பது பற்றி யோசிக்க வேண்டும்.

குழந்தை ஒன்று தரும் மகிழ்வை அநுபவிக்கக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். காசு வரும் போகும். கல்வி வரும் போகாது என்பதால் பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொண்டு மகளை மீண்டும் படிக்க அனுப்புவது பற்றிக் கலந்துரையாட வேண்டும்.

கோபம் நியாயந்தான், ஆனால் கோபமே வாழ்க்கையாகிவிடக் கூடாது என்பது பற்றிப் பேச வேண்டும்.

“உயிர் போகாத வரைக்கும் அநுபவங்கள் எல்லாம் சிறந்த பாடங்களே” என்று ஒரு நற்சிந்தனை கூற வேண்டும். “இதை என்னால் தாங்க முடியும்” என்று எண்ண மாற்றம் செய்ய வேண்டும்.

“இறந்தகாலம் பற்றிக் கதைத்துப் பயனில்லைத் தான் என்றாலும் பூக்கள் இல்லாமல் வெறுமையாக நிற்கும் மரங்களின் பக்கம் தனிமையில் போக வேண்டாம் என்று தாய்ப் பூச்சிதானே கற்றுக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்?” என்பதைப் படும் படாமலும் சொல்லிவிட வேண்டும்.

யார் இந்த மல்லிகா? யாருக்கு உதவ நான் இவ்வளவு திட்டம் போடுகின்றேன்? சீர்மியர் கதிரையில் இருப்பது நான்! சீர்மிய நாடியின் கதிரையில் இருப்பதும் நான்தான்! விதி என்னை இந்த ஒற்றை அறைக்குள் தூக்கி எறிந்திருக்கிறது.

எனது உதடுகள் அவமானத்திலும் ஆத்திரத்திலும் துடித்து விகாரமாய்க் கோணிக் கொள்கின்றன.

வயல்களில் வெடிப்புக்கள் வேரோடுகின்றன.

புத்தாண்டுச் சிறப்புமலர் உதயன்

15-01-2015

மிகவும் அறியப்பட்ட பெண் எழுத்தாளர்

- பேராசிரியர் நா. சண்முகலிங்கன்

இன்று மிகவும் அறியப்பட்ட எழுத்தாளராக “இன்றைய பெண் எழுத்தாளர்” என்ற பெருமையுடன் நல்ல சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் தந்துள்ளார் கோகிலா மகேந்திரன். மிகக் குறுகிய காலத்துள் நிறைய எழுதித் தமக்கென ஓரிடத்தை நிறுவிக் கொண்ட மகாஜனன் இவர்.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை
நினைவுப் பேருரை
24-06-1988

கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகள்

-ராஜனி இலட்சுமணன்

சிறுகதை உள்ளடக்கம்

உலகப் பொதுவான இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான புனை கதை நவீனத்துவத்தின் அடையாளமாக விளங்குவதுடன் பிறநாடுகளின் தொடர்பினால் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமான ஓர் இலக்கிய வடிவமாகும். இந்தப் புனைகதை இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான சிறு கதை, மேற்கத்தையச் சூழலில் நிகழ்ந்த சமூக மாற்றங்களின் விளை வால் மேலெழுந்த இலக்கிய வடிவமாகும். இதனைப் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“மேலை நாடுகளிலே நிலமானியச் சமுதாய அமைப்பானது நிலை தளர்ந்த வேளையிலே அதாவது சமூகத்துக்கும் தனி மனிதனுக்கும் இடையிலிருந்த பாரம்பரிய உறவு புடை பெயர்ந்த போது தோன்றிய புனைகதையின் ஓர் வடிவமே சிறுகதையாகும்”.

எனவே சிறுகதை நவீன காலத்தின் இன்றியமையாத ஓர் இலக்கிய வருகையாக அமைவதுடன் இன்றைய அதிக வாசிப்பிற்குரிய இலக்கிய வடிவமாகத் திகழ்கிறது. இச் சிறுகதையானது உலக மொழிகள் அனைத்திலும் ஓர் முக்கியமான இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இதற்குக் காரணம் உலகெங்கும் மக்களிடையே கதை கேட்கும் ஆர்வம் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா மொழியினங்களிலும் மிகுதியாக இருந்தமையேயாகும்.

தமிழில் பல்வேறுவிதமான கலை இலக்கியங்கள் வழக்கி லுள்ளன. இக்கலையிலக்கியங்கள் ஏதாவதொரு உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டிருப்பன. இவை சமூக முன்னேற்றத்துக்கான உள்ளடக்கங் களைக் கொண்டிருப்பது அவசியமாகும். எந்தவொரு படைப்புக்கும் உருவம், உள்ளடக்கம் இன்றியமையாதன. ஒரு மனிதனின் இதயம், இரைப்பை, தசை போன்ற அனைத்தையும் உள்ளடக்கம் என்று கொண்டால் அந்த அவயவங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு கட்டுக் கோப்புக்குள் வைத்துப் போர்த்திக் காக்கின்ற தோலினை உருவம் எனலாம். தோலால் போர்த்தப்படாத மனித உடலைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவே இயலாது. இவ்வாறு மனித உடல் எவ்வாறு ஒன்றோடு ஒன்று

தொடர்புறுத்தி நுட்பமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளதோ அதேபோல ஒரு படைப்பில் உருவமும் உள்ளடக்கமும் ஒன்றையொன்று பிரித்தறிய முடியாதன. இதனால்தான் “கொட்சால்க்” பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“கலைப் படைப்பில் உருவம் உள்ளடக்கம் என்ற இரு அம்சங்களும் சமநிலையைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். சொல்லப்படும் விடயமும் முறையும் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தாதவிடத்து அது கலையாகாது. கலையில் இவ்விரண்டும் இருவேறுபட்ட கூறுகளல்ல. ஒரே பொருள் பற்றிய இருவேறு பார்வைகளாகும்”

படைப்புக்கள் சமூகத்திற்கு ஏதாவதொரு செய்தியைக் காவிச் செல்கின்றன. சிறுகதை - ஓர் நிகழ்ச்சி, ஒரு காட்சி, வாழ்வின் ஓரியல்பு, மக்கட்பண்புகளில் ஒன்று, சுவைகளில் ஒன்று, இவற்றில் யாதேனும் ஒன்றை மையமாகக் கொண்டு எழுகின்றன. அவ்வாறு தோன்றுவதே சிறப்பானதாகும். சிறுகதைகள் ஏதாவதொரு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்த வல்லனவாயிருக்க வேண்டும். இதனையே “ஜே.ஏ. கடொன்” பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“சிறுகதை என்பது தனித்துவமான அல்லது ஒரு தனிப்பட்ட தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான செறிவினையும் கூர்நோக்கினையும் உடையதாகவிருக்கும்; தாக்க முழுமையே இவ்விலக்கிய வகையின் பிரதான நோக்காகும்”

இந்தச் சிறுகதைகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலச் சமுதாயத்தில் கூடர் விட்டு எரியும் பிரச்சினைகள், சமுதாயத்தின் சீரான செயற்பாட்டிற்கு முரணாக உள்ளவை உள்ளடக்கமாக வருகின்றன. சிறுகதைகள் நிகழ் காலச் சிக்கலை எளிமையாகவும், கூர்மையாகவும் விளக்கிச் சமுதாய மாற்றத்தை அவாவி நிற்கின்றன. இவை சமூகத்தினைக் குறிப்பிட்ட ஒரு தளத்திலிருந்து சித்திரிப்பதோடு அச்சமூகத்தில் தொடர்ந்து செயற்படு கின்றன.

எனவே கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகள் பற்றிய ஆய்வில் அதன் உள்ளடக்கம் பற்றிய ஆய்வு இன்றியமையாதது. இதுவே இவரின் சமூகம் பற்றிய பார்வையை நமக்குத் தரிசனமாக்குகின்றது. ஆகவே தான் கண்டு உணர்ந்த சமூகத்தின் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளை ஆழ்வாசிப்புக்குட்படுத்தியுள்ள கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதை

களுடாக வெளிப்பட்டுத் தெரியும் பேசுபொருளைப் பின்வருமாறு வகைப் படுத்தி ஆராயலாம்.

சாதி தொடர்பான பிரச்சனைகள்

தமிழர் சமூக அமைப்பை இறுகப் பற்றி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற அம்சம் சாதியாகும். இச்சாதி தமிழர்களின் பன்மைத்துவ அடையாளங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுமளவிற்குச் சமூகத்தில் வலிமை பெற்றிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு சாதியினரும் தங்களுக்கேயுரித்தான குலத்தொழிலைக் கற்றுத் தமது பொருளாதார வாழ்க்கையைக் கட்டமைத்துக் கொள்கின்றனர். இவர்களின் சமய நெறிமுறைகள், வாழ்க்கைச் சடங்குகள் ஆகியவை சாதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. இதனை “கெய்ல் ஒம்வேத்” (Gail Omvedt) என்பவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“சாதி அமைப்பானது பல்வேறுபட்ட உற்பத்தி முறைகளுடனும் பொருளாதார சமத்துவமின்மையுடனும் தொடர்புடையதாகிச் சமூகத்தில் நிலைத்து வருகிறது” எனவே குறித்த சாதியினரின் அனைத்துச் செயற்பாடுகளையும் உள்ளடக்கி நோக்குகின்ற போது அச் சாதியினர் தனித்த பண்பாட்டுக் குழுவாக உருவாக்கம் பெற்றுள்ளதையறியலாம்.

சமூகம் தழுவிய சாதியமைப்பு என்பது மிக முக்கியமான சிக்கலுக்குரிய விடயமாகவுள்ளது. ஒருவனுடைய சமூகத் தகுதிக்கான இடத்தை வழங்குவதில் அவரின் குணநலன், சொல்வளம், அறிவுத்திறன் என்ற நிலைக்கப்பால் அவனுடைய சாதியின் சமூகத்தகுதியும் செல்வாக்குப் பெறுகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழர்களில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்களிடம் சாதியை மையப்படுத்திய சமுதாயப் பிரச்சினைகள் பிரதானப்பட்டிருந்த போது படைப்பு மனோபாவம் கொண்டவர்களின் மனங்களில் அவை ஆழ ஊடுருவி நாவல், சிறுகதை, கவிதை முதலான பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களில் பதிவு பெறத்தொடங்கியிருந்தன. ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் 1950களில் பெருங்கொதிப்போடு சாதிப் பிரச்சினையை அணுகியதோடு சாதி சமய பேதமற்ற வகையில் தமிழ் பேசும் மக்களை இணைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். இக்காலத்தில் இலக்கியங்களில் சாதிப் பாகுபாடு ஒரு சமூகப் போராட்டப் பரிமாணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. வீரியம் மிக்க படைப்புக்கள் வெளிவந்திருந்தன. இதன் பின்னர்

1970களில் சிறுகதையுலகில் பிரவேசித்த கோகிலா மகேந்திரனின் சாதியைப் பொருளாகக் கொண்ட சிறுகதைகள் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சாதி பற்றிய பழைய பிடிவாதம் சற்று இளகிப் போவதை வெளிக்கொணர்கின்றன.

கலப்புத் திருமணங்களால் சாதி நெகிழ்வடைதல்

சாதி, இனம் மாறிய கலப்புத் திருமணங்களினால் யாழ்ப்பாணச் சமூகம் மத்தியில் சாதி பற்றிய வக்கிர சிந்தனை நெகிழ்வடைவதனை இவரது “பூக்கள் நிறம் மாறுகின்றன” என்ற சிறுகதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. தாழ்ந்த சாதியினர் செய்கின்ற தொழில்களைத்தான் ஈழத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்றிருக்கின்ற பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் செய்து வருகின்றனர். இக்கதையில் வரும் சாஸ்திரியாரின் மூத்த மகன் இவ்வகையைச் சார்ந்தவராவார். இவரின் இரண்டாவது மகன் வெளியூரில் வெள்ளைக்காரியைத் திருமணம் செய்துள்ளார். ஈழத்தில் வசித்து வரும் இவரது மகள் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த சுருளி என்பவரைத் திருமணம் செய்துள்ளாள். மகன்மாரின் தொழிலையும், இனம் மாறிய திருமணத்தையும் பெருமிதத்தோடு சாஸ்திரியார் கூறிய போது உபாத்தியாயரின் கேள்வி தமிழ்ச் சமூகம் முழுமைக்கு மானதாக அமைகிறது.

“வெளிநாட்டிலை இருக்கிற ஏதோ நாட்டுப் பொம்பிளை வேறை நாடு, வேறை நிறம், வேறை இரத்தம்.... அவளை நீங்கள் உங்கட மருமேள் எண்டு சந்தோஷமாகச் சொல்லுறியள். இது இவன் சுருளி எங்கடை பெடியன், ஒரே நாடு, ஒரே தமிழ் இனம்... இவனை உங்கடை மருமேன் எண்டு சொல்லக் கூச்சப்படுறியள்...”

ஏற்கனவேயிருந்த அன்பினாலும் உபாத்திரியாயரினால் சாஸ்திரியாருக்கு வழங்கப்பட்ட உபதேசத்தாலும் மனம் மாறி மகளுடன் இணைவதாகக் காட்டப்படுகிறது. இக்கதை ஒரு படிப்பினையைத் தரும் கதையென்று கருத வைக்கிறது.

இவரின் மற்றொரு கதையான “மனத்திருப்பம்” சாதி மாறிய கலப்புத் திருமணத்தினால் சாதிக் கொடுமை நலிவடைந்து வருவதனைக் காட்டுகின்றது. பொதுவாகத் தமிழர் சமூகத்தில் ஆண், பெண் ஆகிய இருவரும் சாதி மாறித் திருமணம் செய்து கொண்டால் பெற்றோர் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளாத வழக்கமுண்டு. இக்கதையில் வரும் தாயின் மகன் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்ததால்

விலக்கி வைக்கப்படுகின்றான். தாய் பின்வருமாறு கூறுவதிலிருந்து இதனை உணரலாம்.

“அவை எங்கடை சபை சந்திக்குச் சேராத ஆக்கள். பிள்ளை. அண்டையோட நான் அவனைக் கைகழுவி விட்டிடன்”

உயர் சாதியினர் தம்மிலும் பார்க்கத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருடன் எந்தவகையான தொடர்புகளையும் வைத்துக் கொள்ள விரும்புவதில்லை. இக்கதையில் வரும் தாயும் வைத்தியசாலையில் இடியப்பம் வாங்க மறுக்கின்றாள். ஆனால் “வும் ஒப்பரேஷன்” முடிந்த பின்னர் மருமகள் பருக்கும் தோடம்பழச் சாற்றை அருந்துவதுடன் இச்சிறுபையனிடம் இடியப்பம் வாங்கி வைக்குமாறு பணிக்கின்றாள். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் தனது மருமகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகின்றதைக் காணலாம்.

தீண்டாமைக் கொடுமையும் புதிய தலைமுறையினரின் எழுச்சியும்.

இளைய தலைமுறையினர் முற்போக்குச் சிந்தனைகளுடன் இருப்பதும் பழைய தலைமுறையினர் சாதிப் பிடிவாதத்துடன் இருந்து புதிய தலைமுறையினரின் செயற் பாடுகளைக்கண்டு சிந்தனையில் ஆழ்வதையும் சுட்டி நிற்பது “பரம்பரை இடைவெளிகள்” என்ற கதையாகும். பாடசாலைச் சூழலில் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராட்டுகின்ற உபாத்தியாயர் அடுத்த வகுப்பு இளந்தலைமுறை ஆசிரியர் எல்லா மாணவர்களையும் கலந்து அமர வைப்பதைக் கண்டு திகைப்படை கின்றதாகக் கதை அமைகிறது. சாதியடிப்படையில் ஒரு பகுதியினர் தீண்டத்தகாதவர்களாகக் கருதப்பட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் பொதுக்கிணறுகள், நீர் நிலைகள், கோயில்கள் முதலான பல இடங்களைப் பயன்படுத்தத் தடுக்கப்படுகின்றார்கள். இதனை நீதி ராஜாவுக்கும் அவனது நண்பர்களுக்கும் மறுக்கப்பட்ட உரிமை மூலம் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். “நவராத்திரிப் பூசைக் காலத்தில் இவர்களை நிவேதனப் பொருட்கள் தயாரிப்பதற்கு அழைப்பதில்லை. கிணற்றிலே நீர் அள்ளித் தொட்டியில் நிரப்பி விடுவதற்கு இவர்களைக் கூப்பிடுவதில்லை...” பாடசாலைச் சூழலில் கூடச் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராட்டப்பட்டதை எடுத்துரைக்கின்றார்.

உயர்சாதியினர் சாதிப்பிடிவாதம் உடையவர்கள். இதனால் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரைத் தீண்டாமை உணர்வுடன் ஒதுக்கி விடு கின்றனர். ஆனால் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர்களிடம் மனிதா

பிமான உணர்வு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. இதனை இவரது “நிமிரும் ஊனங்கள்” என்ற சிறுகதை விளக்கி நிற்கிறது. பல்கலைக்கழகத்தில் கதை சொல்லிக்குப் பல நண்பர்கள் உள்ளனர். அவர்களுடன் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த செல்வமலரும் கற்கிறாள். கதை சொல்லியின் கூற்று இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“...நாங்க யாருமே செல்வமலருடன் சரளமாகப் பழகுவதில்லை யாயினும் எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்னால் வசிக்கும் சீவல் தொழிலாளியின் மகள் என்ற முறையில்...” கதை சொல்லிக்கு இடர் வரும்போது அவளது உயர்சாதி நண்பர்கள் நழுவி விடுகின்றனர். செல்வமலர் மனிதாபிமான உணர்வுடன் உதவுகிறாள். இந்நிலையில் தீண்டத்தகாதவளாகக் கருதப்பட்ட செல்வமலரின் கைகளைத் தொட்டு வருந்துவதாகக் காட்டப் படுகின்றது. உயர்சாதியினர் தமக்கு இடர்வரும் போது தமக்கு உதவ முன்வருவோர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினராக இருந்தால் அதனை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் சாதியடைப் படையில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரை ஏன் ஒதுக்கி வைக்கின்றனர் என்ற கேள்வியையும் இக்கதை எழுப்புகிறது.

உயர்சாதியினரின் வெளிவேஷங்களும் சாத் முரண்பாடுகளும்

சாதி தொடர்பான பிரச்சினை பற்றிப் பேசும் இவரது சிறு கதைகளில் “கலைகின்ற வேஷங்கள்” என்ற கதை உயர் சாதியினரின் சாதி பற்றிய வேஷங்களை அம்பலப்படுத்துகிறது. பொதுவாக உயர் சாதியினர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரின் சடங்குகளில் கலந்து கொள்வதோ விருந்துபசாரங்களில் பங்கு பற்றுவதோ பெரும்பான்மையாக இல்லையென்றே கூறலாம். அவ்வாறு பங்குபற்றினாலும் தமது சாதிக் கௌரவம், தனித்துவங்கள் இழக்கப்படாத வகையில் நடந்து கொள்வார்கள். மேற்குறிப்பிட்ட கதையில் வரும் உயர்சாதி அதிபர் முரளி - சீதா திருமணத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் அறுகரிசி முதல் போட்டதால் விலகிவிடுகிறார். ஆனால் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த கந்தன் வீட்டினருடன் அன்னியோன்யமாகவுள்ளார். உயர் சாதியினர் பிறருக்குத் தெரியாத வகையில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருடன் தொடர்புகளைப் பேணித் தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வெளி வேஷங்களை ஆசிரியர் இக்கதைப்பூடாக வெளிக்கொணர்கிறார்.

இன்றைய சூழலில் திருமண நடைமுறை, மரணச் சடங்கு ஆகியவற்றில் சாதி பெரிதும் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது. இதனைக் கருத்திற்கொண்டு கோகிலா மகேந்திரன் மரணச்சடங்கை மையமாகக்

கொண்டு பெண்களின் அரட்டைகள், சாதி முரண்பாடுகள், தற்பெருமைகள் முதலியவற்றை “ஒரு பிணத்தின் தரிசனம்” என்ற கதையில் எடுத்தாண்டுள்ளார். அக்கதையில் வரும் நடராசர் “உது உடங்கடை சாதிக்குணம்” எனக் கூறவும் சுண்ணம் இடிக்கவென வந்த கிழவர் “ஆரடா அவன் என்றை சாதியைப் பற்றிக் கதைக்கிற வடுவா...” எனக் கூற முரண்பாடுகள் உருக்கொள்கின்றன. இவ்வாறு பல சாதியினர் கூடுகின்ற நிகழ்வுகளில் சாதிப் பிரிவினை இருக்கத்தான் செய்கின்றது எனத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

தொகுத்து நோக்கும் போது கோகிலா மகேந்திரன் சாதி, இனம் மாறிய கலப்புத் திருமணம், புதிய தலைமுறையினரின் எழுச்சி மனப்பாங்கு ஆகியவற்றால் சாதிப்பிடிவாதம் சற்று இளகிப்போவதைக் காட்டினாலும் சாதி முரண்பாடுகள் சமூகத்தில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவை மனித முன்னேற்றத்திற்கு எந்த வகையிலும் பொருத்தமற்றவை. ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதரிலிருந்தும் சாதி பற்றிய எண்ணம் நீக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றார்.

பரந்த சமத்துவ மனப்பான்மைக்கு வழிவகுக்கும் புதிய கல்விமுறை, சாதிக்கொடுமைக்கு எதிராக நிகழ்ந்த போராட்டங்கள், புதிய தொழில் வாய்ப்புக்களால் சாதித் தொழில் மீதுள்ள பற்றும் பிடிப்பும் குறைந்து மக்கள் புதிய தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடுதல் முதலிய காரணங்களால் சாதிக்கொடுமை வலியிழந்து வந்தாலும் ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளேயும் சாதிய அடையாளத்தைத் தேடும் மனோபாவம் ஒளிந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. சாதி ஒழிப்பு என்பது கற்பனைக்கும் திறனுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகவே சமூகத்தில் படிந்திருக்கின்றது. மனித மனங்களில் மாற்றம் ஏற்பட்டால் மட்டுமே சமூகத்தில் சாதி ஏற்றத்தாழ்வும் இல்லாமற் போகும்.

பெண்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகள்

உலகளாவிய நிலையில் பெண்கள் தமது உரிமைகளைப் பெறுவதற்கான குரல் இன்றும் உரத்து ஒலித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. பெண்ணிருப்புச் சார்ந்த சமூக வாழ்வியல் நெருக்கடிகள் அதிகரித்து அனைவரையும் பாதிக்கத் தொடங்கியபோது இச்சிந்தனைகள் ஆக்க இலக்கியங்களில் நுழையத் தொடங்கின. பெண்களுடைய பிரச்சினைகளை மையப்படுத்திய இலக்கிய உருவாக்கம் பரந்த அளவில் இடம்பெற்று வருகின்றது. ஈழத்துச் சமுதாய இயங்கு தளத்தில்

பெண்கள் எதிர்கொள்ளுகின்ற சிக்கல்கள் நாவல், சிறுகதை, கவிதை முதலான இலக்கிய வடிவங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரையில் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளில் பெண்கள் பற்றிய பிரச்சினைகளுக்கு அதிகம் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என்றே கூறலாம். ஆனால் 1970களின் பின்னர் தான் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் பெண்கள் பற்றிய கருத்து நிலை வலுவடைந்துள்ளது. ஆணிலைப்பட்ட பார்வைக் கோணத்திலிருந்து விலகி பெண்பார்வையிலமைந்த இலக்கியப் படைப்புக்கள் அதிகமாக வெளிவந்திருக்கின்றன. இத்தகைய வரிசையில் வரும் கோகிலாமகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் பெண்கள் தொடர்பான பல்வேறுபட்ட சமுதாயப் பிரச்சினைகள் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம்.

சீதனப் பிரச்சனை

தமிழ்ச் சமூகப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் பெண்களின் இருத்தலில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்கள் அதிகரித்துச் செல்கின்றன. பெண் இனத்திற்குச் சாபக்கேடாக அமைகின்ற சீதன நடைமுறை தமிழர் சமூக அமைப்பில் பல காலமாக வலிமை பெற்று வந்திருக்கின்றது. திருமணப் பேச்சில் பெண் தேர்வின் போது அவளது அறிவு, அழகு, குணநலன், உணர்வுகள் என்ற எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டுச் சீதனம் பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றது. இச்சீதனம் பெண்ணின் பெற்றோர்களால் பல்வேறு வடிவங்களில் ஆணுக்கு வழங்கப்படுகின்றது.

இந்தச் சீதன நடைமுறையானது பெண்களின் மத்தியில் பல்வேறு விதமான சிக்கல்களை உருவாக்கியிருக்கிறது. அதாவது அதிக காலம் பெற்றோரிலும் மற்றோரிலும் தங்கியிருக்க வேண்டிய சூழலில் பிறரின் இழிவுபடுத்தலுக்குள்ளாகி வாழ்வில் வெறுப்பேற்படுத்தல் அமையலாம். பல சந்தர்ப்பங்களில் பெண்கள் திருமணமே நின்று போகும் அல்லது பொருந்தாத திருமணங்களுக்குள்ளாகும் நிலை ஏற்படுகின்றது. பாலியல் ரீதியான சுரண்டல், ஒழுக்கப் பிறழ்வுகள் முதலியவற்றுக்கும் வழிவகுத்து விடுகின்றது. இவ்வாறு பல்வேறு பிரச்சினைகள் சமுதாயத்தில் கூடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த போதுதான் ஆக்க இலக்கியங்களிலும் பிரதான பேசு பொருளாயின. அந்த வகையில் கோகிலாமகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் சீதனக் கொடுமையால் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

பொதுவாகச் சீதனம் தொடர்பான எதிர்பார்ப்பு இரண்டு நிலைகளில் ஆண்களிடம் தொழிற்பட்டு வருகின்றது. ஆண்களில் ஒரு சாரார் சீதனத்தை எதிர்பார்ப்பதில்லையாயினும் கொடுத்தால் பெற்றுக் கொள்ளும் மனோபாவமுடையோர். இன்னொரு சாரார் தாம் கேட்ட சீதனம் தரப்பட்டால் மட்டுமே திருமணம் செய்வதாகக் கூறுவோர். அத்தகையோரே இன்றைய சமூக நிலையில் பெரும்பான்மையினராகவுள்ளனர். இவற்றை விடக் காதலித்தவன் சீதனம் தந்தால் மட்டுமே திருமணம் செய்வதாகக் கூறுவது ஒரு பெண்ணுக்கு அவளது வாழ்க்கையில் சந்திக்கின்ற மிகப்பெரிய துயரமாகும். கோகிலா மகேந்திரனின் “வதை” என்ற கதை காதலித்தவன் சீதனம் கேட்டதால் பிரிந்து சென்ற பெண் நித்தமும் அவனை வதைப்படுத்துவதை விபரிக்கின்றது. ஐம்பதினாயிரம் தங்கைக்குச் சீதனம் கொடுக்க வேண்டும் எனக் கேட்ட போது லாவண்யா திருமண நாளன்று பணத்தை மணவறையில் கொடுத்து அதனைத் திருமணம் செய்துகொள்ளுமாறு கூறித் திரும்பிச் சென்றுவிடுகிறாள். குறிப்பிட்ட தொகைப் பணத்தை மாதாந்தம் அனுப்பி அவனை அவஸ்தைக்குட்படுத்துகிறாள். “...என் பிடிவாதம் தகர்த்தி விழுத்திப் பொடிப் பொடியாக நொருக்கிவிட்டதே...” என வருந்துகிறாள். முதல் தடவை பணம் அனுப்பியபோது அசட்டையாகவிருந்தவன், தொடர்ச்சியாக அவ்வாறு அவள் செய்தபோது அவனுக்குக் குற்ற உணர்வை வலுப்படுத்தி வதைக்கிறது.

காதலிப்பவன் சீதனம் கேட்பது வருந்தத்தக்கதொன்று. இதனை ஆசிரியர் உத்வேகத்துடன் எழுதியுள்ளார். மணவறையில் பணம் கொடுப்பதும் மாதாந்தம் குறிப்பிட்ட தொகைப் பணம் அனுப்புவதும் நடைமுறையில் தரிசிக்க முடியாதவை. ஆண் வர்க்கத்தினர்க்கு ஒரு படிப்பினை ஊட்டும் வகையில் இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது.

இவரின் மற்றொரு கதையான “அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்தமுள்ளாகிறது” என்பதில் வறுமையினால் அளவுக்கதிகமாகச் சீதனைத்தைக் கொடுத்துத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாமையினால் வாழ்நாளைத் தனியே கழித்து வந்த பெண் காதலித்தவன் தன்னை மறுமணம் செய்து கொள்ளுமாறு கூறியபோது அவ் ஆணுக் கெதிராகப் பெருங் கொதிப்போடு குரல் எழுப்புகிறாள். ஆண்கள் காதலித்த பின்னர் சீதனத்தை வெளிப்படையாகக் கேட்காமல் சகோதரி களைப் பகடைக்காயாக வைத்துத் தாம் அவ் ஆடைக்குள் மறைந்து கொள்கின்ற மாயத்தனத்தை ஆசிரியர் கதையில் சாடியுள்ளார். பணக் கார்ப் பெண்களைக் கண்டவுடன் குடும்பத்திற்காகக் காதல் தியாகம்

செய்வதாகக் கூறிப் பணக்காரப் பெண்களைக் கைப்பிடிக்கும் ஆண்களைச் சமூகத்தில் காண்கிறோம். இத்தகைய ஆண்களை ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். சீதனமின்மையால் நீண்ட காலம் திருமணமாகாமல் இருக்கும் பெண்களை இரண்டாம் தாரமாகத் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்ற ஆண்களின் எண்ணத்திற்கெதிரான குரலும் இக்கதையில் ஒலிக்கிறது. இதனால் தான் கே.எஸ். சிவகுமாரன் தனது மதிப்பீட்டில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஆண் ஆதிக்கச் சமுதாயத்தில் பெண்ணடிமத்தனம் செயற்படும் விதத்தையும் அதே சமயம் இச்சம்பிரதாயங்களையும் மீறி மனித இதயங்கள் சுருதியுடன் பேசுவதையும் அடைபடிக் கொள்ளாமலே கோகிலா வெளிப்படுத்துகின்றார்.”

எனக் குறிப்பிடுவது கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளின் தனித்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுவதோடு பெண்ணினத்திற்காக வீரியத்துடன் குரல் கொடுக்கும் படைப்பாளியாக இருப்பதனை இவரது சிறுகதைகள் எமக்குப் புலனாக்குகின்றன.

சீதனமென்பது திருமணமாகப் போகும் பெண்ணின் பிரச்சினை மட்டுமல்ல. திருமணமாகிவிட்ட பெண்களின் பிரச்சினையும் தான் எனச் சித்திக்கத் தூண்டுவது “தலை முறைகள் முரண்படும் போது” என்ற கதையாகும். மனைவிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சீதனத்தைத் தங்கைக்கு கொடுத்து வாழவைத்த கணவனையும் தன் மனைவி கொண்டுவந்த சொத்தில் ஒரு பங்கு கூடப் போடக்கூடாது எனக் கருதும் மகனையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். கணவன் மனைவியின் சொத்தில் பங்குபோட்டுத் தனது தங்கைக்குக் கொடுக்கும் போது அவளிடம் பல கேள்விகளும் ஏக்கங்களும் எழுகின்றன. இந்நிலையில் கணவன் இறந்த பின்னர் தனது மகளுக்குச் சீதனம் கொடுக்க மகனிடம் கேட்டபோது அவனது பதில் பின்வருமாறு அமைகிறது.

“...ஒரு ஆண்மகன் தன் சுய ஊக்கத்தில் சம்பாதித்துத் தன் தாய் சகோதரர்களுக்குக் கொடுப்பது எவ்வளவு நியாயமானதோ அதேயளவு நியாயமானதுதான் அவன் தன் மனைவி கொண்டுவந்த சொத்தில் யாருக்காகவும் எந்த நிலையிலும் கை வைக்கக்கூடாதென்பதும்...” ஆரோக்கியமான மனநிலையானாலும் சட்டத்தரணியாகவிருக்கும் இவன் தனது மனைவிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் அதே வேளை தாயைப் புறந்தள்ளுவதாகக் காட்டியிருப்பது ஏற்றுக் கொள்ளச் சிரமமாகவுள்ளது.

ஆண்களிடம் பெண்கள் பல்வேறு நிலைகளிலும் சிக்கித் தவிக்கும் முறையை இக்கதையூடாக உணர்த்துகின்றார்.

பெண்களில் முற்போக்கான சிந்தனைகளை ஆதரித்தும் பாராட்டியும் தட்டிக் கொடுக்கும் ஆண்கள் தமக்கான வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்வு செய்யும்போது பண்பாட்டுக் கட்டமைவுக்குட்பட்ட சீதனைத்தை எதிர்பார்க்கின்ற தன்மைகளைச் சித்திரிப்பது “ஒலிக்காத ஓலம்” என்ற கதையாகும். இதில் வரும் கோபால், கதைசொல்லி பெண்களுக்கெதிரான கொடுமைகளைச் சிறுகதைகளில் எழுதுவதனை வரவேற்கிறான். கூலி வாங்கித் தாலி கட்டுபவர்களுக்கு உங்களுடைய சிறுகதை நல்ல அடிகொடுத்துத் தாக்குகிறது எனக் கூறியவன், உங்களுடைய வீட்டில் யாருக்கும் சீதனம் கொடுக்க மாட்டீர்களா? எனப் பூடகமாக விசாரிக்கின்றான். கதை சொல்லியின் அக்காவின் செயற்பாடுகளை அவதானிக்கிறான். “....அக்கா தன் சம்பளத்தில் மிஞ்சுவ தெல்லாம் சீதனத்திற்கே சேமித்து வைக்கிறாள்...” எனக் கூறவும் அக்காவுக்கான காதல் கடிதம் அனுப்புகிறான். சமூகத்தில் எவ்வளவு தான் பெண்களுடைய பிரச்சினைகள் குறித்துப் பேசப்பட்டாலும் பெண்களுக்கெதிரான கொடுமைகள் குறைந்தபாடில்லை. ஆண்களிடம் ஏதோ ஒரு வகையில் பெண்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் மனப்பாங்கு ஒளிந்து கொண்டதன் இருக்கிறது என்பதனை இக்கதை மூலம் அறியலாம்.

எனவே கோகிலா மகேந்திரனின் சீதனப் பிரச்சினையை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் சமூகத்திற்குப் பல செய்திகளைக் காவிச் செல்கின்றன. சீதனமின்மையால் காதல் கைகூடாமல் போனதால் திருமணம் செய்யாமல் வாழும் பெண்ணின் அவல நிலை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு பெண் திருமணத்திற்கு முன்னரும் சீதனத்தால் பிரச்சினையை எதிர்கொள்கிறாள். திருமணத்தின் பின்னரும் அதாவது குடும்ப வாழ்க்கையிலும் அவள் கொண்டுவரும் சீதனத்தால் முரண்பாடுகள் உருக்கொள்வதை இவரது சிறுகதைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எனவே நமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் அடுத்த தலைமுறையின் சீதனத் தேவைகளுக்காகக் கடின உழைப்பு, சிக்கன வாழ்வு தொடர்கின்ற போது சீதனம் தலைமுறை தலைமுறையாக ஒரு நோயாகத் தொற்றிக் கொண்டுள்ளது. நல்ல ஒரு ஆரோக்கியமான சமூகம் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டுமெனில் சீதனம் வாங்கும் தன்மை ஒழிய வேண்டும். இதுவே நமது தமிழ்ச் சமூகம் முன்னேற்றத்தை நோக்கிப் பயணிக்க வழி சமைக்கும்.

பாலியல் சுரண்டல்

பாலியல் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவான உணர்வாயினும் மனிதனே அதனைத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்திருக்கின்றான். பாலியல் துன்புறுத்தல் என்பது பாலியல் முனைப்போடு செயற்படும் விரும்பப்படாத நடத்தையாகும். பெண்கள் மீது ஆண்களால் கட்டவிழ்த்து விடப்படும் உடல் ரீதியான சேட்டைகள், அது பற்றிக் கோரப்படும் ஆதரவான நடத்தைகள், பாலியல் நோக்கோடு பேசப்படும் வார்த்தைகள், ஆபாசப் படங்களைக் காட்டுவது எனப் பல விடயங்கள் இதில் உள்ளடங்கும். இது வயது வேறுபாடின்றி ஆண்களால் நிகழ்த்தப்படும் ஒரு வன்முறையாகும். பெண்களைக் கவர்ச்சிப் பொருளாகவும் போகப் பொருளாகவும் கருதும் மனப்பான்மை ஆண்களிடையே நிலவி வருகின்றது. இதனால் தான் இலாபத்தை குறிக்கோளாகக் கொண்ட வர்த்தகச் சந்தைக்காகவும் பெண்கள் வணிக நுகர் பொருளாக்கப் படுகிறார்கள். எனவே பெண்கள் மீதான பாலியல் சுரண்டல் வீட்டிலிருந்து உலக வர்த்தகச் சந்தைவரை தொழிற்பட்டு வருவதைக் காணலாம். ஆகவே கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் பெண்கள் மீதான பாலியல் சுரண்டல் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம்.

பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கும் மாணவியின் பொருளாதாரப் பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாலியல் ரீதியாகச் சுரண்ட முற்படுவதைப் பேசுவது “நாள்தோறும் அற்புதம்” என்ற கதையாகும். புரொபசர் சங்கர் பெரிய மனிதன் என்ற போர்வையில் இருந்து கொண்டு பாலியல் ரீதியாக மாணவிகளைச் சுரண்டலுக்கு உட்படுத்துகிறார். ஆனால் அவளால் திருப்பி எதுவும் செய்துவிட முடியவில்லை. அவரை வெறித்து நோக்கி வெளியேறுகிறாள். “...நீ இப்ப என்னட்டை இருந்து விலகி விடலாம் மேரி, ஆனால் டெஸ்ட் ஆன்சர் பேப்பர்ஸ் என்றை கைக்கு வரத்தான் வேணும்...” எனப் புரொபசர் கூறுவது பாலியல் கொடுமைக்கு உடன்படாத போது ஏற்படக்கூடிய பின் விளைவைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. உயர் அந்தஸ்து நிலையில் இருப்பவர்கள் பணம், பொருள், கல்வி, பதவி முதலியவற்றைத் தம் கைவசம் வைத்துக் கொண்டு பாலியல் ரீதியான ஆதிக்கம் செலுத்த முற்படுகின்றனர். இக் கதையில் வரும் புரொபசர் தான் கற்பிக்கும் கல்வியையே ஆபுதமாகக் கொண்டு பாலியல் ரீதியாகச் சுரண்ட முற்படுகின்றார். இந்நிலைமை பொருளாதார நிலையில் தாழ்ந்த சூழலில் இருந்து கல்வி கற்க வந்த மாணவியின் குடும்பச் சூழலில் பாதிப்பு, மன நெருக்கீட்டால் கல்வி

நிலை சீர்குலைதல், எதிர்காலக் கனவுகள் முற்று முழுதாகத் தவிடு பொடியாகி வாழ்க்கையையும் கேள்விக்குரியதாக்கும் நிலை ஆகிய வற்றை உருவாக்கி விடுகிறது.

ஒரு பெண்ணுக்குப் பாலியல் ரீதியான சுரண்டல் வீட்டில் மட்டுமல்ல, அவள் செல்லும் வாகனத்திலும்தான் என விளக்குவது “சடப்பொருள் என்றுதான் நினைப்போ?” என்ற கதையாகும். பாலியல் ரீதியான நெருக்கடிகளை பஸ் பயணங்களில் பெண்கள் தொடர்ச்சியாக அனுபவித்து வருகின்றனர். ஆண்கள் தமது பாலியல் ரீதியான விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான இடமாகப் பஸ் பயணங்கள் அமைந்து விடுகிறது. பிரேக் போட்டைச் சாட்டாகக் கொண்டு “...தன் முழு உடலும் அவள் மேல் படும்படி அவளுக்கு மேல் சாய்ந்தான்...” எனப் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பாலியல் ரீதியான நெருக்கீடுகளை ஆக்ரோஷத்துடன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

எனவே தொகுத்து நோக்கும்போது கோகிலா மகேந்திரன் பொது இடங்களில் நிகழும் பாலியல் சுரண்டலை அடையாளப்படுத்தியிருக்கின்றார். புத்திஜீவிகள் கூடுகின்ற பல்கலைக் கழகம் தொடக்கம் சாதாரண பஸ் பயணம் வரை பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் ஆதிக்கம் அதிகரித்து வருகின்றதனை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இது பெண்களுடைய பிரச்சினை மட்டுமல்ல ஒட்டுமொத்த தமிழ்ச் சமூகம் முழுமைக்குமான பெரு நெருப்பாக இன்று எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. இந்நிலைமை மாற்றப்பட வேண்டியதாகும். பாலியல் தேவை மனித வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியே என அனைவரும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். பாலியல் கல்வி, பால்நிலைச் சமத்துவம் சார்ந்த விழிப்புணர்வுகளை ஏற்படுத்தல் மூலம் பாலியல் கொடுமையை ஓரளவு தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். எனினும் ஆண்களிடம் ஆரோக்கியமான மனப்பான்மை உருவாக வேண்டும். இவர்களின் பாலியல் பார்வை, பெண்ணுடல் பற்றிய எண்ணம் என்பவற்றுக்கு அப்பால் பெண்ணும் ஒரு சக மானுடப்பிறவி என்ற எண்ணம் வளர்க்கப்பட்டால் பெண்களுக்கெதிரான கொடுமைகள் குறையலாம்.

வறுமை பெண்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம்

உணவு, உடை, உறையுள் என்ற அடிப்படை வசதிகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாததால் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்ற பல குடும்பங்களைச் சமூகத்தில் காண்கிறோம். இவ்வாறான குடும்பங்களில் பெரிதும் பாதிக்கப்படுபவர்கள் பெண்களேயாவர். வறுமை ஒரு

பெண்ணின் வாழ்க்கையில் எத்தகைய மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றது எனக் கோகிலா மகேந்திரன் தனது சிறுகதையூடாக எடுத்துரைப்பதைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

இவரது “ஒரு சோகம் இறுகும் போது” என்ற கதை வறுமையால் வெளியூர் சென்று உழைக்க முற்படும் ஒரு பெண் எதிர்கொள்கின்ற அவலங்களின் சித்திரிப்பாகும். வறுமை பல பெண்களின் திருமண வாழ்க்கையைக் கேள்விக் குறியாக்கி விடுகின்றது. இக்கதையில் வரும் பெண் முப்பது வயதைத் தாண்டியும் சீதனம் கொடுக்க வழியின்றியிருக்கிறாள். இந்நிலையில் தான் வெளியூர் செல்ல முற்படும்போது ஒருவன் அவளை வெளியூர் எனக் கொழும்பில் இறக்கி விடுகிறான். நகர்ப்புறம் தெரியாத பெண்ணை ஏமாற்றி விடுகின்ற அவலத்துக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது அவளுடைய வறுமையேயாகும்.

இந்த வறுமைச் சூழலைச் சித்திரித்துக் காட்டும் மற்றொரு கதை “முரண்பாடுகளின் அறுவடை” ஆகும். பிரசவ நிகழ்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு பொருளாதார நிலை ஏற்றத்தாழ்வுகளைச் சித்திரிப்பது. தொழிலாளர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மாங்கன்றுவின் கணவனின் பொறுப்பற்ற தனத்தால் வறுமை சூழ்கிறது. ஐந்து மாதச் சிசுவைக் கருவில் சுமந்த நிலையிலும் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. தான் வேலைக்குச் செல்லாவிட்டால் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யமுடியாத அவலம் ஏற்படும் என்பதனை உணர்ந்து கொள்கிறாள்.

“...உழைப்பு வாற காலத்திலை கொஞ்சம் மிச்சம் பிடிச்ச வைக்காட்டி...: பிள்ளை பிறக்கிற காலத்திலை கஞ்சியும் கிடையாது...” வறுமையும் கணவனின் பொறுப்பற்ற செயலும் இவளை இந்நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது.

இக்கதையில் வரும் முதலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மங்கை சிசுவை வயிற்றில் சுமப்பவள். இவள் வீட்டில் கவனிப்புக்குள்ளாகும் முறை தனித்துவமானது. உணவு, பராமரிப்பு என்பவற்றில் நுண்ணிய வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இந்த வறுமை, குடும்ப நிலையிலுள்ள பெண்களை மட்டுமல்லாது பாடசாலைக்குச் செல்லும் மாணவி மீதும் தாக்கம் செலுத்துகிறது. தான் போஷாக்கான உணவை உண்ண முடியவில்லையென்ற நெருடல்

ஒரு ஆசிரியர் மத்தியில் ஏற்படுத்திய ஆரோக்கியமான அசைவைச் சித்திரிப்பது “ஒரு நெருடலும் ஒரு அசைவும்” என்ற கதையாகும். இக்கதையில் வரும் கௌரி தனது தாயின் அன்றாட வருமானத்தைக் கொண்டு வாழ்க்கையைக் கழிப்பவள். சில சமயங்களில் பாடசாலைக்கு உணவு உண்ணாமல் செல்கிறாள். இது உடல் உள ரீதியான பாதிப்பை உண்டாக்குகிறது. இந் நிலைமையை ஆசிரியர் ஒருவர் புரிந்து கொள்கிறார். பொது நிகழ்வுகள் மாணவர்களின் நலன் கொண்டு நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் எனப் பொதுக்கூட்டத்தில் தெரிவிக்கிறார். இவ்வாறு காட்டியுள்ளமை வரவேற்கத்தக்க ஒன்றேயாகும்.

எனவே தொகுத்து நோக்குகின்ற போது வறுமை மனிதனின் சீரான இயக்கத்தில் குழப்ப நிலையை உருவாக்கி விடுகிறது. பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எமது வாழ்வியல் கட்டமைக்கப்படுகிறது. இந்த ஏற்றத் தாழ்வுகள் சமூகத்தில் பல்வேறு சிக்கல்களைக் கொண்டுவருகின்றன. இதனால்தான் வறுமையினால் உணவுக்காக அவலப்படுகின்ற சிறுவர்களையும் ஆண்களால் ஏமாற்றப்படும் பெண்களினையும் சித்திரிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் இரண்டு வர்க்கங்களுக்கிடையிலான வேறுபாட்டையும் மிக நுண்மையாகச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். எனவே பொருளாதார சமத்துவம் ஏற்படாத வரையில் வறுமையும் எம் மக்களை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டதான் இருக்கும்.

குடும்ப உறவுகளில் ஏற்படும் சிக்கல்கள்

குடும்பம் என்பது சமூகத்தின் இயல்பானதும் அடிப்படையானதுமான குழு அலகாகும். ஆண் - பெண் ஆகிய இருவரினாலும் உருவாக்கப்படுகின்ற குடும்ப அமைப்பில் பல்வேறு காரணங்களால் பல பிரச்சினைகள் தலை தூக்குகின்றன. இந்தக் குடும்பத்துடன் இணைந்த உறவுகளினால் நன்மைகள் ஏற்படுவதோடு சரியான புரிதலின்மையால் முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. எனவே குடும்பம், உறவினர் தொடர்பான நிலைகளில் மேற்கிளம்பும் பிரச்சினைகள் சீரான சமூகத்தை உருவாக்காது. இதனைக் கருத்திற் கொண்டு குடும்பத்தினை மையப்படுத்தி எழுகின்ற சிக்கல்கள், உறவுகளுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் என்பவற்றினைத் தனது சிறுகதைகளில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

குடும்ப வாழ்க்கையில் எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏமாற்றமாக அமையும் போது ஏற்படும் அவலத்தை “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்கிரகங்கள்” என்ற கதை எடுத்துரைக்கின்றது. பெண் ஆணின் பார்வையூடாக உருவாக்கப்படுவதுடன் அவளின் பணி அவனாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. குடும்ப

நிலையில் பெண்ணின் உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொள்ளும் ஆண் அவளின் ஆசைகளை நிராகரித்துத் தன் அதிகாரத்தின் கீழ் வைத்துக் கொள்வதனையும் அவளது உரிமைகள், உணர்வுகள் ஒடுக்கப்படுவதனையும் எடுத்தாண்டுள்ளார். அவளது கவிதையாக்கம் கருக்கொள்ளத் தொடங்குகின்ற போதே அவனது ஏச்சுக்கள் அவளது ஆக்க முயற்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாக அமைந்து விடுகின்றன. இதனைப் பின்வரும் வரிகளில் காணமுடிகிறது.

“ஓமோம் பார்த்தனான், சும்மா கதையும் கவிதையுமெண்டு இப்ப எத்தினை வருசமா ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு மூன்று மணித்தியாலம் செலவழிச்சு... சயன்ஸ் ரியூசன் குடுத்திருந்தாலும் ஒரு வருஷத்திலை ஒரு ஐயாயிரம் ஆறாயிரம் எண்டு உழைச்சிடலாம்...”

குடும்ப சமூக நிலைகளில் பெண்கள் பல விதங்களில் பாதிப்புக்குப்படுவதைப் “பெண்பணை” பேசுகிறது. பெண் உற்பத்தியில் ஈடுபடுகின்ற போதிலும் குடும்பத்திலும், சமூகத்திலும் குறைந்த சமூகத் தகுதியே பெறுகிறாள். இதனைச் சாடியுள்ளதுடன் பெண்கள் பற்றிய ஆண்களுடைய பார்வை எத்தகையது, அவர்கள் எவ்வாறு ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் எனச் சித்திரிக்கின்றார். ஆண்கள் எப்போதும் பெண்களைச் சமையலறைக்கு உரியவளாகவும் குழந்தைகளைப் பெறுவது மட்டும் தான் அவளது வேலையும் எனக் கருதுகின்றனர். பெண்கள் பற்றிய ஆண்களுடைய நோக்கு எவ்வாறு இருக்கின்றது எனப் பின்வரும் கூற்று தெளிவாக்குகின்றது.

“...உங்களுக்கும் ஆண் பூக்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்.... வண்டி வீங்கிறது தான் வித்தியாசம். அதுதான் பொம்பிளையளுக்கு வேலையும் எண்ட மாதிரித்தான்...”

இவ்வாறு பெண்கள் குடும்ப நிலையில் பாதிக்கப் படுவதை எடுத்துக் காட்டுவதுடன் உறவுகளுக்கிடையில் நிகழும் அற்ப முரண்பாடுகள் பாரிய இடைவெளியை ஏற்படுத்துவதை “எல்லைகள்” என்ற கதை பேசுகின்றது. இக்கதையில் வரும் தங்கமுத்து - செல்லாச்சி ஆகிய இருவரும் காணி எல்லைக்கு வெளியே கதியால் இட்டதாகக் கூறி முரண்படுகின்றனர். வழக்குப் போடப்பட்டது. உறவுகளின் பிரிவு பற்றி ஒருவருக்கும் கவலையில்லை. ஒருவரையொருவர் குற்றம் சுமத்துவதிலேயே முனைப்பாக நின்றனர். இதனைப் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“...சொந்தங்கள் எல்லாம் பிசிறின்றி அறுந்து போவது பற்றி மச்சான் மச்சாள் என்ற நெருங்கிய உறவுகளுக்கிடையில் பெரிய எல்லைகள் போடப்பட்டு விட்டது பற்றி யாருக்கு என்ன கவலை”

எனவே கோகிலா மகேந்திரன் குடும்ப அமைப்பில் ஆண்கள் பெண்களை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருப்பதுடன் அவளது உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காது தம் விருப்பப்படியே உருவாக்க முனையும் ஆண் வர்க்கத்தினரின் எதிர்பார்ப்புக்களைப் பதிவாக்கியுள்ளதோடு குடும்ப உறவுகளுக்கிடையில் உருவாகும் குழப்பங்களைச் சுட்டி அதனைச் சீர்திருத்த முனைவதுடன் குடும்பம், சமூக நிலையில் பெண்களுக்கான உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றார்.

இலப்பீர்ச்சனையும் விளைவுகளும்

இலங்கையில் இன ரீதியான முரண்பாடுகள் உச்ச நிலையடைந்து அது ஆயுத ரீதியான மோதலாக உருவெடுத்திருந்தது. இந்த யுத்தத்தில் எண்ணிலடங்கா உயிர்கள் காவுகொள்ளப்பட்டன. பல மனிதப் பேரவலங்கள் நிகழ்ந்தேறின. தமிழ் மக்களின் உயிரழிவுகளும் உடைமை இழப்புக்களும் இவர்களால் என்றுமே நிமிர்ந்தெழு முடியாதளவுக்கு இந்தப் போர் இவர்களை நிரக்கதியாக்கியது. இந்த நிலையில் தான் கலை இலக்கியங்கள் உள்ளடக்கத்தில் போரினை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் அதன் வடுக்களையும் எடுத்தியம்புகின்றன. போர் தந்த அழிவுகளும் பயங்கரங்களும் அது பதித்துச் சென்ற சுவடுகளும் இன்னும் மறையவில்லை. இதன் எச்சங்கள் நமக்கு இன்னும் தரிசனமாகின்றன. எனவே கோகிலா மகேந்திரனும் யுத்தகால அவலங்களைத் தனது சிறுகதைகளுடாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

போர்சுழல் பல பெண்களின் வாழ்க்கையைக் கேள்விக் குறியாக்கியது. உறவுகள் சின்னாபின்னமாகப் பிரிந்தது மட்டுமன்றிக் கணவன், காதலன் ஆகியோர் காணாமற் போனதாலும், இறந்ததாலும் பெண்கள் விதவைகளாகவும் திருமண மாகாமலும் இளம் வயதிலேயே தனித்து வாழ்கின்ற அவலம் உருவாகியிருக்கின்றது. இந்த அவலத்தைக் கோகிலா மகேந்திரனின் “பூக்குளிப்பு” என்ற கதை எடுத்துக் காட்டு கின்றது. கணவனையும் காதலனையும் தேட முனையும் இரு பெண் களின் துயர்களைச் சித்திரிக்கிறது. கணவன் காணாமற் போனால் ஒரு பெண் எதிர்கொள்ளும் அவலம் கொடுமானது. இதனை “...கணவன் செத்த பிறகும் பூவும் பொட்டுமாய்ச் சீவிச் சிங்காரித்துத் திரியிறா என்று ஊர் கதைக்கிறதாம்...” ஒரு பெண்ணுக்குக் கணவன்

இறந்த பின்னரே டூ, பொட்டு என்பன அந்நியமாகி விடுகின்றன. ஆனால் கணவனைக் காணவில்லை எனத் தேடும் பெண்ணுக்கும் இதே நிலைமைதான் என்பதனைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

யுத்த குழலில் கணவன் காணாமற் போனதால் தனது மகளை வளர்த்து நிறைவு காண முயன்றவளுக்கு மகளின் காதல் திருமணம் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுப்பதாக அமைவது “ஆத்ம இம்சை” என்ற கதையாகும். கணவன் காணாமல் போனாலும் சரி விதவையானாலும் சரி அப்பெண்களைச் சமூகம் விலக்கித் தனித்து நிறுத்திவிடுகிறது. “...என்றை மனுசனைக் காணாமல் போனோர் பட்டியலிலை எழுதிப் போட்டு நான் இவளுக்காகத்தான் உயிரோடை இருந்தன்...” என்ற தாயின் ஏக்கம் இவளுக்கானது மட்டுமல்ல தங்களது பிள்ளைகளைத் தனித்து ஆளாக்குகின்ற பொறுப்புச் சுமத்தப்பட்ட கணவன் காணாமற் போனவர்கள், விதவையானவர்கள் ஆகியோரின் ஏக்கமும் தான் என்ற குரலும் இக்கதையூடாகத் தொனிக்கின்றது.

இவ்வாறு யுத்தமானது மனிதர்களை மட்டுமல்ல வயிற்றில் சுமக்கும் சிசுவைக் கூட விட்டு வைக்கவில்லை. இதனை இவரது “ஏரியும்” என்ற கதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இக் கதை தொடர்பாகக் கலாநிதி செங்கையாழியான் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“குண்டு வீச்சுக்குள்ளாகும் யாழ்ப்பாணத்தின் துயர் நிலையில் மண்ணில் விழுந்த உயிர்கள் மட்டுமல்ல கருவறையிலுள்ள உயிர்களும் பலியாகின்ற அவலத்தைச் சமூக யதார்த்தத்தோடு இச்சிறுகதை சித்திரிக்கிறது”

எட்டு வருடமாகக் குழந்தையில்லாமல் ஏக்கங்களுடன் இருந்த பெண்ணுக்குக் கருத்தரிப்பு ஏற்பட்டுச் சில மாதங்களையான பின்னர் வான் குண்டுத்தாக்குதலால் கருச்சிதைவு ஏற்படுகிறது. நீண்ட நாள் கனவுகள் ஒரு கணத்தில் பொசுக்கப்பட்ட அவலத்தின் பதிவாகும் இக்கதை.

இது மட்டுமன்றி இன்றைய நிலையில் பெரிதும் பெண்கள் எதிர்நோக்குகின்ற அவலம் யுத்த குழலில் இராணுவத்தினரால் தடுத்து வைக்கப்பட்ட பெண்கள் அதில் இருந்து வெளிவருகின்றபோது அவர்களை ஆண்கள் திருமணம் செய்ய முன்வராமையாகும். இதனை இவரது “பெண்பனை” என்ற சிறுகதையில் காணலாம். பெண்களின்

கற்புக் களங்கப்பட்டிருக்குமோ என்ற அதீத பயம் காரணமாகவிருக்கலாம். இதனால் ஆண்கள் காதலித்த பின்னர் கூடப் பெற்றோரைக் காரணம் காட்டி அப்போர்வையில் தாம் மறைந்து விடுவதுண்டு. இதனை மிக யதார்த்தமாக இக்கதையில் எடுத்தாண்டுள்ளார். இக்கதையில் வரும் பாலராஜன் “...சிறையிலை இருந்த ஆளைக் கட்ட எங்கடவீட்டாக்கள் சம்மதிக்க மாட்டினம்...” என்று பெற்றோரைக் காரணமாக வைத்துத் தன்னுடைய மனப்பாங்கை வெளிக்கொணர்கிறான்.

கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகள் யுத்த காலத்தில் மக்களின் மனப்போக்குகள் எவ்வாறிருந்தன என்று விளக்கிச் சொல்கின்றன. மக்கள் யுத்த காலத்தில் ஒருவரையொருவர் காட்டிக் கொடுத்தல், சீண்டிப் பார்த்தல் முதலான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டனர். இவ்வாறான தன்மைகளால் பாதிப்புக்குள்ளான பெண் தேள், புலிமுகச் சிலந்தி முதலான விஷ ஜந்துகள் வீட்டினுள் இருப்பதாக மாயப் புலனுணர்வு நிலைக்குட்படுகிறார். இதனால் அவளுக்கேற்படும் பயம் அவளை எவ்வாறு உலைக்கிறது எனச் சித்திரிப்பது “புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்” என்ற கதையாகும்.

இக்கதையில் வரும் தேள், புலிமுகச்சிலந்தி முதலியன ஒரே இனங்கள். அவை கொண்டிருக்கும் தன்மையின் கனதியால் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்று வேறுபடுகின்றன. இதேபோன்று மனிதர்களும் தாம் கொண்டிருக்கின்ற குணாதிசயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒருவரிலிருந்து இன்னொருவர் வேறுபடுகின்றனர். இக்கதையில் வரும் தேள் பற்றி ஆசிரியர் கூறுவது சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமைகிறது. “தன்னை முழுமையாகக் காட்டிக் கொண்டால் தானே யாரென்று கூற முடியும். ஒரு நாள் காலைக் காட்டுகிறது. மறுநாள் வாலைக் காட்டுகிறது. மிகுதியைக் கோப்பை நீருக்குள் மறைத்துக் கொள்கிறது...” ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகளின் செயற்பாடுகளும் இத்தகையதாகவே அமைகிறது. இக்கதை பல்வேறு அர்த்தப் பரிணாமங்களைத் தரும் அற்புதப் படைப்பாக அமைகிறது.

சாவுந்தலின் போது எந்த உயிரியாயினும் சரி முதலில் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே முற்படுகிறது. இதனை எடுத்துக்காட்டுவது “வாழ்வுந்தல்” என்ற கதையாகும். யுத்த சூழலில் குழந்தையை விட்டோடிய தாயின் அவல நிலையையும் உறவுகளே ஒருவரையொருவர் பாராமல் தமது உயிரைக் காப்பாற்ற ஓடியலைந்த கொடூர் சூழலையும் மனக்கண் முன் நிறுத்தும் சிறுகதையாக இக்கதை அமைகிறது.

இதனால்தான் பேராசிரியர் தயாசோமசுந்தரம் “இக்கதைகள் எம்மைத் திரும்பவும் அந்தக் கொடிய காலப்பகுதிக்குள் கொண்டு செல்கின்றன...” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

நாளாந்தம் மக்கள் அனுபவித்த பலதரப்பட்ட துயரங்கள், கஷ்டங்கள், பாதிப்புக்களைத் தனது சிறுகதைகளுடாகக் கொணர்ந்திருக்கிறார். போர் பற்றிய எண்ணங்கள் மனதில் பதிந்து கனவாக வெளிப்படுதலைச் “சர்ப்பமரணம்” என்ற கதையில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். மனிதர்கள் தம்மைக் காக்குமாறும் துன்பங்களைப் போக்குமாறும் வாழ்வை வளப்படுத்துமாறும் வேண்டி நின்ற ஆலயத் திருத்தலங்களே உயிர்களைப் பலி கொள்ளும் இடங்களாக மாறியிருந்தன என்பதனை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கடந்த கால மனிதப் பேரவலங்களின் பதிவாக இவரது சிறுகதைகள் அமைகின்றன.

யுத்த சூழலில் இடப்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டன. இவ் இடப் பெயர்வில் நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பமொன்று அந்தஸ்துணர்வால் முகாமுக்குச் செல்லாமல் உறவினர் வீட்டிலும், பிற வீடுகளிலும் தங்கியிருந்தபோது அவர்கள் எதிர்கொண்ட சிக்கலைச் சித்திரிப்பது “முகாமுக்குப் போகாத அகதி” என்ற கதையாகும். உயர் அந்தஸ்துள்ள குடும்பம் குறைந்த அந்தஸ்துள்ள குடும்பம் ஆகிய இரண்டு வீடுகளிலும் மாலாவின் குடும்பம் தங்கியிருக்கிறது. இங்கு அகதி என்ற உணர்வே இவர்களைப் பலவாறு விலக்கி வைக்கக் காரணமாக அமைகிறது. பணம், பொருள், குணம் என்ற நிலைக்கப்பாற்பட்டு அகதிகள் என்ற பார்வையுடன் நோக்கப்பட்டதால் அவர்களுடைய குற்றங்கள், குறைகளை ஆராய்ந்து விமர்சிப்பதனை ஆசிரியர் இக்கதை மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

போரின் வடுவால் அவலங்களைக் கூறி அதிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் ஆண்மகனின் பதிவாக “நெருக்கீட்டின் பின்” என்ற சிறுகதையமைகிறது. தந்தையைக் கடத்திய நிகழ்வுகள் தாசனின் மனதில் பதிந்து போயின. இவ்விடத்தில் பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரத்தின் கருத்துப் பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கது.

“உள இயக்க ரீதியாக ஒரு நெருக்கீட்டு நிகழ்வானது மனிதனின் மன எண்ணக்கருக்கள், உலக மாதிரிகள், எதிர் பார்ப்புக்கள், நெருங்கிய உறவுகள், தொடர்புகள் போன்றவற்றைச் சிதைத்து நிர்க்கதியான நிலையை உருவாக்கும். இவ்வாறான அதி தீவிரமான

“அசம்பாவிதங்கள் மனதில் ஊடுருவி ஆழமாகப் பதிந்து மனவடுக்களை விட்டுச் செல்லும்”

எனவே இக்கதையில் வரும் தாசன் அன்புக்குரியவரை இழந்திருந்தமை மனவடுவைப் பதித்திருக்கிறது. தனது தந்தையை வாகனத்தில் இழுத்து ஏற்றி அவருக்குப் பலமாக அடித்த சம்பவத்தைக் கண்ட நிலையில் தான் தனது அன்புக்குரியவரிடம் அதனைப் பகிர்ந்து கொண்டு மன நெருக்கீட்டிலிருந்து விடுபட முயல்கின்றான். இவ் விடத்தில் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனின் கருத்துக் குறிப்பிட வேண்டியதொன்றாகும்.

“சமூக நிகழ்ச்சிகளையும் அவற்றினடியாக நிகழும் உணர்ச்சி முனைப்புக்களையும் சித்திரிப்பதைவிட அவற்றுக்கு அடிப்படையான உளவியல் காரணிகளை விமர்சிப்பதே கோகிலாவை ஏனையவர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் முக்கிய அம்சமாகும். நோய் தீர்க்கும் மருத்துவர் ஒருவர் நோயாளியைப் பகுப்பாய்வு செய்து நோயின் மூலத்தை இனங் காண முயல்வது போலக் கோகிலா அவர்கள் சமூக நோய்க்கான காரணிகளை உளவியல் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்பவராக அமைகின்றார்”.

சமாதான காலத்தில் மக்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் போர்வையில் பணம் சேர்ப்பதையே குறிக் கோளாகக் கொண்டிருந்ததை “ஏ-9 பாதை” என்ற கதை நமக்குத் தரிசனமாக்குகிறது. பஸ் பயண நிகழ்வை மையமாகக் கொண்டு பஸ் ஓட்டுநர்கள் மக்களின் நலன்களில் அக்கறை காட்டாமல் பணம் சேர்ப்பதை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை இக்கதையில் சிறப்பாக எடுத்தாண்டுள்ளார். பழுதடைந்த வாகனங்களை ஓட்டுவதால் மக்களை ஏற்றிச் செல்கின்ற போதே பழுதடைதல், சில சமயங்களில் விபத்துக்கள் நிகழ்தல் ஏற்படலாம். இதனால் அன்றாட மனிதச் செயற்பாடுகள் பாதிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் இதில் கவனமெடுக்காமல் பணத்தை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாகன ஓட்டுநர்கள் செயற்படுவதை இன்றும் நாம் பார்க்கின்றோம். நிகழ்காலச் சூழலோடு பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கதாக இக்கதை அமைகின்றது.

இனப் போராட்டச் சூழற் பின்னணியில் சூழல் மாசடைதல் பற்றி “முகங்களும் மூடிகளும்” என்ற சிறுகதை பேசினாலும் போரில் இணைந்து கொண்ட ஒருவனின் பெற்றோரின், சகோதரர்களின் எதிர்

பார்ப்பு என்ன என்பதையும் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் இப்போர் தொடர்பாக எத்தகைய மனப்பாங்குடையோராய் இருந்தனர் என்பதையும் நமது கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறது. "...யாரும் செய்தாப் பாராட்ட அவை ஆயத்தம், ஆனால் தங்கடை பிள்ளையள் டொக்டராய் வந்திட வேணும்..." எனக் கூறியிருப்பது யாழ்ப்பாணச் சமூகம் பற்றிய விமர்சன மாக அமைகின்றது.

இது மட்டுமன்றி உள்நாட்டு யுத்தம், ஆக்கிரமிப்புக்கள், இனமத ஒடுக்குமுறைகள் காரணமாக ஈழத்திலிருந்து பலர் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர். புதிய வாழ்க்கை முறை சில அனுசூலங்களைத் தந்ததோடு அவர்களின் ஈழத்திலிருக்கும் உறவுகள் பண மமதையால் பிறரை மதிக்காமல் உலாவவும் வாய்ப்பளித்தது. இதனைப் பேசுவது "சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப் பாறை" என்ற கதையாகும். தனது வீட்டுக் குறோட்டன்களை ஆடு கடித்தால் நஞ்சூட்டிக் கொன்ற செல்லம் தனது அல்சேஷன் நாய் பக்கத்து வீட்டுக் கோழியைப் பிடித்தமைக்காகத் தட்டிக் கொடுக்கிறாள். இவ்வாறாகப் பணம் மனிதர் மத்தியில் ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களைத் தனது சிறுகதையில் எடுத்துரைக்கிறார்.

இன்றைய நிலையில் பெரும்பாலான பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளை வெளியூர் அனுப்பி வயது முதிர்ந்த காலத்தில் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும் பணத்திற்காக உதவ முன்வருகின்ற மனிதர்களின் போலி வேஷங்களையும் தனது "மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும்" என்ற சிறுகதையில் சிலாகித்துள்ளார். நமசிவாயம் தனது பிள்ளைளை வெளியூர் அனுப்பிவிட்டு வயது முதிர்ந்த காலத்தில் எதிர்கொள்கின்ற துன்பங்களையும், உறவினர்களின் போலியான முகங்களையும் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். "...வீட்டை எழுதி வாங்கிக் கொண்ட பிறகு இது கெதியிலை அங்கால போட்டால் எங்களுக்குக் கரைச்சல் இல்லை..." என்று பல்வேறு நோக்கங்களுடன் பழகும் மனிதர்களைத் தனது சிறுகதையில் சிறப்பாக வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றார்.

இனப்பிரச்சினை மனித வாழ்க்கையின் சகல நிலைமைகளையும் பாதித்தது. இதில் பெரும்பாலும் பெண்கள் தமது இருப்பில் பல சிக்கல்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியுள்ளதனை கோகிலா மகேந்திரன் திறம்பட எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஓரினத்துக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடூர யுத்தத்தில் சிசுக்கள் கூடப் பலியாகிய கொடூரத்தைப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். இவ் யுத்தத்தால் சூழல் மாசடைதல், மக்களின் சிந்தனை மாற்றங்கள் என்று பல விடயங்களும்

பதிவாகியுள்ளன. யுத்தப் பேரவலத்தில் ஒரு பகுதியினர் துயரத்தில் மூழ்கியிருக்க இன்னொரு சாரார் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர். இதனால் அவர்களின் உறவினர்கள் பணச் செருக்குடன் உலா வருவதை எடுத்துக் காட்டுவதோடு பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளை வெளியூருக்கு அனுப்பி வயது முதிர்ந்த காலத்தில் எதிர்கொள்ளும் அவலங்களையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இவ்வாறாக இனப்பிரச்சினை மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களை நுண்மையாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

இரு தேசங்களுக்கிடையிலான வாழ்வியல் முறைகள்

கோகிலா மகேந்திரனின் சுற்றுலாப் பயணத்திற்கென வெளியூர் சென்றபோது அங்கிருந்த சூழலில் தான் அங்கு பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களைச் சிறுகதைகளினூடாக வெளிக் கொணர்ந்திருக்கின்றார்.

இரு வேறுபட்ட நாடுகளில் பஸ் பயணம் செய்த போது பெறப்பட்ட அனுபவங்களின் தொகுப்பாக “சன்னாகம் < சிட்னி < சன்னாகம்” என்ற கதையமைகிறது. சன்னாகத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வரையான பஸ் பயணத்தில் பஸ் நடத்துநர் மக்களை நடத்திய விதங்களின் பகிர்வாக அமைகிறது. சிறுவரிலிருந்து பெரியோர் வரை மனிதாபிமான மற்ற முறையில் நடத்தப்படுகின்ற முறைமைகளின் சித்திரிப்பாக அமைகிறது.

சிட்னியில் பொதி வைப்பதற்கான இடங்கள், ஆட்தொகை வரையறுப்பு, முதியோர்க்கான வசதிகள், ஊனமுற்றோருக்கு ஒதுக்கப்படும் வசதிகள் என்பனவற்றின் தொகுப்பாகச் சிட்னி பஸ் பயண அனுபவம் அமைகிறது. “...இந்தப் பஸ்சில் பதினைந்து பயணிகள் மட்டுமே நின்று பயணம் செய்யலாம்...” என்ற கூற்று உண்மையில் நமது பஸ் பயண அனுபவங்களுக்கு முற்றிலும் புறம்பானது தான் என்பதனை ஆசிரியர் நுண்மையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

இவரது “ஐக்கரண்டா” என்ற கதை புலம்பெயர்ந்திருப்பவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளை வெளிப்படுத்துகிறது. ஐக்கரண்டா மரமும் அதன் மலர்ப்படுக்கையும் கண்களுக்குக் கவர்ச்சியளிப்பன. ஆனால் அதன் மலர்ப்படுக்கையில் கால் வைத்தால் அதன் அல்லிகளின் தன்மையால் வழுக்கிவிடும் தன்மையுடையன. இதனால் கவர்ச்சியுடையனவெல்லாம் ஆபத்துடையன என்ற கருத்துப் புலனாகிறது. முதல் தடவை ஒரு விடயத்தில் கால் வைத்தால் தான் அதிலிருக்கும் ஆபத்து

நமக்குப் புலனாகும். இதேபோன்றதுதான் வெளிநாட்டு வாழ்க்கையுமாகும். நமது பார்வைக்குக் கவர்ச்சியுடையது. ஆனால் அந்த வாழ்க்கை துயரம், விரக்தி, வெறுமை நிறைந்தது. அங்கிருப்பவர்கள் பணத்தையும் பணத்தால் வருகின்ற பொருளையும் பெரிதெனக் கருதுவதோடு சுயநலம் மிக்கவர்களாகவும் உள்ளனர்.

ஆனால் ஈழத்திலிருப்பவர்கள் சுதந்திரமின்றி அவலமும் துயரமும் மனங்களில் நிறைந்து நிரக்கதியாகி மனவிரக்தியின் விளிம்பில் உள்ளனர். இவர்கள் யுத்தத்தால் மன அமைதியை இழந்து நிம்மதியற்று இருக்கின்றனர். "...எமது மண்ணின் மக்கள் பலரும் மூலைக்கொருவராய் ஓடி ஒளித்துக் கொண்டிருக்க எஞ்சியிருப்போர் விரக்திக்கட்டத்தின் விளிம்பில் உட்கார்ந்து..." என்ற வரிகள் நமது மக்களின் மனப்பாங்கைச் சித்திரிக்கின்றன.

இவ்வாறாக ஈழத்திலிருப்பவர்களின் வாழ்க்கை முறை, புலம்பெயர் வாழ்க்கை முறை என்பவற்றிற்கான வேறுபாடுகளைச் சுட்டுவதோடு ஈழப்போர் தமிழ் மக்கள் எல்லோரையும் ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கத்தான் செய்திருக்கிறது. இந்நிலை சமூக மனவடுவை உருவாக்கியிருக்கிறது. இதிலிருந்து மக்கள் விடுபட வேண்டும் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

சிறுவர்கள் தொடர்பான பிரச்சனைகள்

சிறுவர்கள் சமுதாய விருத்தியின் அச்சாணியாக விளங்குபவர்கள். இவர்கள் பல்வேறு இடங்களிலும் உடல், உள ரீதியான நெருக்கீடுகளுக்கு ஆளாகின்றனர். இந்த நிலைமை சமுதாயத்தின் சீரான செயற்பாட்டிற்குப் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. எனவே சிறுவர்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்கின்ற மனப்பாங்கு மனித மனங்களில் வேரோடு இல்லாமற் செய்யப்பட வேண்டியதாகும். இன்று உலகம் பூராகவும் உருவெடுத்திருக்கின்ற சிறுவர் தொடர்பான பிரச்சனைகளைக் கோகிலா மகேந்திரன் தனது சிறுகதைகளுடாக வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம்.

சிறுவர் தொழிலாளர்

வறுமை என்பது சிறுவர்களின் ஆற்றல்கள், நலன்கள் மற்றும் எதிர்கால வல்லமைகள் என்பவற்றின் மீது பரந்த வீச்சில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். இந்த வறுமையினால்தான் சிறுவர்கள் பெற்றோர்களின் குழந்தைத் தன்மைக்குரிய உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுத் தொழிலுக்கு

அனுப்பப்படுகின்றனர். இந்நிலையில் தான் கோகிலா மகேந்திரன் “ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது” என்ற கதையில் வேலைக்குச் செல்லும் சிறுமி தன்னை ஒத்தவர்கள் பாடம் கற்கச் செல்வதைக் கண்டு ஏங்குவதைப் பொருளாக்கியுள்ளார். இச்சிறுமியின் அபிலாசைகள் பறிக்கப்படுகின்றன. தாயினால் வேலைக்கு அனுப்பப்படுகின்றாள். அங்கு தன்னைப் படிக்க விடுவார்கள் என்ற ஏக்கத்துடன் சென்றவளுக்குக் கொடுமைகளே காத்திருக்கின்றன. எஜமானியின் கொடூர தண்டனைக்கு ஆளாகிறாள். மனதிலிருந்த காயத்தை விட அவள் வாங்கிய அடிகள் பெரிதானவையல்ல எனத் தேறுகிறாள். “பாடசாலைக்குப் போகின்றவர்களின் மகிழ்வில் ஒரு சில நிமிடங்கள் கலந்து கொண்ட குற்றத்திற்காக எஜமானி தந்த சவுக்கடிகளை வாங்கிக் கொண்டேன்... அந்த உடல் வலியை விட இதயப் புண்ணின் வலியே அதிகமாக இருக்கிறது...” இவ்வாறு பிறிதொரு குடும்பச் சூழலில் வேலை புரியும் சிறுமி வன்முறைகளுக்குப்படுவதையும் அவளுடைய ஏக்கங்களையும் சித்திரித்துள்ளார்.

பாலியல் சுரண்டல்

சிறுவர் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் இன்று மனித மனங்களை உலுக்குமளவுக்குப் பரவலாக இடம்பெற்று வருகின்றது. கோகிலா மகேந்திரனின் “உயர்ந்து செல்லும் சீரிழிவுமானி” சிறுவர் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் பற்றிப் பேசுகின்றது. இடம்பெயர்ந்திருந்தபோது சிறுமியின் அறியாதனத்தைச் சாதகமாகக் கொண்டு பல ஆண்கள் அவளைப் பாலியல் ரீதியான சுரண்டலுக்குப்படுத்துவதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பொது இடங்களில் மட்டுமன்றிக் குடும்பச் சூழலிலும் சிறுவர்கள் பாலியல் ரீதியாகச் சுரண்டப்படுகின்றனர். இதற்குக் குடும்ப உறுப்பினர்களின் பொறுப்பற்ற செயற்பாடுகளே காரணமாகும் என்பதைத் துல்லியமாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இச்சிறுமியின் தாயார் வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவர். “வட்டி கொணந்து தரேக்கை பாதியை எடுத்துப் போடுவன்...” எனச் சிறுமி கூறுவதனூடாகக் குடும்ப அமைப்பில் சிறுமி முறையாக கண்காணிப்புக்குப்படாமை புலனாகிறது. இதுமட்டுமன்றித் தன் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட பாலியல் சுரண்டல் ஆரம்ப நிலையில் எல்லாருக்கும் முன்னால் நிகழ்ந்ததாகக் கூறுகிறாள். இதனை “எல்லாருக்கும் முன்னாலையும் என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொஞ்சுவார், கிள்ளுவார், அக்காவும் சிரிக்கிறவா...” எனக் கூறுவதனூடாகக் குடும்ப உறுப்பினர்களின் பொறுப்பற்ற செயல்கள் சிறுமி கர்ப்பமடைவதற்கான சூழலை உருவாக்கியிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. சிறுவர்கள் உடலாலும் உணர்வாலும் அடிமைகளாக்கப்படுகின்றனர். இவர்களைச் சரியான முறையில் கண்காணிப்பதும் வழி நடத்துவதும் அடிப்படையில்

குடும்ப உறுப்பினர்களின் கைகளிலேயே தங்கியுள்ளதென்பதை இக்கதை மூலம் தெட்டத் தெளிவாக்குகின்றார்.

சீறுவர் போராள்

உலக அளவில் சிறுவர்கள் போராளியாக இணைக்கப்பட்டு வருகின்றார்கள். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் சிறுவர்கள் ஏன் போராளியானார்கள் என்று ஆராய்ந்து கூறுவதாகக் கோகிலா மகேந்திரனின் “இளம் கனவு” என்ற கதையமைகிறது. குடும்ப முரண்பாடுகள், போராட்டம் சார்ந்த நிகழ்வுகளில் பங்கேற்கச் செய்தல் முதலியன சிறுவர் உள்பாங்கில் நெருக்கீடுகளையும் மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்துகின்றன. தாய், தந்தை ஆகியோருக்கிடையிலான முரண்பாடுகளைக் காட்டி அம்முரண்பாடுகள் அவனுடைய ஆழ்மனதில் பதிந்து கனவாக நித்தமும் வெளிப்படுகின்றன எனக் கூறுகிறார்.

“ஹாட் நெட் (Holfnet) கோட்பாட்டின்படி கனவுகளில் வெளிப்படுகின்ற காட்சிகள் தாமாக வந்து விடுவதில்லை. மாறாக முந்தைய அனுபவங்களின் எண்ணப் பிரதிகளே கனவுகளாக வெளிப்படுகின்றன”. இதற்கிணங்கவே வசந்தனின் கனவும் அமைகின்றது. “...அம்மாவை அப்பா நெருப்பாலே எரிக்கின்ற மாதிரிக் கனவு நெடுக வரும்...” எனக் கூறுகின்றான். இந்த நெருக்கீடுகளுடன் பூதவுடல் ஊர்வல நிகழ்ச்சியைக் காண்கின்றான். “தம்பி ஊர்வலம் இதாலை வரேக்கை கொஞ்சம் பூ எடுத்துத் தூவி விடுங்கோ...” என்ற வார்த்தைகள் அவனின் மனதில் ஒருவிதமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. எனவே குடும்ப முரண்பாடுகளால் அமைதியற்றிருந்தவன் பூதவுடல் ஊர்வல நிகழ்வில் மலர்தூவி வணங்குவதைக் கண்டு தானும் இவ்வாறாக வணங்கப்படலாம் என்ற எண்ணம் உருவாகப் போராளியாக இணைகின்றான். இவ்வாறு சிறுவர்கள் போராளிகளானதற்கான காரணங்களை இக்கதையில் சுட்டிப்பாக எடுத்தாண்டுள்ளார்.

சீறுவர்களின் பிறழ்வு நடத்தைக்கான காரணம்

குழந்தைகளின் ஆளுமை உருவாக்கத்தில் பெரிதும் செல்வாக்குச் செலுத்துவது குடும்பமேயாகும். இந்தக் குடும்ப அமைப்பிலிருந்து வன்போக்கான நடத்தை சிறுவர்களிடம் எவ்வாறு கருக் கொள்கிறது என்பதை விபரிப்பது “பிறழும் நெறிகள்” என்ற கதையாகும். இக்கதையில் வரும் வசந்தனின் தந்தை “...அன்பெண்ட கதையே இல்லை. சும்மா செல்லம் கொட்டிப் பிள்ளையனைப் பழுதாக்கப்பிடித்து பாருங்கோ...” எனக்கூறும் கொள்கையுடையவர். கட்டுப்பாடுகளை மீறும்

போது போதியளவு தண்டனையும் கிடைக்கின்றது. இந்த நிலைமையில் பாடசாலைச் சூழலில் தன்னைப் பலரும் ஒதுக்கி விடுகின்ற போது தன்னைப் பலருடைய கவனத்திற்குட்படுத்த வேண்டும் என விரும்பி வன்போக்கான நடத்தைகளுக்கு உட்படுகிறான். கட்டிளமைப்பருவப் பிள்ளைகள் கல்வி, விளையாட்டுச் செயற்பாடுகளில் அடைவு மட்டத்தைக் கூட்டுவர். இன்னொரு சாரார் வன்போக்கான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு மற்றவருடைய பார்வையைத் தம் பக்கம் ஈர்க்க முனைவர். இந்தவகை மாதிரியில் அடங்கும் வசந்தன் குடும்பக் கட்டுப்பாடுகள், தன்னைப் பலருக்கும் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கு ஆகியவற்றால் வன்போக்கான செயற்பாடுகளுக்கு ஆட்படுகிறான்.

சிறுவர்களின் உடல், உள ஆரோக்கியம் அவசியப்பாடான தொன்றாகும். இந்த உள ஆரோக்கியக் குறைவுக்கான காரணங்கள் குடும்பத்திலிருந்து தோற்றம் பெறுவதைக் கூறுவது “பிறழ்வின் தோற்றம்” என்ற கதையாகும். இக்கதையில் தாய் தந்தையின் முரண்பாடுகள் முகுந்தனின் உள ஆரோக்கியக் குறைவுக்குக் காரணமாக அமைகின்றது. குடும்ப அமைப்பில் தந்தையின் செயற்பாடுகள் பெரும்பாலும் ஆண் குழந்தையின் செயற்பாடுகளில் தாக்கம் செலுத்துகின்றன. இதனைப் பின்வரும் பகுதி தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“ஒருநாள் பாருங்கோ.... அம்மாவுக்கு கிளிசிறியாத் தடியாலை அடிச்ச... அந்தத் தடி அப்படியே நெஞ்சைக் சுத்திப் பிடிச்ச மாதிரிக் காயம்....” இவ்வாறு தந்தையின் செயற்பாடுகளைக் கண்டு கொள்கிறான். இதே விதமான செயற்பாட்டைத் தரணும் வெளிக்கொணர்கிறான். “கோவம் வந்தால் வகுப்பிலை பெடியளுக்கு அடிப்பன்... அவை ஒருத்தரும் என்னோட செருக ஏலாது...” இவ்வாறு பிறழ்வான நடத்தைகளுக்கான அடிப்படையைக் குடும்பத்திலிருந்து கற்றுக் கொள்கிறான். அவனுடைய அனுபவத்தினால் நிலையாக ஏற்படுகின்ற நடத்தை மாற்றங்களைக் குறிப்பதாகும் இக்கதை.

தொகுத்து நோக்கும் போது கோகிலா மகேந்திரன் சிறுவர்கள் தொடர்பாகப் பிரச்சினைகளை நுணுகி ஆராய்ந்து தனது சிறுகதைகளில் சிறைப்பிடித்திருக்கிறார். சிறுவர்கள் போராளிகளானதற்கான காரணங்களையும் பாலியல் ரீதியான கொடுமைகளையும் குடும்பச் சூழலில் வேலை புரியும் சிறுவர்களின் ஏக்கங்கள் அவர்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப் படுகின்ற கொடூரங்களையும் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார்.

அத்துடன் குழந்தைகள் மனநலம் உடல்நலத்துடன் இருந்தால் தான் பிற்கால வாழ்வு சிறப்பாக இருக்கும் என்பதையும் குழந்தைப் பருவத்தில் ஏதாவது சிக்கல் ஏற்படின் அது மனநலத்தை அப்பருவத்திலும் பிற்கால வாழ்க்கையிலும் வெகுவாகப் பாதிக்கின்றது என்பதையுமுணர்ந்து குழந்தைகளின் வன்போக்கான நடத்தைகள் குடும்பத்திலிருந்து தோற்றும் பெறுவதைத் தட்டத்தெளிவாக அடையாளப் படுத்தியிருக்கிறார். சிறுவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் அப்பிரச்சினைகளுக்கான காரணங்களையும் தனது சிறுகதையினூடாகத் தரிசனமாக்கியுள்ளார். “அன்றைய நாளைக் காட்டும் காலை நேரம் போல வருங்கால மனிதனைக் காட்டுகிறது குழந்தைப்பருவம்” என்ற மில்டனின் கூற்றுக் கிணங்கக் கோகிலா மகேந்திரனும் சிறுவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கலைப் பல்வேறு விதங்களிலும் அணுகியுள்ளமை நாளைய தலைவர்கள் மீதுள்ள அக்கறையினாலாகும்.

நம்பிக்கையும் மூடநம்பிக்கையும்

பண்டைத் தமிழரிடையே காணப்பட்ட நம்பிக்கைகள், மூட நம்பிக்கைகள் இன்றளவும் பின்பற்றப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம். காரண காரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டுச் சான்றுகளுடன் நிறுவ முடிவதை நம்பிக்கைகள் என்கின்றோம். சான்றுகளின் அடிப்படையிலோ காரண காரியத் தொடர்பின் வாயிலாகவோ விளக்க முடியாதவற்றை மூடநம்பிக்கை என்கிறோம். இவை இன்றளவும் சமூகத்தில் செல்வாக்குப் பெற்று வருவதைக் காண்கிறோம். இப்படிப்பட்ட மூட நம்பிக்கைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றைக் கோகிலா மகேந்திரன் சித்திரிக்கும் நிலையினை அவர் தம் சிறுகதைகளுடாகக் காண முடியும்.

தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நிலை பெற்றிருக்கின்ற செய்வினை, சூனியம் என்பவற்றை எடுத்துக் காட்டுவது “நம்பிக்கைகள்” என்ற கதையாகும். இக்கதையில் வீட்டு வாசலில் மணிச்சத்தம் கேட்டபோது அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் இருந்த பொன்னம்மா காலடியில் நண்டு வந்ததைக் கண்டு கூறவும் கணவரான தம்பர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “உது சாதாரண நண்டில்லை, மயிர் முளைச்சுக்கிடக்கு... செய்வினை நண்டு போலத்தான் கிடக்கெடி...” இவ்வாறு அவர்கள் செய்வினை, சூனியம் தொடர்பாகக் கொண்டிருந்த மனப்பாங்கை எடுத்துரைக்கின்றார். செய்வினை விலக்குபவர் செய்வினை செய்பவர்களுக்கே திருப்பி விடுவதாகக் கூறுவதுண்டு. இதனை “...சும்மா இல்லை.... அந்தச் செய்வினையை நான் தலைமயிரிலையும் தீட்டுச் சீலையிலும் ஏவிவிட்டிருக்கிறன்...” என்ற கூற்றினூடாகச் சமூகத்தில் நிலவி வருகின்ற

செய்வினை, சூனியம் என்ற பேரில் ஏமாற்றுபவர்களையும் அவர்களுக்கு அடிபணிந்து வாழும் மக்களையும் பொருளையெல்லாம் அள்ளி வழங்கும் மனிதர்களையும் காட்டியுள்ளார்.

தமிழர்களால் காலம் காலமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்ற அம்சம் சாஸ்திர நம்பிக்கையாகும். இவ்வாறு சாஸ்திர நம்பிக்கையால் தடைப்பட்டுப் போகும் திருமணம் பற்றிப் பேசுவது “பொருத்தங்கள்” என்ற கதையாகும். இக்கதையில் சிதம்பரிசாஸ்திரி வாத்தியார் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “...முக்கிய பொருத்தங்கள் இல்லை, கிரக நிலையும் பொருந்தவேயில்லை...” ஆனால் சிதம்பரி சாஸ்திரியாரின் மகள் சகல பொருத்தங்களுடன் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டாலும் கணவன் மனைவிக்கிடையிலான முரண்பாட்டால் வீடு திரும்பி விடுகிறாள். இதனைக் கண்ட வாத்தியார் மனமாற்றம் அடைகிறார். இவ்வாறான தன்மை ஆசிரியர் வரவேற்கத்தக்கதெனக் காட்டிச் சமூகத்தில் சாஸ்திர நம்பிக்கையால் தடைப்படும் பல பெண்களின் வாழ்க்கையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு ஒளிபெற வேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றார்.

இவ்வாறாகச் சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கின்ற மூடநம்பிக்கைகள் நீண்டகாலம் தமிழர் சமூகத்தில் நிலைத்து வருகின்றன. இதற்காகப் பலர் அதிகளவான பணத்தைச் செலவழித்து வருகின்றனர். பல பெண்களின் திருமணம் தடைப்பட்டுப் போகின்றது. இந்த நிலைமைகள் மாறி மக்கள் மனங்களில் விழிப்புணர்வு ஏற்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதாக இவரது சிறுகதைகள் அமைகின்றன.

புனைதிறன் மதிப்பீடு

அறிமுகம்

ஒரு சிறுகதை எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்று நோக்குவதே புனைதிறன் எனலாம். இந்தப் புனைதிறன் படைப்பாளியின் ஆளுமையோடு தொடர்புடையதாகும். படைப்பாளியின் ஆளுமையைப் பொறுத்தே கலையழகுள்ள கட்டுக்கோப்பான படைப்பு உருவாக்கம் பெற்று நிலை பெறுகிறது. ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவின் அனுபவம், சமூகப் பிரக்ஞை, உத்தித்திறன் என்பவை பொருத்தமுறக் கலவை எய்தும் போதே ஒரு சிறந்த படைப்பு உருவாக்கம் பெற்று நிலை பெறுகிறது.

சிறுகதையைப் பொறுத்த வரையில் அதன் உருவக் கட்டமைப்பு அழகியல் சார்ந்த ஏனைய நிலைமைகளைத் தீர்மானிக்கிறது. எனவே கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் சிறுகதைக்குரிய இலட்சணங்கள் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன, அதன் கட்டுக் கோப்பு எவ்வாறுள்ளது என்ற விதத்தில் கதைப்பின்னல், பாத்திர வார்ப்பு, கதைகளின் தொடக்கம், கதைத்தலைப்பு, கதைகளின் முடிவு, மொழிநடை முதலான அம்சங்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன. மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்து அம்சங்களும் கருப்பொருளின் அடியாகப் பிறப்பெடுக்கின்றன. இவற்றைப் பின்வரும் உபதலைப்புக்கள் மூலம் ஆராய முடியும்.

கதைப்பின்னல்

சிறுகதையின் கதைக்குக் கதைப்பின்னல் முதுகெலும்பாக அமைகின்றது. ஆசிரியன் தன் கதையைச் சம்பவம் சம்பவமாகப் பின்னிச் செல்வதான நிகழ்ச்சி அமைப்பே கதைப்பின்னலாகும். அவ்வாறு சம்பவங்களை, நிகழ்ச்சிகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அடுக்கும் பொழுது அவன் எக்கருத்தை வாசகர்களுக்கு எடுத்துக் கூற விரும்புகிறானோ அதற்கேற்ற முறையில் அச்சம்பவங்களை ஒன்றுடன் ஒன்று காரண காரியத் தொடர்புடன் பின்னி விடுகிறான். கதையில் வரும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்புபடுத்திச் செல்வதற்கும் தான் வாசகனுக்குச்

சொல்ல வினைந்த கருத்தை நேர்த்தியாக எடுத்துரைப்பதற்கும் கதைப் பின்னல் அவசியமாகின்றது. கதைப்பின்னலின் சிறப்பு என்பது வாசகன் அதன் போக்கோடு இயைந்து சென்று அதன் முழுமையை அறிந்து கொள்வதற் தங்கியிருக்கின்றது.

அந்த வகையில் கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகள் பல வெவ்வேறுபட்ட புதிய உத்தி முறைகளைக் கையாண்டு பின்னப்பட்டுள்ளன. இவர் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருளை விளக்கும் வகையில் உத்திகளை எடுத்தாண்டுள்ளார். இவ்வகையில் கதைப்பின்னல் சார்ந்து வரும் உத்திகளாகக் கதைக்குள் கதை கூறல், உரையாடல் மூலம் கூறல், நனவோடை, ஒப்பீடு, நகைச்சுவை, பாத்திரம் கதை கூறல், ஆசிரியர் தானே கதை கூறல், குறியீட்டு உத்தி முதலியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

கதைக்குள் கதை கூறல்

படைப்பாளி தான் சொல்ல வரும் மையக்கருத்திற்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் கருப்பொருளுக்கு இயைபுடைய பல கதைகளை இணைக்கின்றான். கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் “வாழ்வுந்தல்” என்ற கதை இவ்வுத்தியின் அடிப்படையிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சாவுந்தலின் போது எந்த உயிரியும் முதலில் தன்னையே காப்பாற்ற முயலும் என்ற மையக்கருத்தை உணர்த்த நான்கு வெவ்வேறு நிகழ்ச்சிகளை இணைத்துள்ளார்.

முதலாவது தாய்க்குரங்கு தனக்கு உயிராபத்து வரும் போது தனது குட்டியைக் காலில் போட்டு ஏறி நின்ற நிகழ்வு, இரண்டாவது கவிஞனொருவன் கப்பற்பயணத்தில் உயிராபத்து வரப் பக்கத்திலிருந்த கிழவியின் பாதுகாப்புக் கவசத்தைப் பறித்து அணிந்து தன்னைக் காப்பாற்ற முயலுதல், மூன்றாவது கவர்னர் மனைவி குழந்தையை விட்டு ஓடும் நிகழ்வு, நான்காவது யுத்தத்தில் தனது உயிரைக் காப்பதற்காக நண்பனின் சொற்களை மீறுதல். இவ்வாறு நான்கு நிகழ்ச்சிகளும் ஒரே மையக் கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் பின்னப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு சம்பவச் சித்தரிப்பு, கதையை உச்சக் கட்டத்தை நோக்கி வளர்த்தல், எதிர்பாராத முடிவுடன் நிறைவு செய்தல் என்ற வழமையான முறைகளுக்கப்பால் கதைக்குள் கதை கூறித் தான் சொல்ல வரும் கருத்திற்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் பின்னப்பட்டுள்ளது.

உரையாடல் உத்த

கதாசிரியர் இரண்டு அல்லது மூன்று பாத்திரங்கள் உரையாடுவதன் ஊடாகச் சம்பவங்களை, நிகழ்ச்சிகளைச் சிதறாமல் ஒழுங்காக அமைக்கும் முறையை உரையாடல் உத்தி எனலாம். கோகிலா மகேந்திரன் தனது சிறுகதைகளான “இளம்கனவு” “ஒரு பிணத்தின் தரிசனம்” ஆகியனவற்றை இவ்வுத்தியின் அடிப்படையில் நகர்த்திச் செல்கின்றார். “இளம்கனவு” என்ற கதையில் கதாசிரியர் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சிவதாஸ் கூறும் பதில்களுடாகச் சம்பவங்கள் விளக்கப்படுகின்றன.

கதாசிரியர் - “கனவு கண்ட நேரம் உங்களுக்குச் சரியான பயமாய் இருந்தது”

சிவதாஸ் - “ஓம் ... அம்மாவை நெருப்பாலை எரிக்கிற மாதிரிக் கனவு நெடுக வரும். நான் திடுக்கிட்டு முளிச்சுப்பாப்பன். எனக்குச் சரியான பயமாய் இருக்கும்...” இவ்வாறு உரையாடல் பாங்கில் அமைந்து சம்பவங்கள் விளக்கப்படுகின்றன.

நனவோடை உத்த

குறிப்பிட்ட ஒரு உணர்வு வயப்பட்டு நிற்கும் நிலையுள் வாழ்க்கை முழுவதையும் அடக்கி விடுவது நனவோடை உத்தியின் பண்பாகும். முன்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பாத்திரங்கள் மீண்டும் எண்ணிப் பார்க்குமாறு கதையை அமைத்துக் கொள்வதாகும். இம்முறையில் கோகிலா மகேந்திரனின் “நாள் தோறும் அற்புதம்”, “சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப் பாதை”, “ஒரு சோகம் இறகும் போது”, “சடப்பொருள் என்று தான் நினைப்போ?” முதலான கதைகள் எழுத்தப்பட்டுள்ளன.

“நாள்தோறும் அற்புதம்” என்ற கதையை எடுத்துக் கொண்டால் இக்கதையில் பல்கலைக்கழக மாணவியின் பஸ் பயண நிகழ்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு கடந்த வாரச் சம்பவங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மீட்டிப்பார்ப்பதாக அமைகிறது. புரொபசர் சங்கரிடம் உதவி கோருதல், அதற்குக் காரணமான வறுமையான குடும்பச் சூழல், தாயார் சங்கிலி விற்று அனுப்பிய காசைத் தவற விட்ட சம்பவம், தாயைப் பற்றிய நினைவுகள், புரொபசர் சங்கர் பாலியல் ரீதியாகத் துன்புறுத்தி

யமை, அவளது மனச்சாட்சிப் போராட்டங்கள் என்ற வகையில் மனதில் புதைக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சங்கிலித் தொடராக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கடித உத்த

சிறுகதையாசிரியர் கடிதமொன்றினை எழுதுவதனுடாகவோ அல்லது எழுதிய கடிதத்தினை வாசிப்பதனுடாகவோ தன்னுடைய அனுபவ நிகழ்வுகளைக் கோர்வையாகக் காரண காரியத்தொடர்புடன் வாசகர்களுக்குத் தெரிவித்தல் கடித உத்தியாகும். கோகிலா மகேந்திரனின் “நெருக்கீட்டின் பின்..” என்ற சிறுகதை இவ்வுத்தியின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கடிதத்தில் மன நெருக்கீட்டிற்கான காரணங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கூறிச் செல்கிறார். தாசன் சாந்திக்குக் கடிதம் எழுதுவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் தாசன் தந்தையின் கடத்தல் சம்பவம், அது கனவுகளில் வெளிப்படுதல், பயம், தற்கொலை முதலியவற்றால் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருத்தல், உதவி கோரல் என்ற அடிப்படையில் கடித முறையில் கட்டுக்கோப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒப்பீட்டு உத்த

குறிப்பிட்ட ஒரு விடயத்தின் அடிப்படையில் இரு நிகழ்வுகளையோ சம்பவங்களையோ ஒப்பீட்டு விளக்குவதாகப் பின்னப்பட்டுள்ள கதைகள் இவ்வுத்தி வகையைச் சார்ந்தனவாகும். கோகிலா மகேந்திரனின் “சன்னாகம் < சிட்னி < சன்னாகம்”, “ஐக்கரண்டா” ஆகிய கதைகள் இவ்வுத்தியிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சன்னாகம் தொடக்கம் யாழ்ப்பாணம் வரையான பஸ் பயண அனுபவங்கள், பஸ் நடத்துனரின் செயல்கள், நெரிசல்கள், மனிதாபிமானமற்ற செயல்கள் முதலியவற்றைச் சிட்னி பஸ் பயண அனுபவத்துடன் ஒப்பிட்டுள்ளார். சிட்னியில் பஸ் பயணத்தில் ஆட்கொலை வரையறுப்பு, மனித நேயத்துடன் நடத்தப்படுதல் முதலியவற்றை ஒப்பீட்டு எழுதியுள்ளார்.

சிட்னி அனுபவம்

“.... இந்தப் பஸ்ஸில் பதினைந்து பயணிகள் மட்டுமே நின்று பயணம் செய்யலாம் என்ற அறிவுறுத்தல் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது.”

சுன்னாக அனுபவம்

“அண்ணை பின்னுக்குப் போங்கோ.... அக்கா உங்கை என்ன செய்யிறியள்? என்ற தமிழ் வார்த்தைகளை மனம் கற்பனையில் கேட்டு மகிழ முயற்சிக்கிறது”

நெஞ்சொடு கீளத்தல் உத்தி

தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வதாக அமைவது இவ்வுத்தியாகும். “வதை” என்ற கதையில் இவ்வுத்தி சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. லாவண்யாவிடம் சீதனம் கேட்டதால் மாதாந்தம் பணம் அனுப்பி அவனை வதைப்படுத்துகிறாள். தொடர்ச்சியாக லாவண்யா பணம் அனுப்பிய போது அவனது மனச்சாட்சியின் உறுத்துதலால் தனக்குத் தானே அவன் பேசிக் கொள்வதாக ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார்.

“... என் இதயத்தை யாரோ இரத்தம் பீறிடக் கீறிக்கிழிப்பது போன்ற வலி... ஓ ... கடவுளே! எனக்கு எதற்காக இந்தச் சோதனை”

நகைச்சுவை உத்தி

ஆசிரியர் கதை கூறும் போது நகைச்சுவைப் பாணியில் கதையை நகர்த்திச் செல்கின்றார். இவரது “நம்பிக்கைகள்” என்ற கதை நகைச்சுவை உணர்வுடன் கொண்டு செல்லப்படுகின்றது. இக்கதையில் நண்டு ஒன்று புதிதாக வீட்டினுள் வந்தவுடன் அவர்கள் நடந்து கொண்ட விதத்தினைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

“... பொன்னம்மா தலையில் அடித்துக்குழற சரசு ஓடிப்போய் சரு வச்சட்டியைக் கொண்டு வந்து நண்டை மூடிவிட்டால் நண்டு சருவச் சட்டியையும் இழுத்துக் கொண்டு அசைய அது பெரிய சத்தமாகக் கேட்டது...”

பாத்தீறம் கதை கூறல்

சிறுகதை ஆசிரியர் பாத்திரங்கள் கதை கூறுகின்ற வகையில் தனது அனுபவங்களை வாசகர்களுக்கு வெளிக் கொணர்வது பாத்திரம் கதை கூறல் ஆகும். கோகிலா மகேந்திரனின் “உயர்ந்து செல்லும் சீரழிவுமானி”, “பிறழ்வின் தோற்றம்” ஆகிய கதைகள் இவ்வுத்தியின்

அடிப்படையில் பின்னப்பட்டுள்ளன. “பிறழ்வின் தோற்றம்” என்ற கதையில் முகுந்தன் என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாகப் பெற்றோரின் முரண்பாடுகள், பாடசாலையில் தனது செயற்பாடுகள், தங்கையிடம் வன்போக்கான செயல் அரும்புதல், கொழும்பில் தாய், தந்தையருக்கிடையில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள், தந்தையின் கொடுமையால் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள உறவுகளிடம் செல்லல் முதலியவை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சங்கிலித் தொடராக அமைக்கப்பட்டு வெளிக்கொணரப்படுகிறது.

குறியீட்டு உத்த

ஆசிரியர் தான் சொல்ல நினைத்ததை நேரடியாகச் சொல்லாமல் அதனையொத்த இன்னொன்றின் துணை கொண்டு விளக்குதலே குறியீட்டு உத்தியாகும். குறியீடுகள் வழியான கருத்துப் புலப்பாடு இன்று எழுத்தாளர் மத்தியில் அதிகரித்து வருகிறது. இதனைக் கோகிலாமகேந்திரனின் சிறுகதைகளிலும் காண முடிகிறது. “புலன்களுக்கு அப்பால் உள் வாங்குதல்”, “சர்ப்பமரணம்” ஆகிய கதைகள் குறியீட்டு முறையில் அமைந்துள்ளன. “புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்” என்ற கதையில் தேள், புலி முகச்சிலந்தி ஆகியன விசத்தன்மையுடையன. மனிதர்களிலும் விசத்தன்மையுடைய அதாவது காட்டிக் கொடுக்கின்ற, அடுத்தவர்களைச் சீண்டிப் பார்க்கின்ற பண்பு நிலைகளையுடைய மனிதர்களுக்குக் குறியீடாகப் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

ஆசிரியர் தானே கதை கூறல்

ஆசிரியர் கதையைத் தானே எடுத்துரைக்கும் முறையில் கதை கூறுவதாகும். கதையை எழுதுகின்ற ஆசிரியர் கதை நிகழ்வது போலவோ அல்லது பாத்திரங்கள் கதை கூறுவது போலவோ எழுதாது தான் கதை கூறுவது போல் எழுதுவது ஆகும். “ஆத்ம இம்சை” என்ற கதை ஆசிரியர் கதை கூறும் முறையில் அமைந்ததாகும். கணவன் காணமற்ற போன பெண் தனது மகளின் முறையற்ற செயல்களால் ஆழ்ந்த துயரில் இருக்கும் நிலையைச் சித்திரிக்கும் போது ஆசிரியர் தானே கதை கூறிச் செல்கின்றார்.

“... இறந்த காலம் பற்றிக் கதைத்துப் பயனில்லைத் தான் என்றாலும் பூக்கள் இல்லாமல் வெறுமையாக நிற்கும் மரங்களின் பக்கம் தனிமையில் போக வேண்டாம் என்று தாய்ப்பூச்சி தானே கற்றுக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்?”

பாத்திர வார்ப்பு

படைப்பு நிலையில் மிக முக்கியமானவை பாத்திரங்களாகும். ஒரு படைப்பினை எழுதுவதற்குச் சிறந்த கதையமைப்பு மட்டும் இருந்தால் போதாது. உயிரோட்டமுள்ள பாத்திரப்படைப்புக்கள் அதில் இடம் பெறல் வேண்டும். படைப்புக்கான முறையில் கதை நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் பொழுதே பாத்திரப் படைப்புக்கான முயற்சி தொடங்கி விடுகிறது. அவ்வகையில் படைப்பாளன் தேர்ந்தெடுத்த ஒரு கருவும் அதைச் சொல்லப் பல நிகழ்ச்சிக்கான செயல்களும் அந்தச் செயல்களுக்குக் காரணமாக அமையும் மாந்தர்களும் பின்னிப்பிணைந்த இருப்பே படைப்பாகின்றது. இதில் கதை மாந்தர் வழியாகத் தனது உணர்வுகளை வெளியிடும் களமாகப் படைப்பாளி படைப்பினை உருவாக்குகின்றான்.

சிறுகதையைப் பொறுத்தவரையில் நிகழ்ச்சிகள் முக்கியமானவையாயினும் நிகழ்ச்சிகளை உயிரோட்ட முடையதாக்குவது பாத்திரங்கள் ஆகும். பாத்திரங்களின் சொல், செயல், நிகழ்ச்சிகளுக்கான காரணங்களாகும். சிறுகதையில் அவசியமற்ற பாத்திரங்கள் தவிர்க்கப்பட்டுத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள் இடம்பெறுகின்றன. பாத்திரங்களின் வளர்ச்சி மாற்றங்கள் அனைத்தையும் சிறுகதைகளில் கொண்டு வர முடியாது. பாத்திரத்தின் உணர்ச்சியை, செயலை மையமிட்டுக் குணப்பண்புகளை விளக்குவதாகவே கதை மாந்தர் படைப்பு அமையும். பியூலா மெர்சி சிறுகதையின் பாத்திரப்படைப்புப் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுவர்.

"தரமான பாத்திரப்படைப்பு சிறுகதைக்கு இன்றியமையாதது. கதை நிகழ்ச்சிகள் யாவும் பாத்திரங்களின் இயக்கத்தால் விளைவனவாகும். பாத்திரங்கள் கதை நடக்கின்ற கால இட சமூக இயல்புகளுக்கு இயையவும் தங்கள் குணப் பண்புகளுக்கு ஏற்பவும் இயங்க வேண்டும்"

இவ்வாறு படைக்கப்பெறும் பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தச் சில முறைகளைச் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் கையாளுவர். ஆசிரியர் நேரடியாகப் பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்துவது ஒரு முறையாகும். சூழ்நிலைகளை வர்ணித்து அதன் மூலம் பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்துதல் இன்னொரு முறையாகும்.

குறிப்பிட்டதொரு பாத்திரத்தின் ஒரு பண்பை விளக்கிக் காட்டும் சிறந்த கருவி அதன் பேச்சாகும். பாத்திரம் எப்படிப் பேசுகிறது

பேச்சிலுள்ள இனிமை இவற்றை வைத்து அதன் பண்பைக் கண்டு பிடிக்கலாம். ஆசிரியர்களும் பாத்திரங்களின் தரத்திற்கு ஏற்பப் பேச்சை அமைக்க வேண்டும்.

எனவே கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் கதை மாந்தர் பல்வேறு வகைப்பாட்டினுள் அடக்கப்படக்கூடியவர்கள். கதை மாந்தரின் வெளித் தோற்றம் உள்ளுணர்வு என்ற அடிப்படையில் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வேறுபடுகின்றனர். இங்கு இவர்களது சிந்தனைப் போக்கு உணர்வோட்டம் என்பவற்றுக்கேற்ப இப்பாத்திர வார்ப்பின் வகைப்பாடு சில வகை மாதிரிகளினூடு நோக்கப்படுகிறது. முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய மாந்தர், மரபு நிலைப்பட்ட கதை மாந்தர், சமூக முரண்பாட்டுக் கதை மாந்தர், பிறழ் நடத்தைக் கதை மாந்தர், முதலாளி - தொழிலாளி வர்க்கக் கதை மாந்தர், பெண்ணிலைக் கதை மாந்தர் என்ற அடிப்படையில் விளக்கப்படுகிறது.

முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய கதை மாந்தர்

சமூகத்தின் அல்லது சமூக நிலைமையின் அல்லது சமூக வளர்ச்சிப் படிநிலையின் ஒரு கட்டத்திலிருந்து இன்னொரு கட்டத்திற்குச் செல்வது முற்போக்கு வாதம் எனப்படும். இந்த இயங்குதளச் சிந்தனையுடையவர்களை முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய கதை மாந்தர் எனலாம். முற்போக்குச் சிந்தனையுடையோர்கள் சீரான சமூக மாற்றத்தை நாடிச் செயற்படுவதோடு சமூகத்தின் பழைய இருக்கையிலேயே சமூகம் இயங்குவதனை நிராகரிக்கின்றனர்.

இயல்பான இருக்கை நிலையில் சமூகம் இயங்குமாயின் அங்கு மாற்றம் இருக்காது. மாறாதது எதுவும் வளராது. எனவே சமூகமும் வளராது போய்விடும். எனவே முற்போக்குச் சிந்தனை வளர்ச்சி நிலையை அவாவி நிற்கின்றது.

இந்நிலையில் சமூக வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டுவதற்கு முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய கதை மாந்தர்களைப் படைத்துக் காட்டுவதுண்டு. சமூக உண்மைகளைப் படைப்பினுள் கொண்டு வரும் போது சமூக விடிவிற்காக, நீதிக்காக எதிர்த்துப் போராடும் பாத்திரங்களைப் படைத்துக் காட்டுவர்.

கோகிலா மகேந்திரனின் “பரம்பரை இடைவெளிகள்”, “பூக்கள் நிறம் மாறுகின்றன”, “பொருத்தங்கள்” முதலான சிறுகதைகளில் முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய கதை மாந்தர்கள் உலாவுகின்றனர்.

இவரது “பரம்பரை இடைவெளிகள்” என்ற சிறுகதையில் வருகின்ற நீதிராஜா, சோதி என்ற பாத்திரங்கள் இந்த வகையில் மிக நேர்த்தியாக வார்க்கப்பட்டுள்ளனர். நாட்டாண்மை மரபில் வந்த மணி வண்ணன், வாத்தியார் ஆகியோரை எதிர்ப்பதாக நீதிராஜா, சோதி ஆகியோரைப் படைத்துள்ளார். தாழ்த்தப்பட்ட பகுதியைச் சேர்ந்த நீதிராஜா, சோதி ஆகியோர் வகுப்பறையில் சம ஆசனம், சம அங்கீகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று ஆக்ரோசத்துடன் குரல் எழுப்புகின்றனர். “... கடைசி வாங்கிலை இருந்தவை நெடுகலும் கடைசி வாங்கிலை இருக்கத் தேவையில்லை. அவையளும் முன்னுக்கு வரலாம்... வரவேணும்” இவ்வாறு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தமக்கு மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும் முற்போக்குச் சிந்தனையுடையோராய் விளங்குவதாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

மேலும் “பூக்கள் நிறமாறுகின்றன” என்ற கதையில் வரும் உபாத்தியாயர் சாதித்தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்து முன்னேறும் கொள்கைவாதியாக இருப்பதோடு தான் மட்டுமன்றி மற்றவர்களும் சமூக முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாய் இருப்பதை விரும்பாமல் பொது நோக்குத் தன்மையுடையவராய் விளங்குகின்றார். இவரைச் சமூக மாற்றத்தினை அவாவி நிற்கும் முற்போக்குச் சிந்தனையுடையவராகவே பார்க்க முடிகின்றது.

மரபு நிலைப்பட்ட கதை மாந்தர்

நமது சமூகத்தில் கட்டிக்காக்கப்பட்டு வருகின்ற சாதி, சடங்கு, சம்பிரதாயம் என்ற போர்வைக்குள் புகுந்து கொண்டு போலி வாழ்க்கை வாழ்பவர்களைக் கோகிலா மகேந்திரன் படைத்துள்ளார். சமூக மாற்றத்தை விரும்பாது உணவு, உடை, பேச்சு, பழக்கவழக்கம் அனைத்துமே மரபு நிலைப்பாட்டை மதிப்பனவாக அமைந்துள்ளது. கோகிலா மகேந்திரனின் மரபு நிலைப்பட்ட சிந்தனைப் போக்குள்ள கதை மாந்தர்களை “நம்பிக்கைகள்”, “பொருத்தங்கள்”, “பூக்கள் நிறம் மாறுகின்றன”, “மனத்திருப்பம்”, “கலைகின்ற வேஷங்கள்”, “நிமிரும் ஊனங்கள்”, “ஒரு பிணத்தின் தரிசனம்” முதலான சிறுகதைகளில் படைத்துள்ளார்.

“நம்பிக்கைகள்” என்ற கதையில் வருகின்ற பொன்னம்மா, தம்பர் ஆகியோர் செய்வினை, சூனியம் முதலான மூடநம்பிக்கைகளில் மூழ்கிச் சதாகாலமும் அதனைப் பற்றியே சிந்திக்கும் மனப்பாங்குடையவராக உள்ளனர். சமூகத்தின் எல்லா வகையான மரபு நிலைப்பட்ட கதை மாந்தர்களையும் இணைக்கும் வகையில் “ஒரு பிணத்தின் தரிசனம்” என்ற கதை அமைகிறது. இக்கதையில் வருகின்ற பெண்கள், சாதிக்காரர், நாட்டாண்மைக்காரர், சாஸ்திரியார் ஆகிய யாவரையும் ஒருங்கே கொணர்ந்து படைத்து அவர்களுடைய கருத்தாடல்கள் மூலம் மரபு நிலைப்பட்ட சிந்தனைகளை வெளிக்கொணர்கின்றார். “பரம்பரை இடைவெளிகள்” என்ற கதையில் வரும் வாத்தியார், மணிவண்ணன், “மனத்திருப்பம்” என்ற கதையில் வரும் தாய், “கலைகின்ற வேஷங்கள்” என்ற கதையில் வரும் அதிபர், “நிமிரும் ஊனங்கள்” என்ற கதையில் வரும் கதை சொல்லியின் தந்தை முதலியோரை மரபு நிலைப்பட்ட கதை மாந்தராகப் படைத்துள்ளார்.

“ஒலிக்காத ஓலம்” என்ற கதையில் கதை சொல்லியின் அக்கா மரபு நிலைப்பட்ட பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். அவள் தோற்றம், நடையுடை, பாவனை எல்லாவற்றிலும் இப்பண்பு செறிய வைக்கப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

“அக்கா வெளியிலை வாவன்” குரல் கொடுக்கிறேன். அவள் நெளிந்து வளைந்து மிகவும் சங்கடப்பட்டு வெளியில் வருவதைப் பார்த்து...” மற்றும் கோலம் போடுதல், அவளது புன் சிரிப்பு ஆகியன மரபு நிலைப்பட்ட கதை மாந்தராக அவளை அடையாளப்படுத்துகிறது.

பிறழ் நடத்தைக் கதை மாந்தர்

கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் வரும் சில பாத்திரங்கள் சமூகப் பிறழ் நடத்தையுடையவர்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். பாலியல் ரீதியான பிறழ் நடத்தைக்குரியவர்களை எடுத்தாண்டுள்ளார். சில பாத்திரங்களின் பிறழ் நடத்தைக்குத் தகுந்த காரணங்கள் இருப்பதாகவும் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இத்தகைய மாந்தர்களை “நாள்தோறும் அற்புதம்”, “பிறழ்வின் தோற்றம்”, “சடப்பொருள் என்று தான் நினைப்போ?”, “பிறழும் நெறிகள்”,

“உயர்ந்து செல்லும் சீரழிவுமானி” முதலிய கதைகளில் அடையாளம் காண முடியும்.

பாலியல் ரீதியான பிறழ் நடத்தைக்குரியவர்களைச் “சட்ப பொருள் என்று தான் நினைப்போ?”, “நாள் தோறும் அற்புதம்”, என்ற கதைகளில் இனங்காட்டியுள்ளார். தொழில், பதவி, அந்தஸ்து முதலிய வற்றை வைத்துப் பாலியல் இச்சைக்குப் பலியாக்கி விடுகிறார்கள். “நாள்தோறும் அற்புதம்” என்ற கதையில் வருகின்ற கதை சொல்லிக்கு உதவி செய்வதாகக் கூறிப் புரொபசர் சங்கர் திட்டமிட்டுப் பாலியல் இன்பம் பெற முனைகின்றார். கதை சொல்லிக்கு உதவி செய்வது போல நடித்து அவளைத் தனியாக அறைக்கு அழைத்துப் பாலுறவின்பம் பெற விளைகிறார். புரொபசர் சங்கரை இப்படியான பிறழ் நடத்தையுடன் இரட்டை வேடத்தன்மையோடு சாதூரியமாக நடமாடும் மனிதராகப் படைத்துள்ளார்.

“பிறழ்வின் தோற்றம்” என்ற கதையில் தந்தை - தாய் ஆகியோருக்கிடையிலான முரண்பாடுகளின் தாக்கத்தினால் முகுந்தன் பிறழ்வான செயற்பாடுகளுக்கு உட்படுகின்றான். “கோபம் வந்தால் வகுப்பிலை பொடியருக்கு அடிப்பன்” என முகுந்தன் கூறுவதனூடாகப் பிறழ்வான நடத்தைக்குட்பட்டிருப்பதனை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவனது பிறழ்வான நடத்தைக்குக் குடும்பப் பின்னணியே காரணம் எனச் சுட்டிப்பாக விளக்கியுள்ளார். இவ்வாறு பல்வேறு வகையிலான பிறழ்வு நடத்தையுடைய பாத்திரங்களைப் படைக்கின்ற போது அவர்களது நடத்தைக் கோலங்கள் பிசகாத வகையில் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

சமூக முரண்பாட்டுக் கதை மாந்தர்

மனிதன் சமூகத்தின் அங்கமாய் நிலைத்து அதனுடன் இணங்கியும் முரண்பட்டும் மோதியும் தனது சூழலில் வாழ்ந்து வருகின்றான். இவ்வாறு சமூகத்துடன் முட்டி மோதி முரண்படும் பாத்திரங்களைக் கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் காண முடிகிறது. “சுன்னாகம் < சிட்னி < சுன்னாகம்”, “சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப் பாறை” ஆகிய சிறுகதைகளில் இத்தகைய மாந்தரைக் காணலாம்.

“சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப்பாறை ” என்ற கதையில் பணம் தந்த மமதை காரணமாகச் சமூகத்தோடு முட்டி மோதுகின்ற பாத்திரமாகச்

செல்லம் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். தனது வீட்டுக் குறோட்டன்களைப் பக்கத்து வீட்டு ஆடு கடித்ததால் நஞ்சூட்டிக் கொன்று விடுகிறார். அயல் வீட்டு ஆட்டுக்குட்டியால் தீங்கு வரும் போது அவ்வுயிரை அழிக்கும் கொடூர எண்ணம் உடையவளாக விளங்குகிறார். அதேவேளை தனது அல் சேஷன் நாய் பக்கத்து வீட்டுக் கோழியைப் பிடித்தமையைக் கண்டு மகிழ்வடைவதோடு தட்டிக் கொடுக்கிறார். இவ்வாறு தான் சமூகத்திலிருப்பவர்களுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் போது சந்தோஷமடைபவளாகப் படைத்துள்ளார்.

“சன்னாகம் < சின்னி < சன்னாகம்” என்ற கதையில் வரும் சன்னாகம் பஸ் நடத்துநர் சமூகத்தைப் பற்றி முரண்பட்ட நோக்குடையவளாக உள்ளார். இயல்பான மனித நடத்தைகளில் இருந்து விலகி மனிதர்களை மனிதர்களாக மதிக்காது பணம் சேர்ப்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடந்து கொள்கிறார். தனக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்கு ஒட்டு மொத்தப் பழியையும் சமூக மக்கள் மீது திணிப்பவளாக விளங்குகின்றார். இவ்வாறு சமூக முரண்பாட்டுக் கதை மாந்தரைப் படைத்துள்ளார்.

முதலாளி – தொழிலாளி வர்க்கக் கதை மாந்தர்

முதலாளி - தொழிலாளி வர்க்கப் பாத்திரங்களை மிகத்திறம்படப் படைத்துள்ளார். அவர்களது நடை, உடை, உணவு, பாவனை, என்ற பலவற்றிலும் இவர்களிடையே வேறுபாடு உண்டு. “முரண்பாடுகளின் அறுவடை” என்ற கதையில் இவ்விரு வகை மாந்தர்களையும் அடையாளம் காண முடியும்.

பென்சனியர் ஆறுப்பிள்ளை, மங்கை ஆகிய பாத்திரங்கள் முதலாளி வர்க்கப் பாத்திரங்களாகும். இவர்களது ஆடம்பரவாழ்வு முதலாளித்துவத்தைப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்துகின்றது. ஆறுமுகம் பிள்ளை தொழிலாளர்களைக் கட்டளையிடும் அதிகாரத் தொனியும் பணவசதி படைத்த அவரது வாழ்க்கையும் முதலாளித்துவ இயல்புகளை வெளிக்கொணர்கின்றன. அவரின் மகளான மங்கை கர்ப்பமுற்றிருந்த போது பால், இறைச்சி என்ற உணவுகளை உண்ணுதல், காரில் பயணித்தல், பராமரிப்பு முறைகள் எல்லாம் முதலாளி வர்க்கப் பண்பு நிலைகளைக் காட்டுகின்றன.

தொழிலாளர் வர்க்கப் பாத்திரமாக மாங்கன்று விளங்குகின்றாள். கர்ப்பமுற்ற நிலையிலும் கூலித்தொழில் செய்து வருகிறாள். அவளது உணவாகப் பழம் பாணைத் தண்ணீர், கஞ்சி ஆகியன அமைந்துள்ள மையை அறிய முடிகிறது. கடின உழைப்பு, துயர் ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடாகவே அவளது தோற்ற வர்ணனை அமைகிறது.

“... ஈக்குக்குச்சி போல் கையும் காலும் கொடி போல் மெலிந்த உடலமைப்பும்...”

இவற்றை விட ஏனைய தொழிலாளர்களை வர்ணிக்கும் தன்மை தொழிலாளர் வர்க்கத்தை அடையாளப்படுத்துகின்றது.

“சீத்தைப்பாவாடையும் சட்டையும் போட்ட பெட்டையளும் சட்டை போட்டுத் தட்டுடுப்புச் சேலை உடுத்த பொம்பிளையளும் ... ஒரு பதினைந்து பேர் அந்தப் புளியமரத்தடிச் சந்தியில் கூடியிருக்கிறார்கள்...”

தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரது நடை, உடை, கூட்டுச் செயற்பாடு எல்லாவற்றையும் இம்மாந்தர்கள் மூலம் தூலாம்பரமாக எடுத்தாண்டுள்ளார்.

பெயர் சுட்டாப்பாத்திரங்கள்

பாத்திரங்களுக்குப் பெயர் சுட்டப் பெறாது அவன், அவள் என்ற முறைகளில் ஒரு சில கதைகள் தொடங்குகின்றன. குறிப்பாக இவரது கதைகள் நான் எனத் தொடங்கி வளர்ந்து செல்வனவாக உள்ளன. ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டவற்றுள் பதினான்கு சிறுகதைகள் நான் என்ற அடிப்படையில் கதை நகர்த்திச் செல்லப்படுகின்றது. அக்கா, அண்ணா, தம்பி, தங்கை என்று பாத்திரங்களை “முகங்களும் முடி களும்”, “முகாமுக்குப் போகாத அகதி” ஆகிய சிறுகதைகளில் அவதானிக்க முடிகிறது.

பெண்நிலைக் கதை மாந்தர்கள்

சமூகத்தில் பல நிலைகளில் உள்ள பெண்களைத் தனது கதைகளின் பாத்திரங்களாகக் கோகிலா மகேந்திரன் முன் நிறுத்து கின்றார். சிறுமி முதல் திருமணம் ஆன பெண்கள் வரையான பாத்திரங்களை உலாவ விட்டிருக்கின்றார். இவர்கள் தமது பல்வேறு நெருக்கடி

களை வெளிக்கொண்டும் பாத்திரங்களாக உள்ளனர். கோகிலா மகேந்திரனின் பெண் பாத்திரங்களைப் பின்வரும் வகைப்பாட்டினுள் கொண்டு வர முடியும்.

ஆணாதிக்கத்திற்கெதிராகச் சீறி எழும் கதை மாந்தர்கள்

ஆணாதிக்கத்தால் ஒடுக்கப்படுபவர்கள்.

யுத்தத்தால் அவலப்பட்டுப் போன கதை மாந்தர்கள்.

வன்முறைக்கு உட்படும் சிறுமிகள்.

ஆணாதிக்கத்திற்கெதிராகச் சீறி எழும் கதை மாந்தர்கள்.

ஆணாதிக்கத்திற்கெதிராகச் சீறி எழும் பெண் பாத்திரங்களை “அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்த முள்ளதாகிறது”, “ஒரு சோகம் இறுகும் போது”, “வதை” முதலான கதைகளில் அடையாளம் காண முடியும். அவர்கள் ஆண்களின் அடக்குமுறைக்கெதிராக ஏதோ ஒரு வகையில் அவர்களை நலிவடையச் செய்யும் நோக்கில் செயற்படுபவர்களாக உள்ளனர். “அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்தமுள்ளதாகிறது” என்ற கதையில் வரும் அன்வர் என்பவன் சீதனப் பேராசையால் தான் காதலித்த நயிமாவை விடுத்து வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து அவள் இறந்த பின்னர் மீண்டும் நயிமாவைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு கேட்கின்றான். பதினைந்து வருடத் தனித்த வாழ்வு, துயரம், விரக்தி என்பவற்றில் கரைந்து நின்றவனுக்குக் காதலித்தவன் ஏற்றுக் கொள்ளாத ஏமாற்றம் ஒன்றாய்த்திரண்டு அதுவே எதிர்ப்புச் சக்தியாகிச் சீறி எழும் பண்புடையவளாக உள்ளாள்.

“... உங்களுக்கு எங்களுடைய அனுதாபங்கள். ஒரு பெண்ணின்ரை வாழ்வு உயிரோடை இருக்கிற இரண்டு ஆண்களிடடை பங்கு போடப்படுறதை எந்த இக்காட்டான நிலையிலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது”

வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் திருமணத்தின் மீதான ஈடுபாட்டைக் குறைத்து ஏமாற்றியவனுக்கு எதிராகப் புரட்சி மனப்பான்மையோடு செயற்படுபவளாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

ஆணாதிக்கத்தால் ஒடுக்கப்படுபவர்கள்

பெண்கள் மீது தங்கள் அதிகாரத்தையும் அடக்கு முறையையும் பிரயோகிப்பவர்களாக ஆண்களைச் சித்திரிக்கின்ற அதே வேளை பெண்

அந்த அடக்கு முறையிலிருந்து வெளியே வர முடியாதவளாக இருப்ப தனைக் கோகிலா மகேந்திரன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். “காற்றுக்கு முச்சு நிண்டு போச்சு”, “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்किரகங்கள்”, “நாள்தோறும் அற்புதம்” முதலிய கதைகளில் இவ்வகை மாந்தர்களை இனங்காண முடியும்.

ஆண்களின் அடக்குமுறைகள் ஆதிக்கங்கள் எங்கெங்கு பெண் களின் மேல் விழுக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் பெண் எதிர்க்க முடியாமற் பைத்தியமாகிறாள் என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு “காற்றுக்கு முச்சு நிண்டு போச்சு” என்ற கதையில் வரும் “நான்” என்ற பாத்திர மாகும். மனதளவில் மட்டுமன்றி உடலளவிலும் குடும்ப வாழ்வில் துன் பறுத்தலுக்குள்ளாகின்றாள்.

“... நான் கறுப்பாம் வடிவில்லையாம் முகமெல்லாம் பருவாம் கட்டையாம்...” என்ற வார்த்தைகள் மனதில் ஆழப்பதிந்து துருத்திக் கொண்டிருக்கும் துயரின் வெளிப்பாடேயாகும். அவளது உருவத்தைப் பழித்துரைத்தல், வேலைக்காரி போல நடத்துதல், பாலியல் வன்புணர் வுக்குட்படுத்தல் என்ற நிலைகளில் அவளது கணவனால் ஒடுக்கப்ப டுவளாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

“அர்ச்சிக்கப்படாத விக்किரகங்கள்” என்ற கதையில் வருகின்ற றாஜி கணவனால் ஒடுக்கப்படுபவளாகவும் அதிலிருந்து எந்த வகை யிலும் வெளிவர முடியாத ஒரு பாத்திரமாகவும் உள்ளாள். அவளின் உணர்வுகள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. வீட்டுப் பணி அவளுக்காக ஒதுக்கப்படுவதுடன் அவளின் வருமானமும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அவளது கவிதாவாற்றல் அடியோடு அழிக்கப்படுகிறது. இவள் கணவ னால் தலையெடுக்க முடியாமல் தனது உணர்வுகளை, திறமைகளை அடக்கித் துவண்டு போகின்ற பாத்திரமாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

யுத்தத்தால் அவலப்பட்டுப் போன பெண் பாத்திரங்கள்

யுத்தமானது ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவ ரையும் ஏதோ ஒரு வகையில் பாதித்தது. மனிதர்களால் மனிதர்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட கொடூர யுத்தத்தில் சிறுவர்கள், பெண்கள், ஆண்கள் என்ற பலதரப்பட்டவர்களும் நிரக்கதியாகின்றனர். இவர்களில் பெண்களின் வாழ்க்கை பெருமளவில் சீரழிந்து போனது. இத்தகைய பெண் பாத்திரங்களைக் கோகிலா மகேந்திரன் தனது சிறுகதைகளில்

அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார். “பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்”, “ஆத்ம இம்சை”, “பூக்குளிப்பு” முதலிய கதைகளில் இத்தகைய மாந்தரை இனம் காணலாம்.

“பூக்குளிப்பு” என்ற கதையை எடுத்துக் கொண்டால் இக்கதையில் இரண்டு பெண் பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்துகின்றார். ஒருத்தி மனதிலே ஒருவனை நினைந்திருக்க அவன் யுத்த சூழலில் காணாமற் போனவுடன் மனதிலே புழுங்கிக் கொண்டு வலம் வருகிறாள். இருந்தாலும் தனது நடத்தையில் மாற்றத்தை வலிந்து ஏற்படுத்தித் தனது மனப்பிரச்சினையிலிருந்து வெளிவர முயற்சிக்கும் பாத்திரமாக அமைகிறாள். அத்துடன் தன்னைப் போல் ஒருத்தி வரவும் அவளுக்கும் ஆறுதல் அளித்து உற்சாக மூட்டும் பெண் பாத்திரமாக விளங்குகின்றாள். இன்னொரு பெண் கணவன் உயிருடன் இருக்கிறானா? இல்லையா? என்ற கேள்வியுடன் வலம் வரும் பாத்திரமாகவுள்ளாள். கணவனை இழந்த பெண்கள் தமது அழகினை அழித்து ஆசைகளை அடக்கி வாழ வேண்டும் என்பது நமது மரபாகும். ஆனால் கணவன் காணாமற் போன இப்பெண் கூடச் சமூகத்தில் வஞ்சிப்புக்குள்ளாகி அவலப்படுகிறாள். பூவையும் பொட்டையும் அந்நியமாக்கி விட வேண்டும் எனச் சமூகம் வற்புறுத்துகின்றது. இந்தச் சமூகத்தில் தனக்கென ஒரு இருப்பையும் அடையாளத்தையும் நிலை நிறுத்த முடியாமல் அந்தரத்தில் தவிக்கும் பெண் பாத்திரமாகப் படைத்துள்ளார்.

வன்முறைக்குட்படும் சிறும்கள்

சிறுவர்கள் பலவகையிலும் வன்முறைக்குட்பட்டு வருகின்றனர். இவர்கள் பாலியல் துஷ்பிரயோகம், தொழிலுக்கு அனுப்பல் என்ற நிலைகளில் வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனர். இதனால் உடல், உள்ள ரீதியான நிலைகளில் பாதிக்கப்பட்டு வருகின்றனர். இத்தகைய சிறுமியர்களைப் பாத்திரங்களாகக் கோகிலா மகேந்திரன் படைத்துக் காட்டியுள்ளார் “ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது”, “உயர்ந்து செல்லும் சீரழிவுமணி” ஆகிய சிறுகதைகளில் முறையே தொழிலுக்கு அனுப்பும் சிறுமியையும் பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்குட்படும் சிறுமியையும் பாத்திரமாக வார்த்துள்ளார்.

“ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது” என்ற கதையில் வரும் சிறுமி வேலைக்கமர்த்திச் சாறு பிழியப்படுகிறாள். ஆரம்பத்திலிருந்தே ஏக்கம் நிறைந்த பாத்திரமாக விளங்குகிறாள். பாடசாலைக்குச் செல்லும்

மாணவிகளைப் பார்த்து ஏங்குதல், தாயார் வேலைக்குச் செல்லுமாறு கூறிய போது தன்னைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவார்களா? என வினாவுதல் என்ற நிலைகளில் அவளது மனப்பாங்கு வெளிக்கொணரப்படுகிறது. மனதில் பெரு நெருப்பு ஒன்று எரிந்த வண்ணமே இருந்தது. எஜமானியின் தண்டனைகளை விடப் பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஏக்கமே இறுதி வரை உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் உள்ப்பாங்குடைய சிறுமியைப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

அஃறிணைப் பாத்திரங்கள்

மனிதர்களைப் பாத்திரங்களாகப் படைத்துக் காட்டியிருப்பது மட்டுமன்றி அஃறிணைகளையும் பாத்திரங்களாகப் படைத்துள்ளார். “வாழ்வுந்தல்”, “சர்ப்பமரணம்”, “புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்”, “பெண்பனை” முதலிய கதைகளில் இத்தகைய பாத்திரங்களை அவதானிக்க முடிகிறது. “வாழ்வுந்தல்” என்ற கதையில் குரங்கு என்ற பாத்திரமும் “சர்ப்பமரணம்” என்ற கதையில் பாம்பு என்ற பாத்திரமும் “புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்” என்ற கதையில் தேள், புலிமுகச் சிலந்தி ஆகிய பாத்திரங்களையும் வைத்துக் கதையை நகர்த்திச் சென்றிருக்கின்றார். இப்பாத்திரங்கள் சில குறியீட்டு வகையில் அமைந்து கதைக்கு ஏற்ற வகையில் விளக்கம் பெறுவனவாகவுள்ளன.

தலைப்பின் பொருத்தப்பாடு

ஒரு சிறுகதையின் தலைப்பு அக்கதைக்குள் நுழையும் வாயிலாக அமையும் போது அதற்குப் பொருத்தமான தலைப்பிடல் என்பது மிக முக்கியமானதொன்றாகி விடுகின்றது. ஒரு கதைக்கான பொருத்தமான தலைப்பைத் தேர்ந்து கொள்வதிலேயே அச்சிறுகதையாசிரியரின் கதைத்திறம் விளங்குகிறது. கோகிலா மகேந்திரன் சிறுகதைகளுக்கு இட்டிருக்கும் தலைப்புக்கள், கதைகளுக்குத் தகுந்த தலைப்பிடுவதில் அவருக்கிருந்த ஆர்வத்தையும் ஆற்றலையும் வெளிக் கொணர்கின்றது.

இவர் நிகழ்ச்சிகளைத் தலைப்பாக இட்டிருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது. நிகழ்ச்சிகளை மையமாகக் கொண்டு சமூகத்தின் பல்வேறு சிக்கல்களையும் சிறுகதையாசிரியர்கள் விளக்கம் பெறச் செய்வர். அவ்வகையில் கோகிலா மகேந்திரனும் மரண நிகழ்வை மையமாகக் கொண்டு பல்வேறு சமூகச் சிக்கல்களையும் வெளிக் கொணர் “ஒரு பிணத்தின் தரிசனம்” எனத் தலைப்பிட்டிருக்கின்றார். அடுத்து உறவினர்

களிடையே இடம்பெறும் எல்லைத்தகராறு நிகழ்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு கதையமையும் போது “எல்லைகள்” எனத் தலைப்பிட்டுள்ளமை மிகவும் பொருத்தமான தலைப்பேயாகும்.

தொடர்ந்து தான் கூற வந்த மையக் கருத்திற்கு அமைவாக நான்கு வெவ்வேறு சம்பவங்களை இணைத்துக் கதைக்குள் கதை கூறும் போது அதற்கு “வாழ்வுந்தல்” எனத் தலைப்பிட்டிருக்கின்றமை அவரது திறமையை வெளிக்கொணர்கிறது.

முதலாளி வர்க்க வாழ்க்கை முறைக்கும் தொழிலாளர் வர்க்க வாழ்க்கை முறைக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை ஒரு கதையில் கொண்டு வரும் போது “முரண்பாடுகளின் அறுவடை” எனத் தலைப்பிட்டு முரண்பட்ட வாழ்க்கை முறைமைகளுக்கிடையிலான இடைவெளியை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

வினா அமைப்பில் தலைப்பை அமைத்து விடை கூறும் பாணியில் கதை அமைவதாக “சடப்பொருள் என்றுதான் நினைப்போ” என்ற கதைத் தலைப்பு அமைகின்றது.

பேசு பொருளுக்கு ஏற்பத் தலைப்புக்களைப் பொருத்தமாக அமைத்துள்ளார். சாதி தொடர்பான பிரச்சினைகளைப் பொருளாகக் கொண்ட சிறுகதைகளுக்கு “நிமிரும் ஊனங்கள்”, “கலைகின்ற வேஷங்கள்” எனத் தலைப்பிட்டு மையக் கருவை ஊகிக்கத்தக்க வகையில் அமைத்துள்ளார். ஒரு மாணவியின் மனதிலிருந்த வறுமை பற்றிய தாக்கம் ஒரு ஆசிரியர் மத்தியில் ஏற்படுத்திய ஆரோக்கியமான மாற்றத்தைச் சித்திரிக்க “ஒரு நெருடலும் ஓர் அசைவும்” எனத் தலைப்பிட்டமை பொருத்தமானதேயாகும். மேலும் “பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்”, “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்ரகங்கள்”, “அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்தமுள்ளதாகிறது” முதலிய தலைப்புக்கள் பேசு பொருளுக்கு அமைவாக அமைந்த தலைப்புக்களாகும்.

வாசகரின் எதிர்பார்ப்பைத் தூண்டும் வகையிலான தலைப்புக்களை அமைத்திருக்கின்றார். “ஒரு சோகம் இறகும் போது...”, “நெருக்கீட்டின் பின்...” என்ற கதைத்தலைப்புக்கள் இவ்வகையில் அமைந்தவையாகும். ஒரு பெண்ணின் மனதிலுள்ள துயரம் வலுவடைந்த பின்னர் யாது நடக்கும் என்ற கேள்வியை எழுப்பி வாசிக்கத்தூண்டும் வகையில் “ஒரு சோகம் இறகும் போது...” என்ற தலைப்பமைகிறது. மன

நெருக்கீட்டுக்குள்ளான தாசனின் நிலைமைகளை விரிக்க “நெருக்கீட்டின் பின்...” எனத் தலைப்பை அமைத்திருக்கின்றார்.

நேரடியாகக் கதையின் மையக் கருத்தை விளக்கும் வகையில் “பொருத்தங்கள்”, “நம்பிக்கைகள்” என்ற தலைப்புக்கள் அமைகின்றன. மூட நம்பிக்கைகளால் ஏற்படும் சிக்கலை “நம்பிக்கைகள்” என்றும் ஜாதகப் பொருத்தங்களால் பெண்களுடைய வாழ்வு கேள்விக் குறியா வதனைப் “பொருத்தங்கள்” என்றும் தலைப்பை அமைத்திருக்கின்றார்.

ஒரு பெண் தனது தாய்க்கு முக்கியம் கொடுக்கும் கணவனையும் தாயைப் புறந்தள்ளும் மகனையும் காண்கிறாள். இந்த இரு தலை முறையினருக்கிடையிலான வேறுபட்ட சிந்தனைப் போக்கினை எடுத்துக் காட்ட “தலைமுறைகள் முரண்படும் போது” என்ற தலைப்பை அமைத்துள்ளார். சாதி தொடர்பாக இளந்தலை முறையினரிடம் இருக்கின்ற எழுச்சி மனப்பான்மையையும் பழைய தலைமுறையினரிடம் இருக்கும் சாதிப்பிடிவாதத்தையும் விளக்குவதற்குப் “பரம்பரை இடைவெளிகள்” எனப் பொருத்தமான வகையில் அமைத்துள்ளார்.

சிறுவர்களின் பிறழ்வான செயற்பாடுகளுக்குக் குடும்பப் பின்னணி காரணம் என்பதை விளக்கும் வகையில் “பிறழ்வின் தோற்றம்”, “பிறழும் நெறிகள்” என இரு கதைகளுக்குத் தலைப்பை அமைத்தமை பொருத்த முடையதாகவும் அழகைத் தருவதாகவும் உள்ளது.

இடப் பெயர்களைப் பொருத்தமான வகையில் தலைப்பாக அமைத்துள்ளார். இரு வேறுபட்ட இடங்களின் பஸ் பயண அனுபவத்தைக் கூறும், போது இடப்பெயர்களைத் தலைப்பாக அமைத்துள்ளார். “சுன்னாகம் < சின்னி < சுன்னாகம்” என்ற கதைத்தலைப்பு இவ்வகையில் அமைகிறது.

சிறுகதைக்குப் பொருத்தமான வகையில் குறியீட்டு முறைசார்ந்த அடிப்படையில் “சர்ப்பமரணம்”, “ஐக்கரண்டா” என்ற தலைப்புக்கள் அமைந்துள்ளன.

சிறுகதையின் தொடக்கம்

ஒரு சிறுகதையாசிரியர் படிப்பவரின் ஆர்வத்தையும் கற்பனையையும் தூண்டக்கூடிய வகையில் தம் கதையைத் தொடங்குதல்

வேண்டும். கதையின் தொடக்கம் நெஞ்சையள்ளும் வகையில் அமைந்து கதையின் முழுப் பொருளையும் குறிப்பால் புலப்படுத்துதல் வேண்டும். கதாசிரியன் தொடக்கத்திலேயே கதையை ஆரம்பித்து விடுவதற்குத் தேவையான விடயங்களைக் கூடுமான வரையில் சுருக்கமாகக் கூறிவிட வேண்டும். வாசகன் சளைத்துப் போக முன்பே கதையின் நிகழ்ச்சிகள் செயல்களின் மத்தியில் அவனைக் கொண்டு போய் விட்டுவிட வேண்டும்.

கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளின் தொடக்கங்கள் சிறப்படி நிலையில் அமைந்துள்ளன. படிக்கத் தொடங்கியவுடன் வாசகனைக் கதையுலகிற்குள் முழுமையாக ஈடுபடுத்து விடும் ஆற்றலை இவருடைய சிறுகதைத் தொடக்கங்கள் பெற்றுள்ளன.

கதை மாந்தரின் தனி வாழ்வையும் சிறப்பியல்பையும் எடுத்துரைக்கும் வகையில் தொடக்கங்கள் அமைந்துள்ளன. கதைகளில் நேரடியாகக் கதைமாந்தரைக் காட்டிக் கதையைத் தொடங்குகின்றார். இத்தகைய தொடக்கத்தைப் “பிறழும் நெறிகள்”, “அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்தமுள்ளதாகிறது”, “கலைகின்ற வேஷங்கள்”, “பரம்பரை இடைவெளிகள்”, “ஒரு சோகம் இறாகும் போது”, “மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும்”, “எரியும்”, “முகாமுக்குப் போகாத அகதி”, முதலிய சிறுகதைகளில் அவதானிக்க முடியும். “அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்தமுள்ளதாகிறது”, என்ற கதையின் தொடக்கம் பாத்திரத்தின் இயல்பை வெளிக்கொணர்வதாக அமைகிறது.

“... உயிருக்காகத் தானே உணவு! உணவுக்காக வேலை! நாலு பேர் பார்க்குமிடத்திற்கு வேலைக்கு வர வேண்டி இருப்பதற்காய் ஏதோ சில அலங்காரங்கள். அலங்காரம் செய்து கொள்கிறாள் என்பதனால் நயிமாவுக்கு வாழ்க்கை மிகவும் இனிப்பாயிருக்கிறது என்று யாரும் எண்ணி விட முடியாது....”

இவ்வாறு கதை மாந்தரின் சிறப்பியல்பைக் காட்டித் தொடங்குவதோடு கதைமாந்தரின் உரையாடலோடு தொடங்கும் வகையிலும் தொடக்கங்கள் அமைந்துள்ளன. இதனை “முரண்பாடுகளின் அறுவடை”, “இளங்கனவு”, “ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது” முதலிய கதைகளில் இனங்காண முடிகிறது. “ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது” என்ற கதையின் தொடக்கம் பின்வருமாறு தொடங்குகிறது.

“அம்மா! நான் போகட்டோ? ஏனடி அவசரப்படுகிறாய்? சரி சரி தேவையானதை எடுத்துக் கொண்டு போட்டுவா கெதியா!”

பிறரது கூற்றுக்களைத் தொடக்கமாக அமைத்துக் கதையை அழகாக ஆரம்பித்துள்ளார். கூற்றினை அமைத்து அதனடிப்படையில் பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்துவதாக “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்கிர கங்கள்” என்ற கதைத் தொடக்கம் விளங்குகிறது. இதனைப் பின்வரு மாறு காணலாம்.

“இசை இலக்கியம் போன்றவற்றைத் தமது பொழுது போக்கு களாகக் கொள்பவர்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்கள். சிறு குறைகளை யும் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். உங்கள் பொழுதுபோக்கு என்ன என்று ஒரு கட்டுரையிலே எப்போதோ வாசித்த அந்த வரிகள்.” இவ்வாறு பிறரது கூற்றினைப் பொருத்தமாக அமைத்துத் தொடங்கியுள்ளார்.

கதைக்கருவைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் வகையில் இவரது சிறுகதையின் ஆரம்பம் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர் “வாழ்வுந்தல்” என்று கதையில் தனது மனதின் வெளிப்பாடுகளுக்கேற்ப இயற்கை நிகழ்ச்சி களைப் பொருத்தமுற அமைத்துக் கதையின் மையக் கருவைச் சிறப் பாக உணர்த்தி விடுகின்றார். இந்த உலகத்தில் எந்தவொரு உயிரியும் தான் வாழ வேண்டும் என்று உந்தப்பட்டவையாகவுள்ளன என்பதனை

“வானத்தில் சோளப் பொரியை இறைத்தாற் போல் நட்சத்திரங் கள் மினுக்கிட்டன” என மையக் கருவை உணர்த்தும் வகையில் தொடங்குகின்றார்.

இது மட்டுமன்றிச் சிறுகதையானது கேள்வியுடன் ஆரம்பிப்பதுடன் கேள்விக்கு விடை கூறும் பாணியில் சிறுகதைகள் அமைந்திருப்ப தனையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இத்தகைய தன்மையினை முறையே “நெருக்கீட்டின் பின்”, “பிறழ்வின் தோற்றம்”, “உயர்ந்து செல்லும் சீரழிவு மானி” முதலியவற்றில் காணலாம். “பிறழ்வின் தோற்றம்” பின்வருமாறு தொடங்குகிறது.

“நானோ? ஓம் சாப்பிட்டனான். புட்டும் மற்றது பயித்தங்காக்கறி இரவான் இருந்தது” இவ்வாறு கதைத் தொடக்கத்தை அமைத்துக் கதை சொல்லும் பாணியிலும் புதிய முறைகளைப் பரீட்சித்துள்ளார்.

சிறுகதையின் ஆரம்பம் ஏதாவதொரு உணர்வு நிலையை அரும்பச் செய்து தொடர்ந்து அவ்வுணர்வு நிலையுடன் கதைக்குள் ஈர்த்து வர வேண்டும். கதையை வாசிக்கத் தொடங்கியவுடன் மனதில் ஒரு அதிர்வு ஏற்பட்டுத் தொடர்ந்து கதையுலகிற்குள் இழுத்து வரும் ஆற்றலை இவரது சிறுகதைத் தொடக்கங்கள் பெற்றிருக்கின்றன. “தலைமுறைகள் முரண்படும் போது” என்ற கதைத் தொடக்கம் இவ்வகையில் சிறப்புப் பெறுகிறது.

“திடீரென உதித்த ஒரு சோக உணர்வில் எனக்கே கூடத்தெரியாமல் நெஞ்சில் ஒரு முறை பொங்கி எழுந்த நெருடல் கலந்த குமுறலோடு நான் வாய் விட்டே அழுதேன்...”

இவ்வாறு வாசகன் சலிப்படையாத வகையில் அவனைக் கவர்ந்து சிறுகதைக்குள் உந்தித்தள்ளும் தொடக்கங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன.

சிறுகதையின் முடிவு

ஒரு நல்ல சிறுகதையின் தொடக்கம் வாசகனின் ஆர்வத்தையும் கற்பனையையும் தூண்டக் கூடிய வகையில் அமைவது போல் அதன் முடிவும் வாசகனின் மனதில் நீங்கா உணர்வலைகளை நிலைநிறுத்தும் வகையில் அமைதல் சிறப்பானது. சிறுகதைக்கு ஒரு திட்டமுண்டு. இதில் ஆசிரியன் முடிவை முன்னதாகவே தான் நிர்ணயித்து விடுவான். முடிவை மனதில் கொண்ட பிறகே அவன் எழுத ஆரம்பிக்கின்றான். நிகழ்ச்சிகளை அதற்கு ஏற்பவே திரட்டி வரிசைப்படுத்துகின்றான்.

எந்த ஒரு கலைப்படப்பிலும் கதை சொல்லும் கோணத்திலிருந்து வாசகன் ஒரு தீர்வுக்கு வருதல், கதைச் சூழலிலேயே தீர்வு வெளிப்படுதல் என்ற நிலைகளில் அமைந்து காணப்படும். வாசகனின் சிந்தனையைத் தூண்டி அவனே ஒரு தீர்வுக்கு வரும் வகையில் கதையினை அமைப்பது கதாசிரியனின் திறத்தினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய கதைகளே சிறப்புப் பெறுகின்றன. “வதை” என்ற கதையின் முடிவு இம்முறையில் அமைகிறது. அக்கதையை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் தன்னளவில் நின்று முடிவுகளை முன்வைக்கலாம். ஒரு பெண்ணினால் நித்தமும் அவன் செய்த குற்றத்திற்காக வதைக்கப்படும் ஆணின் கூற்றுப் பின்வருமாறு அமைகிறது.

“உயிர் இருக்கும் வரை இந்தச் சித்திரவதையை நான் அனுபவிக்க வேண்டியது தானா...” என்ற நினை வலைகளோடு முடிவெய்தும் இக்கதைக்கான தீர்வு வாசகனிடமே உண்டு.

இவரது சிறுகதைகளின் முடிவுகள் விழிப்புணர்வூட்டும் தன்மையுடையனவாக அமைந்து சமூக மாற்றங்களையும் சிக்கல்களையும் வெளிக்கொணர்ந்து ஆழச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. இத்தன்மையைப் “பூக்கள் நிறம் மாறுகின்றன”, “பூக்குளிப்பு”, “பெண்பனை”, “பிறமும் நெறிகள்” முதலிய சிறுகதைகளில் அவதானிக்க முடிகிறது. “பூக்கள் நிறம் மாறுகின்றன” என்ற கதை பின்வருமாறு தொடங்குகிறது.

“... நேற்று நேற்று முன்தின மெல்லாம் தடித்த மஞ்சள் நிறமாய் அரும்பியிருந்த கொன்றைப் பூக்கள் இப்போது மென்மஞ்சள் நிறத்துடன் சிரிக்கும் காட்சியைக் கண்டு ஒரு சுகானுபவத்தில் மூழ்கிப் போகிறார் உபாத்தியாயர்”

இதில் சாதி பற்றிய சிந்தனை மக்களிடம் சற்று இளகி வருவதைச் சுட்டி இப்பிரச்சினை சமூகத்திலிருந்து நீங்கிவிட வேண்டுமென வலியுறுத்தி நிற்கின்றது.

தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் நிலையான இடம் பெற்றவரான புதுமைப்பித்தன் “ஒரு கதை வாசிப்பு என்பது நம் சிந்தனையின் சலனத்தை வளர்ப்பதற்கான ஒரு தூண்டுகோல். கதை முடியும் போது அக்கதை பற்றிய சிந்தனை முடிவடைந்து விடாது, அத்தகைய கதைகள் முடிவடைந்த பிறகு தான் ஆரம்பமாகின்றன என்று சொன்னால் அது விசித்திரமானதாகத் தோன்றும்” எனக் கூறியிருப்பது கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளுக்கும் மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

குறிப்பாக இவர் சிறுகதைகளை நிறைவு செய்கின்ற தன்மை இன்னொரு சிறுகதைக்குத் தொடக்கமாக அமைதலும் உண்டு. இவ்வகையில் “ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது”, “ஏ-9 பாதை”, “புலன்களுக்கு அப்பால் உள்ளவங்குதல்” என்ற கதைகள் உள்ளடங்குகின்றன. “ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது” என்ற கதை பின்வருமாறு முடிகிறது.

“மனதில் மூண்டெழுந்த வேதனைச் சுமையை வெடுக்கென விழுங்கிச் சமாளித்துக் கொண்டு ஏக்கங்களை மடிய விட்டு விட்டுச் சமையல் வேலைகளைத் தொடங்குகின்றேன்.”

இவரது சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை சமூகப் பிரச்சினைகளை ஆய்வு செய்து தீர்வுகளை முன்வைக்கும் வகையிலேயே அமைந்திருக்கிறது. இவ்விடத்தில் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனின் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

“சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்து நோக்கும் இவர்தமக்கேயுரிய வகையில் அவற்றுக்கான தீர்வுகளையும் உணர்த்தி விடுகின்றார்”

இதனடிப்படையில் இவரது “சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப்பாதை”, “ஒரு நெருடலும் ஓர் அசைவும்”, “பிறழும் நெறிகள்”, “பிறழ்வின் தோற்றம்”, “ஓலிக்காத ஓலம்”, “இளம்கனவு” முதலான பல கதைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

மொழிநடை

கலைப்படையுடைய எல்லாம் ஒருவன் தான் வாழ்கின்ற சமூகத்தாலோ அல்லது சொந்த அனுபவங்களாலோ உணர்வு நிலை உந்தப் பெறுவதனால் உருப் பெறுவனவாகும். ஒரு படைப்பாளியின் ஆக்க இலக்கிய வெளிப்பாட்டுக்கான களமாக அமைவது மொழியே யாகும். இந்த மொழி வழிக்கலையான இலக்கியம் சொற்களை வார்க்கும் முறையினால் நாவல், சிறுகதை, கவிதை என்ற களங்களாக வகை பிரிக்கின்றன. இந்த இலக்கிய வடிவங்களில் ஒவ்வொரு படைப்பாளிகளும் ஏனைய படைப்பாளிகளில் இருந்து தம்மை வேறுபடுத்தும் வகையில் தமக்கேயுரித்தான தனித்துவமான மொழி நடையைக் கையாளுவார்கள்.

இந்த மொழிநடை என்பது சிந்தனை என்ற ஒன்றைச் சரியானபடி “படிப்போன்” புரிந்து கொள்ளும் வகையில் சுமந்து செல்லும் வாகனமேயாகும். மொழிநடையானது எழுத்தாளனுக்கும் வாசகனுக்கும் தொடர்பினை ஏற்படுத்திப் படைப்பை வெற்றி பெறச் செய்வதில் முக்கிய பங்காற்றுகிறது. கதைக்கரு, கதை நிகழும் களம், கதை மாந்தர் பண்பு முதலிய விடயங்கள் புனைகதையிலக்கிய மொழிநடையைத் தீர்மானிக்கின்றன.

குறிப்பாகச் சிறுகதையின் மொழிநடை குறித்து தேவசகாயகுமார் குறிப்பிடும் கருத்தினைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

“சிறுகதையைப் போல் நுட்பமான வடிவில் இறுக்கமே அதன் பிரதானம். நாவலில் காண்பது போல் நீண்ட வருணனைப் பகுதிகளைச் சிறுகதையில் காண முடியாது. ஒரு நாவலாசிரியன் இருபது சொற்களில் வெளியிட நினைப்பதை சிறுகதையாசிரியன் ஐந்து சொற்களில் வெளியிட்டாக வேண்டும். எனவே சொற்கள் மின்சக்தி ஊட்டப்பட்ட மின்கலத்தைப் போல் சக்தி பெற்றிருக்க வேண்டும். வாக்கிய அமைப்பு சொற்களின் சங்கிலிகளாக அல்ல, படைப்பாளியின் இதயத்துடிப்பை வெளிக் கொணரும் விதத்தில் அமைந்திருக்க வேண்டும்....”

வாசகனுக்குத் தெளிவாக விளங்கத்தக்க வகையில் உயிர்த்துடிப்புடைய கட்டுச் செட்டான மொழி நடையைச் சிறுகதையிற் கொண்டு வரவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது.

கோகிலா மகேந்திரன் சிறுகதைகளில் மொழி நடையினைத் தனக்கேயுரித்தான பாணியில் கட்டமைத்துள்ளார். கவிதைப் பண்பு தோய்ந்த மொழிநடை, வர்ணனை நடை, உரையாடல், வசன அமைப்பு, பேச்சுவழக்குச் சொற்கள், எள்ளல் நடை, பிறமொழிப் பயன்பாடு, செந்தமிழ் நடை , அறிவியல் மொழிச் சொற்கள், உளவியல் சார் மொழி நடை, உவமைத் தொடர்கள், பண்பாட்டுச் சொற்கள் என்ற வகையில் விளக்க முடியும்.

கவிதைப் பண்பு தோய்ந்த மொழி நடை

கோகிலா மகேந்திரன் கவிதை நயம் வாய்ந்த சொற்களைக் கையாண்டு மொழிநடைக்குச் சிறப்புச் சேர்த்துள்ளார். தனது உணர்ச்சி மோதல்களை வெளிக்கொணர்வதற்கான ஊடகமாகக் கவிதை மொழியினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இத்தகைய மொழி நடைப் பாங்கை “எரியும்”, “தலைமுறைகள் முரண்படும் போது”, “சர்ப்பமரணம்” ஆகிய சிறுகதைகளில் அவதானிக்க முடிகிறது.

“எரியும்” என்ற கதையில் ஒரு தாய் வான் குண்டுத் தாக்குதலால் தனது சிசுவைப் பறிகொடுத்த போது அந் நொடிக் கணத்தில் சிதைக் கப்பட்ட அவளது நெஞ்சத்தின் பரிதவிப்பினை ஆசிரியர் பின்வருமாறு சித்திரிக்கின்றார்.

“தகித்துக் கொண்டிருக்கும் மனம்!
தகித்துக் கொண்டிருக்கும் வெயில்!
கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும் மனம்!
கொழுத்தி தகித்து
தகித்து..... கொழுத்தி
கொழுத்தி.... கொழுத்தி
ஓ! எரிக்க வேண்டும்... எரிக்க வேண்டும் எல்லாரையும்”

“தலைமுறைகள் முரண்படும் போது” என்ற கதையில் தனது மனைவிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் மகனின் செயலினை நினைத்து வருந்திய தாய் கடந்த காலத்திற்குச் சென்று ஆழ்ந்து விடுகிறாள். அதனை அழகான மொழியில் வாசகனுக்குப் புரியும் மொழியில் என்றென்றும் அவன் நெஞ்சத்தில் உல்லாசமாகத் திரியும்படி தனது மொழி நடையை அமைத்துள்ளார்.

“என் வயிற்றில் உதித்து என் நெஞ்சில் உதைத்து என் மடியில் உறங்கி என் கைகளில் வளர்ந்த பிள்ளை என்னிடம் ஓட்டிக் கொண்டு உலாவிய போது அந்த மகிழ்வில் நான் திணறினேன்”

எளிமை, ஓசை, ஒழுங்கு நிறைந்த அழகியல் தன்மை வாய்ந்த மொழிநடையை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

வர்ணனைப் பாங்கான மொழிநடை

கற்பனா சக்தியுடைய ஆசிரியனாலேயே வர்ணனைப் பாங்கான மொழிநடையை அமைத்துக் கொள்ளமுடியும். கோகிலா மகேந்திரன் இயற்கைச் சூழல் வனப்புக்களில் அத்த ஈடுபாடுடையவராய் இயற்கைக் காட்சிகளை மனிதப் பிரச்சினைகளுக்கு ஒத்தவாறு பயன்படுத்தி வர்ணித்திருக்கின்றார். இத்தகைய தன்மையினைப் “பூக்குளிப்பு”, “பூக்கள் நிறம் மாறுகின்றன”, “பெண்பனை” முதலிய கதைகளில் காண முடிகின்றது.

“பெண்பனை” என்ற கதையில் சிறையிலிருந்து வெளி வருகின்ற பெண்களை ஆண்கள் திருமணம் செய்ய விரும்புவதில்லை. அதனால் இப்பெண்களின் மனதில் இருந்த கனவுகள் சிதறுண்டு ஏமாற்றமடைந்து தாம் என்ன செய்வோம் என்ற ஏக்கம் அச்சத்துடன் வாழும் நிலையைப் பின்வருமாறு அழகாக வர்ணித்துள்ளார்.

“கோயிலுக்குத் தெற்குப் புறத்தில் இருந்த வெங்காயத் தோட்டத்தில் விரித்திருந்த பச்சைப் பாயை யாரோ சுருட்டிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். மஞ்சளைப் பூசிக் கொண்டு விழிக்கிறது அது”

இது மட்டுமன்றிப் பொருட்கள், இடங்கள், பாத்திரங்கள் பற்றிய வர்ணனைகள் இவரது மொழி ஆற்றலை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இத்தகைய வர்ணனைகளை “ஜக்கரண்டா”, “முகங்களும் முடிகளும்”, “மனத்திருப்பம்”, “இளம்கனவு”, “ஒரு சோகம் இறுகும் போது”, “பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்”, “ஒலிக்காத ஓலம்”, “ஆத்மஇம்சை”, “பொருத்தங்கள்” முதலிய கதைகளில் அவதானிக்க முடியும்.

சூழல் வர்ணனைகள் பாத்திரங்களுடன் இணைக்கப்பட்டுக் கதையின் இடையிடையே தொடர்ச்சியாக அமைந்து வருகிறது. பாத்திர வர்ணனையை அதிகளவான கதைகளில் இனம் காண முடியும். பாத்திரப் புறவர்ணனைகள், அகவர்ணனைகள் இடம் பெறுகின்றன. “பொருத்தங்கள்” என்ற கதையில் நடராசா உபாத்தியாயர் பற்றிய புறவர்ணனை பின்வருமாறு காணப்படுகிறது.

“ஒரு கையில் இரண்டு சாதகக் குறிப்புக்களும், மறுகையில் வெள்ளிப்பிடி போட்ட அந்தப் பழைய குடையும், “சேட்” இல்லாத வெறும் இடையில் மடித்துக் கட்டிய வெள்ளை வேட்டியும், மடியில் சொருகிய ஐந்து ரூபா நோட்டுமாக விரைந்து நடந்து கொண்டிருந்தார் நடராசா உபாத்தியாயர்”

தொடர்ந்து “பூக்குளிப்பு” என்ற கதையில் “அவள்” என்ற பாத்திரத்தின் தோற்ற வர்ணனையை “ஓ அவள் எவ்வளவு சோகித்துப் போய் விட்டாள், கண்கள் வெளிறிப் போய்க்கிடந்தன. அதன் ஒளியை வயதும் துன்பமும் கொண்டு போய் விட்டன..”

எனப் புற வர்ணனையைக் காட்டி அகவர்ணிப்பிலும் ஈடுபடுகின்றார். இவரது கதைகளில் சிறப்பாக உள்பாங்கு வர்ணனையே அதிகமாக இருக்கிறது. இதனைப் பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் “மனித சொரூபங்கள்” சிறுகதைத் தொகுதி விமர்சனத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

கோகிலா புற வர்ணனையைக் காட்டிலும் மனப்பாங்கு வர்ணனைக்கே அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றார் என்பதற்குக் கதைகள் எல்லாவற்றிலும் வர்ணனைகளும், சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளும் உள்ளன”

ஒரு வகையில் கூறுவதானால் இவர் உளவள ஆலோசகராக இருப்பதால் தான் அன்றாடம் சந்திக்கின்ற மனிதர்களின் மனவெளிப்பாடுகளையே பெரிதும் வர்ணிக்கின்றாரெனலாம்.

உரையாடல்

சிறுகதையில் உரையாடல் மிக முக்கியமான விடயமாகும். பாத்திரங்களின் உரையாடல் முழுவதும் சிறுகதையில் இடம் பெற்று விட முடியாது. முக்கியமான பகுதிகளே - கதையின் வளர்ச்சிக்குரிய உரையாடல்களே இடம் பெற வேண்டும். கதையில் வரும் உணர்வுக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்ப உரையாடல்களைக் கோகிலா மகேந்திரன் அமைத்துள்ளார்.

இவர் “முகாமுக்குப் போகாத அகதி” என்ற கதையில் அகதிகள் தொடர்பாக யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் கொண்டிருந்த மனப்பாங்கினை உரையாடல்கள் வழி வெளிக்கொணர்கிறார். “மாலா வட்டிஸ்தில் பட்டிக்காட்டுப் பழக்கம்?” என்று வினாவ “ஏன் என்ன மாமி” என்று மாலா கேட்டாள். அதற்கு “நாங்கள் கிணற்று வாளியை நிலத்திலை வைக்கிறேல்லை...” இந்த உரையாடல் அவர்களின் மனப்பாங்கை வெளிக்கொணரப் போதுமானது.

“பெண்பனை” என்ற கதையில் “பரிசு வாங்கின ஆக்களில் எத்தனை பேர் பொம்பிளையள்?” என்று மகள் வினாவிய போது விரித்துச் செல்லாமல் ஒருவருமில்லை என்பதனை “ம்...” என்ற ஒரே வார்த்தையால் வெளிக்கொணர்வது சிறப்பான உரையாடலாகும்.

“சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப்பாதை”, “மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும்”, “எரியும்”, “பூக்கள் நிறம் மாறுகின்றன”, “பரம்பரை இடைவெளிகள்” முதலிய கதைகளில் பெரும்பான்மையான உரையாடல்களை அவதானிக்க முடிகிறது.

கதையின் வளர்ச்சிக்குரிய உரையாடல்களை அமைத்துக் கதையினை நகர்த்திச் சென்றுள்ளார். எனினும் உளவளத்துணை சார்

செயற்பாடுகள் சிறுகதைகளில் இடம் பெறும் போது உரையாடல்கள் அதிகளவில் இடம்பெறுகின்றன. இது தவிர்க்க முடியாததுமாகும். “இளம் கனவு”, “ஆத்ம இம்சை”, “பிறழும் நெறிகள்” முதலிய கதைகளில் இதனை இனங்காணலாம்.

வசன அமைப்பு

வசனங்கள் எப்போதும் நீண்டதாக அமையாமல் வாசகனுக்குத் தெளிவை ஏற்படுத்தும் வகையில் சிறிய சிறிய வசனங்கள் அமைவது சிறப்பானதாகும். கோகிலா மகேந்திரன் சிறிய வசனங்களையே அதிகமாகக் கையாண்டிருக்கின்றார். தமிழ் மண்ணில் யுத்தம் வெடித்தது, நடு இரவில் கண் விழித்தேன். மீண்டும் மயான அமைதி, அவர் எங்களோடே இல்லை. இவ்வாறான பல வசனங்களைக் குறிப்பிடலாம். எனினும் உணர்ச்சிக் கொதிப்போடு எழுதப்படும் இடங்களில் வார்த்தைகள் எல்லையற்று விரிகின்றமையை அவதானிக்க முடிகிறது. தான் பெற்ற அனுபவங்களை அதே வேகத்துடன் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்போடு எழுதும் போது சொற்கள் அடுக்கடுக்காக வந்து நீண்ட வசனமாயும் அமைவதனை இவரது சிறுகதைகளில் அவதானிக்கலாம். “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்கிரகங்கள்” என்ற கதையில்;

“போற்றப்படாத, புகழப்படாத, கணிக்கப்படாத, மதிக்கப்படாத, வளர்க்கப்படாத பல திறமைகளை உள்ளுக்குள் அடைத்துக் கொண்டு வெறும் பெண்ணாய் ஒரு யந்திரம் போன்ற குடும்பத்தலைவியாய்...” என உணர்ச்சி வேகத்திற்கேற்பச் சொற்கள் வந்து விழுகின்றன.

பேச்சுவழக்குச் சொற்கள்

நாம் அன்றாட வாழ்வில் கதைக்கும் போது பயன்படுத்துகின்ற சொற்கள் பேச்சுவழக்குச் சொற்களாகும். ஒரு பிரதேசத்தின் இயல்புகளைச் சித்திரிப்பதோடு அப்பிரதேச மக்களின் உணர்ச்சிகளை நேரடியாகப் பிரதிபலிப்பது பேச்சு வழக்கேயாகும். மனிதனைப் பொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்களிலே அவனது பேச்சு மொழி கையாளப்படும் போதே இலக்கியமும் உயிர்த்துடிப்புடையதாகிறது.

கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசப் பேச்சு வழக்குச் செம்மையாகப் பயிலப்பட்டிருக்கின்றது. அப்பிரதேசப் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் சிறுகதைகளில் ஆசிரியர் கூற்றாகவும் உரை

யாடலாகவும் வந்துள்ளன. “நம்பிக்கை”, “முரண்பாடுகளின் அறுவடை”, “முகங்களும் மூடிகளும்”, “சன்னாகம் < சிட்னி < சன்னாகம்”, “ஏ - 9 பாதை”, “முகாமுக்குப் போகாத அகதி”, “ஒரு நெருடலும் ஓர் அசைவும்”, “ஒரு சோகம் இறுகும் போது”, “காற்றுக்கு மூச்சு நிண்டு போச்சு”, “ஆத்ம இம்சை” முதலிய கதைகளில் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் பிரயோகித்துள்ளார். பின்வரும் உதாரணங்கள் மூலம் இதனையறியலாம்.

“நம்பிக்கைகள்” என்ற கதையில் ;
“எப்பிடி அப்பு... குத்துச் சுகமே?
“ஓமடி மோனை... சுப்பன் கெட்டிக்காரன் தான்
சில வழிச்சாலும் காரியமில்லை”

“ஒரு சோகம் இறுகும் போது” என்ற கதையில்;

“மெய்யோடி புனிதம், போறதுக்கு முந்திப்
பொடியன்றை கையிலை பத்தாயிரம் வைக்க
வேணுமாம்...”

இவற்றை விட வேறு சில சொற்களையும் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

ஊமல் பொடியன்	பெடிச்சி	புடுங்குப்பாடு
பேத்தைவண்டி	மனுசி	பிள்ளைத்தாச்சி
பெண்சாதி	விக்கா	சோட்டைச் சாப்பாடு
பொம்பிளை	இஞ்சாலை	பேயன்
பொடியன்	ஐமிச்சம்	மக்கு
வடுவா	நோக்காடு	குசாலாய்
கொன்னை	குடிச்சாரோ	போடுவினம்
கேக்கேல்லையோ	கேட்டியே	வாறான்
அறுவான்	வந்துட்டான்	எடியேய்

இழிநிலைப் பேச்சு வழக்கு சொற்கள்
மூதேசி
கோதாரி
சனியன்

இவர் எந்த இடத்தில் பேச்சு வழக்குச் சொற்களைக் கையாண்டால் பாத்திரம் உயிர் பெறும் என்பதை உணர்ந்து பொருத்தமான இடங்களில் இச்சொற்களைக் கையாண்டு இருக்கிறார்.

பிறமொழிப் பயன்பாடு

யாழ்ப்பாண மக்களின் நாளாந்தப் பேச்சு வழக்கிலே பயன்படுத்தப்படுகின்ற பிறமொழிச் சொற்கள் பல இவரது சிறுகதைகளில் விரவி வந்துள்ளன. ஆசிரியர் கதை மாந்தர்களின் உரையாடல் மூலமும் தன் கூற்று மூலமும் பிற மொழிச் சொற்களைப் பொருத்தமாக வெளியிட்டு உள்ளார். அவற்றுள் சில எடுத்துக் காட்டுக்கள் இங்கே தரப்படுகின்றன.

அன்ரனா	நெஸ்ட்	றிப்போர்ட்
மிக்ஸி	ஜ்பெசலிஸ்ட்	தாங்யூ
சிட்டவுண்	பிரின்சிப்பல்	
	இசரட்டயண்டகோ	
புல்ஸ்ரோறி	கொலீஜ்	டெஸ்ட்
கக்கூஸ்	அண்டர் கிறவுண்ட	
	நைஸ்கேரல்	
பிளேற	குசினி	பிரண்ட்
அலுமாரி	செக்கிங்	றெக்கோட்
ஹோட்லைன்	கான் யூ பிளீஸ்	ஸ்பெஷல்
ஷாப்	பாங்	பர்ஸ்

இவ்வாறான பல பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளாராயினும் ஆங்கில மொழிச் சொற்களை ஒலி பெயர்த்து அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவற்றை விட ஆங்கில மொழியில் அமைந்த கிறிஸ்தவப் பிரார்த்தனைக் கீதம், டெயில் கானெகியின் கூற்று ஆகியவற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார்.

அறிவியற் சொற்கள்

ஆசிரியர் விஞ்ஞானத்துறையில் ஈடுபாடு உடையவர். ஆதலால் அறிவியற் சொற்களின் பயன்பாடுகளும் அவை பற்றிய விளக்கங்களும் கதைகளினூடு விரவி வருகின்றன. இதனைப் “பெண்பனை”,

“ஒருநெருடலும் ஓர் அசைவும்”, “புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்”, “ஐக்கரண்டா” முதலிய கதைகளில் இனங்காண முடிகிறது.

“ஒரு நெருடலும் ஓர் அசைவும்” என்ற கதையில் “பாணியில் காபோவைதரேற்றும் பட்டரில் கொழுப்பும் பருப்புக் கறியில் புரதமும்...” எனக் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் “பெண்பனை” என்ற கதையில் “ஆவியுயிர்ப்பு ஈர்ப்பு விசை பிரதான காரணியாக இருந்தும் வேரமுக்கம், நீர் மூலக்கூறுகளின் பிணைப்பு விசை, மயிர்த்துளை எழுகை ஆகிய விசைகளுடன் நீர் மணிகள் என் இலைகளை அடைந்த போது என் கோபத்தின் வேகம் குறைந்து விட்டது.” என விஞ்ஞானத்தை மனித உணர்ச்சிகளோடு இணைத்துத் தந்திருக்கின்றார்.

“புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்” என்ற கதையில் “போஸ்ட் அப்டோமினை (Post Abdomen) நீட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்...” மற்றும் தேள் பற்றிய விளக்கங்களும் இடம் பெறுகிறது.

“ஐக்கரண்டா” என்ற கதையில் “மத்திய அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா, கியூபா போன்ற நாடுகளுக்குச் சொந்தமான இந்த ஐக்கரண்டா அவுஸ்ரேலியாவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்ட ஒரு மரம் “மிக்னோ நியேசி” என்ற குடும்பத்தில் இதற்கு நாற்பத்தொன்பது இனங்கள் உண்டு” இவ்வாறு அறிவியல் ரீதியான சொற்பிரயோகங்களையும் விளக்கங்களையும் கையாண்டு தனது மொழி நடையைக் கட்டமைத்துக் கொண்டுள்ளார்.

உளவியல்சார் வொழிநடை

ஆசிரியர் உளவியல் சார்ந்த சொற்கள், வாக்கியங்களைச் சிறுகதைகளின் இடையிடையே கையாண்டிருக்கின்றார். சிறப்பாக இவர் உளவளத் துணையாளராக இருப்பதனால் தனது அனுபவங்களை அதன் வழியே நின்று பதிவு செய்கின்றார். இத்தன்மையானது தனித்து வமான மொழிநடையை எமக்கு இனங்காட்டுகிறது. “பெண்பனை”, “இளங்கனவு”, “ஆத்ம இம்சை”, “பிறமும் நெறிகள்” முதலிய கதைகளில் அவதானிக்க முடியும்.

“பெண்பனை” என்ற கதையில் “கோபத்தைக் கையாள்வது எப்படி என்று உளவியல் நிபுணர்கள் ஒருவரும் கற்றுத் தரவில்லை...”

என்ற வாக்கியத்தைக் கதையின் இடையே பொருத்தமாக அமைத்துக் கொண்டுள்ளார்.

மேலும் “ஆத்ம இம்சை” என்ற கதையில் “மூன்றாவது அமர்வில் அவளுக்குப் பிரச்சினை தரும் எண்ணங்களைக் குறித்திருந்தேன்....” என அமைத்து உளவள ஆலோசகராகவே கதையில் நடமாடும் மொழி நடையைக் கட்டமைத்துள்ளார்.

தொடர்ந்து “உயர்ந்து செல்லும் சீரழிவுமணி” என்ற கதையில் “இதுகளையெல்லாம் யோசிச்சா வாயாலையும் மூக்காலையும் இரத்தம் வரும். மூக்காலை மூச்சே வராது அப்ப வாயாலை தான் மூச்சு விடுறனான்” என்ற வகையில் உளவியல் மொழிநடைப் பாங்கினைக் காண முடிகிறது.

உவமைத்தொடர்கள்

உவமை என்பதை அன்று முதல் இன்றுவரை படைப்பாளிகள் சிறுகதைகளில் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இதில் சொல்ல வந்த பொருளையும் அப்பொருளுக்குரிய இன்னொரு பொருளையும் இயைபு படுத்திக்காட்டுவர். ஒரு பொருளை இன்னொரு பொருளால் அர்த்தப்படுத்தும் முறையைக் கோகிலா மகேந்திரன் தனது சிறுகதைகளில் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்.

“ஒரு சோகம் இறுகும் போது” - “கரிய நிறத்தில் காணும் பஞ்சுப் பொதிகளைப் போல் மிதந்து வந்த புகை மண்டலக் கூட்டம்”

“ஒரு நெருடலும் ஓர் அசைவும்” - “மொட்டுக்களெல்லாம் ஆதவணைக் கண்டு மலர்ந்து மகிழ்வது போல வகுப்பு மாணவிகளின் முகங்கள் எல்லாம் செளமியமாய் விரிந்திருந்தன”

“அர்ச்சிக்கப்படாத விக்கிரகங்கள்” - “முகம் முழுவதும் அன்றலர்ந்த தாமரை போல மலர்ந்திருக்க...”

“மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும்” - “குண்டுசியால் குத்தப்பட்ட பலூன் போல்”

“பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்” - “கறுப்பு நிற மையே பூசப்பட்டது போல இருந்த அவளது முகம்” முதலான உதாரணங்களைச் சுட்டலாம்.

பண்பாட்டுச் சொற்கள்

எந்தவொரு படைப்பாளியும் தனது படைப்புக்களம் அல்லது வாழ்புலத்துப் பண்பாட்டுக் கோலங்களைப் பதிவு செய்யாது விடுவதில்லை. இலக்கியகர்த்தன் ஒருவரின் சிந்தனையைக் கிளறிக் கற்பனையைத் தூண்டிப் படைப்பைச் சிறப்படையச் செய்வதில் அவன் காட்டும் பண்பாட்டுப் பகைப்புலப் பின்னணியும் முதன்மை பெறுகிறது. இலக்கியம் ஓர் சமூக உற்பத்தி என்ற வகையில் அந்தச் சமூகத்தோடு பின்னிப்பிணைந்த பண்பாட்டுச் சொற்களும் படைப்பினுள் இயல்பாகவே வந்து விடுகிறது. அச்சமூகத்தின் பண்பாடு சார்ந்த பொருட்கள், பெயர்கள், நிகழ்வுகள் கலைப்படைப்பின் கதை ஓட்டத்தை உயிர் பெறச் செய்து விடுகின்றது. கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளிலும் இதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

புதிய பாவனைப் பொருட்கள் எமது வாழ்வை ஆக்கிரமித்து விட்டபோதும் எமது மக்கள் அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்திய பல பொருட்கள் இன்றும் அருங்காட்சியகப் பொருட்களாகிச் சிறப்புப் பெறுகின்றன. அவ்வாறு பண்பாட்டுப் பொக்கிஷமாக விளங்கும் பாவனைப் பொருட்களைக் கோகிலா மகேந்திரன் பதிவு செய்துள்ளார்.

பாவனைப் பொருட்கள் - மூடல் பெட்டி. கொட்டப் பெட்டி

யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மக்களிடம் சிறப்புப் பெறுகின்ற உணவு வகைகளையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

உணவுகள் - பாணிப்பனாட்டு, பனங்காய்ப்பாணி, புழுக் கொடியல், பனங்காய்ப் பணியாரம்

சமூகத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் பதிவேட்டில் ஒரு பெயர் காணப்பட்ட போதிலும் சிலர் வீட்டில் அன்பாக அழைப்பதற்கு வேறொரு பெயரையும் சுட்டுவர். இவை தவிரச் சிலருக்கு ஊர், தொழில், தோற்றம் போன்ற ஏதாவதொரு காரணத்தினால் பட்டப் பெயர்கள் சூட்டி அழைக்கும் வழக்கம் எமது சமூகத்தில் நீண்ட காலமாக இருந்து வருகின்றது. ஒரே பெயருடைய பலர் காணப்பட்ட போது வேறுபடுத்திக் காட்ட இப்பட்டப் பெயர்கள் உதவின. கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளிலும் இப்பட்டப் பெயர்களை அவதானிக்கலாம்.

பட்டப் பெயர்கள் - கரடிச்சப்பர், கறிவேப்பிலைச் சுப்பிரமணிய
வாத்தியார்

எள்ளல் நடை

ஆசிரியர்கள் சிறுகதைகளில் எள்ளல் நடையை அமைத்துச்
செல்வதுண்டு. இவரது சிறுகதைகளில் “ஏ-9 பாதை”, “சுன்னாகம் <
சிட்னி < சுன்னாகம்” ஆகிய கதைகளில் இதனை அவதானிக்க முடியும்.
பஸ் நடத்துநர்களின் செயல்களை எள்ளி நகையாடும் பாணியில்
அமைத்து அதனூடாக அவர்களது உள ஆரோக்கியத்தை வலியுறுத்து
கின்றார். இக்கதைகளில் எள்ளல் நடையினை அவதானிக்கலாம்.
“சுன்னாகம் < சிட்னி < சுன்னாகம்” என்ற கதையில்;

“அக்கா ஏறுங்கோ... இடம் கிடக்கு ஏறுங்கோ... உதிலை துரை
வீதியிலை கனபேர் றங்கப்போயினம்... ஏறுங்கோவன்... மற்றக்கா நீங்க
சீ.ரி.பி வரும் எண்டு வாய் பாக்கிறியளே...? அவன் இப்ப வரான்...
நல்லாக்கால் முறிய நிலலுங்கோ” நடைமுறை வாழ்க்கையைத் தரிசனத்
துக்குக் கொண்டு வந்து அவனது செயற்பாடுகளை எள்ளல் நடையில்
கூறிக் கொண்டு செல்கின்றார்.

செந்தமிழ் நடை

படைப்பாளிகள் செந்தமிழ் நடையைக் கையாண்டு தமது புல
மையை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதுண்டு. பிறமொழிச் சொற்கள், பேச்சு
வழக்குச் சொற்களைக் கையாண்டாலும் செந்தமிழ் நடையினையும்
கையாண்டு கதைகளுக்கு அழகு சேர்ப்பர். இவரது “வதை” “பரம்பரை
இடைவெளிகள்”, “பூக்கள் நிறம் மாறுகின்றன”, “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்
கிரகங்கள்”, “தலைமுறைகள் முரண்படும் போது”, எனப் பல கதைக
ளில் செந்தமிழ் நடை விரவி வந்துள்ளது. “ஆத்ம இம்சை” என்ற கதை
யில் பின்வருமாறு செந்தமிழ் நடை பயின்று வந்துள்ளது.

“இரண்டாவது அமர்வில் நான் அவள் முன்னிலையில் முன்
சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தேன். முகத்தில் சிநேக உணர்வை வரவழைத்துக்
கொண்டேன். மனம் திறந்து உட்கார்ந்து அவள் கூறிய விடயங்களுக்கு
ஓத்துணர்வுப் பதில் வழங்கினேன்” இத்தகைய நடை கதையின் இடை
யில் வந்து கதைக்கு வனப்புச் சேர்க்கிறது.

கோகிலா மகேந்திரன் தனது சிறுகதைகளில் புதிய உத்தி முறைகளைப் பரீட்சித்துப் பார்த்து நகர்த்திச் சென்றுள்ளார். பாத்திர வார்ப்புச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. சிறுவர்கள் முதல் வயதானவர்கள் வரை பாத்திரங்களாக நடமாடுகின்றனர். சிறுகதையின் தொடக்கம் சிறுகதையின் முடிவு ஆகியவை சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. தலைப் புக்கள் பொருத்தமுடையனவாகவேயுள்ளன. உரையாடல்கள், உள வளத்துணை சார் செயற்பாடுகளில் மிகைப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது. சிறுகதைக்குரிய கட்டுச் செட்டான மொழி நடையமைப் பிணைக் காண முடிந்தாலும் ஒரு சில கதைகளில் அறிவியல், உளவியல்சார் சொற்களும் வசனங்களின் பயன்பாடும் கதைகளின் இடையிடையே விரவி வந்துள்ளது.

நிறைவுரை

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு பெண்களுக்கேயுரிய தனித்துவத்தோடு மலர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற வேளையில் கோகிலா மகேந்திரனும் அதில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு தனக்கெனத் தனித் தடத்தை உருவாக்கி வருகின்ற எழுத்தாளராவார். இவரது எழுத்துக்களில் சிறுகதைகளின் செல்வாக்கு அதிகமானதாகும். இவற்றில் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்க்கை நடைமுறைகளை ஆழ் வாசிப்புக்கு உட்படுத்தி அதன் தனித்துவத்தோடு வெளிக் கொணர்ந்திருக்கின்றார். இதில் பல்வேறு விடயங்களையும் உள்ளிருத்தி ஒவ்வொரு தளத்திலிருந்தும் தனது பார்வையை ஆழமாகவும் அகலமாகவும் விரித்துச் செல்கின்றார்.

பெண் எழுத்தாளர் என்ற வகையில் ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் எங்கெல்லாம் உரிமை இல்லாமல் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகின்றார்கள் என்பதனைத் தனது பார்வைக் கோணத்திலிருந்து தனித்துவமான முறையில் வெளிக் கொணர்கின்றார். இதில் ஒரு வகை பஸ் பயண நிகழ்வு முதல் பல்கலைக்கழகச் சூழல் வரை பாலியல் வன் முறை நிகழ்வதைச் சொல்வது, இன்னொரு வகை சீதனச் கொடுமை யால் தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முடியாமல் தனித்து வாழும் பெண்களைக் காட்டுவது, மற்றொரு வகைக் குடும்பச் சூழலில் சமையலறையே பெண்களின் இருப்பிடமல்ல, தமது உணர்வுகள் மதிக்கப்பட வேண்டும் என அறை கூவுவது, இன்னும் சொல்லப் போனால் சமூகத்தளத்தில் தமக்குரிய இடம், பதவி நிலைகளைக் கோரி

நிற்பது என்ற தீர்க்கமான சிந்தனைகள் இவரது சிறுகதைகளுடாக உரத்து ஒலிக்கின்றது.

இதன் மூலமாகத் தாங்கள் அடிமைப்பட்டு இருப்பதைத் தாங்களே அறியாமல் இருக்கும் பெண்களை வழிப்படுத்துதல், அவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டுதல், விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துதல் என்ற நிலைக் கப்பால் அறிவியல், பெண் கல்வி முன்னேற்றம் ஆகியன வளர்ந்துள்ள சூழலில் பெண்கள் பல்வேறு தளங்களிலும் காலான்றி வளர்ச்சி பெற்று வருகின்றனர் என்பது பேசப்படுகிறது. எனவே இவர்களுக்கு உரிமை வழங்கப்பட்டுச் சக மானிடர்களாக நடாத்தப்பட வேண்டும் எனும் ஆக்ரோஷத்தடனும் புதிய அழகியல் வெளிப்பாட்டுடனும் எழுதியுள்ள மையை அறிய முடிகிறது. உளவியல் நோக்குடன் கதைகளைப் படைக்கும் தனித்துவ முறையைக் கையாண்டு இவருக்கு முன்னும் பின்னுமான படைப்பாளிகளிலிருந்து சிறப்புப் பெறுகின்றார். உளவள ஆலோசகராக விளங்கும் இவர் தான் பெற்ற அனுபவங்களைப் படைப்பினுள் கொண்டு வரும் போது நுண்ணிய அவதானிப்புக்குள்ளான வர்களின் நடவடிக்கைக்குரிய உளவியல் காரணம் வெளிப்பாடுகளுக்குரிய புறக்காரணிகள் என்பனவற்றை நுண்மையாகப் பதிவு செய்கின்றார். உடலியற் பாதிப்புக்கள் காலத்தால் மாறிவிடக்கூடியன. உளவியற் பாதிப்புக்கள் அப்படியல்ல. பலமறைமுகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடியன. நீண்டகாலமாக நிலைத்து நிகழ்கால வாழ்க்கையைப் பாதித்து விடக்கூடியன என்பதை உணர்ந்து உளவியல் நோக்குடன் கதைகளை நகர்த்திச் செல்வதனை அறிய முடிகிறது.

ஆண் பெண் உறவுகளை உளவியல் அடிப்படையில் முதிர்வுத் தன்மையுடன் விளக்கிக் காட்டுவது மட்டுமன்றி இவருடைய பெரும் பாலான கதைகளில் உள ஆரோக்கியத்திற்கான அவசியம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. சிறுவர்களிலிருந்தே உள ஆரோக்கியம் சிறப்பாக அமைய வேண்டும் எனக் கவனம் கொண்டிருப்பது எதிர்கால வளர்ச்சி நிலை நோக்கிய சிந்தனைப் புலத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் தான் வாழும் காலத்தை விட்டு விலகி வெறும் கற்பனையில் மூழ்கி மட்டும் படைப்புக்களை எழுத முடியாது. அந்த வகையில் கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட ஓரினத்தின் தாங்கொணாத துயரத்தின் வெளிப்பாடுகளாக உள்ளன. இலங்கை இனப் பிரச்சினையில் சிக்கித் தவித்த தமிழ் மக்

களின் உயிரழிவுகள், உடைமை இழப்புகள், பொருளாதார வாழ்க்கை நிலைமையைச் சீரழிவுக்குட்படுத்தி இருந்தன என்பதனை இவரின் அதிகமான சிறுகதைகள் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. மனநெருக்கீடு, மனவடுவில் இருந்து வெளிவர முடியாமல் இருக்கும் மனித, சமூகத்தைப் பேசு பொருளாக்கி உள்ளார். இனப் பிரச்சினைச் சூழலில் கணவன் காணாமற் போனோர், விதவை எனும் நிலை அடைந்தோர் ஆணாதிக்கத்துக்கு உட்படுவதையும் குடும்பச் சமையோடு அல்லாடுவதையும் இவரது சிறுகதைகள் நமக்குத் தரிசனமாக்குகின்றன. யுத்த சூழலில் மக்களின் மனப் போக்குகள், அதன் வெளிப்பாடுகள் மற்றும் சூழற் பாதிப்புகள் வெளிநாட்டுப் பணச்செருக்குப் பிடித்தாட்டும் மனித வாழ்வின் சுழிப்புகள் என்ற அனுபவப் பகிர்வாக அமைந்து தனக்கெனத் தனித்துவமான முறையில் பேசிச் செல்கின்றார்.

இரு தேசங்களுக்கிடையிலான வாழ்க்கை முறைகளைப் பற்றிப் பேசிச் செல்வது புதிய அனுபவங்களைத் தருகின்றது. சிட்னி பஸ் பயண அனுபவம் வாசகரின் சுவைக்கு விருந்தளிப்பதுடன் மட்டும் நின்று விடாது அவனது வளர்ச்சிக்கும் மனிதாபிமான நோக்குக்கும் மனித நேயத்துக்கும் தீனி போடுவதாக அமைகிறது. ஈழத்தில் இருப்பவர்கள் உயிர் காக்க ஓடி ஒழிந்து வாழ்ந்த மக்கள் இன்றும் மனச் சிறையில் பூட்டி வைத்துள்ள சகப்பான அனுபவங்களிலிருந்து வெளிவர முடியாமல் ஓடி ஒளிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்றவர்களின் வாழ்க்கை பார்ப்பவர்களுக்குக் கவர்ச்சி உடையது. ஆனால் இவர்கள் பணம் பெறுவதை ஒரு நோக்காகக் கொண்டு நிம்மதியற்று வாழ்பவர்கள் என்ற தமிழ் மக்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையின் சித்திரிப்புக்களாக இருப்பதனை அறிய முடிகிறது.

மக்களிடம் அன்று தொட்டு இன்று வரை வேரூன்றி இருக்கின்ற நம்பிக்கைகள், மூட நம்பிக்கைகள் பற்றி விமர்சித்துச் செல்கின்றார். அதை நமது கவனத்துக்குக் கொண்டு வருவதுடன் அவை மனித முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக அமையும் போது நீக்கப்பட வேண்டிய அவசியப்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றார்.

இவரது கதைகள் உடனிகழ்கால மனித வாழ்க்கைச் சித்திரிப்புக்களாக அமைவதோடு வடிவ ரீதியான வளர்ச்சி நிலையிலும் இவரது சிறுகதைகள் தனித்தன்மை உடையன. கதை சொல்லும் முறையில் புதிய முறைகளைப் பரீட்சித்துப் பார்த்துள்ளார். இரு தேசங்களுக்

கிடையிலான அனுபவங்களைப் பகிர ஒப்பீட்டு உத்தியைப் பயன்படுத்தி இருக்கின்றார். மற்றும் கதை கூறல், குறியீட்டு முறையில் சொல்லுதல், கடித வடிவில் சொல்லுதல் என்ற நிலையில் தனித்துவமான முறையில் கூறிச் செல்வதை இனங்காண முடிகிறது.

பெண் எழுத்தாளர் என்ற வகையில் பாத்திர வார்ப்பு நிலையில் அதிகமான பெண் பாத்திரங்களைப் படைத்து இந்தச் சமூகத்தில் பெண்கள் எதிர் கொள்கின்ற நெருக்கடிகளை நுண்மையாகப் பதிவு செய்திருப்பதனைக் காண முடிகிறது. தலைப்புக்கள் பொருத்தமுடையனவாக அமைந்து கதைக்குள் ஈர்த்துவரும் பண்புடையனவாக இருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது. சிறுகதையின் முடிவுகள் என்ற அடிப்படையில் குறித்த ஒரு பிரச்சினை அப்பிரச்சினைக்கான காரணம் என்ற முறையில் விளக்கிச் செல்வதை இனங்காணலாம்.

மொழி நடையில் கவிதைப் பண்பு தோய்ந்த மொழிச் சாயலை அதிகம் காண முடிகிறது. லாவகமான மொழி நடை. கட்டுச் செட்டான வசன அமைப்பும் பேச்சு வழக்கச் சொற்களும் மொழி நடையை வளப்பும் பெறச் செய்கின்றன. சிறுகதையில் இயற்கை வர்ணனைகளை மனித அவலத்துடன் பொருத்திக்காட்டி விட்டுக் கதையின் நோக்கத்தில் கவனமாக இருப்பதனை அவதானிக்கலாம்.

எந்த உணர்வு நிலையுடன் கதை தொடங்குகிறதோ அதே உணர்வு நிலையுடன் கதையை வளர்த்துச் செல்லும் போது சில கதைகளில் அறிவியல் உளவியல் பார்வைகள் உணர்வோட்டங்களில் சிறிது தளம்பலை, ஒரு முறிவு நிலையை ஏற்படுத்துகின்றன. எனினும் உளவியல், அறிவியல் துறைகளில் உள்ளவர்களும் விரும்பக்கூடிய பல்வேறு விதமான வாசகர்களுக்குரிய அறுவடைகளாக அமைகின்றன.

கதைப் பொருளிலும் அதனைக் கட்டமைத்த முறையிலும் “முரண்பாடுகளின் அறுவடை”, “முகாமுக்குப் போகாத அகதி”, “பூக் குளிப்பு”, “காற்றுக்கு மூச்சு நிண்டு போச்சு”, “ஆத்ம இம்சை”, “புலன் களுக்கு அப்பால் உள்ளாங்குதல்”, “சடப்பொருள் என்று தான் நினைப்போ?”, முதலிய சில கதைகள் மனதில் நிற்கவல்ல அற்புதப் படைப்புக்களாக அமைந்து வாசகர்களைக் கவரும் தன்மையுடையனவாக உள்ளன.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் 1970 களில் இருந்து மண்தீர் அசோகா, அருண்விஜயராணி, பூங்கோதை, தாமரைச்செல்வி, குறமகள், குந்தவை, பவானி எனப் பலர் சிறுகதைகளை எழுதி வந்தனர். இவர்களில் கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிரான அழுத்தம் பெரும் வேகத்துடன் பதிவு பெறுவதோடு உளவியல் அணுகுமுறை இவரின் சிறுகதைகளில் சிறப்புப் பண்பும் பலமுமாக உள்ளது.

ஒட்டு மொத்தத்தில் கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகள் வாசிப்புத் திறனைக் கவரும் உருவ அமைப்பு, மனதை ஈர்க்கும் அனுபவப் பகிர்வு என்ற முறையில் புதிய களங்களாக விரிவு பெறுகின்றன. இவரது சிறுகதையின் அழகு என்பது உள்ளடக்கத்தாலும் பாத்திரங்கள் குழலைச் சொல்லும் விதத்தாலும் சிறப்புப் பெறுகின்றது. பாத்திரங்களுடாகச் சம்பவங்களின் மன உணர்வுகளைத் தனது மொழியில் சொல்லுகின்ற தனித்துவம் மிக்க ஓர் ஆளுமையாக உள்ளார். குறிப்பாகப் பெண்களின் உணர்வு நிலைகளை ஆழமாக யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கின்றார். மானிட முன்னேற்றத்துக்கான புதுப்புது அம்சங்கள் இவரது சிறுகதைகளுக்கு மெருகட்டுகின்றன. ஆகவே தனித்துவம் மிக்க ஆளுமையாக விளங்கும் கோகிலா மகேந்திரன் ஈழத்துச் சிறுகதைப் பரப்பில் இருந்து நீக்கிப் பார்க்க முடியாதவராகப் பிரகாசித்து வருகின்றார்.

கோகிலா மகேந்திரனின் படைப்புகளில் பெண்கள்

- த. தவணேஸ்வரி

கோகிலா மகேந்திரனின் கதைகளின் முக்கியத்துவம்

கலை இலக்கியங்கள் மாறி வரும் வாழ்வியல் விழுமியங்களை யும் தனிமனிதனின் ஊசலாட்டம், கணவன் மனைவி உறவு முறைச்சிக் கல், உளவியல் தாக்கங்கள், இன்றைய இளைஞர்கள் - பெண்களின் பிரச் சினைகள், வன்முறை, நெறி பிறழ்வு, மாற்றுக் கலாசாரம் போன்றவை பற்றிப் புதியதொரு பாணியில் புதிய குறியீடு - படிமங்களை இணைத்துப் பேச ஆரம்பித்துள்ளது.

பெண்ணியம், தலித்தியம் போன்ற சிந்தனைகளும் அதனடியான போராட்டமும் இன்று புதிய அர்த்தங்களையும் புதிய அணுகுமுறை களையும் ஆய்வு ரீதியாக முன்வைக்கின்றன. தமது ஒழுக்கலாறுகளின் ஊடே தம்மை உணர்ந்து அதன் வழியே வெளிப்படுத்தும் பெண்ணிய தலித்திய சிந்தனைகள் தமக்கெனத் தனித்த மொழி உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதையே காட்டுகின்றது.

பெண் நிலைவாதிகள் பால் நிலை வேறுபாட்டிற்கு அதிக அழுத்தம் கொடுத்த பெண் மைய விமர்சனத்தினூடாகவே பெண் இலக் கியங்களின் தனித்தன்மையை நோக்குகின்றனர். பெண்ணிய நோக்கில் பெண்களின் எழுத்திற்கும் ஆண்களின் எழுத்திற்கும் அடிப்படையில் நிறைந்த வித்தியாசம் உண்டு. பெண்கள் தமக்குரிய மொழியில் தமது பிரச்சினைகளை அணுகுகிறார்கள். அல்லது வெளிப்படுத்துகிறார்கள். பெண்கள் தமது அடிப்படைப் பிரச்சினைகளினின்றும் ஆணாதிக்கக் கொடுரத்தினின்றும் விடுபடத் தமக்கான தளத்தில் நின்று செயற்படவும் எழுதவும் விழைகின்றனர்.

ஈழத்துச் சமகாலப் பிரச்சினைகளைக் கலை இலக்கியங்களுடாக ஆண் எழுத்தாளரும் பெண் எழுத்தாளரும் அணுகிய விதம் வித்தியாச மானது. பொதுவாக ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களினால் யுத்தம், பெண் களின் பிரச்சினைகள், புகலிடங்களில் பெற்று அனுபவங்கள், ஆணா திக்கத்தின் கொடூரம், ஈழப் போராட்டங்கள் முதலானவையே கருப்

பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டன. இந்த வகையில் கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களது எழுத்துக்களிலும் இக்கருத்துக்களே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றை அவரது கதைகளினூடாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இந்த அடிப்படையில் கோகிலாவை நோக்கும் போது தனது சமுதாயம், தனது வாழ்க்கை வட்டம் என்பவற்றுக்கூடாகத் தான் இவரது ஆக்க இலக்கியச் செயற்பாடுகளும் அமைகின்றன. அதனை மீறுவதற்கு அவரால் முடியவில்லை என்பதையே அவரது பலகதைகள் எமக்குக் காட்டுகின்றன. ஆனால் சில விடயங்களில் இவரிடம் பெண்ணின் தார்மீகக் கோபம் கொந்தளிக்கவும் செய்கின்றது. சமூகமாற்றத்தில் அக்கறை கொண்ட எவரும் இன்றைய பெண் நிலையைப் பற்றியும் அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் ஒதுக்கிவிட முடியாது. அந்த வகையில் இவரது சில கதைகள் நமது கவனத்துக்குரியதாகின்றது.

கோகிலாவின் பெண்கள் பற்றிய கதைச்சுருக்கம்

“மனித சொருபங்கள்” என்ற சிறுகதை ஒரு நேர்மையான கடமை உணர்வுமிக்க ஒரு வைத்தியப் பெண்ணைப் பற்றியது. இவரின் சேவையை வரவேற்காத தாதி, வைத்தியசாலைச் சமூகத்தின் குறைகள் என்பன இக்கதையில் காட்டப்படுகின்றன. சமுதாயம் ஒரு முழுமையான மனிதனை முற்போக்கு என்று சாடி அவரது சேவைகளைக் கடமை உணர்ச்சிகளை மதிக்காமல் விடும். பெண் வைத்தியரின் உண்மையான தமிழ்ப்பற்று இக்கதையூடாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“வதை” என்ற கதையில் காதல்த்வனே தனது தங்கைக்குச் சீதனம் கொடுப்பதற்காக ஐம்பதினாயிரம் ரூபா பணம் கேட்ட போது மணவறையில் வைத்து “இதுக்குத் தாலியைக் கட்டிக் கூட்டிச் சென்று வாழ்க்கை நடத்துங்கோ” என்ற லாவண்யாவின் பெண் குரல் ஓங்கி ஒலிக்கிறது. அதனால் ஆத்திரமும் அவமானமும் அடைந்த அவன் கல்யாணி என்ற பெண்ணை மணந்து கொள்ளுகிறான். லாவண்யா அவனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்பதற்காக மாதம் மாதம் காசோலை அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். லாவண்யா என்ற பெண் தனது வாழ்வை அழிப்பதோடல்லாமல் அவனையும் வதைத்து வருகிறாள். ஆண்கள் காதலிப்பதும் பின் சீதனம் கேட்பதும் எமது சமூகத்தில் காணப்படும் நடைமுறையாகவே உள்ளது. லாவண்யா என்ற பெண்ணுக்கு ஏற்பட்ட தார்மீகக் கோபம் இக்கதையில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

“அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்தமுள்ளமாகிறது” என்ற கதை முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அதிபரான நயீமா என்ற பெண் பற்றியது. பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் போது ஏற்பட்ட காதல் தோல்வியால் பாதிக்கப்பட்ட இவள் பாதையை மாற்றி ஆசிரியராகிப் பின் அதிபராகக் கடமையாற்றுகிறாள். முன்பு காதலித்தவன் தனது மனைவி நோயாளி என்பதைக் காட்டித் தன்னுடன் வாழ வருமாறு அழைக்கின்றான். ஆனால் நயீமா அந்த எல்லையைக் கடந்து விட்டதை உணர்த்துகிறாள். சுயமாகச் சிந்திக்கின்ற தன்னம்பிக்கையும், துணிவும் கொண்ட பெண்ணாகச் சுட்டப்படுகின்றாள்.

“தலைமுறைகள் முரண்படும் போது” என்ற சிறுகதையில் தந்தை - மகன் இருவரது தலைமுறை இடைவெளியில் பெண்ணை நோக்கும் தன்மை காணப்படுகின்றது. தனது மனைவியின் சீதனத்தைக் கொடுத்துச் சகோதரியை வாழவைத்த ஒரு கணவனையும் தனது மனைவியின் சீதனத்தில் கைவைக்கக்கூடாது என்று நினைக்கும் மகனையும் இக்கதையில் காட்டுகின்றார். இருவருக்குமிடையிலான நோக்கு நிலை வேறு பாட்டைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருதலைமுறைக்குள் முரண்பட்டு நிற்கும் தாயின் பரிதாப நிலையே இதன் கருப்பொருள்.

“ஒலிக்காத ஓலம்” என்ற கதையில் வரும் பெண் ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்டவளாகக் காட்டப்படுகிறாள். தனது எழுத்துக்கள் மூலம் கவரப்பட்ட கோபால் என்பவனைத் தனது வாழ்க்கைத் துணையாக எண்ணி மகிழும் போது அவன் அவளது தங்கையை விரும்புவதாகக் கூறுகிறான். அவளது மனம் ஒலிக்காத ஓலமாக அடங்குகின்றது என்பதை இக்கதை காட்டுகின்றது.

பெண்கள் தமது வாழ்க்கையின் எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏமாற்றங்களைத் தரும் போது ஒரு பெண் படும் அவலத்தைக் காட்டுவதாக அமைவது “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்கிரகங்கள்” என்ற கதை ஆகும். தனது கணவன் தனது கலை உணர்வுகளை இரசிப்பான் என்று நம்பும் ராஜி என்ற ஆசிரியப் பெண்ணுக்குக் கிடைக்கும் கணவனின் வெறுப்பான மனோநிலை இக்கதையில் காட்டப்படுகின்றது. உளவியல் ரீதியாகக் கணவனால் துன்பப்படும் பெண்ணின் குரல் காட்டப்படுகிறது.

“உள்ளத்தால் அடிமைகள்” என்னும் கதையில் வரும் பெண் ஒரு வைத்தியர். தனது பிள்ளையை வளர்க்கும் முறைபற்றிய மாமி - கணவன் விமர்சனங்களால் பாதிக்கப்பட்ட இப்பெண் தனது குழந்தையின்

உயிருக்கு ஆபத்துவரும் போது வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதாகக் காட்டப்படுகின்றது. தனது துணிவையும் அறிவையும் பயன்படுத்தும் பெண்ணாகக் காட்டப்படுகின்றாள்.

டாக்டராகப் பணிபுரியும் கல்யாணி என்ற பெண் தன் சக நண்பனான ஆனந்தனின் காதல் தோல்விக்காக அவனுக்கு ஆறுதல் கூற இதைக் கல்யாணியின் கணவனான செந்தில் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்ப்பதான கதையே “மறுமலர்ச்சி” ஆகும். தனது கணவனை அனுசரித்துப் போக வேண்டும் என்று முடிவில் சிந்திப்பவளாகக் கல்யாணி காட்டப்படுகிறாள். ஒரு அறிவுரைப் பாணியில் இக்கதை அமைந்துள்ளது. குடும்ப மரபு, அமைதியைப் பேண விழையும் பெண்ணாகக் கல்யாணி காணப்படுகிறாள்.

“காற்றுக்கு மூச்சு நிண்டு போச்சு” என்னும் கதை மனநிலை பேதலித்த ஒரு குடும்பப் பெண் தன் பரிதாபங்களைத் தனக்குத்தானே கூறுவதாக அமைந்தது. புதியதொரு பாணியில் கதை அமைந்து செல்வது சிறப்பைத் தருகின்றது. ஒரு ஆண்மையில்லாத கணவனைக் கட்டித் துன்பமுறுவதும், அவனது கொடுமைகளால் துன்பமுறுவதுமான கதைகளைக் கூறுவதாக இது அமைகின்றது.

“யுகோதயம்” சிறுகதை பெண்கள் விவாகரத்துக் கோருவதுடன் மறுமணம் செய்யலாம் என்பதையும் மறுமணம் செய்ய இன்றைய காலச் சமூக ஆண்கள் தயாராக இருப்பதையும் காட்டுவதாக அமைகின்றது. சீதனம் கேட்டுத் துன்புறுத்தும் கணவனுக்குக் குடும்பப் பெண்ணான அவள் துணிவாகப் பதில் கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது. இன்றைய பெண்கள் பழைய மரபுகளைப் பேணித் துன்பமுறத் தயாராயில்லை என்பதை அவள் தாயின் வாழ்க்கையுடன் ஒப்பிடுமிடத்து அறியலாம்.

“பொருத்தங்கள்” மகள் கணவனுடன் சண்டையிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பியவுடன் தகப்பன் தாய்க்குக் கூறும் பழைய கருத்தையும் அவளது சகோதரன் அவளுக்குச் சாதகமாகப் பதில் கூறுவதையும் காட்டுவதே ஆகும். காலமாற்றத்தின் விளைவுகள் பெண்ணில் மட்டுமல்ல ஆணின் சிந்தனையிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதைக் காணக்கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

சாதி வேறுபாடு காரணமாக, சாந்தி காதலித்தவனைத் திருமணம் செய்யப் பெற்றோர்கள் தடுத்த நிலையில் செந்திலை மணம் முடிக்க

கிறாள். இவளது காதலனாக இருந்தவன் முன்பு எழுதிய கடிதத்தைக் கண்ட செந்தில் சாந்தியுடன் மனஸ்தாபப்படுகிறான். ஆண் மட்டும் திருமணத்துக்கு முன்பு காதலிக்கலாம். பெண் திருமண வாழ்க்கைக்கு முன்பு காதலிக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் கொண்ட செந்திலின் மனதைத் தனது கருத்துக்களால் மாறவைத்து அந்தரங்கம் எல்லோருக்கும் பொதுவானது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுவதாக அமைவதே “அந்தரங்கம் நினைவுகளில்” என்ற கதையாகும்.

“ஒரு சோகம் இறுகும் போது” என்னும் கதை ஒரு சாதாரண பெண் எப்படி வீரம் நிறைந்தவளாக ஆக்கப்படுகிறாள் என்பதைக் காட்டுகிறது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் வேலை வாங்கித் தருவதாகக் கூறிப் பணம் வாங்கியவனால் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் ஏற்படும் அவலமும் இதனால் அவள் துணிச்சலடைந்த விதமும் காட்டப்படுகிறது. அடிநிலைச் சமுதாய வறுமைக்குட்பட்ட பெண் ஒருத்தியின் முற்போக்குச் சிந்தனையும், துணிவும் இக்கதையின் கருப்பொருளாகும்.

“பரிசாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்” கதையில் கணவனை இழந்து நிற்கும் ஒரு பெண்ணுக்குக் கணவனின் நண்பன் மறுமணஞ் செய்யத் தயாராயிருப்பதை உணர்த்துகிறான். மத்தியதர வர்க்கப் பெண்களின் பாரம்பரியங்களையும்-அடிநிலைச் சமூகப் பெண்களின் வாழ்க்கையையும் ஒப்பிட்டுத் தன் குழந்தையின் எதிர்காலத்துக்காக மறுமணம் செய்யத் தயாராகும் நிலை இக்கதையில் காட்டப்படுகின்றது.

“மனதையே கழுவி” என்னும் சிறுகதை வறிய பெண் தனது கணவனை நாட்டுப் பிரச்சினையால் இழந்து போன மனப்பதிவுகளைக் காட்டுகின்றது. தனது குழந்தையை வளர்க்க - படிப்பிக்க அவள் படும் துன்பம் காட்டப்படுகின்றது. வறுமையான பெண்ணின் துன்பம் இக்கதை மூலம் காட்டப்படுகின்றது.

“எரியும்” சிறுகதை குழந்தைகளில்லாமல் வாழ்ந்த பெண்ணுக்கு எட்டு வருடங்களின் பின் குழந்தை வந்திருக்கிறது. ஆனால் நாட்டுப் பிரச்சனைகளால் பொம்மர் ஒன்று குண்டு போட்ட அதிர்வால் அவள் கருக்கலைகிறது. ஒரு பெண்ணின் சோகத்தின் உச்சநிலை - இக்கதை மூலம் காட்டப்படுகின்றது.

“மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும்” சிறுகதையில் ஒரு முதியவரின் இருப்பில் தமது புகழைத் தேடிக்கொள்ள விரும்பும் - ஒரு முரட்டுத்

தனமான - இரக்கமற்ற ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கிறோம். குழந்தைகளின் மனிதாபிமானம் கூட இப்பெண்ணுக்கு இருக்கவில்லை.

“வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்” கதையில் ஒரு திறமையுள்ள ஆசிரியை - ஏனையவர்களால் கணிப்பிடப்படும் விதமும் பொறாமை கொண்டவர்களின் நிலையும் சித்திரிக்கப்படுகிறது. எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் மத்தியில் தனது மேற்பார்வையில் வலைப்பந்தாட்டத்தில் மாணவிகளை வெற்றி பெறச் செய்கிறாள். இதனால் தம்மை அதிபர் வரவேற்பார் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் செல்லும் அவளுக்குக் கிடைக்கும் ஏமாற்றத்தையே இக்கதை மூலம் காணமுடிகிறது. திறமையை மதியாத தன்மையால் ஏற்படும் விரக்தி இவ்வாசிரியைக்கு ஏற்படுகிறது.

“ஓர் உள்ளம் பேசுகிறது” - ஒரு வைத்தியரின் மனைவியின் நிலையை இக்கதை சுட்டுகிறது. கடமையே கண்ணாக இருக்கும் வைத்தியரின் மனைவிக்கு எந்தக் காணிக்கைகளையும் ஏற்கக்கூடாது என்று கணவனால் கட்டளையிடப்பட்டது. ஆனால் மீற நினைக்கின்ற இடத்தில் வைத்தியரே வந்து விட்டமையால் அவளது உள்ளம் படும் அவஸ்தைகளை விளக்குவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

“நிமிரும் ஊனங்கள்” பல்கலைக்கழக வாழ்வில் கல்வி கற்கும் நண்பிகளின் குணவியல்பை அறியும் சந்தர்ப்பமாக அமைகிறது. ஒரே ஊரில் வதியும் இரு சாதிக்காரப் பிள்ளைகளின் போக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதி என ஒதுக்கப்பட்டவள் தனது பரீட்சைக்குச் செல்லாமலே உதவி செய்த வகையால் சாதியிலும் பார்க்கப் பண்புகளே உயர்ந்தன என்ற உண்மை காட்டப்படுகிறது.

“சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப்பாறை” இரண்டு குடும்பப் பெண்களின் கதையாகும். வெளிநாட்டுப் பணத்தால் வந்த திமிரால் கஷ்டப்பட்டவர்களை அடக்கியாள நினைப்பதோடல்லாமல் ஒரு உயிரையே நஞ்சு வைத்துக் கொல்லக்கூடிய அரக்க மனம் படைத்த ஒரு குடும்பப் பெண்ணையும் - வறுமையிலும் பண்பாக வாழும் ஒரு குடும்பப் பெண்ணையும் அவர்களிருவரது மனக்கோணங்கள் மூலம் இக்கதை விரித்துச் செல்கிறது.

“நாள்தோறும் அற்புதம்” - பல்கலைக்கழக மாணவியான மேரியின் பொருளாதாரப் பலவீனத்தைத் தனது இச்சைக்குப் பயன்படுத்த முயலும் ஒரு பேராசிரியரின் கதையே இது. ஜேசுநாதரின் வாக்கியம்

நினைவு வர அவள் அவரை அடிக்காமல் ஓடிவந்து விடுகிறாள். ஒரு மாணவி பொருளாதாரமின்மையால் - அவள் படும் கஷ்டங்கள் - பெரிய படித்த சமுதாயத்தில் உள்ளவர்களின் குணவியல்புகள் இக்கதை மூலம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

“உன்னத தரிசனம்” நம்பியவளைக் காக்கும் இலட்சியத்துக் காகக் காதலைத் தியாகம் செய்யும் ஓர் மனிதப் பண்பு இக்கதை மூலம் காட்டப்படுகிறது. காதலால் இன்பமடையும் ஒரு பெண்ணையும் அதே நேரம் துன்பமடையும் வேறொரு பெண்ணையும் இக்கதை காட்டுகிறது.

“மனத்திருப்பம்” கதையில் வரும் பெண்ணுக்குச் சாதி ஏற்றத் தாழ்வு பற்றிய பிடிவாதமான மனப்பாங்கு சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றமடைவதைக் காணமுடிகிறது. தனது மருமகள் சாதி குறைவு என்பதற்காக ஏற்றுக் கொள்ளாத மாமி தனது சுகயீன காலத்தில் அவள் உதவியதை வைத்து மனம் மாறுவதை இக்கதை காட்டுகிறது.

“மனிதர்கள்” என்ற கதையில் - தனது தந்தையின் இலஞ்சம் வாங்கும் குணம் அவரது ஆறாம் ஆண்டு மாணவியான மகளுக்கும் வருவது அவரது குடும்பச் சூழல் மூலம் காட்டப்படுகின்றது. காசு கொடுத்து மதிப்பெண்கள் பெற முயலும் ஒரு மாணவியின் உள்பண்புக் கான காரணத்தை ஆராய்கிறது இக்கதை.

“சுடப் பொருள் என்று தான் நினைப்போ” - வேலைக்குப் போகும் பெண்கள் பிரயாணத்தின் போது படும் கஷ்டங்களுக்குக் காஞ்சோண்டி பூசுதல், செருப்பாலடித்தல் போன்ற வன்முறை ரீதியிலான தண்டனையைக் கொடுப்பதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. ஆண்களின் சுரண்டல் தனத்துக்குப் பாடம் புகட்டுவதாகக் காணப்படுகின்றது.

“மனிதாபிமானம் மறுபரிசீலனைக்கு”- தனது தாய்க்கு வருத்தம் எனக்கூறித் தனது ஆண் நண்பனுடன் செல்லும் ஒரு கல்லூரி மாணவி பற்றியது இக்கதை.

இக்கதைகள் மூலம் கோகிலா எமது சமுதாயத்தில் காணப்படும் பல்வேறுவிதமான பெண்களையும் காட்டுவதைக் காணலாம். மாணவிகள், ஆசிரியர்கள், வைத்தியர்கள், குடும்பப் பெண்கள், வேலைக்குச் செல்லும் பெண்கள் போன்ற தனது அனுபவத்துக்குட்பட்டவர்களை இவரது கதைகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

பாத்திரங்களின் வகை

கல்லூர் மாணவிகள்

கோகிலாவின் கதைகள் பெரும்பாலும் தனது அனுபவத்துக் குட்பட்ட விடயங்களைப் பேசுவதில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. அதிகமான கதைகள் அவரது கற்பித்தல் அனுபவம், கல்விசார்ந்த பாடசாலை ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டதே. கல்லூரி, ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் போன்றவர்களைக் கதைக்கருவாக வைத்து ஏராளமான கதைகள் எழுதியுள்ளார். இவ்வகையில் கல்லூரி மாணவிகள் சம்பந்தப்பட்ட கதைகளான “மனிதர்கள்”, “மனிதாபிமானம் மறுபரிசீலனைக்கு”, “உதயத்துக்கு முன்”, “வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்” போன்ற கதைகளில் அவர்களது குடும்பப்பின்னணி காட்டப்படுகின்றது. “மனிதாபிமானம் மறுபரிசீலனைக்கு” என்ற கதையில் வரும் பாடசாலை மாணவி தனது ஆண் நண்பனுடன் செல்வதற்காகத் தனது தாய்க்கு வருத்தம் என்று பொய் கூறி அழுது நடித்து அதிபரிடம் கேட்டு வீடு செல்வதை மையமாகக் கொண்டது. அதிபரின் மனிதாபிமானத்தைப் பயன்படுத்தித் துஷ்பிரயோகம் செய்யும் மாணவியைக் காட்டுவது இக்கதை.

பல்வேறு வகையான குடும்பப் பின்னணி கொண்ட மாணவிகளைக் கோகிலா தனது கதைகளுடாகக் காட்டுகின்றார்.

பாடசாலை ஆசிரியர்கள்

“அர்த்தமற்ற ஒரு வாழ்வு அர்த்தமுள்ளதாகிறது”, “அர்ச்சிக் கப்படாத விக்கிரகங்கள்” “அந்தரங்கம் நினைவுகளில்”, “வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்”, போன்ற சிறுகதைகளில் பாடசாலை ஆசிரியைகளை மையமாக வைத்துக் கதைகள் பின்னப்பட்டுள்ளன. பாடசாலை ஆசிரிய சமூகத்தின் குறைகள் - நிறைகள், அவர்களது இயல்புகள் என்பன இக்கதைகள் மூலம் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

பாடசாலை ஆசிரியர்களும் கூடப் பல்வேறு வகையான குண வியல்புகளைக் கொண்டவர்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

பல்கலைக்கழக மாணவிகள்

“நாள்தோறும் அற்புதம்”, “நிமிரும் ஊனங்கள்” போன்ற சிறுகதைகளில் இவ்வகையான பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இம் மாணவிகளின் மணப்பக்குவம் - சிந்திக்கும் திறன் காட்டப்பட்டுள்ளன.

வைத்தியப் பெண்கள்

இவரின் அதிகமான கதைகள் வைத்தியசாலையில் பணிபுரியும் பெண்கள் பற்றியதாக அமைவதற்கு இவரது மருத்துவத்துறையில் சில ஆண்டுகள் கல்விகற்ற அனுபவமும் துணை செய்கின்றது என்பது பொருத்தமானதே. “உள்ளத்தால் அடிமைகள்”, “மறுமலர்ச்சி”, “மனித சொருபங்கள்” போன்ற கதைகளில் இவ்வகையான பாத்திரங்கள் நடமாடுகின்றனர்.

குடும்பப் பெண்கள் – சாதாரண பெண்கள்

“மனத்திருப்பம், வதை, தலைமுறைகள் முரண்படும் போது, யுகோதாயம், பொருத்தங்கள், ஒரு சோகம் இறுகும் போது, பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள், ஓர் உள்ளம் பேசுகிறது, காற்றுக்கு முச்சு நிண்டு போச்சு, மனதையே கழுவி, மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும், சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப் பாறை, ஒலி, மரணிப்பிலும் உயிர்க்கும், உன்னத தரிசனம்” போன்ற சிறுகதைகள் குடும்பப் பெண்கள் பற்றியதாகக் காணப்படுகின்றன.

இரண்டு தலைமுறைக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் தாய், மன அழுத்தத்தால் பாதிக்கப்படும் பெண்கள், யாழ்ப்பாணக் குடும்பப் பெண்களின் மனோபாவங்கள் என்பவற்றைப் படம் பிடிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

வேலைக்குப் போகும் பெண்கள்

“சடப்பொருள் என்று தான் நினைப்போ?”, “ஒலிக்காத ஓலம்”, “எரியும்” போன்ற கதைகளில் வரும் பெண்கள் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இவற்றைவிட ஆசிரியர், வைத்தியர்களும் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களாகக் கொள்ளப்படத்தக்கவர்.

கோகிலா யாழ்ப்பாணத்துச் சமுதாய அமைப்பில் ஒரு நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர். இவரது கதைகளும் பெரும்பாலும் அந்த வகையைச் சார்ந்தவர்களையே காட்டுகின்றது. ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், குடும்பப் பெண்கள், சில வறியவர்கள் போன்ற பாத்திர வகைகளையே இவரும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

ஆளுமை வகையால் பொருள் நாட்டமுடைய பெண்களாகவும், சமய நாட்டமுடைய பெண்களாகவும், அறிவியல் நாட்டமுடைய பெண்களாகவும், சமூக நாட்டமுடைய பெண்களாகவும், அரசியல் நாட்டமுடைய பெண்களாகவும், சிலரைப் படைத்திருக்கின்றார். இதைவிடச் சில பெண்கள் பணிந்து போகின்றவர்களாகவும், சிலர் துடிதுடிப்பான திடமான பெண்களாகவும், சில வகையினர் மூர்க்கமானவர்களாகவும், சிலர் பேதைமை உடையவர்களாகவும் காட்டப்படுகின்றனர். இது அவரவர்க்குரிய குடும்பப் பின்னணி மூலம் விளக்கப்படுகின்றது.

சில இடங்களில் தான் சாதாரண அடிநிலை மக்களைக் கதைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. பன்முகப்பட்ட பெண்களின் பார்வை - அடிநிலை மக்களின் பல்வேறுபட்ட துன்பங்களின் பார்வை போன்றவற்றை இவை சுட்டவில்லை என்றே கூறலாம்.

பெண்களுக்கான பிரச்சினைகளும் தீர்வுகளும்

பிரச்சினைகளும் தீர்வுகளும்

பெண்களின் பிரச்சினை சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட எவருக்கும் பொதுவானது. பெண்களுக்காகப் பெண்கள் குரல் கொடுத்தல் இன்று மேலெழுந்துள்ளது. இந்தியாவில் அம்பை, ராஜம் கிருஷ்ணன், ஜோதிர்லதா கிருஜா, பிரசன்னா ராமசாமி, சொல்லாத சேதிகளின் கவிஞர்கள் என்று பலர் பெண்களின் பிரச்சினைகளை எழுதியவர்களில் முதன்மையான இடம் வகிக்கிறார்கள். இவர்கள் பெண்கள் பிரச்சினை பற்றிக் கூறியளவு ஏனைய எழுத்தாளர்கள் கூறவில்லை. இவர்கள் பெண்ணுரிமை இயக்கங்களின் தோற்றம், பெண்ணிலை வாதம், முற்போக்கு இயக்கங்கள் ஊட்டிய விழிப்புணர்வு, போன்றவற்றால் பெண்கள் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து தமது எழுத்தில் வடித்தனர். பெண்கள் தங்கள் குரல்களை ஒலிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் நசுக்கப்படுகின்ற போது அவளின் எதிர்ப்பு - அவளின் அழுக்கை - அவளின் குரல் இவ்வெழுத்தாளர்களால் ஒலிக்கப்பட்டது. பெண் அடக்கு முறைக்கு உட்பட்டிருக்கிறாள். அவள் மீது கூடுதலாக அடக்குமுறை பிரயோகிக்கப்படுகிறது. - பெண்ணின் வேதனையைப் பெண்ணே புரிந்து கொள்ள முடியும் என்ற வகையில் இவர்கள் குரல் கொடுத்ததோடு அமையாமல் பிரச்சினைகளுக்கான பின்னணிகளையும் அவற்றிற்கான தீர்வுகளையும் கூறிவிடுகிறார்கள். ஆணாதிக்க சமுதாயத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதன் மூலமும், இந்தச் சமூக அமைப்பை எதிர்த்துப் போராடுவதன் மூலமுமே பெண் பற்றிய பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வெற்றி காணலாம் என்றனர். தமது நாட்டுக்கே உரிய விதத்தில் பெண்களின் பிரச்சினைகளை அறிவுபூர்வமாக அணுகியவர்கள் இவர்கள்.

இந்த வகையில் ஈழத்தில் பெண்ணியச் சிந்தனைகளில் பெண்ணுக்கான பிரச்சினைகள் அணுகப்பட்டனவா என்பது கேள்விக்குறியே. தமிழ் நாட்டைப் போல அங்கு வாழும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் துன்பம், ஆணாதிக்கக் கொடுமை போன்றன இங்கு காணப்படவில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கதாகும். இந்தியாவின் தாக்கத்தின் சாயலால் ஈழத்திலும் பெண்கள் பற்றிய பிரச்சினைகள் கவனிக்கப்பட்டன.

இவர்களை அடியொற்றிய தாக்கமே பெண்களைப் பற்றிய விழிப் புணர்வை ஏற்படுத்தியது. ஆண்களே பெண்களின் பிரச்சினையைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியதன் பின் பெண்களே தங்கள் பிரச்சினையைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். சாதி, சீதனம், பெண்ணியம் ஆணாதிக்கச் சுரண்டல்கள் போன்ற பெண் பிரச்சினைகளை ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளரும் தமது எழுத்துக்களின் மூலம் ஒலிக்கத் தொடங்கினர். இந்த வகையில் பெண்களின் பிரச்சினைகளைக் கூறியவர்களாக பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, கோகிலம் சுப்பையா, மண்டூர் அசோகா, பாலேஸ்வரி, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் முதலியவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இந்த வகையில் கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களும் பெண்களின் பிரச்சினையைப் பற்றியும் அதற்கான சில தீர்வுகள் பற்றியும் தமது எழுத்துக்கள் மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கதாகும். இவர் கூறும் பிரச்சினைகளைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

- ❖ குடும்பம் சார்ந்த பிரச்சினைகள்.
- ❖ கல்விச் சமூகத்தில் ஏற்படும் பிரச்சினைகள்.
- ❖ பாலியல் ரீதியாக ஏற்படும் பிரச்சினைகள்.
- ❖ ஆணின் அதிகாரத் தன்மையால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள்.
- ❖ சீதனம் சார்ந்த பிரச்சினைகள்.
- ❖ சாதிப் பிரச்சினைகள்.

குடும்பப் பிரச்சினைகள் பற்றிய பார்வை

எமது சமூகத்தில் பெண்கள் பலவகையான பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்குகின்றனர். கோகிலா அவர்கள் குடும்பம் சார்ந்த பலவகையான பிரச்சினைகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். கணவன் இல்லாமல் வாழ்க்கையில் துன்பமடையும் பெண்கள், குழந்தைகள் இல்லாமல் பெண்கள் அடையும் துன்பம், நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பப் பெண்களின் இயல்புகள், குடும்பங்களில் ஏற்படும் பல வகையான பிரச்சினைகள் என்பவற்றைக் கோகிலா எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இவரது கதைக் கருக்களை எடுத்து நோக்குவதன் மூலம் குடும்பப் பிரச்சினைகள் பற்றிய முழுப்பரிமாணத்தையும் இவர் காட்டியிருக்கிறார் என்பதை அறியக்கூடியதாக இருக்கும்.

கணவனை இழந்து அவன் உயிருடன் இருக்கிறானோ இல்லையோ என்பது கூடத்தெரியாமல் வாழுகின்ற பெண்ணின் பிரச்சினையைக் கூறுமிடத்தை நோக்குவோம். “நான் விதவையோ இல்லையோ

எண்டு எனக்குத் தெரியாது. அவரும் நானும் விரும்பித்தான் கலியாணம் செய்தனாங்கள்... அது தான் என்றை சகோதரங்களுக்குக் கோபம்... தொண்ணூறாம் ஆண்டு சண்டை தொடங்கேக்க வவுனியாவிற்குப் போனார்... திரும்பி வரேல... நானும் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் எண்டும் அதெண்டும் இதெண்டும் அலையாத இடமும் இல்லை. காலும் ஓஞ்சு போச்சு. இனிக் காவல் இருக்கேலாது. சீலை உடுத்தால் தானே வெள்ளைச் சீலைக்கு மாறவேணும். எனக்குச் சீலை உடுக்க வழியில்லை.”

ஒரு பெண் எவ்வளவு... துயரப்பட முடியுமோ அந்தளவு துயரும் இதற்கூடாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நாட்டுப் பிரச்சினைகளால் கணவன்மாரை இழக்கும் மனைவியரின் பரிதாப நிலையே இதுவாகும்.

“இந்தப் பிள்ளைக்கு இரண்டு இடியப்பம் அவிச்சுக் குடுப்பம் எண்டு நேற்று அக்கா வீட்டில் ஒரு விறகுத் துண்டு எடுத்துப் போட்டன் எண்டு அவா என்னவெல்லாம் பேசினா தெரியுமே? நான் அறுதலியாம்... மூதேசியாம்...”

இந்த வரிகள் மூலம் அவளது குடும்பப் பிரச்சினை எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

திருமணம் முடித்து ஏழு வருடங்களுக்குப் பின்பு கருத்தரித்த பெண் நாட்டுப் பிரச்சினையின் குண்டுத் தாக்கத்தால் அந்தக் கரு கலைகிறது. திருமணம் முடித்த பெண்ணின் தலையாய ஆசை சிதறுண்டு போவதை

தகித்துக் கொண்டிருக்கும் வெயில்!

கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும் மனம்!

கொழுத்தி.... தகித்து....

தகித்து... கொழுத்தி....

ஓ! எரிக்க வேண்டும்... எரிக்க வேண்டும் எல்லாரையும்”

இந்தச் சொற்களே அவளது மனநிலையை எடுத்துக்காட்டப் போதுமானது ஆகும்.

வெளிநாட்டுப் பணத்தால் ஏற்பட்ட செருக்கால் ஒரு பெண்ணே இன்னொரு பெண்ணைத் தன் சுடு சொற்களால் வதைக்கும் காட்சியையும் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை.

“ஓ... நாங்கள் உனக்கு ஓண்டும் செய்யேலைத் தான்.... சங்கரப்பிள்ளை வாதியார் என்ன செய்தவர் எண்டு எங்களுக்குத் தெரியாதோ.....?”

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் ஒரு சராசரிப் பெண்ணின் சொல் அம்பு களையும் வார்த்தைகளால் மனிதரைக் கொல்லும் ஒரு பெண்ணையும் இக்கதையூடாகக் காட்டுகின்றார். வெளிநாட்டுப் பணத்தால் மேற்படிகளை அடைந்த ஒரு பெண்ணின் மனப்பாங்கு இங்கு காட்டப்படுகின்றது.

“இப்போது அந்தச் செல்லத்திற்குள் எத்தனை செல்லங்கள்? குரூமான செல்லத்திமீர் கொண்ட செல்லம்! உயிர்களில் கருணையற்ற செல்லம்! அடுத்தவரை அவமரியாதை செய்து மகிழும் செல்லம்!”

இந்த வரிகள் மூலம் செல்லம் என்ற பெண்ணின் குரூர மனப்பான்மை வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

இனக்கலவரத்தின் போது கணவனைப் பறிகொடுத்து நான்கு வயது மகனுடன் அகதியாக யாழ்ப்பாணம் வந்த பெண்ணின் துன்பங்களும் ஆசிரியரால் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. மத்தியதர வர்க்கப் பெண்களின் மதிப்பீடு அவர்களது பண்பாட்டு நிலை என்பவற்றுடன் கீழ்த்தட்டுப் பெண்களின் மதிப்பீடு - பண்பாட்டு நிலையுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் கோகிலா. தன் மகனையும் கீழ்த்தட்டு வர்க்கத் தாய் ஒருத்தியின் மகனையும் இவள் ஒப்புநோக்கும் விதத்தை

“தந்தை இல்லாத சூழ்நிலையில் என்னுடைய மகனும் ஒரு வேளை இவனைப் போல்... பள்ளிக்கூடம் போக முடியாமல்... முதிர்ச்சி பெற்று, பிஞ்சிலே பழுத்து, கணக்குத் தெரியாமலே கடைக்குப் போக நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு... ஓ... அந்த நினைவே என்னை வதக்கிப் பொசுக்கி விட்டது.”

என்று காட்டுகின்றார். அந்த வறிய பெண்ணின் கணவன் இன்னொரு பெண்ணுடன் ஓடிவிட்டதை அவளது மகனே கூறக்கேட்டுத் துன்பமடையும் ஒரு பெண்ணையும் கோகிலா காட்டுகின்றார்.

“எங்களுக்கு அப்பா இல்லை. அவர் வேறை ஒரு மனிசியோடை ஓடிட்டார்.”

என்ற இக்கூற்றின் மூலம் கணவனை இழந்த இப்பெண்ணின் துயரம் காட்டப்படுகின்றது.

வெளிநாடு செல்வது - உழைப்பது எமது சமூகத்தில் இன்று காணப்படும் சாதாரண நடைமுறையாகும். இந்த வகையில் வெளிநாடு செல்பவர்கள் அங்கிருந்து பணத்துடன் வருவதுடன் “எயிட்ஸ்” என்னும் நோயையும் கொண்டு வருகின்றனர். அதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்த நோயைத் தமது மனைவி பிள்ளைகளுக்கும் கொடுப்பது தாங்க முடியாத ஒரு கொடுமையே ஆகும். இந்த வகையில் எயிட்ஸோடு வந்த கணவன் தனக்கு மட்டுமல்ல தனது வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்கும் நோயைப் பரப்பியதை ஒரு தாய் தன் சொற்களால் இவ்வாறு கூறுகிறாள்.

“தாங்கள் செய்த தவறினால் தாங்கள் தண்டிக்கப்பட்டு அனுபவிப்பது மட்டுமல்ல. ஒரு தவறும் செய்யாத ஒரு பாவமும் அறியாத குழந்தை ஒன்றுக்குப் பிறக்கும் போதே தண்டனை கொடுப்பது மனச் சாட்சி உள்ள எவராலும் தாங்க முடியாத பெருஞ்சோகம்”

இவ்வெளிநாட்டுப் பயணம்கூடச் சமுதாயத்தின் தீமைக்கே வழி வகுக்கும் என்பதுடன் கணவனை விட்டுப் பிரியும் மனைவியும் - மனைவியை விட்டுப்பிரியும் கணவனும் - அவர்களது குடும்பத்தவர்களும் கூடத் திசை மாறிச் செல்லவும் பிழைகளை விடவும் இது தூண்டு கின்றது.

“சறுக்குப் பாறை எண்டது வழக்கிக் கொண்டே இருக்கும். விழாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால் மிக அதிகப்படியான கவனம் தேவை. இல்லாட்டி விழந்தெழும்ப வேண்டியது தான். அப்படிப்பட்ட ஒரு சறுக்குப் பாறை தான் இந்த வெளிநாட்டுப் பயணம்.”

என வீணா என்ற அப்பெண் கூறுகிறாள்.

குடும்பப் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வு

தனது கணவருடன் ஏற்பட்ட சச்சரவினால் வீட்டுக்குவரும் தங்கைக்கு அவளது அண்ணன் கூறும் தீர்வும் இங்கே நோக்கத்தக்கது. இதன் மூலம் ஆண்களே பெண்களின் பிரச்சினைக்கு உதவுகிறார்கள் என்பது பெறப்படுகின்றது.

“அவராக மன்னிப்புக் கேட்டால் நீ விலகியே இருந்து கொள். அவ்வாறு விலகியிருப்பது சுலபமாக விவாகாரத்துப் பெற உதவும்.”

கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு ஆண்களே மறுவாழ்வு கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். சமுதாயத்திற்காக அவர்கள் பயப்படவில்லை என்பதையும் ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். ஒரு பெண் தனது விருப்பு வெறுப்புக்களைச் சமுதாயத்திற்காக ஒதுக்கத் தேவையில்லை என்று ஆணை கூறும்படி கோகிலா காட்டுகின்றார்.

“கலியாணம் செய்யுறது மனதிலே ஒரு நிம்மதியும் நிறைவும் வரவேணும் என்கிறதுக்காக. எனக்கு இப்படிச் செய்யுறதிலை ஒரு நிறைவு தெரியுது. நீங்கள் சொல்ற அந்தப் புதுமலர்களைக் கலியாணம் செய்ய எத்தனையோ ஆம்பிளையள் முன்வருவினம். ஆனால் உங்களை நேர்மையாகக் கலியாணம் செய்ய ஒருத்தரும் முன்வராயினம்.”

என்று காண்மபன் என்பவன் கூறுவதாக அமைவது பெண்களை மறுமணம் செய்ய ஆண்களே இயையும் தன்மையைக் காட்டுகின்றது.

ஒரு பெண் தன்னுடைய கணவன் இல்லாத போதும் அவளது வாழ்க்கையில் தனது செயற்பாடுகளைத் தானே ஆற்றக்கூடிய ஒரு பொறுப்புணர்வுடன் கூடியவளாக இருப்பதையும் ஆசிரியர் தனது தீர்வாகக் காட்டுகின்றார்.

“அவன் அவளுக்கு மிக அவசியமாகத் தேவைப்பட்ட வாழ்வின் மிகச் சிக்கலான - மிகத் துன்பமான புள்ளிகளில் எல்லாம் அவன் இல்லாவிட்டாலும் கூட அவள் எப்படியோ “சமாளித்துவிட்டாள்.” ஆசிரியர் ஒரு மரபுவழிப் பட்ட பெண்ணின் மன உணர்வுகளுக்கு ஏற்பவும் தனது பிரச்சினைகளை அணுகும் படியான தீர்வையும் சுட்டிச் செல்கின்றார். இதை அவரது பல கதைகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

“ஜீவன் வந்தா.... எங்களுக்குள்ள என்ன பிரச்சினைகள் வந்தாலும் நான் “அட்ஜஸ்ட்” பண்ணிப் போக வேணும். நான் குடும்பத் திலை மூத்த பிள்ளையாய்ப் பிறந்தனான். அவர் கடைசிப்பிள்ளையாய்ப் பிறந்தவர். ஆனபடியால் நான் ஒரு தாய் போலப் பார்த்துக் கொள்ள வேணும். அவர் எங்களை விட்டுட்டு இனி ஒரு இடமும் போக விடப்படாது. குடும்பம் முறிஞ்சு போகக் கடைசி வரையும் விடப்படாது.”

என்று தனது குடும்பம் நல்லபடியாக வாழ வேண்டுமென்பதில் அக்கறை கொண்ட ஒரு பெண்ணின் தீர்வாக இக்கதை அமைகின்றது.

தனது பிள்ளைகளுக்காகக் குடும்பத்தை விட்டுவிலகக் கூடாது என்ற மனப்பாங்குடைய பெண்ணையும் இக்கதைகளுடாகக் காட்டுகின்றார்.

“சும்மா திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லாதை. நீ உனர் இரண்டு பிள்ளைகளுக்குமாகச் சந்தோசமாக இருக்க வேணும். முறிஞ்ச குடும்பத்திலை, பிரிஞ்ச குடும்பத்திலை, மன ஒற்றுமை இல்லாத குடும்பத்திலை வளர்ந்த நெறி பிறழ்ந்த பிள்ளைகளாக அவையள் வளர இடங்கொடுக்கப்பட்டாது.”

என்று வீணாவின் நண்பியான பூரணி கூறுவதாக அமைவதும் நோக்கத்தக்கது.

பெண்களுக்கான கணவர்களைத் தெரிவு செய்வதில் பெற்றோர்கள் தமது கவரவத்திற்காகவும் தமது அந்தஸ்தைப் பேணுவதற்காகவும் பிழைவிடுகின்றனர். தனது கணவனால் பாதிக்கப்பட்ட பெண் ஒருத்தி தனது தங்கைக்கு மணம் பேசும் போது பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

“சாதி பாக்கத் தேவையில்லை. சமயம் பாக்கத் தேவையில்லை, பணம் இருக்கோ எண்டும் பாக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் படிப்பைப் பாக்க வேணும். அறிவைப் பாக்க வேணும். கட்டாயம் மாப்பிள்ளை இவளை விடக் கூடுதலான அறிவு பெற்றிருக்க வேணும். தான் அவளில் அன்பு காட்டினால் தான் அவளும் தன்னில் அன்பு காட்டுவாள் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய அளவு அறிவு இருக்க வேண்டும். இவ்வளவும் இல்லாட்டி அவளுக்கு நீங்கள் கலியாணம் செய்ய வேண்டாம்.”

என்று ஒரு பெண் கூறுவது ஒரு சிறந்த தீர்வாக அமைவதைக் காணலாம்.

கல்வி சார்ந்த பிரச்சினைகள்

எமது கல்விச் சமூகங்களில் காணப்படும் குறைபாடுகளை - ஆசிரியர்களது மன இயல்புகளை - மாணவர்களது குண இயல்புகளை - அவர்களது பிரச்சினைகளை உளவியல் நோக்குடன் கோகிலா எடுத்துக்

காட்டுகின்றார். கல்விக்கூடங்களில் காணப்படும் போட்டி பொறாமை அவர்களது பண்படாத மனநிலை முதலியனவும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. அவர் ஒரு ஆசிரியராக, அதிபராக, கல்விப் பணிப்பாளராக, கடமையாற்றுவதால் இத்தகைய கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவதற்கு அவர் விரும்பி இருக்கலாம்.

ஒரு கடமை உணர்வுள்ள ஆசிரியை மீதான பொறாமையால் சக ஆசிரியர்கள் செய்யும் விமர்சனங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

“தான் பெரிசெண்ட திமிர், தனக்கு ஒருத்தற்ற உதவியும் தேவையில்லை எண்ட கொழுப்பான நினைப்பு.”

என்று சக ஆசிரியையால் கூறப்பட்டது. கஷ்டப்பட்டு எத்தனையோ பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் அவள் பிள்ளைகளைப் பயிற்றுவித்துப் போட்டியில் வெற்றியுடன் வந்தபோது

“எண்டாலும் எங்கட பிள்ளையளினர் இந்தச் சிவப்பு உடூப்புச் சரியில்லை. பட்டிக்காடு மாதிரிக்கிடக்கு சீ...!”

பின்வரும் விமர்சனம் அவள் மீது பொறாமை கொண்ட ஆசிரியர்களால் கூறப்படுகின்றது. படித்த கல்விச் சமூகத்தில் கூட இத்தகைய போட்டிகளும் பொறாமைகளும் மலிந்து கிடப்பதையே இக்கருத்து எடுத்துக் காட்டுகிறது. இதை அதிபர் கூடப் பிரதிபலிப்பதை ஆசிரியர் காட்டுகிறார்.

“ஆ! எண்டாலும் இந்த முறை ரீமின்ர டிசிப்பிளின் அவ்வளவு சரியில்லை எண்டுதான் எல்லா ரீச்சேசும் சொல்லினம். நான் எப்படியும் மாச் முடியட்டும் எண்டு பேசாமல் இருந்ததான். அடுத்த வருசம் இந்தப் பொறுப்பை மிஸிஸ் பத்மநாதனிட்டக் கொடுப்பம் எண்டு யோசிக்கிறன்.”

ஒரு ஏழைத்தாய் தனது பிள்ளையைப் பாடசாலை ஒன்றில் சேர்த்துவிடுமாறு கூறுவதும் அந்த அதிபர் கூறும் பதிலும் கல்வி நிலையங்களின் “டொனேஷன்” வாங்கும் இயல்பை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“ஒரு ஐயாயிரம் ரூபா தந்தியன் எண்டால் எங்கட பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபைக்கு உதவியாக இருக்கும். நான் மற்றவ சிலரிட்டைக் கூடவும் வாங்கியிருக்கிறன். நீங்கள் ஒரு ஐஞ்சு தாங்கோவன்.”

என்ற அதிபரது கூற்றால் ஒரு ஏழை மாணவி கல்வி கற்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள்.

தரப்படுத்தலால் எமது சமூகம் கல்வி வாய்ப்புக்களை இழந்தது. கோகிலா அவர்கள் இதனையும் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை.

“தமிழ்ப் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததில் உயர்கல்வி வாய்ப்புக்களின் கதவுகள் தரப்படுத்தல் என்ற கோலினால் தாழிடப்பட்டிருந்த நிலையில் தான் புத்தி ஜீவியான அவள் ஒரு ஆசிரியையாக நேர்ந்தது.”

சமூகத்தில் பொறுப்பு வாய்ந்த ஆசிரியைகளே பண்படாத உள் எத்தைக் கொண்டவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். இவரது மனத்தைப் புண்படுத்திப் பார்ப்பதில் அவர்களுக்கு அளவில்லாத சந்தோஷம் கிடைக்கின்றது.

“... பொலிவோட இருக்க வேணுமாம் நீ எங்கை... காஞ்சு... கறுத்துக் கருவாடு மாதிரி. அது தானே நாங்கள் முந்திப் படிக்கிற காலத்தில் உனக்கு ஊசி எண்டு பட்டம் வைச்சனாங்கள்.”

என ஒரு ஆசிரியரே கூறுவது சிந்திக்கத் தக்கதாகும். இதனை விடப் பொறாமை உணர்வுடன் கூடியவர்களாகவும் இவ்வாசிரியர்கள் காணப்படுகின்றார்கள்.

“பூரணி ரீச்சரைப் போல என்றால் மோனிங்கிலை ஒரு மணித்தி யாலத்திலை சமையல் முடியும். வீட்டிலை சகல வசதிகளும் இருக்கு. நாங்கள் விறகு அடுப்பை ஊதிறதிலையே நேரம் போயிடும்.”

ஆசிரியர்களது பல்வேறுபட்ட குணவியல்புகள் காட்டப்படுகின்றன.

கல்வீசார் பீரச்சனைக்கான தீர்வு

ஒரு ஆசிரியை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தனது ஒரு கதையில் கூறுகின்றார்.

“ஆயினும் ஆசிரியை ஆக வந்த பிறகு டெலிவிஷனில் தோன்றும் வெறும் விம்பம் போலிருக்க அவள் விரும்பியதில்லை. தன்னால் முடிந்த

எதையும் கல்லூரிக்காகச் செய்யும் உயிர்ப்புள்ள ஜீவனாக இருக்க வேண்டும் என்ற நினைவு அவளுக்கு எப்போதும் இருந்தது”.

இதன் மூலம் ஒரு ஆசிரியரது கடமை தீர்வாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பாலியல் ரீதியாகப் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகள்

பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தல்களுக்குப் பெண்களே அதிகம் இலக்காகின்றனர். இந்த வகையில் ஆண்களது இயல்புகள் அவர்களது அதிகாரத்தன்மையால் நசுக்கப்படும் பெண்களது இயல்புகள், இதனைப் பெண்களே எதிர்க்காமல் பணிந்து போகும் தன்மைகள் முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அதே நேரம் மரபு சார்ந்த நிலையில் பெண்கள் இருக்க வேண்டும் எனவும் விரும்புகின்றார் என்பதை அவரது கதைகளே புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

மேரி என்ற பல்கலைக்கழக மாணவிக்கு வரும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையைப் பயன்படுத்தி தனது இச்சையைத் தீர்க்க முனையும் ஒரு பேராசிரியரையும் கோகிலா காட்டுகின்றார். ஆண்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த வர்க்கத்தினராக இருந்தாலும் சரி தாழ்ந்த வர்க்கத்தினராக இருந்தாலும் சரி தமது அத்த பாலியல் சார்ந்த உந்துதல்களால் பெண்களைத் தவறான பாதைக்கு இட்டுச் செல்கின்றனர். இதில் மேரி என்ற பெண் கூறும் இடம் சிந்திக்கத்தக்கது.

“இந்த நேரத்தில் நீ ஏன் இஞ்ச வந்தனி? என்று அவளைக் கேட்குமே தவிர, இந்த அறிவாளிகள் பெரியவர்கள் மீது பழி சொல்லாது. பழி சொல்லுகிறதோ சொல்லவில்லையோ ஏதாவது நடந்து விட்டால் அதனால் பாதிக்கப்படுவது அவளா? அல்லது வெளியுலகத்தில் பண்புடன் குடும்பம் நடத்துகிற அவரா?” என்று ஆசிரியர் கூறுவது பெண்களுக்கான பாதிப்பையும் சமுதாயம் பெண்ணின் மீதே குறை கூறும் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தனது இச்சைக்கு இணங்காமல் வெளியில் ஓடிய மேரி என்ற அந்த மாணவியைப் பார்த்து அப்பேராசிரியர் கூறும் வார்த்தைகள் ஆணாதிக்கத்தின் கொடுமையின் எல்லையைக் காட்டுகின்றது.

“நீ இப்ப என்னடையே இருந்து விலகி ஓடலாம் மேரி! ஆனால் உன் டெஸ்ட் ஆன்சர் பேப்பர்ஸ் என்றை கைக்கு வரத்தான் வேணும்”

சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஆண்களே பெண்களைத் தமது பாலியல் இச்சைக்குப் பயன்படுத்த முனைவதனை ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். ஆண்களிலும் பார்க்கப் பெண்களே இத்தகைய பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுப்பதையும், தவறு செய்தவர்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றும் மரபு காணப்படுவதையும்

“தெரிந்தும் தெரிந்தும் தவறு செய்து தங்கள் வாழ்க்கையில் தவறே செய்வதில்லை என்று மேடை ஏறிப் பிரசங்கம் செய்து கொண்டு உலகையே ஏமாற்றிப் பெருவாழ்வை வாழும் எத்தனையோ சமூகத் துரோகிகளை மலர்மாலை போட்டு வரவேற்றுக் கௌரவித்துப் பாராட்டு வழங்கும் சமூகம், தெரியாமல் அறியாமல் தவறு செய்து விடுகிற அல்லது தவறுக்கு ஆளாக்கப்பட்டு விடுகிற பெண்களை மன்னிப்பதே இல்லையே.”

என்பதன் மூலம் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

வேலைக்குப் போகும் பெண்கள் ஆண்களால் துன்புறுத்தப்படுவதும் போக்குவரத்தால் அவர்கள் படும் துன்பமும் பெண்களின் பிரச்சினைகளே. இதை ஆசிரியர் தனது கதை மூலம் காட்டுகின்றார்.

“ஒரு பொம்பிளை வேலைக்குப் போறது எண்டால் தனிக்கார் எடுத்து வைச்ச ஓடிக்கொண்டு போற வசதி இருக்க வேணும் அல்லது நடந்து போகக் கூடிய அளவு தூரத்தில் வீடு இருக்க வேணும். இரண்டும் இல்லாட்டி வேலைக்குப் போகப்படாது.”

என்று அவள் நினைப்பதற்கு ஆண்களின் பாலியல் ரீதியான சுரண்டல்களே காரணமாகும்.

“இவங்களெல்லாம் என்னோட சொறியிறத்துக்கு நான் வடிவாகத் தகதகவெண்டு சொர்ண விக் கிரகம் மாதிரி இருக்கிறது மாதிரி காரண மில்லை. என்ற கழுத்தில் ஒரு தாலிக் கொடி இல்லாமல் இருக்கிறதும் ஒரு காரணம் என்று உணர்ந்த நாட்களில் தான்.... திடீரெனத் திருமணத் திற்குச் சம்மதித்தேன்.

என்று அப்பெண்ணின் குமுறலை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். வேலைக்குப் போகும் பெண்கள் பஸ் பிரயாணத்தின் போது படும்பாடும்

ஆண்கள் வேண்டுமென்றே சாய்வதும் அங்கங்களில் இடிப்பதுமான மறைமுகமான பெண்கள் மீதான பாலியல் சேஷ்டை காட்டப்படுகிறது.

நஜீமா என்ற முஸ்லிம் பெண் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த போது காதல் ஏற்படுகிறது. காதலன் ஏமாற்றியபின் அவள் ஆசிரியராக, அதிபராக வருகின்றாள். தான் திருமணம் முடித்த பெண் நோயாளி என்ற காரணத்தைக் காட்டி நஜீமாவின் முன்னைய காதலன் மணம் முடிக்குமாறு நஜீமாவை நச்சரிக்கிறான். மணம் முடித்த பெண் நோயாளி என்பதற்காகக் காதலித்தவளை மீண்டும் மணம் முடிக்கச் சொல்லிக் கேட்பது என்பதும் பெண் மீதான ஆணின் பாலியல் சார்ந்த கொடுமையையே காட்டுகின்றது எனலாம்.

மணவாழ்க்கைக்கு ஆண் பெண் என்ற இருவரதும் மனப் பொருத்தமே அத்திவாரமாக அமைய வேண்டும். ஆனால் மனப் பொருத்தம் நோக்காது பணம் - பொருள் - அந்தஸ்து என்பவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு கட்டியமையும் மண வாழ்க்கை தான் பெருவழக்காக உள்ளது. இவ்வாறான இணைப்பின் பின்பு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து வாழ்ந்தால் வாழ்க்கை ஒருவாறு ஓடும். தவறினால் சிறையாக அமைந்து விடும். இதனால் பெண்ணினமே பாதிக்கப்படுகின்றது என்பதே உண்மை. கற்பு எனும் பண்பாட்டு விழுமியத்தைக்காட்டிப் பெண்ணின் உணர்வுகள் மதிக்கப்படாமல் விடப்படுகின்றது. இச்சமூகக் கட்டுப் பாட்டை மீறித் தனது சுதந்திரத்திற்காக வாழ முற்படும் ஒரு பெண்ணை இந்தச் சமுதாயம் தனது சொல்லம்புகளால் படாத பாடுபடுத்தி விடும். கணவனது தாழ்வுச் சிக்கலால் ஒரு மனைவி படும் துன்பத்தை இக்கதை காட்டுகின்றது.

“காசுதான் பெரிசெண்டு நிறையக் காசு கொடுத்து ஒரு பணக்கார மாப்பிள்ளையை எடுத்துப் போட்டால் எல்லாம் சரி எண்டு நினை யாதைங்கோ. அதைவிட அவள் கலியாணம் கட்டாமல் இருக்கிறது திறம். பொம்பிளையும் தன்னைப் போல் ஒரு உயிர் எண்டு நினைக்க வேணும். பொம்பிளை தன்ர அடிமை எண்டோ அல்லது உணர்ச்சி ஒண்டும் இல்லாத சடம் எண்டோ நினைக்கிறவராய் இருக்கப்படாது”

என்ற பூரணியின் கூற்றுக்கள் பொருத்தமில்லாத திருமண வாழ்க்கையால் வரும் பல பிரச்சினைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“எனக்கு வந்த இரண்டு மாப்பிளையளிலை அப்பா தெரிவு செய்தது மனநோய் பிடிச்சதாகக் கிடக்கு”

என்று பூரணி திருமணத் தெரிவில் பெற்றோர் விடும் பிரச்சினையை எடுத்துக் கூறுகின்றாள். ஒரு பெண் ஆணோடு பழகாதல் காதல் ஒன்றுக்காகவே. நட்புடன் பழக முடியாது. இதைச் சமுதாயம் வேற்றுக் கண் கொண்டு தான் பார்க்கும்.

“இந்த ஆம்பிளையளுக்குப் பொம்பிளையளில் “செக்ஸ்” சம்மந்தப்பட்ட விருப்பம் இருக்கிற வரையிலையும்... இப்படித்தான் அவை மற்றவையோடு இணைச்சப் பேசிற சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்படுகிற மகிழ்ச்சிக்காக அந்தப் பகிடியளைத் தூண்டிக் கொண்டு இருப்பினம்”

தனது கணவனே தன்னைச் சக ஆசிரியன் ஒருவனோடு இணைத்துப் பேசுவதைப் பொறுக்காத பூரணி இவ்வாறு நினைக்கிறாள். பெண் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டும். தன்னிலும் பார்க்க மேல் நிலையை அடையக்கூடாது என்ற தாழ்வுச் சிக்கலால் எத்தனையோ பெண்கள் துன்பப்படுகிறார்கள். உளவியல் ரீதியாக அவர்களடையும் பாதிப்புகள் கோகிலாவால் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. பெண் என்பவள் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டும் என்ற ஆண்களது மனப்பாங்கும் இங்கு கூறப்படுகின்றது.

“பொம்பிளையள் ஏன் உந்த அலுவல்களுக்கு வெளிக்கிட வேணும்? வீட்டில் இருக்க முடியாத வருத்தம் தானே”

என்ற கூற்று இதனைக் காட்டுகின்றது.

நீண்ட வருடங்களுக்குப் பின்பு திருமணம் முடித்த பெண் கர்ப்ப மடைந்தால் அது சமூகத்தின் சந்தேகப் பார்வையை எடுத்துக்காட்டும். தாழ்வுச் சிக்கலால் அவதிப்படும் அவளது கணவனே சந்தேகங் கொள்கின்ற நிலைமையும் எங்கள் சமூகத்தில் காணப்படும் பெண்களுக்கான பிரச்சினைகள் ஆகும்.

“ஏழு வருஷமாய் எனக்கு வராத பிள்ளை இப்ப எப்படி வந்தது? அது தான் எனக்குச் சந்தேகமாய் இருக்கு”

என்று கணவனும், “எந்தப் புத்தில் எந்தப் பாம்பு குடியிருக்குதோ ஆர் கண்டது.

பாலசிங்கத்துக்கு உதில் அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை எண்டும் ஒரு கதை”

என்று உறவினரும் கூறுமிடத்து திருமணமாகி ஏழுமீட்டு வருடங் கடந்தால் பிள்ளை யாருக்குப் பிறந்தது என்ற சந்தேகப் பார்வையைக் காண முடிகின்றது.

பாலியல் ரீதியான பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு

கோகிலா அவர்கள் பாலியல் ரீதியான பிரச்சினைகளுக்குப் பெண்கள் இலக்காகுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு அவற்றுக்கான சில தீர்வுகளையும் தனக்கே உரியவகையில் உணர்த்தி விடுகின்றார். சில தீர்வுகள் வன்முறையைக் கடைப்பிடிப்பனவாக இருந்தாலும் அத்தகைய தீர்வும் இந்தச் சமுதாயத்திற்குத் தேவை என்பதைத் தனது நேர் காணலின் போது குறிப்பிடுகின்றார். பாலியல் ரீதியாக எமது சமூகத்தில் பல விதங்களில் பெண்கள் பலியாகின்றனர். எனினும் தீர்வு சுட்டலில் ஒரு மரபு ரீதியான பெண்ணாக விளங்க வேண்டும் என்பதிலும் கூடியளவு கவனம் செலுத்தி இருக்கிறார். எனினும் சில பிரச்சினைகளை நல்ல முறையில் அணுகி அவற்றிற்கான தீர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார்.

“ஒரு பெண் வீதியாலை தனியப் போக முடியாமல் இருந்தால் அது இந்தச் சமுதாயத்தின் பிழை, என்னுடைய பிழை இல்லை. சமுதாயத்தைத் திருத்தப் பாருங்கோ.”

என்று பூரணி என்ற பாத்திரத்தினூடாக சமுதாயத்தின் குறைகளை, பெண்களை அவர்கள் நோக்கும் விதங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

“தனது குடும்ப அங்கத்தவர்களில் ஒருவர் கணவனாக இருந்தாலும் சரி அல்லது சகோதரனாக இருந்தாலும் சரி, தவறான பாதையில் செல்லும் போது அவர்களைச் சரியான பாதைக்கு மீட்டெடுக்கும் ஆற்றலுள்ள வீரப் பெண்ணாகக் குடும்பத்தில் பெண் விளங்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள்.”

என்ற கூற்றின் மூலம் பெண்களும் ஆண்களைத் திருத்தி நல் வழிக்குக் கொண்டுவரக்கூடிய ஆற்றல் மிக்கவர்கள் என்ற மரபு வழிப் பட்ட பெண்ணின் தீர்வாக இதனைச் சுட்டுகின்றார்.

தன்னை பஸ்ஸில் இடித்த ஒருவனுக்கு

“தம்பி நாங்கள் கலியாணம் கட்டிப் பிள்ளையும் பெத்த ஆக்கள்”

என்று அவள் கூற அவன் “இறக்கம் இறக்கம்” என்று கத்திக் கொண்டு இறங்கி விடுகிறான். பிறிதோர் இடத்தில் தன்னருகில் இருந்தவன் அவள் மார்பில் படும்படியாகக் கைகளை நீட்டியபோது அவள் அவனைக் கன்னத்தில் அறைந்து “சனியன்.... மூதேசி... அம்மாசிப் பீடை....” என்று கத்தியபோது அவனும் அடுத்த தரிப்பில் இறங்கி விடுகின்றான். அடுத்த நாள் வேலைக்குப் போகும் போது தனது கைப் பையில் ஊசி, பிளேட் ஆகியவற்றுடன் ஒரு காஞ்சோண்டி மர்க்கொப்பையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள் என ஆசிரியர் கூறுமிடத்து “சொறியிறவன் ஒரேயடியாகச் சொறிஞ்சு கொண்டு இருக்கட்டும்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இது ஒரு வன்முறைத் தீர்வாக அமைந்தாலும் பெண்கள் படும் துன்பங்களை இது ஓரளவு தீர்க்கும் என நம்பலாம். இத்தகைய முடிவுகளைக் கோகிலா அவர்கள் பெண்களுக்கே உரிய வகையில் எடுத்துக் கூறுவது சிறப்பான அம்சமாகும்.

“சும்மா “நோனா மானா” எண்டு பத்திரிகையிலை எதோ எல்லாம் எழுதுறாங்கள். இதைப்பற்றி இந்த வகையான பெண்களின் பயணப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி.. பொது வாகனங்களில் பெண்கள் கௌரவமாகப் பயணம் செய்ய முடியாதிருக்கும் நிலை பற்றி மக்கள் குரல் பகுதிக்கு எழுத வேணும்”

என்று அந்தப் பெண் சிந்திப்பதாக அமைவது சிறந்த தீர்வாகவே அமைகின்றது.

நஜீமா என்ற பெண் தனது முன்னை நாள் காதலனுக்குக் கூறும் பதிலும் ஆணாதிக்கத் தன்மைக்குச் சவால் விடுவதாக அமைகின்றது. பெண்ணானவள் காதலித்தவனையே எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பாள் என்ற கருத்தை மாற்றியமைக்கின்றாள் அந்தப் பெண்.

“ஒரு காலத்தில் விருப்பமாயிருக்கிறது எப்பவுமே விருப்பமாய் இருக்கும்னு நீங்க நம்பியிருந்தா... உங்களுக்கு என்னோட அனுதாபங்கள். உங்களைப் பார்க்கிறது பேசிறது பழகுறது எல்லாமே எனக்குப் பிடிச்சதாய் இருந்தது என்பதற்காக நீங்க இன்னொரு பெண்ணுக்குச் சொந்தமாயிட்ட பிறகும் அது எனக்குப் பிடிக்கு மெண்டால் நான் நஜீமாவா இருக்க முடியாது. எனக்குன்னு ஒரு சுய கௌரவம் கட்டுப்பாடு இருக்கிறதே. ஒரு எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் வாழறன் என்கிறது உண்மையாய் இருக்கலாம். ஆனால்... வாழ்வு முழுதும் ஒரு நெறியோடு வாழ்ந்திருக்கிறன் என்பதில் ஒரு அர்த்தம் இருப்பது புரியேல்லையா”

என்று நஜீமா கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

ஆணின் அதிகாரத்தால் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகள்

பெண்கள் ஆண்களிலும் பார்க்கத் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற மனப்பான்மை, காலங்காலமாகவே அவளை அடிபணிய வைத்த மரபுசார் சிந்தனைகள் போன்றவற்றின் தாக்கத்துக்குப் பெண்கள் பலியாகி வருகின்றனர். தன்னிலும் ஓர் உயர்வான நிலையில் பெண் இருந்தால் அவளை வார்த்தைகளாலே காயப்படுத்தும் ஆண்களது தாழ்வுச் சிக்கலும் இக்கதைகளுடாக உளவியல் பார்வையுடன் கோகிலா அவர்களால் சுட்டப்படுகிறது.

தனது கணவனைச் சார்ந்து குடும்பத்திற்காக - சமையலைப் பூர்த்தி செய்பவளாக - பொருளாதாரத்திற்காக ஒரு பெண் வாழ வேண்டுமே தவிர அவளது கலை உணர்வுகள் சமூகம் சார் சிந்தனைகளைக் காட்டக்கூடாது என நினைக்கும் கணவனின் கீழ் சிக்கித்தவிக்கும் பல பெண்களின் துயரத்தைக் கோகிலா அவர்கள் தனது கதைகளுடாகக் காட்டுகின்றார். தனது கணவன் தனது உயர்வை ஊக்குவிப்பான் என்ற எதிர்பார்ப்புச் சிதைந்து போகச் சராசரிப் பெண்ணாக வாழ நேரிட்டதையும் காட்டுகின்றார். மரபை மீறத் தெரியாது வாழும் பெண்ணாகவும் பல பெண்கள் விளங்குகின்றனர். ஒரு பெண் போட்ட கோலத்தைப் பார்த்து,

“என்ன ராஜி, பெரிய ஆட்டிஸ்ந் என்ற மாதிரி மணத்தியாலக் கணக்கா இதில் வந்து குந்தி இருக்கிறீர். குசினியில் ஒரு வேலையும் நடக்கேலப் போல கிடக்கு”

வீட்டு வேலைக்குத் தான் பெண் உரியவள் என்ற ஆண்திகாரப் போக்கு இதனூடாக விளங்குகின்றது. அவள் கவிதைப் போட்டியில் வெற்றி பெற்று வந்தபோது

“சும்மா கதையும் கவிதையும் எண்டு இப்ப எத்தனை வருஷமாச் செலவழிச்சு, இப்பதானே ஒரு ஆயிரம் ரூபா கிடைச்சிருக்கு. இந்த நேரத்தில் ஒரு வகுப்புக்குச் சயன்ஸ் ரியூசன் கொடுத்திருந்தாலும் ஒரு ஐயாயிரம் ஆறாயிரம் என்று உழைச்சிடலாம்.”

ஒரு பெண்ணை வேலைக்காரியாகவும், போகப் பொருளாகவும், பொருளாதாரத்தை வளர்ப்பவளாகவும் பார்க்கும் ஆண் வர்க்கம், அவளும் தனித்துவமுள்ள ஒரு ஜீவன் என்பதை மறந்து விடுகின்றனர்.

ஒரு வைத்தியப் பெண்ணை மாமியுடன் சேர்ந்து கணவனும் அடக்குமுறை செய்வதாகக் காட்டுகின்றார் கோகிலா. தன் பிள்ளையின் உயிருக்கு ஆபத்து என்றவுடன் பிள்ளையுடன் வீட்டைவிட்டு அவள் வெளியேறுகின்றாள். கணவனுடன் சேர்ந்து கணவனது தாயும் பெண் களைப் பிரச்சினைகளுக்கு உட்படுத்துகிறார்கள் என்பதைக் கோகிலா காட்டத் தவறவில்லை.

ஒரு ஆண் தனது மனைவிக்கு வீட்டு வேலை செய்து கொடுப்பது மிகவும் கேவலமான செயலாகச் சமூகத்தில் கருதப்படுகின்றது. பெண் மட்டுமே வீட்டு வேலைக்குரியவள் என்ற ஆண் அதிகார மனப்பான்மையையும் இதனால் பெண்கள் படும் வேதனைகளையும் வெளிக் காட்டுகின்றார்.

“என்ன மனசியைக் காலுக்கு மேல கால் போட்டுக் கொண்டு கதைக்க விட்டுட்டு நீ தேத்தண்ணி வைக்கிறியோ”

என்ற திலகரின் கூற்றும்

“பொம்பிளை வீட்டு அலுவல்களைப் பார்க்க வேணும். நீ உழைக்க வேணும். நீ பெட்டைச்சி மாதிரி வேலை பார்க்கிறது பெரிய அவமானம்... ஓ”

என்ற கூற்றும் ஆண்திகார மனப்பான்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பெண் அறிவு பூர்வமாக இயங்கக் கூடியவள் என்பதையும் திருமண வாழ்வுக்கு முன்பு நடந்தவற்றைத் தனக்குக் கூற வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் கணவன்மாரையும் கோகிலா அவர்கள் காட்டுகின்றார். தனக்கு வாங்க்கும் மனைவி கண்ணகியாக இருக்க வேண்டும் என்பது தான் எல்லா ஆடவர்களதும் விருப்பமும். தான் எவ்வளவு தவறுகள் செய்திருந்தாலும் அதை நியாயப்படுத்திப் பெண்ணின் தவறுகளைப் பெரிதாக எடுக்கும் ஆண்களின் அதிகார மனப்பான்மையால் பெண்கள் படும் துன்பமும் விளக்கப்படுகின்றது.

“இன்னொருவரின் காதலிக்குக் கணவனானது பற்றி நான் வெட்கப்படவில்லை. கொஞ்சமும் வேதனைப்படவில்லை. ஆனால் இப்படிக்காதலித்தவனைப் பற்றி என்னிடம் ஒரு கதை சொல்லாதவளிடம் போய் நான் எப்படி உண்மையான கணவன் என்ற உரிமையை... உயர்ந்த ஸ்தானத்தை எதிர்பார்க்க முடியும்.”

பெண் தனது கடந்த கால அனுபவங்களைத் தனக்குக் கூற வேண்டும் என்றும் நினைக்கும் ஆணினது அதிகாரத்தன்மை இதன் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

ஒரு பைத்தியமான, மனம் பேதலித்த பெண்ணின் பிதற்றலாகவும், ஆணாதிக்கத்தின் உச்ச நிலையையும் இதனால் ஒரு பெண் அடையும் கொடுமையையும் கோகிலா காட்டுகின்றார். ஆண்மை இல்லாத ஒருவனை ஏமாற்றி அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்ததோடு அல்லாமல் அவன் அவள் மீதே பழியும் சுமத்துகிறான்.

“நான் கறுப்பாம்... கட்டையாம். அதைப் பாக்கத் தனக்கு வாற வெறுப்பிலைதான் தனக்கு ஒண்டும் விருப்பமில்லாமல் இருக்காம். இல்லாட்டித் தான் திறமான ஆம்பிளையாம்.. இப்பிடி அவன் சொல்லுறதக்கேக்க... எனக்குச் சும்மா பத்திக் கொண்டு வருகுது..”

என அவள் கூறுமிடம் ஒரு பெண்ணின் தன்மானத்தைப் பாதிக்கும் நிலையைக் காட்டுகின்றது.

“அவன் வேலைக்குப் போய்வர நான் நேரத்திற்குச் சமைச்சப் போட வேணும்..... அந்தச் சமையலையாவது நல்லாயிருக்கு என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாம்... தன்ரை குறைபாட்டை மறைக்க... தொட்டதற்கெல்லாம் என்னில குறை பிடிக்கிறதை என்னால தாங்க முடியாது”

இதன் மூலம் ஒரு பெண்ணின் ஓலமும் அவலமும் காட்டப்படுகின்றது.

அவள் கணவனை விட்டுப் பிரிந்து போகிறாள். அவள் தன்னை முன்பு காதலித்தவனுக்குத் தன் கதையைச் சொல்ல

“போனது எல்லாம் போகட்டும். நான் அந்த இளமையில் காதலிச்ச மாதிரியே இன்னும் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். இல்லாட்டி ஏன் இன்னும் கலியாணம் செய்யாமல் இருக்கிறேன்”

என்று கூறுவதைப் பார்க்கும் போது ஆண்களுக்குப் பெண்கள் மீதான பார்வை திருமணம் என்ற போர்வைக்கூடாகத் தன்னிச்சைகளை வெளிப்படுத்துவதையே காட்டுகின்றது. ஆறுதல் சொல்பவனாகவோ அல்லது அவளைச் சகோதரியாக நோக்கும் மனப்பான்மையோ ஆணுக்கு வராது. இதனால் பெண்கள் பாதிக்கப்படுவதைக் கோகிலா எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

ஆண் அதிகாரப் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வு

பெண்கள் ஆண்களின் அதிகார மனப்பான்மையால் பல வகையான துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர். கோகிலா அவர்கள் சில இடங்களில் தீர்வுகளைச் சுட்டுகின்றார். அறிவு ரீதியாகப் பெண்கள் தமது பிரச்சனைகளை அணுக வேண்டும். பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகளைக் காண வேண்டும், என்ற கருத்துக்கள் தான் அவரது ஆக்கங்களில் மேலோங்கி நிற்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. சில இடங்களில் சமூகத்திற்குப் பயப்படாத துணிவான தீர்வுகளையும் தந்துள்ளார் என்றே கொள்ள வேண்டி இருக்கின்றது.

பெண்ணின் கடந்த கால வாழ்க்கையில் தலையிடுவதற்கு ஆணுக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை என்பதை அறிவு பூர்வாக ஒரு பெண் உணர்த்துகின்றாள். கோகிலா சுட்டும் தீர்வுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

“ஒவ்வொருவருக்கும் அவரது வாழ்வில் சில அந்தரங்கங்கள் இருக்கலாம். அவற்றை அறிந்தே தீர் வேண்டும் என்பது காட்டு மிராண்டித்தனம். பலம், பலவீனம், அறிவு, அறிவின்மை எல்லாவற்றையும் அனுசரித்துப் போவது தான் திறமை. வாழ்க்கையில் புரிந்துணர்வும் நம்பிக்கையும் தான் முக்கியம்.”

என்று ஆய்வு அறிவு ரீதியாக இன்றைய பெண் சிந்திக்கின்றாள். சிந்தித்ததோடு அல்லாமல் கணவனையும் சிந்திக்க வைக்கின்றாள்.

தனது அறிவின் மூலம் தனது பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பெண் முனைகின்றாள் என்பதற்கு

“என்ற பிரச்சினையைத் தீர்க்கிறதுக்கு வெளியில் இருந்து ஆரும் வர வேணும் என்று நான் எதிர்பார்க்கப்பட்டாது. என்ற சொந்த அறிவுக் கதிரகளை நீட்டித்தான் என்ற கண்ணீரை நான் துடைக்க வேண்டும்.”

என்ற கூற்றுச் சான்றாக அமைகின்றது.

“தற்கொலை செய்யலாம் என்ற ஒரு வெறி மன எழுச்சியில் ஒரு சில கணப்பொழுதுகளில் ஏற்பட்ட போதும் அறிவு மேலெழுந்து அதை மழுங்கடித்து விட்டது. நான் தற்கொலை செய்து கொண்டால் அவரது சந்தேகம் சரி என்றாகிவிடும்.”

என்று பெண்கள் தமது பிரச்சினைகளுக்கு அறிவு பூர்வமாகச் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதைக் கோகிலா காட்டுகின்றார்.

ஒரு பெண் தனது பிரச்சினைகளுக்குத் துணிவான தீர்வுகளை எடுக்கவேண்டும் என்பதைத் தனது பல கதைகளுடாகக் காட்டுகின்றார். ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த பெண் தனது பிரச்சினைக்கு எவ்வாறு துணிவாகத் தீர்வு காண்கிறாள் என்பதை

“கோபாலு... நீ நைஜீரியா எண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் ஏத்திக் கொழும்பில் கொணந்து விட்டுட்டு என்னை ஏமாத்தியிருக்கிறாய் எண்டு எனக்கு விளங்கிட்டுது. என்ற காசு பத்தாயிரம் ரூபாவை உடனை வை எண்டு நான் கேட்கிறதில் எந்த விதமான பிரயோசனமும் இல்லை. நீ அதெல்லாம் முழுதாகச் செலவழித்திருப்பாய் எண்டு எனக்குத் தெரியும். இப்பவும் அந்தக் காசை நீ தந்தா நான் உன்னோடு கொழுவுப்படாமல் யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்திடுவன். இல்லாட்டி என்னைப் பேக்காட்டலாம் எண்டு நினைக்காதே.”

என்று படிக்காத ஒரு பெண்ணே தனது பிரச்சினைக்குத் துணிவான தீர்வைக் காட்டுகின்றாள்.

சீதனத்தால் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகள்

சீதனம் என்பது எமது சமூகத்தில் காணப்படும் பெருங் குறைகளில் ஒன்றாகும். முன்னைய காலத்தில் கலியாணத்தின் போது பெற்றோர்கள் தமது அன்பு காரணமாகப் பணமோ அல்லது நகையோ கொடுத்தனர். அதுவே ஒரு காலகட்டத்தில் மரபாக மாறியதோடல்லாமல் மதிப்பாகவும் கருதப்பட்டது. சீதனம் இல்லாமல் பெண்கள், வறிய பெண்கள் திருமணம் முடிக்க முடியாது என்ற நிலை இன்று காணப்படுகின்றது. இது எமது சமூகத்தின் எதிர்காலத்தையே கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. இந்த வகையில் ஆசிரியரும் தனது சில கதைகளுடாகச் சீதனம் பற்றிய தமது சமூகப்பார்வையை, பிரச்சனைகளைத் துணிச்சலாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்.

காதலித்தவன் சீதனம் கேட்பதும் இன்றைய கால நடைமுறைகளில் ஒன்று. லாவண்யா என்ற பெண் தன்னைக் காதலித்தவன் சீதனம் கேட்ட போது திருமணத்தை நிராகரித்துத் தனியாக வாழ்கின்றாள். காதலித்தவன் சீதனம் கேட்பதால் பெண்கள் செய்யாமல் இருப்பதும் ஒரு பிரச்சினையே ஆகும்.

தமது தங்கைகளுக்காக ஆண்கள் சீதனம் கேட்பதும் எமது சமூக நடைமுறையில் ஒன்று.

“உங்கட தங்கச்சியை நல்லா வாழ வைக்க வேணும் எண்ட விருப்பம் இருந்தா கஷ்டப்பட்டு நீங்கள் உழைச்ச காசில வாழ வைக்கப்பாருங்கோ. அதுக்காக ஏன் இன்னொருத்தன் உழைச்ச காசை எதிர்பார்த்து நிற்கறியன். கல்யாணத்தை இப்படி வியாபாரமாக நினைக்கிறதால் தான் எங்கட சமூகம் இந்த மாதிரி ஆகிட்டுது.”

என்று ஒரு பெண் தனது கணவனுக்குக் கூறுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

திருமணத்திற்காகப் பெண்ணைப்பார்க்க வந்த இளைஞர்கள் தமது பெற்றோரைச் சாட்டிச் சீதனத்தை எதிர்பார்க்கின்றனர். இதுவும் எமது சமூகத்தில் காணப்படும் பிரச்சனைகளே. “எனக்குப் பொம்பிளை பிடிச்சிருக்கு, இனிச் சீதனம் அதுகளை நீங்களே பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று ஆண்கள் கூறுவதும் இதனால் வறுமைப்பட்ட பெண்களின் பெற்றோர்கள் துன்பமடைவதும் ஆசிரியரால் காட்டப்படுகின்றது.

“இவளுக்குக் கீழே ஏழு பிள்ளைகள் இருக்கு. ஆபடியால் எங்களால் ஒன்றும் தர ஏலாது. தந்திட்டு இந்தக் குஞ்சு குருமானுகளும் நானும் மனுசியும் நடுத்தெருவிலேயே நிக்கிறது. எங்களிட்டக் காணி பூமியும் இல்லை, காசும் இல்லை. அவள் போட்டிருக்கின்ற ஒற்றைக் கல்லுத் தோட்டை மாத்திரம் கொண்டு போகட்டும்.”

என்று பெற்றோர் சீதனத்தால் படும் துன்பமும் இதனால் பெண்கள் பாதிக்கப்படும் விதமும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

சீதனம் வாங்குவதற்காக ஆண்களது தொழிலின் மேன்மையையும் அவனது சமூக அந்தஸ்துக்களையும் காட்டிக் கேட்பதும் இன்றைய நடைமுறையாகும்.

“எக்கவண்ட் செக்சனில் தம்பி வேலை செய்கிறான். லண்டன் சோதனையும் இலங்கைச் சோதனையும் ஒருமிக்க எடுக்கிறான்.” என என் குவாலிவிக் கேஷன்சை அக்கா முன்னுக்கு வைத்த போது பெண் வீட்டுக்காரர் ஒண்டு தருவதாகச் சம்மதம் தந்ததும், “என்ன கதை இது? ஒண்டும் இந்த நாளையில் ஒரு காசோ” என அக்கா கேட்ட போது “ரோட்டுக் கரையில் நாங்கள் வேண்டின மாடிவீடு முண்டு. அதுவு மில்லாமல் பெடிச்சியும் படிப்பிக்குது எல்லே.” என அவர்கள் ராகம் இழுத்ததும் எனக்கு “என்னத்துக்கு அக்கா இவ்வளவு சீதனம்” “என அழாக்குறையாக அக்காவின் காதோடு காது வைத்த போது” “உனக் கென்னடா தெரியும் இதுகளைப் பற்றி” “எங்கட ஐயா அந்த நாளையில் வாயைக்கட்டி வயித்தக்கட்டி அந்த நாளையில் போட்ட இருப்பத்தை யாயிரம் சீதனக்காசிர்ர வட்டிதானே சமயத்தில் எனக்கே உதவுது.”

என்று பெண்களே சீதனம் வாங்குவதற்கு முன்னுக்கு நிற்பதைக் காண முடிகின்றது.

ஒரு வைத்தியரின் மனைவியே தனது மகளின் சீதனத்திற்காகக் கவலைப்படுவதையும் காட்டுகின்றார்.

“எனக்கு வேண்டாம் என்றாலும் நாளைக்கு என்ர பிள்ளைக்கு... அவள் இப்ப அற்பவான்ஸ் லெவல் படிக்கிறாள். ஒரு டொக்டரினர் பிள்ளை எண்டு... என்ன காணி இருக்கோ பூமி இருக்கோ... காசு இருக்கோ... ஒண்டுமில்லை. அந்த நேரம் ஒரு சதமும் சீதனம் வாங்காமல் இவர் கலியாணம் செய்தார்... இன்னொருத்தன் வந்து என்ர

பிள்ளையைக் கட்டிக் கொண்டு போவான் எண்டதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. பிள்ளைக்கெண்டு சந்தோஷமாகத் தாறதை வாங்கினா என்ன.”

என்று ஒரு தாய் தன் மகளுக்காகச் சிந்திக்கின்றாள்.

காதலித்துச் சீதனம் வாங்காமல் கலியாணம் செய்த ஆண்களே மற்ற ஆண்களைப் பார்த்துத் தானும் சீதனம் வாங்கவில்லையே என் பதை மனைவிக்குக் கூறி அவளது மனத்தைப் புண்படுத்துகின்றனர்.

“சங்கரினர மனுசிக்கும் உங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம் எண்டு நினைச்சுப்பார்த்தால் தெரியும்.”

என்று ஜீவன் என்ற ஆண் கூறுவதாக அமைந்த பாத்திரமும் சிந்திக்கத்தக்கது.

சீதனம் பற்றிய பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு

சீதனம் பற்றிய பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு ஆசிரியரால் துணிவாக முன்வைக்கப்படுகின்றது. பெண்ணே துணிந்து சில இடங்களில் கூறுவதாக அமைந்திருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. புனிதம் என்ற ஒரு படிப்பறிவு இல்லாத பெண்ணே தன்னைப் பெண் பார்க்க வந்த போது துணிவுடன் கூறுவதாக அமைந்தது நோக்கத்தக்கதாகும்.

“நாங்கள் குடியிருக்கிற இந்த வீடும் காணியும் இரவல். கெதியிலை இந்த வீட்டாலை எழும்ப வேணும். ஆனபடியால் நான் போட்டிருக்கிற இந்த ஒற்றைக்கல்லுத் தோடும் வெறும் பொம்பிள்ளையுந்தான் தரலாம். வேறே சீதனம் ஒண்டுமில்லை. அதுக்கு உங்களுக்கு விருப்பம் எண்டால் சொல்லுங்கோ. நான் போய் வெளிக்கிட்டு வாறான் பொம்பிளை பாக்க. இல்லாட்டி எனக்கு வேறே வேலை கிடக்கு.... நான் போப் போறன்.”

என்று அந்தப் பெண் துணிவாகக் கூறிச் செல்லும் தீர்வினை ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

காதலித்தவன் சீதனம் கேட்ட போது மணவறையிலே வைத்துச் சீதன முடிச்சைக்காட்டி இதற்குத் தாலியைக் கட்டிக் கூட்டிக் கொண்டு

போங்கோ என்று கூறிவிட்டு ஒரு பெண் செல்வதாக ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

சீதனம் பற்றிய பிரச்சினைகளுக்குப் பெண்களே துணிந்து தீர்மானம் எடுப்பதைக் கோகிலா காட்டினாலும் இதனால் பெண்கள் பல இடங்களில் பாதிக்கப்படவும் செய்கின்றார்கள். பாதிக்கப்படாமல் பெண்களும் வாழக்கூடியதான தீர்வு என்ன?

சாத்ப்பீரச்சீனை

எமது சமூகத்தில் சாதியின் கொடுமையால் நடக்கும் அவலங்கள் மிகப் பலவாகும். சாதியின் பெயரால் நடைபெறும் பல பிரச்சினைகளை எழுத்தாளர்கள் பலர் தமது ஆக்கங்களினூடாகப் படைத்துள்ளனர். இந்த வகையில் கோகிலா அவர்களது சாதி பற்றிய பார்வை - அடிநிலை மக்களின் அவலநிலையைக் காட்டும் பார்வை என்பன குறைவாகவே இருக்கின்றது. எனினும் படித்தவர்களிடமே சாதி பார்க்கும் பண்பு இருப்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

பல்கலைக்கழத்தில் படிக்கும் மாணவியரே சாதி பற்றிய பார்வையைக் கொண்டுள்ளனர்.

“யாழ்ப்பாணத்திலை எந்தக் கோயிலுக்கும் போகத் தயங்கிறதால இங்க வந்து வட்டி குட்டி எல்லாம் சேர்த்துக் குடும்பிடுகிறவள். இண்டைக்கு வராமல் விட்டது அதிசயமாய் இருக்கு.”

என்று கிருபாதேவி என்னும் பல்கலைக்கழக மாணவி தனது சக மாணவியைக் கேலி செய்வது இங்கு கூறப்படுகின்றது.

தந்தை ஒருவர் தனது மகளைத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்காரரான பெண் பிள்ளையோடு சேர்க்குடாது என்று கட்டளை இடுகிறார்.

“உவள் செல்வமலரோடை உனக்கென்ன கொண்டாட்டம், நீ இப்படிப் பிழங்கினால்... நாளைக்கு வீட்டுக்கையும் வந்து பந்தியில் குந்திச் சாப்பிட நிப்பினம்... உனக்குத்தானே பெரியதம்பிப் பிரக்கிராசியாற்றை மகள் நளாயினி இருக்கிறாளே அவளோட போய் வாவன்”

என்ற தகப்பனின் அறிவுறுத்தல் காரணமாக அவளுடன் பழகாமல் விடுகின்றாள் நாளாயினி என்ற பெண். இப்பெண்ணின் சுகயீனத்தின் போது தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரான அந்தப் பெண்ணை உதவி செய்கின்றாள். அவளுக்கு உதவி செய்தது கூடப் பிழையோ, அவளைத் தான் தொட்டுத் தூக்கியது தவறோ என்றுகூடச் செல்வமலர் என்ற அந்தப் பெண் சிந்திக்கின்றாள். அந்தளவிற்குச் சாதி பற்றிய பிரச்சினை சமூகத்தில் ஆழ வேருன்றிக்கிடப்பதைக் காண முடிகின்றது.

“உ... உங்களைத் தொட்டு நான் தூக்கியதை நீங்கள் விரும்புவியளோ தெரியாது. ஆனால் உங்களோடே வ... வந்த எல்லோரும் தாங்கள் டெஸ்ருக்குப் போக வேண்டுமென்று அவசரப்பட்டினம். எ... எனக்கு உங்களை விட்டுட்டுப் போக ம.. மனம் வரேலை.”

என்ற அவளது கூற்றின் மூலம் சாதியின் கொடுமை காட்டப்படுகின்றது.

வைத்தியசாலையில் இடியப்பம் வாங்கிச் சாப்பிடுவதற்கு ஒரு பெண் சாதியைக் காட்டி வாங்க மறுக்கின்றாள்.

“நீங்கள் வாங்கிச் சாப்பிடுகிறீயள். எனக்கெண்டால்... என்ன சாதி குலம் எண்டு தெரியாமல் கண்டவையிட்டையும் வாங்கிச் சம்சயத் தோடை சாப்பிடச் சரிவராது. அதிலும் பார்க்கப் போய்ச் சமைச்சுச் சாப்பிடப் போகிறீன்.”

என்று கூறுவதை நோக்கலாம். தனது மருமகள் சாதி குறைவு என்பதற்காகத் தன்னுடன் சேர்க்காமல் விடுகின்றாள் அப்பெண். சாதி பற்றிய பெறுமானம் எமது சமூகத்தில் எவ்வளவு வேருன்றி உள்ளது என்பதைக் கீழ்வரும் கூற்று உணர்த்தும்.

“அவை எங்கட சபை சந்திக்குச் சேராத ஆக்கள் பிள்ளை. அண்டையோடு நான் அவனைக் கைகழுவி விட்டுட்டன். கதைக்கிற தில்லை.”

என்று கூறுவதும் அந்த மருமகளே தனது நோயின் போது உதவியதால் மனம் மாறுவதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சாதிப்பிரச்சனைக்கான தீர்வு

சாதிப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி கோகிலா அவர்கள் அதிகமாகக் கூறவில்லை. இதனால் அதைப்பற்றிய தீர்வுகளும் அவரது கதைகளில் காணப்படவில்லை. எனினும் ஓரிடத்தில் அவரது தீர்வு காட்டப்படுகின்றது. சாதியின் கொடுமையால் புறக்கணிக்கப்பட்டவளே தனது நோயின் போது உதவியதால் மனமாற்றமடைந்த ஒரு பெண்,

“அறிவிலே ஊனம் இல்லாவிட்டால் சோதனை எப்போதாவது ஒரு நாள் சித்தியடைந்து விடலாம். அது ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை. ஆனால் மன உணர்வில் இருந்த ஒரு பெரிய ஊனம் இன்றுடன் தீர்ந்து விட்டதே.”

என்று நினைப்பதாகத் தீர்வு சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சமுதாயப் பிரச்சனை பற்றிய பார்வை

எமது சமூகத்தில் காணப்படும் பல்வேறு பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கோகிலா அவர்கள் எடுத்துக்கூறி இருக்கிறார். இவரது பிரச்சினைகள் சில சமுதாயத்தைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவதாக அமைந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வகையில் ஒரு ஏழை மாணவி தனது காலை உணவை உண்ணாமல் வருகிறாள். அவளது ஏழ்மை நிலையைச் சுட்டுமிடத்து அம்மாணவியே கூறுவதாக அமையும் இடம் சிந்திக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது.

“அப்பா மட்டும் உயிரோடிருந்திருந்தால் அவர் கொண்டுவரும் மீன்களையாவது பொரித்துச் சாப்பிடலாம். மீனில் நிறையப் புரதமும் கனிப் பொருள்களும் இருக்கிறதாம் என்று ரீச்சர் சொல்கிறார். ஆனால் அம்மா என்ன செய்வார் பாவம். காலையில் அம்மா அவிக்கிற இடியப் பத்தைக் காசு கொடுத்து வாங்க எங்களுரில் சிலர் வருவார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் விற்று முடிய... மிகுதி... விற்கப்படாத மிகுதி இருந்தால் மட்டுந்தான் நாங்கள் காலையில் சாப்பிடுவம். போதியளவு இடியப்பம் விற்றுக் காசு சேரவில்லை என்றால் அன்று மத்தியானம் சோற்றுக்கு அரிசி வாங்க அம்மாவிடம் காசு சேராது என்பது புரிகிற வயது எங்களுக்கு வந்து விட்ட படியால் நாங்கள் காலையில் இடியப்பம் வேணும் என்று அழுவதில்லை. கடைசித்தம்பி கூடச் சாப்பிடாமல் இருக்கப் பழகிக் கொண்டான்.”

என்று அமைகின்றமை சமுதாயத்தின் இப்பிரச்சினையை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகின்றது.

ஏழ்மைக் குடும்பத்திற்கும் நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பத்திற்கும் உரிய குடும்பப் பெண்களின் மனநிலை அவர்களது செயற்றிறன் - அவர்களது பிள்ளைகளின் செயற்றிறன் என்பன ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றது.

“இவளைப் போலத்தனியே ஏறித் தனியே இறங்கி - தனியாய் - தனிமையாக்கப்பட்ட தனியாய் - தனிமையில் இருக்க முடியாத தனியனாய் என்னால் வாழ முடியுமா.”

என நடுத்தர வர்க்கப் பெண்ணின் சமுதாய ரீதியான பிரச்சினை முன்வைக்கப்படுகின்றது.

காதலிப்பவர்கள் எல்லோரும் திருமணம் என்ற எல்லைக்குச் செல்ல முடிவதில்லை. இதற்குப் பல காரணங்கள் தடையாக இருக்கின்றன.

“காதலிப்பவர்கள் எல்லாம் கலியாணம் செய்து கொள்வதில்லை. மனதிலேயே கருகிப் போகின்ற காதல்தான் எமது நாட்டில் சாதாரணம். அப்படிக்கருகிப் போவதற்குக் காரணமாய் சாதி, சமயம், அந்தஸ்து, பெற்றோர் விருப்பம், சீதனம் என்று எத்தனையோ சங்கதிகள் தலைநீட்டும்.”

ஒரு குடும்பத்தில் இலஞ்சம் வாங்கிப் பழகிய பெற்றோர்களைக் கொண்ட பாடசாலைச் சிறுமி ஒருத்தி தனது ஆசிரியரிடம் இலஞ்சம் தருவதாகக் கூறுகிறாள். பிஞ்சு உள்ளத்திலே நஞ்சு பூசப்பட்ட ஒரு குடும்பச் சூழலில் வளரும் ஒரு சிறுமியின் பிரச்சினையும் இங்கு காட்டப்படுகின்றது.

“சேர் சத்தம் போடாதேங்கோ நான் நாளைக்கு நூறு ரூபா காசு கொண்டு தாறன். இதைப்பற்றிப் பிறின்சிப்பலிட்டைச் சொல்லாதேங்கோ... எனக்கு அம்பத்தாறு மாக்ஸ் தான் என்று கிளாஸ் ரீச்சுட்டச் சொல்லுங்கோ சேர்.”

சமுதாயப் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வு

சில இடங்களில் சமுதாயப் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகளை மனிதாபிமான அடிப்படையில் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். பாடசாலை மாணவியின் பசி, பட்டினி, வறுமை போன்றவற்றை அறிந்த ஆசிரியர் ஒருவர் புதுவருட தினத்தன்று வறிய மாணவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கூறுமிடம் நோக்கத்தக்கது.

“எங்களுடைய கல்லூரியில் சரியான நிறை உணவு கிடைக்காத பல குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எங்களால் உதவ முடியவில்லை என்றால்... நாங்கள் புதுவருட விழாக்கொண்டாடுவது வெறும் நடிப்பாகவே இருக்கும். இந்த விழாவிற்கென நாங்கள் ஒதுக்கியிருக்கும் பணத்தில்.. அந்தக் குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது உணவுப் பொருள், தகரத்தில் அடைக்கப்பட்ட பால்மா, புதிய உடை இப்படி ஏதாவது வழங்கலாம். விழா வைப்பது அவசியமில்லை....”

எனக்கூறுவது அவளின் மனதை மகிழ்வடையச் செய்வதாக இவ்வாசிரியரின் கூற்று அமைகின்றது.

பெண்ணிய நோக்கில் கோகிலாவின் பாத்திரங்கள்

பெண்ணியம்

இன்று அனைத்துலக நிலையிலும் ஓங்கி ஒலிக்கும் குரல்களில் ஒன்று பெண்ணியமாகும். சமுதாயத்தின் பாதிப் பகுதியான பெண்ணினம் தனக்குரிய நியாயமான உரிமைகளை இழந்து அல்லலுறுகின்றது என்பதும் அவற்றை மீட்பதற்கு இணைந்த போராட்டம் ஒன்று அவசியம் என்பதுமான உணர்வெழுச்சிகளின் குரலே பெண்ணியம் என்று பொதுவாகச் சுட்டப்படுகின்றது. இது சமூக அக்கறையின் வெளிப்பாடு, சமூகத்தில் பெண் இனத்தின் இருத்தலைப் பேசுவது, ஆணாதிக்கப்பிடியிலிருந்து விடுதலை தேடுவது, மரபு சார்ந்த மதிப்பீட்டைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவது, பெண்ணின் தனிப்பட்ட குடும்ப வாழ்க்கையிலும் சமுதாய அரசியல், பொருளாதாரச் சூழ்நிலையிலும் அவள் ஆணுக்குச் சமமானவள் எனும் உயர் நெறியை நிலை நாட்டுவதும் ஆகும். சமூகமாற்றத்தில் அக்கறை கொண்ட எவரும் பெண்ணிலை பற்றியும் அவர்களுடைய பிரச்சினைகள் பற்றியும் சிந்திக்காமல் இருக்கமுடியாது. பின்நவீனத்துவப் பார்வையின் முனைப்பான விடயம் இந்தப் பெண்ணியம் ஆகும். இச்சொல்லுடன் ஏறத்தாழ ஒத்த பொருளில் பெண்ணியம், பெண்நிலைவாதம், பெண்ணுரிமை, பெண்விடுதலை முதலிய சொற்களும் வழக்கத்தில் உள்ளன.

“பெண்ணிலைவாதம் என்பது எல்லா மனித உரிமைகளான ஒழுக்க நெறி, சமயம், சமூக அரசியல், கல்வி, சட்டம், பொருளாதார உரிமைகளை ஆண்களுடன் சரிநிகர் சமானமாகப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான உலகளாவிய பண்பாட்டியக்கம்”

என 1872 இல் Alexandre Dumas குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறான உணர்வெழுச்சிக்குரல் 17 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே மேலை நாடுகளில் கருக்கொண்டாலும் 19, 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலேயே இந்தியா, இலங்கை, ஆசிய நாடுகளில் வேகமாகப் பரவியது. 1899 வரை Womonism என்ற கருத்தும் 1990 இல் இருந்து Feminism என்ற கருத்தும் வளர்ந்து வந்துள்ளது.

1400 - 1800 வரை பல நாடுகளில் பெண்களுக்குப் பிரச்சினை இருப்பதை உணர்ந்தார்கள். ஆனால் செயல் வடிவில் எந்த நிகழ்வும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. சென்ஹாங் - மெள [1696 - 1711] எனும் சீன மேதை பெண் கல்விக்காகப் போராடினார். பெண்ணியக்கப் பாதையில் சுவடுகளைப் பதித்த முன்னோடி என்று அழைக்கப்படுகின்ற மேரி உல்ஸ்டன் கிராஃப்ட் பெண்கல்விக்காக முதன் முதல் வாதாடினார். இவர் இங்கிலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் பெண்ணுரிமை பற்றி A Vindication of the rights of Woman என்னும் நூலை 1792 இல் எழுதினார். 1798இல் பிரான்சியப் புரட்சியில் பெண்களின் விடுதலைக் காகப் போராடினார்கள். 1848இல் செனிகா ஃபால்சில் நடைபெற்ற பெண்கள் மகாநாட்டில் பெண் உரிமை பற்றி முதல் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. மார்க்சியக் கொள்கையில் பெண்களுக்கான உரிமையும் வகுக்கப்பட்டது. ராஜாராம் மோகன்ராய், ஈ.வெ.ரா.பெரியார், ஈஸ்வரசந்திர வித்தியாசாகர் போன்றோர் பெண்ணியச் சிந்தனைகளைக் கொள்கை அளவில் கையாண்டனர்.

பெண்ணுரிமைப் போராட்டம் ஐரோப்பாவில் 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கால் கொண்டு 19ஆம் நூற்றாண்டில் விழிப்புணர்ச்சி பெற்றது. எலிசபெத் காதிஸ்டாண்டன் (1815 - 1902) Woman Rebell எனும் பத்திரிகையை வெளியிட்டுப் பெண்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டினார். 18ஆம் 19ஆம் நூற்றாண்டில் மார்க்ஸ்சும் ஏங்கல்ஸ்சும் பாட்டாளி வர்க்கப் பெண்களுக்கான பல உரிமைகளை வலியுறுத்தினர். இத்தகைய மேலை நாட்டுப் புதிய சிந்தனைகள் இந்தியா முதலிய நாடுகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திப் பாலியல் மணத்தடை, விதவை விவாகம், பெண்கல்வி ஆகிய போராட்டங்கள் வெடித்தன. ஐ.நா. சபை 1975 - 1985 ஆகிய 10 ஆண்டுகளைப் பெண்கள் ஆண்டாக நிர்ணயித்ததால் உலகெங்கும் பெண்நிலைவாதம் பரவியது.

“குடும்பத்தில் நிலவுகின்ற ஒடுக்கு முறைகள், சமுதாயத்தில் பெண்களுக்குள்ள இழிவான நிலை, வேலை செய்யும் இடங்களில் காணப்படுகின்ற சுரண்டல், அரசியல் அடக்கு முறைகள் போன்ற இழிவான நிலைகளை மாற்றுவதற்கு எடுக்கின்ற நடவடிக்கையே பெண்ணியத்தின் பரந்துபட்ட வரையறை.”

எனப் பெண்ணியத்திற்கு வரையறை கூறப்படுகின்றது.

பெண் சமுதாயம் அதாவது குழந்தை, இளம்பெண், காதலி, மனைவி, சகோதரி, தாய் போன்ற அனைத்து நிலைகளிலும் உள்ள பெண்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் ஆணின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டே இருப்பது அனைத்துலக நிலையிலும் குறிப்பாக இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளிலும் காணப்படும் உண்மையாகும். கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, குடும்பம், சமூக அதிகாரம், பாலியலுறவு போன்ற அனைத்து நிலைகளிலும் பெண் புறக்கணிக்கப்படுவளாகவும், ஒடுக்கு முறையை அனுபவிப்பவளாகவும், ஆண்களின் சுரண்டல்களுக்கு ஆளாகும் பரிதாப நிலையிலும் இருக்கின்றாள் என்பதைப் பெண்ணியவாதிகள் பலர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

அண்மைக்காலத்தில் முனைப்புப் பெற்றுவரும் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் சில ஆண் பெண் இருபாலருக்கும் இடையில் உயிரியல் தொடர்பான வேறுபாட்டைத் தவிர வேறெந்த வேறுபாடுகளும் இல்லை என்று பேசுகின்றன. இதனால் முழுமையான தன்னிலைத்தன்மை உடையவளாகப் பெண்ணைப் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது. திருமணம் போன்றவற்றைத் தானே தெரிவு செய்து வாழவும், ஆண்கள் அனுபவிக்கும் அத்தனை உரிமைகளையும், வாய்ப்புக்களையும் பெண்கள் அனுபவிக்கவும், வேலை, கல்வி முதலியவற்றில் சம சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவும் பெண்குரல் இன்று ஓங்கி ஒலிக்கின்றது.

குடும்பத்திலும், சமூகத்திலும், நாட்டிலும், உலகத்திலும் ஆணுக்குரிய சகல உரிமைகளையும் ஆண்கள் கொடுத்துப் பெண்கள் பெறுவதைவிடப் பெண் தானே முயன்று அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறான முயற்சிக்கு ஆண் தனது முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்க வேண்டும் என்பதே இன்று பெண்ணிய வாதிகளால் ஒலிக்கப்படும் குரலாகும்.

ஆனால் தீவிரப்பெண்ணியச் சிந்தனாவாதிகள் “குடும்பம்” என்பதை நிராகரிக்கின்றனர். ஆனால் இது முற்றுமுழுதாக ஆதரிக்கக் கூடிய விடயமல்ல. இருவர் ஒத்து வாழலாம். அவ்வாறு இல்லாவிட்டால் பிரியலாம். இன்னொரு துணையைத் தேடிக் கொள்ளலாம். அதற்காகக் குடும்பம் என்ற அமைப்பை முற்றாக நிராகரிப்பது என்பது வரவேற்கத்தக்கதல்ல. ஏனெனில் குடும்பம் என்பது கணவன் மனைவி தவிர வருங்காலச் சந்ததியினரான பிள்ளைகளையும் கொண்டதாகும். இவற்றைக் கருத்திற் கொள்ளாதல் பெண்ணியவாதிகளுக்கு அவசியம். ஏனெனில் குடும்பம் என்ற அமைப்பின் மூலம் அன்பு, ஆதரவு போன்றவற்றைத் தனி மனிதனும், சமூகமும் பெற முடியும்.

“பெண்ணிலை வாதம் அல்லது பெண்ணியம் என்றாலே குடும்பம் என்ற அமைப்பைத் தகர்க்கிற ஒரு கருத்தாக்கம் என்று புரிந்து கொள்வது பலனளிக்காது. குடும்பம் என்ற அமைப்பில் ஒரு பெண் ஒடுக்கப்படுகிறாள். குடும்பத்தில் ஆணிடம் அதிகாரம் குவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அதிகாரம் பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் சமமாகப் பங்கிடப்படவில்லை எனில் குடும்பம் என்ற அமைப்பு மாற்றங்களைத் தொடங்கிவிடும்.”

என்ற அறிஞரின் கூற்றும் சிந்திக்கத்தக்கதாக அமைகின்றது.

ஒருவர் பெண்ணாகப் பிறப்பதில்லை. பெண்ணாக ஆக்கப் படுகின்றார் என்னும் சிமொன்தி பூபாவின் கூற்றுப்படி பெண்ணுக்காக உருவாக்கப்பட்டுள்ள கணக்கற்ற ஒழுங்குகளும் அறிவுரைகளும் அவளது இயல்பை ஒரு ஒழுங்கு நிலைக்குள்ளும் ஆணினுடைய கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளும் கொண்டு வந்து விடுகின்றது. உலகம் எங்கும் உள்ள பெண்ணியம் இத்தகைய பிரச்சினைகளைச் சந்தித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. பெண் ஆளப்படும் பொருளாக மாற்றப்பட்டு விட்டாள். இது பெண்களின் மாபெரும் தோல்வியென ஏங்கல்ஸ் வர்ணிக்கிறார். பெண் தனக்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கும் அனைத்துத் தளகளிலிருந்தும் விடுபட்டுத் தனது சுயத்தை அடைய முயல்வதே இன்றைய தேவையாகும். தனது வரலாற்றையும் மரபையும் தாண்டிய பார்வையும் - அணுகு முறையும் அவளது தேவையாக உள்ளது.

பெண்ணிய வகை

ராஜாராம் மோகன்ராய் பெண்ணுக்குச் சம உரிமைகள் வழங்க வேண்டும். பெண் கல்வியைப் பரப்ப வேண்டும். அவர்களும் ஆண்களைப் போல ஆன்மா, மனம், உணர்வு, விருப்பு வெறுப்புக்கள் உள்ளவர்கள் தான். உலகில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்கு உரிமை உள்ளவர்கள் என்றார். இத்தகைய பெண்கள் அடிமை வாழ்க்கை வாழ்வதைக் கண்டித்துப் பல பெண்ணியவாதிகள் தோன்றிப் பெண்ணியக் கருத்துக்கள் பல வற்றை முன்வைத்தனர். இப்பெண்ணியம் பலவகையாகப் பேசப்படுகின்றது. மிதவாதப் பெண்ணியம், தூய அல்லது மரபு நிலைப் பெண்ணியம், சோசலிசப் பெண்ணிலை வாதம், தீவிரப் பெண்ணியம், பண்பாட்டுக் கலாசாரப் பெண்ணியம், கூட்டுச் சேராப் பெண்ணியம், மகளிர் முன்னேற்றப் பெண்ணியம், மனித இன மேம்பாட்டுப் பெண்ணியம், சமதர்மப் பெண்ணியம், தாராள அல்லது ஆதாரப் பெண்ணியம் என்ப

வையே அவையாகும். முக்கியமான சில பெண்ணிய வகைகளைக் கீழே நோக்குவோம்.

தாராள அல்லது ஆதாரப் பெண்ணியம்

18ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட பகுத்தறிவாதத்தோடு தோற்றம் பெற்றது இதுவாகும். சம உரிமை, சமாந்தரம், சமூக அமைப்பில் முன்னேறுதல், சீர்திருத்தம் போன்றவற்றை இது ஆதாரமாகக் கொண்டது. புரட்சி என்ற வார்த்தை இல்லாமல் உரிமையைக் கேட்டல் பெறுதல் என்பதோடு இது அடங்கிவிடுகின்றது. பெண் பின்னுக்கு நிற்பதன் காரணம் அவளது வளர்ப்பு முறையே ஆகும். பெண் பெண்ணாகப் பிறக்கவில்லை, பெண்ணாக வளர்க்கப்படுகின்றாள் என்பதே பொருந்தும். ஒரு ஆணைத் திருமணம் செய்வதற்காகவே அவள் வளர்க்கப்படுகின்றாள். ஆணையும் பெண்ணையும் அவளது வளர்ப்பு முறையின் போது சமமாக நோக்கினால் இப்பிரச்சினை வரமுடியாது. தாராளப் பெண்ணியல் வாதிகளுக்கு ஆண்கள் எதிரிகளல்லர். அவர்களைப் பயன்படுத்தியே முன்னுக்கு வரலாம் என்பதுடன் குடும்பத்தைப் பேணவும் விரும்பினர் எனலாம்.

மார்க்சியப் பெண்ணியம்

பெண்கள் ஒடுக்கப்படுவது, சமூகத்தின் உற்பத்திமுறை, மற்றும் உற்பத்தி உறவுகளுடன் தொடர்பு கொண்ட வரலாற்று ரீதியான ஒரு பிரச்சினையே பெண்களது பிரச்சினை என மார்க்சியம் கூறுகின்றது.

மார்க்சியப் பெண்ணிலைவாதிகளின் கடமை பல்வேறு பரிணாமங்கள், அதற்கான தீர்வுகள் அதை அடைவதற்கான வழிகள், வடிவமைப்புக்கள் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொண்டு அதனூடாக மார்க்சியத் தத்துவத்தை இத்துறையில் வளப்படுத்தலும், அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் மானுடத்தின் சரிபாதியான பெண்களை விடுவிப்பதற்கான ஒட்டுமொத்த சமூக மாற்றச் செயல்களில் பங்கெடுப்பதுமே எனக் கூறுகின்றது. எல்லாப் பெண்களும் சமூக உழைப்பில் ஈடுபடுவதன் மூலமே தமது விடுதலையைத் தேடமுடியும். இதற்குக் குடும்பம் என்பது சமூகத்தின் தனிப்பொருளாதாரக் கூறாக இருக்க வேண்டியது அவசிய மில்லை என்பது மார்க்சியக் கொள்கை. மார்க்சியப் பெண்ணியம் தீவிரப் புரட்சியில் ஈடுபட்டால் தான் பெண்கள் விடுதலை பெறமுடியும் என்னும் கொள்கையுடையவர்கள். புரட்சியின் மூலம் சமுதாயத்தைப் புதுவிதமாக

உருவாக்க வேண்டும் என்கின்றனர். மார்க்சியப் பெண்ணியத்தில் பாட்டாளி வர்க்க விடுதலைக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவம் பெண் விடுதலைக்குத் தரப்படவில்லை. இது குறைபாடானதாகும்.

தீவிரவாதப் பெண்ணியம்

தாராளப் பெண்ணிய விமர்சனம் போதாது என்பது தான் இப் பெண்ணிய வாதிகளின் கருத்தாகும். 1960களில் மேலைநாட்டில் தீவிரவாதம் வளரத் தொடங்கியது. பாலுறவு பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தார்கள். உற்பத்தி, குடும்பம், தாய்மை பற்றி ஆராய்ந்து ஒரு பெண் தாய்மையை எப்பொழுது வேண்டாம் என்று மறுக்கிறாளோ அன்றுதான் அவளுக்கு விடுதலை என்றார்கள். ஆணை எதிரியாகவே கருதினார்கள். குடும்ப அமைப்பை எதிர்த்து ஓரினச் சேர்க்கையை வற்புறுத்தி இருபால் ஆண் பெண் உறவை உதறித்தள்ள வேண்டும் என்றனர். ஆணினுடைய இந்தச் சேர்க்கைதான் பெண்ணை அடிமைப்படுத்துகின்றது என்றனர். மார்க்சியத்தில் பெண் சம உரிமை பெறமுடியாது என்றனர். இது காட்டு மிராண்டித்தனமான அதிதீவிரப் பெண்ணியம் ஆகும். தம் உடலில் இருந்து பிள்ளை பெறுதலைத் தவிர்த்தல், ஆணுடனான உறவை எதிர்த்தல், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பதை எதிர்த்தல், திருமணத்தை எதிர்த்தல் இவைதான் இப்பெண்ணியக் கருத்துக்களாக இருக்கின்றன. இத்தகைய பெண்ணிலைவாதம் தேவையானதா என்பது ஆய்வுக்குரிய விடயம் ஆகும்.

சோசலிசப் பெண்ணிலைவாதம்

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் இவ்வகைப் பெண்ணியம் சம உரிமையைப் போராடிப் பெறுவதற்கு எழுந்தது ஆகும். இதனைச் சமநிலை அல்லது சமதர்மம் அல்லது சமத்துவப் பெண்ணியம் என்றுங் கூறுவர். சமூகப்பொருளாதார அடிப்படையில் மட்டுமல்லாமல் பண்பாட்டு நிலைகளிலும் பெண்ணடிமைத்தனம் நிலவுவதாக நினைப்பவர்கள் இவர்கள்.

பொருள் உற்பத்தியால் மட்டுமன்றி மனித இன மறு உற்பத்தியிலும் பெண்கள் சுரண்டப்பட்டனர். சமூகத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் என்னென்ன வேறுபாடுகள் உள்ளனவோ அவற்றை நீக்க முனைந்தனர். புரட்சி மூலமே பெண்ணுரிமையைப் பெறமுடியும் என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தனர். மார்க்சியப் பெண்ணியக் கோட்பாடுகளிலுள்ள

குறைகளை நீக்குவதற்கு, அதனின்றி பிரிந்து இயங்குவதே இப்பெண்ணியமாகும். புதிய பண்பாடு - புதிய கோட்பாடு - புதிய அறநெறி ஆகியன ஆண் பெண் உறவு முறைகளைத் தோற்றுவிக்க முடியுமென்ற கொள்கையை உடையவர்கள். இதுவரை இந்தப் பெண்ணியங்குறித்துக் குறைகள் கூறப்படாதது இதனுடைய சிறப்பாகும்.

நவீன பெண்ணிலை வாதம்

பொதுவாழ்க்கைக்கும் சொந்த வாழ்க்கைக்கும் இடையே உள்ள தடுப்புச் சுவர்களை இக்கோட்பாடு களைகிறது. இதனைப் பண்பாட்டுக் கலாசாரப் பெண்ணியம் என்பர். பெண்ணிலை வாதத்தின் கோட்பாடுகள் பெண்ணின் சொந்த வாழ்க்கையிலிருந்தே துவங்கிச் செல்கின்றன. நவீன குடும்ப முறையில் பெண் அந்நியப்பட்டு விடுகிறாள். பெண்ணின் ஆளுமையும் மனநிலையும் உடைக்கப்பட்டு அவள் உலகத்தை வேறொருவர் கண் மூலமே காண்கின்றாள். சொந்த வாழ்க்கையிலிருந்து தொடங்கிப் பொது வாழ்க்கையை வந்தடையும் ரீதியிலான ஆய்வு முறையை இந்தப் பெண்ணிலைவாதம் கூறத் தொடங்கியுள்ளது.

பெண்ணிய நோக்கில் கோக்லாவின் கதைகள்

கோகிலாவின் கதைகளைப் பெண்ணிய நோக்கில் ஆராய்வது இங்கு நோக்கமாகும். நவீன சமூகத்தில் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் கலாசாரத் தடைகள் பற்றிப் பெண்களின் நோக்கு நிலையில் எழுதப்பட்ட படைப்புகள் தமிழில் மிகவும் குறைவு. தமிழில் எழுதும் முக்கியமான பெண் எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலானோர் தந்தை வழிக்கருத்து நிலைக்கு ஆட்பட்டவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

“பெண்ணைப் பெண்ணின் நோக்கிலிருந்து அறிந்து கொள்வதற்கான பண்பாட்டுத் தடைகள் பல ஏற்பட்டுள்ளன. பெண் எழுத்தாளர்களே இத்தடைக்கு ஆட்பட்டு நிற்பது இதிலுள்ள சுவாரசியமான அம்சமாகும். அதாவது பெண் - பெண்மை பற்றி ஆண் நோக்கு நிறுவியுள்ள சமூக அழகியற் கோட்பாடுகளையே பெண் எழுத்தாளர்களும் வளர்த்தெடுத்துச் செல்கின்றனர்.”

என்று பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் கூறுவது இவ்விடத்தில் பொருத்தமாகும். பெண்ணிலை வாதம் பேசும் எழுத்தாளர்கள் கூட ஒரு சிலர் விதிவிலக்காகத் தங்கள் கண்ணோட்டத்திற்கேற்பப் பெண்கள்

பிரச்சினைகளைப் பற்றிய - பெண் விடுதலை நோக்கிய படைப்புக்களை வெளிப்படுத்தத் தயங்குகின்றனர். பெண்கள் மீதான கலாசார அடக்கு முறை இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். இது பெண்ணெழுத்தாளர் களையே மௌனிகளாக்கி விடுகின்றது.

பெண்கள் பற்றிய பாரம்பரிய மதிப்பீடுகளைக் கேள்விக்கிடமாக்கி ஒரு பெண் எழுதுவதற்கான உரிமை சமூக ரீதியாக மறுக்கப்படுகின்றது என்றே கூற வேண்டும். ஆரம்ப காலத்தில் பெண்கள் பிரச்சினை, பெண் விடுதலை என்பன பற்றி எழுதியவர்கள் அனேகம் பேர் ஆண்களே என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. பெண் எழுத்தாளர்கள் பெண்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்தல் வரவேற்கப்படத்தக்க ஒன்றாகும். குறிப்பிட்ட சில விடயங்களை மட்டுமே அவர்கள் திரும்பத் திரும்பத் தமது எழுத்துக்களில் கையாளுவதும் ஒரு குறைபாடாகும். மாறிய புதிய சமூகச் சூழலுக்கும் பெண்கள் பற்றிய பாரம்பரிய மதிப்பீடுகளுக்கும், நவீன காலப் பெண்களின் வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்குமிடையே உள்ள முரண்பாடுகளைத் தைரியமாக எழுத்தில் வெளிக் கொண்டுவந்து எவ்வாறு என்பது இன்று பெண் எழுத்தாளர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரதான சவாலாகும்.

பெண் அன்றாடம் முகங்கொடுக்கும் பிரச்சினைகளையும் - பிரச்சினைகளின் வடிவங்களையும் இலங்கையின் இன்றைய பெண் எழுத்தாளர்கள் வெளிக் கொண்டுவருகின்றனரா? என்பதே இன்றைய பிரதான கேள்வியாகும். இந்த வகையில் கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள் தனது கதைகளின் மூலம் பெண்களின் பிரச்சினைகளை ஒரு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் வெளிக் கொண்டுவரக்கூடியவராகக் காணப்படுகின்றாரே தவிரப் பெண்ணிய நோக்கில் அதாவது சகல-வகையான பெண்களது பிரச்சினைகளையும் வெளிக்கொணர்ந்தவராகக் கூறமுடியாது. அவரது சமூகம் - அவர் வாழும் வாழ்க்கை வட்டம் - அவரது கல்வி - அவரது ஆளுமை அனுபவம் போன்றவற்றினூடாகத் தனது கருத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டாரே தவிரத் தீவிரமான பெண்ணியம் பேசியவரல்ல இவர்.

“தமிழர் பலர் பொருளாதார ஆளுமை கொண்டவர்களோ (The economic type) என்று நான் நினைப்பதுண்டு. பொருள் சம்பாதிக்கப் பெண்களை அனுமதிக்கும் சமூகம் அவர்கள் கலை இலக்கியங்களில் ஈடுபடுவதை விரும்புவதில்லை. அவர்கள் Eesthetic type ஆக மாறுவதை அனுமதிப்பதில்லை. அது தேவையில்லாத “ஆட்டம்” என்பது

தான் சமூகத்தின் கணிப்பு. ஆகவே இந்த மனப்பாங்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.”

என அவர் தனது பேட்டியொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளமை சிந்திக்கத் தக்கது. எனினும் பெண்களின் சில பிரச்சினைகள் அவற்றுக்கான தீர்வுகள் என்பவற்றைக் கூறவும் அவர் தவறவில்லை. தீவிரப் பெண்ணிய வாதியாகக் காண்ப்பாவிட்டாலும் பெண்களுக்கும் பிரச்சினை உண்டு எனத் தன் எழுத்துக்களால் கூறியவர். நான் ஒரு பெண் “நான் ஒரு பெண்ணாக இருப்பதற்காகப் பெருமைப்படுகிறேன்” என்ற வகையிலும் இவரது பெண்ணியச் சிந்தனைகள் அமைகின்றன. இவரின் சில கதைக் கருக்களைக் கூறுவதன் மூலம் அவரது பெண் பற்றிய சிந்தனைப் போக்கை அறியலாம்.

கல்லானாலும் கணவன் தான். அவன் என்ன சொன்னாலும் கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும் எனப் பத்தாம் பகலித்தனமாக இவரது பாத்திரம் பூரணி இருக்கவில்லை. பதிலாகக் கொதித்தெழுந்தான்.

“நீங்கள் எப்பவும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க நானும் எப்பவும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பன் என்று நினைக்காதையுங்கோ.” என்றவள்

“எனக்கு முந்தி வாழ்ந்த பல பொம்பிளையாளும் இப்ப என்னோடை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற பல பொம்பிளையாளும் இந்தக் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கி ஆசைகளை விழிகளிலை மட்டும் தேக்கிப் பெரு மூச்சுக்களிலை தங்களைக் கரைச்சுக் கொண்டு எப்படியோ வாழ்ந்திட்டுச் செத்துப் போயினம், இந்த நித்திரையிலிருந்து எல்லாம் பொம்பிளையாளும் எழும்ப வேணும். நான் முதலிலை எழும்ப வேணும்.”

என்று சிந்தித்து முடிவில் அந்தக் கொடுமைக்காரக் கணவனை விட்டுப் புதிய வீடொன்றிற்குத் தனியாகச் சென்று குடியேறுகிறாள். இச்சிறையிலிருந்தும் நரகத்தினின்றும் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள விரும்பும் பெண்மையின் நியாயமான உணர்வுகளைச் சமூகப் பாரம்பரியமான கற்பு எனப்படும் பண்பாட்டு விழுமியம் கட்டுப்படுத்தி விடுகிறது. இந்தக் கட்டுப்பாட்டை உதறித் தள்ளிவிட்டுச் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்க முற்படும் பெண்மையுணர்வுகளை நியாயப்படுத்துவதே இக்கதையின் நோக்கமாகும். பூரணியின் செயல்கள் யாவற்றிலும் குற்றம் காணும் கணவன் அவளது ஒழுக்கத்திலே கூடக் களங்கம் காண முற்பட்ட போது அவள் துயில் ஒரு நாள் கலைகிறது.

“அன்பில்லாத கணவனின் அடக்கு முறையில் இருந்து விடுபடத் துடிக்கும் பெண்மையுணர்வுகள் இன்று தனிக் கவனத்தைப் பெற்றுவரும் “பெண்நிலைவாத” உணர்வுப் பகைப்புலத்தையும் நினைவுக்கு இட்டு வருகின்றன.”

எனப் பேராசிரியர் சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“ஏதோ ஒரு காரணத்தாலே கணவனைப் பிரியிற பொம்பிளையள் மறுமணம் செய்யப்படாது எண்ட, பத்தாம் பசலிக் கருத்தும் என்னட இல்லை.”

என்று பூரணி இந்திரன் மாஸ்டருக்குக் கூறுமிடத்தில் பெண் மறுமணம் செய்யத் தகுதியுடையவள் என்பதை ஆசிரியர் காட்டுகிறார். “ஒரு பெண் மறுமணம் செய்ய முனையும் போது பலவகையான எதிர்ப்புக் களைக் காட்டி அவளை அவளது மன உணர்வுகளை நசுக்கி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கின்றது.” இந்த வரிகளுடாகப் பெண்களும் மறுமணம் செய்யலாம் என்பதை ஆசிரியர் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

பெண்ணடிமைத்தனம் வீட்டில் மட்டுமல்ல, எல்லா இடத்திலும் இருப்பதைப் பூரணி உணர்கிறாள். பொம்பிளைகளுக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் ஆண்கள் நினைக்கும் மனோபாவம் காட்டப்படுகிறது.

“பொம்பிளையள் சொல்லுகிற வேலைகளைச் செய்து கொண்டு அங்கை ஆர் நிக்கிறது..”

எனப் பத்மநாதன் மாஸ்டர் கூற்றாக வருவதும் நோக்கத்தக்கது.

“நீங்கள் உங்களுக்கு வேண்டியதை எல்லாம் வலோற்காரமாய் என்னடடை இருந்து வாங்குறியள். ஆனால் எனக்குத் தேவையான அன்பை எந்த வகையிலும் உங்களிடடை இருந்து வாங்க முடியாமல் இருக்கு. என்றை மனதை எவ்வளவு கீறிக்கிழிக்க முடியுமோ அவ்வளவு புண்படுத்திப் போட்டும் உங்களுக்குத் தேவையான தெல்லாம் கிடைக்குது தானே.”

என்று பூரணி தனது கணவர் பாலசிங்கத்துக்குக் கூறுமிடம் பெண்ணியக்கருத்தின் நிலையைக் காட்டுகின்றது எனலாம். வார்த்தை

களால் அவளைக் கொடுமைப்படுத்தும் கணவர் தனது பாலியல் ரீதியான உறவுக்கு அவளைப் பயன்படுத்தும் நிலையிலேயே இக் கூற்றுக் கூறப்படுகிறது. எந்தவொரு பெண்ணினதும் விருப்பமின்றி அது மனைவியாக இருந்தாலும் சரி அவளைப் பாலியல் ரீதியான உறவுக்குள்ளாக்குவது பாலியல் வல்லுறவே. இந்த வகையில் பூரணியின் கூற்றாக அமைந்த இந்த இடம் சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

தான் இவ்வாறு சிந்திக்கத்தக்கதாக அமைந்து விட்டது தான் பிழையோ என்று தன் மனதுடன் விவாதிக்கிறாள் பூரணி. ஒரு பெண் சிந்தனை வயப்பட்டவளாக இருக்கக் கூடாதா? அவளுக்கென்று மனம் இல்லையா? வெறும் இயந்திரமாக - கணவனது இச்சைகளைத் தீர்க்கும் வெறும் உடல் கூடாக - சமுதாயத்தின் போலிக் கண்களின் பார்வைக் காக அவள் தன்னுணர்வுகளை மறைக்க வேண்டியவளா? என்று சிந்திக்கிறாள்.

“நான் ஒரு படிக்காத பெண்ணாய் இருந்திருந்தால் இவ்வளவு சிந்தனைகளும் தோன்றியிருக்காது. “போய்த் துலையன்” என்ற சொல்லை ஒரு வேளை மிகச் சாதாரணமாய் எடுத்துக் கொண்டிருப்பன். ஆக நான் படித்தது தான் எனது துன்பத்திற்குக் காரணமா? மனமென்னும் பாலைவன வெளியில் நான் தண்ணீருக்காக ஓடிக் கொண்டிருப்பதும் படித்ததால் தானே! சீசீ... அவளுடைய “நான்” அதையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.”

சீதையை அவளின்ரை விருப்பத்துக்கு மாறாகத் தூக்கிக் கொண்டு போனான் இராவணன், ஆண்கள் நிறைந்திருந்த அரசவையிலே திரௌபதியைத் துகிலுரிய முனைந்தான் துச்சாதனன்... புராண காலத்திலையிருந்தே இந்த அவலம் நடந்து வருகிறது. இன்னும் தான் ஒரு முடிவு வருகுதில்லை.”

அன்பில்லாத கணவனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளும் பூரணியின் முனைப்பு ஒரு சுதந்திர வேட்கை மட்டுமே என்பதை அவளது தனித்து வாழும் முடிவு புலப்படுத்துகின்றது. அவளுக்குப் புதுவாழ்வு கொடுக்கும்ளவுக்கு விசாலமான தனது உள்ப்பாங்கினை வெளிப்படுத்தும் இந்திரன் மாஸ்டருக்கு அவள் அதை ஏற்கத் தயாராக இல்லை என்று கூறியதன் மூலம் ஆசிரியர் ஒழுக்கநிலை சார்ந்த அவப் பெயரை நீக்க முனைந்துள்ளார் என்பதே பொருத்தமானதாகும். தனக்கு ஒத்து

வராத பிடித்தமில்லாத கணவனுடன் ஒரு பெண் ஏன் வாழ வேண்டும்? அவளுக்கு வாழக்கிடைத்த இந்த மனிதப் பிறவியில் அவள் சந்தோஷமாக இருக்கக்கூடாதா? அவள் தனது வாழ்வைத் தானே தீர்மானிக்க முடியாதா? ஒரு அன்பில்லாத கணவனோடு வாழ்க்கை முழுதும் ஏன் போராட வேண்டும்? என்ற வினாக்கள் எம்முன் எழுத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் கோகிலா அவர்கள் கணவனுடன் பிரிந்து வாழும் வாழ்க்கையைக் காட்டினாரே தவிர வேறொருவருடன் வாழும் வாழ்க்கையைக் காட்டவில்லை. இங்கே தான் அவருடைய சமுதாயப் பார்வை - சமுதாயத் தாக்கத்தக்கு அவர் மீற முடியாத தன்மை காணப்படுகின்றது. இந்திரன் மாஸ்ரரோடு வாழக் கூடியதான முடிவை அவர் காட்டி யிருந்தால் தீவிரப் பெண்ணியம் பேசுவதாக அவரைக் கொள்ளலாம்.

ஒரு பெண் தனது கணவனின்றி நாட்டுப் பிரச்சினையால் அவலப் படுவதும், வெளிநாடு சென்ற கணவன் எயிட்ஸ்சோடு திரும்பித் தனக்கும் எயிட்சைத் தந்து விட்டு இறந்து போவதுமான ஒரு அவலப்பட்ட பெண் வாழ்வும் கோகிலாவினால் காட்டப்பட்டுள்ளது. பெண்களுக்கேயுரிய சில பிரச்சினைகள் இக்கதையில் சுட்டப்படுகின்றது.

தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் சீதனம் என்பது இன்று பரவலாகக் காணப்படும் விடயமாகும். பெண்களே பெண்களுக்கு எதிரானவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இந்த வகையில் சீதனம் கொடுக்காது திருமணம் செய்வதென்பது யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெரிய விடயமே.

“சிறை உடைக்கும் குயில்கள் என்ற மகளிர் அமைப்பொன்றின் மாவட்டச் செயலாளராக அவள் அப்போது இருந்தாள். அந்தக் குழுவில் இருந்த அத்தனை பெண்களும் சீதனம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்வ தில்லை என்று பிரதிக்கை எடுத்துக் கொண்டவர்கள்.”

என்று ஆசிரியர் கூற்றாக வரும் இவ்விடம் தனது கொள்கைகளில் ஒன்றான சீதனம் கொடுக்காது திருமணம் செய்தலில் வீணா வெற்றி பெறுகிறாள் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

“விளம்பர போஸ்டர்களின் அழகாகக் கவர்ச்சியாகத் தோற்ற மளிப்பதற்கு மட்டும் தானா பெண் பயன்பட வேண்டும்.” என்று ஆசிரியர் கூறுவதும்,

“ஒரு ஆணுக்கு வெறும் போகப் பொருளாக வெறும் பிள்ளை பெறும் இயந்திரமாக மட்டும் தானா பெண் உபயோகமாக வேண்டும்.”

என்று வீணா சிந்தப்பதாகக் காட்டும் இடங்களும் நோக்கத் தக்கது. பெண்ணை வெறும் போகப் பொருளாக ஆணாதிக்கக் கட்டிற்கு உட்பட்டவளாகப் பார்க்கும் போக்கை எதிர்க்கிறார். பெண்ணின் பாதாதிசேச வர்ணனைகளை இவரிடம் காணமுடியாது.

“அம்மாவைப் போல் வெறும் அடிமை வாழ்வு வாழ முடிந்திருந்தால் எவ்வளவு இலகுவாக இருந்திருக்கும். அந்த இலகுவான வாழ்வை ஏன் ஏற்றுக் கொள்ள மனம் மறுக்கிறது.”

என்று மரபு வழிப்பட்ட தாக்கத்துக்கும் கோகிலா இடமளிக்கிறார். தான் மற்றவர்களிலும் பார்க்க வேறுபட்டுச் சிந்திப்பதை ஏன் பிழையாக உணர வேண்டும்?

பெண்ணும் சரி ஆணும் சரி சமூகத்தில் ஒருவருக்கொருவர் தாழ்த்தவர்கள் அல்லர். சம்பங்காளிகள். பின்பு பெண் மட்டும் சீதனம் கொடுப்பது ஏன்? சீதனம் வாங்க மூலகாரணமாகப் பெண்ணை காணப் படுகிறாள். ஒரு பெண்ணின் கதறலுக்கு இன்னொரு பெண்ணை காரணமாக இருக்கிறாள்.

காதலன் தன் தங்கைக்காக ஐம்பதினாயிரம் ரூபா கேட்க லாவண்யா என்ற பெண்ணின் துணிவு போற்றப்படத்தக்கதாக அமைந்தாலும் இதனால் பாதிக்கப்பட்டதும் அவளே தான். அவளுடைய காதலன் வேறு மணம் முடித்து விட்டான் என்பதும் மனங் கொள்ளத் தக்கது. லாவண்யா தான் வருந்தாமல் நல்லதொரு எடுத்துக் காட்டான வாழ்க்கையை வாழ வழிகாட்டுவதாக இக்கதை அமைந்திருந்தால் இன்னும் ஒருபடி உயர்ந்திருக்கும்.

“ஐம்பதினாயிரம் ரூபாவை முடிச்சாகக்கட்டிக் கையில் எடுத்து வந்து மணவறையில் வைத்து விட்டு, இதுக்குத் தாலியைக் கட்டிக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் வாழ்க்கை நடத்துங்கோ, உங்களுக்குப் பொம்பிளை தேவையில்லை.”

என்று மணவறையில் வைத்துக் கூறிவிட்டுச் செல்கிறாள். ஒரு பெண்ணின் ஆக்ரோஷம் இதனூடாக விளக்கப்படுகின்றது. முஸ்லிம்

சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணான நயீமா பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் போது காதல் வசப்படுகிறாள். காதலனால் ஏமாற்றப்பட்ட நயீமா தன் வாழ்வை மாற்றி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிப் பின் அதிபராகிறாள். முன்பு காதலித்தவன் தனது மனைவியால் எவ்வித சுகமுமில்லை என்று கூறி, தன்னுடன் இணைந்து வாழ அழைக்கும் போது அவள் கூறும் பதில் சிந்திக்கத்தக்கது.

“ஒரு காலத்தில் விருப்பமாயிருக்கிறது எப்பவுமே விருப்ப மாயிருக்கும்னு நீங்கள் நம்பியிருந்தா உங்களுக்கு என்னோடை அனு தாபங்கள். உங்களைப் பாக்கிறது பேசுறது எல்லாமே எனக்குப் பிடிச்சதாய் இருந்தது என்பதற்காக நீங்கள் இன்னொரு பெண்ணுக்குச் சொந்தமாயிட்ட பிறகும் அது எனக்குப் பிடிக்குமெண்டா நான் நயீமாவா இருக்க முடியாது. எனக்குன்னு ஒரு சுய கௌரவம், சுயகட்டுப்பாடு இருக்கிறதே... ஆனா வாழ்வு முழுதும் ஒரு நெறியோடை வாழ்ந்தி ருக்கிறன் என்பதிலை ஒரு அர்த்தம் இருப்பது புரியேல்லையா?...”

நயீமா கூறும் இடம் சுயநல ஆண்களுக்கு ஒரு அடியாகவே விழுகின்றது.

புனிதம் என்ற பெண்ணும் ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனை கொண் டவளாகக் காட்டப்படுகின்றாள். தன்னைப் பொம்பிளை பார்க்க வந்தவர் களால் சீதனம் இல்லை என்பதற்காகப் பலமுறை திருமணம் கைகூட வில்லை. இதனால் அடுத்தமுறை தன்னைப் பெண்பார்க்க வந்தவர் களிடமே,

“நாங்கள் குடியிருக்கிற இந்தவீடும் காணியும் இரவல், கெதியில இந்த வீட்டாலை எழும்பவேணும், ஆனபடியா நான் போட்டிருக்கிற இந்த ஒற்றைக்கல்லுத் தோடும், வெறும் பொம்பிளையுந்தான் தரலாம்.. அதுக்கு உங்களுக்கு விருப்பமெண்டால் சொல்லுங்கோ... நான் போய் வெளிக்கிட்டுவாறன் பொம்பிளை பார்க்கக...”

என்று கூறுவது துணிச்சல்லிக்க செயலாகும்.

தன்னை வெளிநாடு கூட்டிச் செல்வதாகக் கூறிக் கொழும்புக்குக் கூட்டிச் சென்ற கோபாலைக் கத்தியைக் காட்டி...

“ஒரு ஆம்பிளையை ஒரு ஆம்பிளை ஏமாத்தலாம். ஒரு பொம்பிளையை ஏமாத்துறது பெரிய கெட்டித்தனம் எண்டு நினைக்காதே. ஒரு பொம்பிளையை நம்ப வைச்ச ஏமாத்திற ஆம்பிளைக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்க வேணுமோ அதை உனக்குத் தரவேணும்.”

என்று அவள் கூறும் இடமும் பெண்களின் துணிவையும் அவர்கள் மரபுவழியிலிருந்து மீறத் துணிந்தமையையும் காட்டுகிறது.

“ஒரு ஆண்மகன் தன் சுய ஊக்கத்தில் சம்பாதித்துத் தன் தாய் சகோதரங்களுக்குக் கொடுப்பது எவ்வளவு நியாயமோ அதேயளவு நியாயமானதே தன் மனைவி கொண்டு வந்த சொத்தில் யாருக்காகவும் எந்த நிலையிலும் கைவைக்கக் கூடாது.”

என்ற மகனது வாதம்

ஆண்களும், பெண்களுக்குச் சார்பாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கியமையைக் காட்டுகிறது.

“ஒரு தாய்க்குப் பல பிள்ளைகள் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு மனைவிக்கு ஒரேயொரு கணவன் தான் இருக்கிறான்.”

என்ற மகனது கூற்றும் சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

தனது சீதனத்தைக் கணவர் தன் தங்கைக்குக் கொடுக்க முனையும் போது

“உங்கடை தங்கச்சியை நல்லா வாழ வைக்க வேணுமெண்ட விருப்பமிருந்தாக் கஷ்டப்பட்டு நீங்கள் உழைத்த காசிலை வாழ வைக்கப் பாருங்கோ. அதுக்காக ஏன் இன்னொருத்தன் உழைச்ச காசை எதிர்பார்த்து நிக்கிறியள். கல்யாணத்தை இப்படி வியாபாரமாக நினைக்கிறதலை தான் எங்கடை சமூகம் இந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது.”

இவ்வாறு கூறுகிறாள் ஒரு பெண். பொருந்தாத கணவனை விட்டு விலகி வாழவும் முடிவு செய்கிறாள். தாய் தேநீர் தயாரிக்கப் பிந்திய மைக்குத் தந்தை தாயை அடித்ததும் அதற்காகத் தாய் அவரை மன்னிக்கும் படி கேட்டதையும் சுட்டிக்காட்டித் தான் அப்படி அழுந்தத் தயாராக இல்லை என்பதை உணர்த்துகிறாள்.

“எமது தலைமுறையின் இன்றைய படித்த பெண்கள் பெரும் பாலும் நாலாவது முறையையே பின்பற்றுகிறார்கள். தாம் செய்தது “பிழை” என்று அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ஆனால் அதை எடுத்துச் சொல்லும் முறையில் தவறி வாதிட்டு....”

என வரும் வரிகளும் சிந்திக்கத்தக்கது.

ஆசிரியையான சாந்தியின் முன்னைய காதலன் எழுதிய கடிதத்தைக் கண்டு தனது கணவன் கோபித்தமைக்குப் பக்குவமாக உணர்த்தித் தன் வழிக்குக் கொண்டு வருகிறாள்.

“நீங்கள் றோட்டிலை போகேக்கை ஒரு வடிவான பொம்பிளை வந்தா.... என்றை மனுசியைவிட வடிவு எண்டு நினைக்கிறேல்லையா... அப்ப அந்த ஒரு கணத்திலை நீங்கள் அவளோடை வாழ விரும்பிறியள்... அதை என்னடைய வந்து சொல்லுறியளா? எல்லா மனிதருக்குந்தான் இப்படியான நினைவுகளிலை தடுமாறுற அந்தரங்கம் இருக்கும். எனக்கும் நினைவிலை மட்டும் இருந்தது. அதை ஏன் சந்தேகத்தோடை பார்க்கிறியள்?”

அந்நியோன்னியமானவர்களிடம் அந்தரங்கங்கள் மறைக்கப் படக்கூடாது என்பது உமாசிவனின் இலட்சியம். ஆனால் அந்தரங்கங்கள் புனிதமானவை, பிறர் பகிர வேண்டிய அவசியமில்லாதவை என்பதைச் சாந்தி உணர்கிறாள். அவனது ஆண்மையில் காணப்பட்ட பலவீனத்தை மாற்றி - அவனைத் தெளிவுபடுத்தி - தைரியமூட்டி நம்பிக்கை கொள்ள வைக்கிறாள். பெண் சக்தியுள்ளவளாகிறாள். சாந்தி அழுவதை விட்டு, மௌனமாகப் பழிகளைச் சுமக்காமல் துணிவாக

“ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் வாழ்வில் சில அந்தரங்கங்கள் இருக்கலாம். அவற்றை அறிந்தே ஆக வேண்டும் என்பது காட்டு மிராண்டித்தனம். பலம், பலவீனம், அறிவு, அறிவின்மை எல்லாவற்றைவும் அனுசரித்துப் போவது தான் திறமை....”

என்பதைக் காட்டியிருக்கிறாள்.

“உண்மையான ஒரு பெண் விடுதலை விரும்பி என்பதை நிரூபித்து விடுகிறார்.” என விமர்சகர் கூறியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

“அடி வானத்தில் நெருப்புப் பிடிச்ச மாதிரிச் சிவத்தை ஒளிபடர்ந்திருந்த ஒரு பின்னேரத்திலைதான் அவன் எனக்குத் தாலி கட்டினவன். தாலி கட்டேக்க என்ன கண்ணை மூடிக்கொண்டே கட்டினவன்? என்னைப் பிடிக்கேலை என்றால் அந்த நேரமே தாலியைக் கொண்டு எழும்பிப் போயிருக்கலாம். முதுகெலும்புள்ள ஆம்பிளையாய்ப் பிறந்தவன் ஒருத்தன் அப்படித்தான் செய்திருப்பான். அப்ப என்றை அண்ணாக்கள் கொடுத்த காசைக்கண்டிட்டுப் பல்ல இளிச்சகக் கொண்டு”

ஒரு பெண் தனது மன அலங்களைத் துணிவாக வெளிக் கொணர்வதையும் ஆண்கள் சார்ந்த பல கருத்துக்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவதையும் இக்கதை மூலம் உணரக்கூடியதாக உள்ளது.

“ஏன் எனக்கென்ன வெக்கம், கலியாணம் செய்து மூண்டுவரியம். நான் ஒரு நாளும் ஒரு சந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்கேல்லை. அவனுக்கு ஆண்மையே இல்லை.. இல்லாட்டித்தான் திறமான ஆம்பிளையாம்.”

ஆண்மையல்லாத கணவனால் துன்பப்படும் ஒரு பெண்ணின் மன உணர்வுகள் இதன் மூலம் வெளிக்கொணரப்படுகின்றது.

“... தன்ரை குறைபாட்டை மறைக்க எத்தினையோ உளவிளையாட்டுக்களை விளையாடத் தொடங்கினான்.”

“...அவன்ரை ஒரு சேல்ஸ்மேன் உத்தியோகத்துக்கு இரண்டு லட்சம் சீதனம் கொடுத்து... அதுக்கு வட்டியா நான் வேலையும் செய்யவேணுமே...”

என்று கூறுவது பெண்ணின் துணிவையும் அவளது பிரச்சினைகளை வெளியிடும் விதத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“கல்லெண்டாலும் கணவன் தான் ... தொட்டுத் தாலி கட்டின மனுசனை விட்டிட்டு ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. நீ ஒரு மாதிரிச் சரிக்கட்டி நட...அம்மா ஆறுபிள்ளை பெத்தவ, இப்பவும் அப்பரோடை அரை, அங்குல இடைவெளியிலை கோயிலுக்குப் போறவ. அவக்கு எப்பிடி நான் சொல்றது விளங்கும்.”

மரபு வழி வெளிவந்த கருத்துக்களுக்கு எதிராகக் கருத்துக்கூறும் ஒருபெண்ணாக இவள் விளங்குகிறாள்.

கோகிலா மகேந்திரனின் ஆக்கங்களில் தீவிரவாதப் பெண்ணிய நோக்குக் காணப்படாவிட்டாலும் பெண்களுக்குரிய சில பிரச்சினைகளைத் தனக்கேயுரிய ஆளுமையோடு படைத்துச் செல்வதை மேற்காட்டிய கதைக்கருக்கள் சில எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆனால் அவரது ஆக்கங்கள் முற்றுமுழுதான பெண்ணிய நோக்கம் கொண்டவை அல்ல.

மரபு ரீதியாகப் பெண் படைக்கப்படும் முறை, ஒடுக்கப்பட்ட மகளிர் நிலைக்கான காரணங்கள், அச்சமூக அமைப்பு நிலை, மேம்பாடு அடையக்காட்டும் நெறிகள், மேம்பாடு அடையத் தடையாக இருப்போர், ஏகாதிபத்தியம், சுரண்டல், இவற்றை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்யும் - போராடும் பெண் என்ற வகையில் அமைகின்றன.

பெண்ணுக்கான சிக்கல்களை வரலாற்று அடிப்படை, சமூக பொருளாதார, அரசியல், சமய நிலைகளோடு தொடர்புபடுத்திப் படைப்பதிலும் தீர்வுகாண்பதிலும் அவரது சமூகச்சார்பு எந்தளவு துணை செய்தது என்பது ஆராய வேண்டிய விடயமாகும்.

கோகிலாவின் நோக்கிலும் அணுகுமுறையிலும் தீர்வு சுட்டலிலும் தெளிவான பெண்ணிய நோக்குக் காணப்படாவிட்டாலும் பெண்ணை - அவளின் பிரச்சினைகளை சமூக நோக்கை - அவளது ஆளுமையைச் சிலவிடங்களிலாவது சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றார். ஈழத்தில் எழுதிய பெண் படைப்பாளிகளுடன் ஒப்பிடுமிடத்துத் தனக்கேயுரிய ஆளுமைச் சிறப்பால் "பெண்" பற்றிய சிந்தனைப் போக்கில் ஒரு நோக்கு உடைய வராகக் காணப்படுகின்றார்.

கோகிலாவும் சமகால எழுத்தாளர் சிலரும்

ஓராஜேஸ்வரியும் கோக்லாவும்

பலதரப்பட்ட பெண்களை, அதாவது குடும்பம் சார்ந்த, மரபுவழிச் சிந்தனைப்பட்ட பெண்கள், மரபை எதிர்க்கத் துணிந்த பெண்கள்- மேற்கு நாட்டுக் கலாசாரத்துக்குள் பிறந்தும் அடிமைத்தனமாக வாழும் பெண்கள் - மேலை நாட்டுச் சிந்தனைத்திறன் கொண்ட பெண்கள் போன்றவர்களை ஆசிரியர் தனது நாவல்களுக்கூடாகக் காட்டுகின்றார். கோகிலாவும் ஆசிரியை, வைத்தியர், மாணவிகள், குடும்பப் பெண்கள் என்ற வகையில் தமது பெண் பாத்திரங்களை அமைத்துள்ளார். இரு வரும் தமது அனுபவத்துக்குட்பட்ட பெண்களையே நோக்கி நிற்பதில் ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் இப்பாத்திரங்களுடாகச் சொல்லவந்த சேதிகளில் இவர்கள் இருவரது வேறுபாடும் புலப்பட்டு நிற்கின்றது.

இவரது நாவல்கள் சுட்டும் பெண்கள் பற்றிய சில கதைகளை எடுத்து நோக்குவதன் மூலம் கோகிலாவிடமிருந்து இவர் மாறுபடும் அல்லது ஒற்றுமைப்படும் சந்தர்ப்பங்களை அறிய முடியும்.

“அண்ணா உலகம் எப்படித்தான் மாறிவிட்டாலும் இலங்கையில் எங்களை இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று பழக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். எந்தத் துன்பத்தையும் தாங்கப் பழக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். கணவன் ஒரு தரம் பேசிவிட்டால் வீட்டைவிட்டு ஓடுவது அழகல்ல. பிரச்சினைகளைக் கண்டு பின்வாங்கிவிடப் போவதில்லை.”

என்று கௌரி தன் தமையனான கார்த்திகேயனுக்குக் கூறுகிறாள். இரு பெண்களும் தாம் வளர்ந்த சூழலின் தாக்கத்தைத் தங்கள் கருத்துகளில் பிரதிபலிக்கிறார்கள்.

ஆண்களும் பெண்கள் பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்களாக - அதனைப் பெண்களையும் சிந்திக்கத் தூண்டுபவர்களாக இவர் பல பாத்திரங்களைப் படைத்திருக்கிறார்.

“பெண்மையைப் பற்றியும் பெண்களைப்பற்றியும் எழுதிய தெல்லாம் ஆண்கள், கடவுளைப் பற்றியும் கற்பைப் பற்றியும் எழுதியவர்களும் அவர்களே. அதனால் தான் அவர்களின் கருத்துக்கள் தாங்கள் விரும்பிய பொருட்களை விரும்பிய இடத்தில் வைத்திருக்கப் பண்ணியிருக்கிறது...”

என்று கார்த்திகேயன் என்ற பாத்திரத்தினூடாக ஆண்களின் தன்மை - அவர்களது அதிகாரம் என்பன சாடப்படுகின்றன. கோகிலாவும் தனது சில கதைகளில் ஆண்களுடாகப் பெண்கள் பிரச்சினை சிந்திக்கப் படுவதை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்” என்ற கோகிலாவின் கதையில்

பெண்களே தங்கள் பிரச்சினைகளைக் கண்டும் காணாத மாதிரி இருப்பதை அவன் சாடுகிறான்.

இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் தனது நாவலிலே கிராமப் பெண்கள் படும் அவலங்களை அவர்களது குறுகிய மனப்பதிவுகளை அவர்களது மரபுவழிசார்ந்த சிந்தனைகளைத் தனது படைப்பின் மூலம் காட்டிச் சிந்திக்கத் தூண்டியுள்ளார்.

“குழந்தைப் பருவத்தைத் தாண்டிக் குமாரியாகிக் கொண்டு இருக்கும் மூன்று பெண்கள் பற்றிய கதை இது. ஒரு இளம் பெண்ணின் கண்ணோட்டம், தத்துவங்களும், சம்பிரதாயங்களும் அவள் கண்களுக்கு எப்படி ஒப்பமாகவும், குரூரமாகவும் தெரிந்தது என்பதை விளக்கி இருக்கின்றேன். மரகதத்தை அழப் பண்ணியவர்களை அழியப் பண்ணியவர்களை, அவள் போன்ற தமிழ் பெண்கள் ஆவேசத்துடன் எதிர்க்க வேண்டும் என்று தான் இந்த நாவல் எழுதினேன். உலகத்தை அலட்சியம் பண்ணச் சாரதா போன்ற பெண்கள் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையில் தான் எழுதினேன்.”

என ஆசிரியரே கூறும் இடம் நோக்கத்தக்கது.

“கற்பு என்பது ஆண்களால் பெண்களுக்கு அமைக்கப்பட்ட கொடுமான கட்டுப்பாடு. தன்ரை உடைமை வேற்றான் பிள்ளைகளுக்கு போகக்கூடாது என்ற வியாபார மனப்பன்மையில் உண்டான விலங்கு.”

பெண்களின் நியாயபூர்வமான கருத்தைத் துணிந்து இராஜேஸ் அவர்கள் கூறுகின்றார். கோகிலாவும் இவரோடு பெரிதும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றார். இருவரும் கருத்துக்களைக் கூறுவதில் வெவ்வேறு வடிவங்களையும் சொற்களையும் கையாள்வதில் வேற்றுமைப்பட்டு நிற்கின்றனர். இராஜேஸ்வரி அவர்கள் கலைத்துவமான வடிவில் தனது கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார் என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இராஜேஸ் அவர்கள் ஆண்களோடு ஒத்துப் போகாதவிடத்துப் பிரிந்து போகலாம் என்பதைக் கூறுகிறார். இதைக் கோகிலாவும் தனது கணவனுடன் ஒத்துப் போக முடியாதவிடத்து விவாகரத்துப் பெறலாம் என்று கூறிய பூரணி என்ற பாத்திரத்தினூடாக இதைக் காட்டுகின்றார்.

கோக்லாவும் பவானியும்

1960களில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் பெண்களைச் சூழ்ந்துள்ள கலாசார விபூகத்தை உடைத்துக் கொண்டு இலக்கிய உலகில் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தவர் இவர். நவீன பெண்நிலைவாதச் சிந்தனைகள் அறிமுகமாகாத காலத்தில் சமூகத்தில் பெண்களின் பிரச்சினை பற்றியும் கற்புக் கோட்பாட்டுக்கும் உணர்வு நிலைக்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாட்டை மையமாக வைத்துக் கதை எழுதினார் பவானி. இந்த வகையில் கோகிலாவோடு பவானியின் கதைகளையும் ஒப்பு நோக்குவதன் மூலம் இருவரது பெண்பற்றிய நிலைப்பாடுகளை உணரக்கூடியதாக இருக்கும். இவர்கள் இருவரது சில கதைகள் மூலமே இதனை உணரக்கூடியதாக இருக்கும்.

“சரியா தப்பா” என்ற பவானியின் கதையில் மனப்பொருத்தம் இல்லாத கணவனையும் அவனுக்குப் பிறந்த குழந்தையையும் கைவிட்டு விட்டு “விமலா” என்ற பெண் தன் காதலனான ஆனந்தனுடன் ஓடி விடுகின்றாள். பழமையில் ஊறிய சமுதாயத்தை மீறுவதா? எனத் தடுமாறி” வெறும் கற்பனைகளை நம்பித்தன் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை அழித்துக் கொள்வதா” என்று சிந்தித்து முடிவில் காதலே வெற்றி பெறுகின்றது. இவளின் முடிவு “சரியா தப்பா” என்பதே கேள்வி. கு.ப.ராவின் “சிறிது வெளிச்சம்” பவானியின் “சரியா தப்பா” புதுமைப் பித்தனின் “கலியாணி” மூன்று கதையும் ஒரேமாதியான பிரச்சினைக்கு மூன்று வகையான தீர்வினைச் சுட்டுகின்றன. இந்த வகையில் கோகிலாவும் தன் நாவல் மூலம் பூரணி, தாழ்வுச்சிக்கல் நிறைந்த தன் கணவனை விட்டுப் பிரிந்து வாழ முயற்சிக்கின்றாளே தவிர அவனை விரும்பும் இந்திரன் மாஸ்ரரோடு போவதற்கும் சமுதாயத்துக்குப் பயந்த மாதிரியான ஒரு சூழலையே ஆசிரியர் காட்டியிருக்கின்றார் எனக் கொள்ளலாம். பவானியின் “சரியா தப்பா” வில் வரும் பெண் விமலா தனக்குப் பிடிக்காத வாழ்க்கையை உதறித்தள்ளி விட்டுத் துணிவுடன் புறப்படுகின்றாள். ஆனால் கோகிலாவின் பூரணி கணவனை விட்டுப் பிரிந்து தானே தனித்து வாழ முயற்சிக்கிறாள். அவளும் விமலாவைப் போல இந்திரன் மாஸ்ரரோடு போவதாகக் காட்டியிருந்தால் இரண்டு

கதைகளும் ஒரே கணிப்பைப் பெற்றிருக்கும். பவானி தீவிரப் பெண்ணிலை வாதியாகவும், கோகிலா மரபு வழி சார்ந்த பெண்ணிலை வாதியாகவும் காட்சி தருகின்றனர்.

பவானியின் ஏனைய கதைகளும் ஒரு தீவிரப் போக்கையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பவானியின் பெண்கள் துணிந்து முடிவெடுப்பவர்களாகவும், தமது விருப்புக்களாக சமூக மரபை மீறத் துணிபவர்களாகவும் மரபு வழிப்பட்ட பெண்ணாக வாழ விரும்பாமல் தமது விருப்பங்களுக்கு முதன்மை கொடுப்பவர்களாகவும் காட்டப்படுகின்றனர்.

ஆனால் கோகிலா மரபு வழிப்பட்ட பெண்களையே கூடுதலாகக் காட்டியிருக்கிறார் என்றே கொள்ள இடமுண்டு. சிலவிடங்களில் மட்டுமே தனது மரபுகளை உடைத் தெறிபவளாகப் பெண் காட்டப்படுகின்றாள். அத்தகைய பெண்கள் கூடத் தமக்குள் முரண்பட்ட கருத்துக்களையே கொண்டுள்ளதைக் காண முடிகின்றது. பூரணி, வீணா போன்ற பெண்பாத்திரங்களும் தமக்குள் தாம் முரண்படும் உளவியல் தாக்கமுடைய பெண்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆனால் பவானியின் தீர்வு சுட்டல் ஒரு துணிவாக முன்வைக்கப்படுகின்றது.

இவரது சில கதைகளின் சுருக்கங்களினூடாகக் கோகிலாவின்கண் பாத்திரங்களினின்றும் இவர் எவ்வளவு தூரம் வேறுபட்டுக் காணுகின்றார் என்பதை உணர முடியும்.

ஒரு தீவிரப் போக்கை கடைப்பிடித்தவர் இவர். ஆனால் இவரது சிறுகதைகள் சமூகத்துக்கு ஒவ்வாதனவாக - முரண்பட்டதாக இருக்கலாம். ஆனால் பெண் என்பவள் தனது விருப்பு வெறுப்புக்களை சமுதாயத்துக்காக ஒதுக்கத் தேவையில்லை என்பதை வலியுறுத்திக் கோகிலாவின்கண் இருந்து வித்தியாசமான முறையில் சிந்திப்பவராகக் காணப்படுகின்றார்.

“இன்றைய நோக்கில் பவானி ஒரு தீவிரப் பெண் நிலை வாதியாகவும் கலகக் காரியாகவும் காணப்படுகின்றார்.... தமிழில் தீவிரப் பெண் நிலைவாத எழுத்தின் முன்னோடி என அவரே காட்சியளிக்கிறார்.”

என்ற விமர்சனத்துக்கூடாக இவரது கதைகள் நோக்கப்படுகின்றன. கோகிலா அவர்கள் சமுதாயத்துக்காகத் தனது கருத்துக்களை

நேரடியாகக் கூற முற்படாத பல விடயங்களை பவானி தன் எழுத்துக்களுடாகக் காட்டிச் செல்கின்றார் என்று கொள்வதே பொருத்தமானதாகும்.

கோகிலாவும் சட்டநாதனும்

கோகிலா ஒரு பெண் என்ற வகையில் பெண்களுக்கே உரிய பிரச்சினைகள் சிலவற்றை அணுகினார். ஆனால் சட்டநாதன் தான் ஒரு ஆணாக இருந்த போதும் பெண்களது பிரச்சினைகளை - ஆணாதிக்கக் கொடுரத்தை அவர்களது சுரண்டல்களை வெளிப்படுத்தி எழுதினார்.

மனித உறவுகளின் அடித்தளமான - ஆண் - பெண் உறவைப் புரிந்து கொள்ளாமல் ஆணாதிக்க அடக்குமுறைகளால் பெண்கள் படும் அவலம் முதலானவற்றைப் பல்வேறு கோணங்களில் சட்டநாதன் காட்டுகிறார். கோகிலாவும் ஆணாதிகாரப் போக்கால் படும் பல துன்பங்களைத் தனது புனைகதைகள் மூலம் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். யாழ்ப்பாணச் சமூகப் பண்பாட்டு வட்டத்துக்குள் சிக்கித்தவிக்கும் பெண் எத்தனையோ வழிகளால் ஆண்களால் துன்பமடைகின்றாள் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சந்தேகப்படும் கணவனை நோக்கி,

“உங்களது சந்தேகங்களுக்கு எதுவித ஆதாரமும் இல்லை உங்களுக்கு என்னிலை விருப்பமில்லையெண்டால் தாராளமாகப் பிரிந்து போகலாம்...”

எனத் துணிவாக ஒரு பெண் கூறுவதைச் சட்டநாதன் காட்டுகின்றார். கோகிலாவும் தனது நாவலுடாகச் சந்தேகப்படும் கணவனை விட்டுப் பிரிவதாகக் காட்டியிருக்கின்றார்.

வறுமைப்பட்ட பெண்களின் துன்பம் ஆண்களது பாலியல் ரீதியான ஆசைகளுக்குத் துன்புறுத்தப்படல் போன்ற பாலியல் ரீதியாகப் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

“நான் சரியான அழுக்குத்தான். ஆனா மனசு அப்பிடியில்லை. பிச்சைக்காரி எண்டு நினைச்சியா? நான் பிச்சை எடுக்கேல்லை, எடுக்கவும் மாட்டன்.. உன்னைப் போல.. கசங்காமலிருக்கேலுமே ஏதோ

உடுத்த துணியாவது மானத்தை மறைக்க எனக்கு இருக்குதே அது போதும்...”

என்று வறுமைப்பட்ட பெண்ணின் துயரம் இக்கதையூடாகக் காட்டப்படுகிறது.

இதே கருத்தைக் கோகிலாவும் தனது “மனதையே கழுவி”, “பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்” சிறுகதை மூலம் வறிய பெண்களின் துயரத்தை வெளிக் கொணருகிறார்.

ஆணை மறுமணத்துக்கு ஒத்துவரக்கூடிய மனப்பான்மையையும் சட்டநாதன் காட்டத் தவறவில்லை.

“இது பிழையெண்டு நினைக்கிறையா...? இதிலை என்ன பிழை? உன்னை மனிசன் தான் மோசம் போயிட்டுதே. அதையே நினைச்சு நீயேன் அழிஞ்சு போறை. உனக்கு என்னிலை விருப்பமிருக்கு, அப்பவும் ஒரு தயக்கம் - உதையெல்லாம் உடைச்சசெறிஞ்சிட்டு உனக்கு நீயே துரோகம் பண்ணாமல் நடவன்...”

என ஒரு ஆண் கூறுவதும் சிந்திக்கத்தக்கது. கோகிலாவும் “பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்” போன்ற கதைகளுடாக இச்சிந்தனை ஓட்டத்தைக் காட்டுகின்றார்.

ஆணதிகார மனப்பான்மையையும் ஆசிரியர் காட்டத் தவறவில்லை.

“நீ பியசிறியோடை படுத்த நாய் தானே, இண்டைக்கு என்னோடை.. நாளைக்குத் தங்கராசனோடை, அந்தத் தடியன் உன்னை வளைய வளைய வாறதும் ஐஞ்சு பத்துக் கடன் தாறதும் உன்னிலை கண்வைச்ச கள்ளத்திலைதான்...”

என்ற கூற்றினால் ஆணிதது அதிகார மனப்பான்மையும் வார்த்தைகளால் கொடுமைப்படுத்துவதும் காட்டப்படுகின்றது. துயிலும் ஒரு நாள் கலையும் என்ற நாவலூடாகக் கோகிலாவும் சந்தேகப்பார்வை கொண்ட கணவனை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

ஆண்களின் பாலியல் ரீதியான கொடுமைகளைச் சற்று மிகைப் படுத்திக் கூறுவது போல் அமைந்திருந்தாலும் இவரது பெண்கள் பற்றிய நோக்கு - அவர்களது பிரச்சினைகளை அணுகும் விதம் வேறுபட்டதே ஆகும். இவரது கதைக் கருத்துக்கள் மூலமே இதனை அறிய முடியும்.

“செல்லமுத்து, செல்லமுத்துவின் மகள் பரமேஸ், மதவடிவளவு விசாலாட்சி என்று வந்த பெண்ணுடனும் அப்பாவால் உறவு கொள்ள முடிந்தது.”

“ஐம்பத்தெட்டு வயது டயபெற்றீஸ், கொஞ்சம் பிறசர் என்று தொல்லைகள் வேறு. இவற்றை எல்லாம் மீறி செக்ஸ் அப்பாவின் தசைகளிலும் நரம்புகளிலும் சடைத்து மிருகத்தனமான மதர்ப்புக் கொள்வது அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது.”

இவ்வாறு பாலியல் ரீதியாக ஆண்களால் பெண்கள் படும் அவலத்தையும் இவர் காட்டுகின்றார்.

“அப்பா இந்த அணைப்பும் தாங்குதலும் அவர் உறவு கொண்ட எந்தப் பெண்ணுக்கும் பிடித்தமானதாய் இருந்திருக்குமா? தங்களளவில் சுதந்திரத்தையும் சுயத்தையும் இழந்த இந்த உறவு, அவர்கள் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டதா என்ன? இருக்க முடியாது. இயல்பு தப்பிய வாழ்வே சமூக நியதியாகி விட்டிருக்கும் இந்தச் சூழலில் வறுமையின் கடைக் கோட்டில் சஞ்சலப்படும் அவர்கள் அப்பாவின் பால் ஈர்க்கப்படுவது உலக அதிசயமாகி விடுமா என்ன?”

என்ற வரிகள் மூலம் வறிய பெண்கள் தங்களை விற்றுக் கொள்ளும் நிலையையும் ஆண்களின் அதிகாரத்தன்மையையும் காணக் கூடியதாக உள்ளது. வறுமைப்பட்ட பெண்களைத் தமது இச்சைக்குப் பயன்படுத்தும் போக்கும் பெண்கள் படும் பல்வேறு துன்பங்களும் பல விதமான கோணங்களில் இவரால் காட்டப்படுகின்றன. இந்த இடத்தில் கோகிலாவின் பார்வை காணப்படவில்லை என்றே கொள்ளலாம்.

“ஒரு ஆணின் துணை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவளுக்கு உவப்பானதாயும் நம்பிக்கை தருவதாயு மிருந்ததில்லை. அவள் சந்தித்த எந்த ஆணுமே, பெண்ணை விரும்பிய நேரத்தில் விரும்பிய மாதிரி எதுவித எதிர்ப்போ எதிர்பார்ப்போ இல்லாமல் அடையத் தூடிப்

வனாகவே இருந்தான். அது அவளுக்கு மிகுந்த சோர்வையும் மன உழைச்சலையும் தருவதாகவே இருந்தது.”

இந்த வரிகள் மூலம் இவரது பார்வை எல்லா ஆண்களுக்கும் பொருத்தமானதா என்பது கேள்விக் குறியே. எமது சமூகத்தில் முழு ஆண்களையும் இவ்வாறு குறை சொல்வது ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தல்ல, இது இவரின் மனப்பாதிப்பால் ஏற்பட்ட விளைவுகளாகவே இதனைக் கருதலாம். இந்த வகையில் கோகிலா அவர்களின் ஆண்கள் பற்றிய பார்வை சில இடங்களில் சட்டநாதனை ஒத்திருந்தாலும் பல இடங்களில் இவ்வாறான பார்வை காணப்படவில்லை என்பதே பொருந்தும்.

“அம்மாவும் அப்பாவும் நாள் பார்த்துக் கோள் பார்த்து அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து எதைக்கண்டு கொண்டார்கள். அவர்களது பொய்மை கலந்த தாம்பத்தியமும் அப்பாவின் பெண் பித்தும் அம்மாவின் உயிரையே காவு கொள்ளவில்லையா.”

ஒரு தாயின் உயிரைக் குடிக்கக் காரணமாக இருந்த ஒரு தகப்பனின் குண இயல்புகள் இதில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

“இதென்ன விசர் வேலைகள்? பேசாமல் ரிட்டயர் பண்ணுமென். பி.எவ்.எம். கொஞ்சம் வரும். அதை சேவிங்ஸ்ஸிலை போட்டிட்டு லட்சணமாகக் குடும்பம் நடத்தலாம். ஆம்பிளை நானிருக்கேக்கை ஏன் பயப்படுகிறீர்? நான் உமக்கு உழைச்சுப் போடமாட்டனா.”

பெண்கள் வேலைக்குப் போவதைத் தமக்கு கௌரவக் குறைவாக நினைக்கும் ஆண்களது மனோபாவம் காட்டப்படுகின்றது. கோகிலாவின் நாவல் ஒன்றிலும் இத்தகைய போக்கினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

“நான் அவளைப் பிறந்த மேனியாப் பார்த்திருக்கிறேன். அப்பான்ரை அறையிலை நாலு நாள் கழிச்சு அண்ணை அவளை பாட்டுமுக்குப் பக்கத்திலை இழுத்து வைச்சுக் கொண்டிருந்தான். அப்பதாத்தா இல்லை. செத்துப் போயிட்டார். இருந்திருந்தா அவரும் அவளை “மொலெஸ்ற்” பண்ணியிருப்பார்.”

சட்டநாதனின் ஆண்கள் பற்றிய அதி உச்ச விமர்சனம் இது. இந்த வகையில் ஆணைப்பற்றிய பார்வை கோகிலா அவர்களுக்கு இல்லை என்றே கூறலாம்.

“என்ன வெக்கமிதிலை... அண்ணை செய்யிறதை, அப்பா செய்றதை நான் செய்தாப் பிழையே?”

ஒரு பெண்ணுக்கு வீட்டில் ஏற்படும் அதிகாரத்தன்மையால் அவள் வெளியேறுகின்றாள். கோகிலாவின் சில கதைகளிலும் நாவலிலும் இப்போக்கைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

“இவையள் இப்படித்தான் கற்புக் கற்பெண்டு கதைப்பினை அந்தக் குஷ்மான்ரை கற்புக்கும் உங்க அண்ணை இழுத்து வைச்சிருக்கிற பெட்டையின்ரை கற்புக்கும் ஆரு காவல்? இதெல்லாம் தங்கடை தங்கடை யெண்டு வரேக்கைதான் ஏதோ தோல் கூசிற விசயமாய்த் துடிக்கினை. சொத்துப்பத்தை இழந்து ஆண்டியாய்ப் போனாலும் உவையள் சாதி மாண்களெல்லே. இப்பிடித்தான் கதைப்பினை.”

ஒரு ஆணிந்து பார்வையூடாகச் சமுதாயத்தில் காணப்படும் சாதி, கற்பு போன்ற விடயங்கள் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

“அப்பாவின் துஷ்டத்தனமான காமத்திற்கு ஒரு வடிகாலாக இருந்ததில் அவள் எப்பொழுதாவது சந்தோஷப்பட்டிருப்பாளா? திருமணம் என்று பந்தப்பட்டால் மட்டும் போதுமா? புரிதலும் இதயத்தின் உட்கவரை உரசிவரும் கசிவும், நெகிழ்ச்சியும் இவர்களிடையே எப்பொழுதாவது ஏற்பட்டிருக்குமா? பெண்ணைப் படுக்கையிலேயே சாதி பார்த்துப் பழகிப் போனவர்களே இந்த ஆண்கள். இதற்கெல்லாம் அப்பா விதிவிலக்காகிவிட முடியுமா என்ன?”

தன்னம்பிக்கையும் துணிவும் கொண்ட பெண்கள் உருவாகுவதற்குத் தந்தைவழிச் சமூகத்தின் மூட நம்பிக்கைகள், சம்பிரதாயங்கள், சடங்குகள் போன்றவற்றை அகற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தையும், பெண் பற்றிய பெறுமானங்கள் மாற்றமடையும் விதங்களையும் இவரது கதைகள் காட்டும். ஆண் பெண் பற்றிய யாழ் சமூக அமைப்பின் பாரம்பரியப் பெறுமானங்கள் இவரது கதைகளில் கேள்விக்குள்ளாக் கப்படுவதுடன் மரபு வழிப்பட்ட கருத்துக்களைச் சிந்திக்கவும் தூண்டியுள்ளார். இந்த வகையில் கோகிலாவின் கதைகளும் இவரது கதை

களும் பல நிலைகளில் ஒற்றுமைப்பட்டாலும் கூறும் விதங்களில் இருவரது நிலைகளும் வேறுபடுகின்றன என்றே கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். சட்டநாதன் ஒரு ஆணுக்கேயுரிய நோக்குநிலையில் தமது கருத்துக்களையும், கோகிலா பெண்ணுக்குரிய நோக்கிலும் பெண்களுக்குரிய பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்துள்ளனர். சட்டநாதனின் பெண்கள் பற்றிய பார்வை ஒரு முற்றுமுழுதானதாகக் காணப்படாவிட்டாலும் ஆண்களைத் தாக்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையால் இவரது ஆக்கங்கள் பெண் பற்றிய பெறுமானங்களை உயர்த்துவதாகவே அமைந்துள்ளது. எனினும் ஆழமான பெண் பற்றிய நோக்கு இவரது கதைகளில் காணப்படவில்லை என்பதே பொருத்தமானது. ஆண்களால் பாதிக்கப்படும் பெண்களின் ஒரு வகையினரையே இவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கோகிலா ஒரு பெண் என்ற வகையில் பெண்களின் பலவிதமான பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறுகின்றார் என்றே கொள்ளலாம்.

இந்த வகையில் கோகிலாவின் பெண் பாத்திரங்கள் ஏனைய எழுத்தாளர்களான இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், பவானி, சட்டநாதன் போன்றோரது பெண் பாத்திரங்கள் பற்றிய கருத்தாக இது அமைந்துள்ளது. கோகிலாவின் பெண் பற்றிய பார்வைக்கும் இவர்களது பெண் பற்றிய பார்வைக்கும் இடையேயான ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை இதன் மூலம் ஓரளவு சுட்டிக்காட்டியுள்ளேன். எனினும் இவர்கள் எல்லோரதும் பெண் பற்றிய பார்வை ஒரு முற்று முழுதானதாகக் காணப்பட்டதா என்பது ஆராய்வுக்குரிய விடயமே.

ஒரு ஆசிரியை என்ற வகையில் இவருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களும் பிரச்சினைகளுமே இவரது பெரும்பாலான எழுத்துக்களின் தளமாக அமைந்துள்ளன. “எழுத்தாளன் ஒருவன் தன் முட்டைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகவே எழுதுகிறான்” என்ற கருத்துக்கமைய தனது அனுபவத்துக்குட்பட்ட விடயங்களையே தனது எழுத்துக்களில் பெரிதும் பிரதிபலிக்கின்றார். அவரது எழுத்துக்களில் மு. வரதராசனார் போன்றோரின் தாக்கத்தைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இவரது கதைகள் ஆதார அல்லது சமதர்மப் பெண்ணியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டனவே தவிரத் தீவிரப் பெண்ணியத்தை அல்ல. “குடும்பம்” என்ற கட்டமைப்புக்குள் நின்றே பெண் தனது பிரச்சினைகளைச் சிந்திப்பவளாகவும், அதனைத் தீர்த்துக் கொள்பவளாகவும் காட்டப்படுகின்றாள். சில இடங்களில் விதிவிலக்காக “குடும்பம்” என்ற நிறுவனத்தை உடைத்துத் தள்ளிவிட்டு வெளியேறுபவளாகவும் காட்டப்

படுகின்றாள். ஏதோ ஒரு வகையில் கோகிலாவின் எழுத்துக்கள் வாசகரைப் பாதிப்படையச் செய்யும் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்துப் பெண்ணொழுத்தாளர்கள் மத்தியில் கோகிலா தனது “பெண்” பற்றிய பெறுமானங்களை - அவர்களது மரபு சார்ந்த நிலைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியிருக்கின்றார் என்பது பொருந்தும். ஆனால் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் போன்றோர் புலம் பெயர்ந்து வாழும் வாழ்வின் தாக்கத்தால் பெண்கள் பற்றிய சுதந்திரப் பார்வைக்கான வீச்சு இவரிலும் அதிகமாகக் காணப்படுவது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. உளவியல் ரீதியாகப் பெண்களின் மனப்பாதிப்பை எடுத்துக்காட்டுவதில் கோகிலா சிறப்பிடம் பெறுகின்றார் என்பதே எனது கருத்தாகும்.

கோகிலா மகேந்திரனின் உளவியற் கதைகள்

- கே.எஸ். சிவகுமாரன்

நமது நாட்டிலே பல பெண்கள் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். “நொறுங்குண்ட இதயம்” என்ற நாவலின் ஆசிரியையே ஈழுத்து முதல் பெண் நாவலாசிரியர் எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மங்கள நாயகி போன்ற அத்தகைய பெண் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை நாம் இன்னும் படிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடையாததனால் பாலேஸ்வரி போன்றவர்கள் எழுதியவையே நமது ஆரம்ப வாசிப்பாக அமைகிறது.

பாலேஸ்வரி, குறமகள், பத்மா சோமகாந்தன், பவானி, சாந்தினி (மகேஸ்வரி வயிரமுத்து), சசிதேவி தியாகராஜா, அன்னலட்சுமி ராஜ துரை, கமலா தம்பிராஜா போன்றவர்கள் சமூக தனி மனிதப் பிரச்சினைகளைப் பொது நோக்கிலும் தனிமனித நோக்கிலும் தீட்டியுள்ளனர்.

பின்னர், பூங்கோதை, மண்டூர் அசோகா, குந்தவை, சிதம்பர பத்தினி, யோகா பாலச்சந்திரன், ராஜம் புஷ்பவனம், கவிதா, தேவி, பூரணி, தாமரைச் செல்வி, அருண் விஜயராணி, தமிழ்ப்பிரியா, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், நயீமா பஷீர், சித்திபரீடா, பிரொஜா ஹுசைன், பரந்தன் கலைப்புஷ்பா, கே.வி.பரம், சிவமலர் செல்லத்துரை, தேவமனோகரி, ஹம்சத்வனி, ஜனகமகள் சிவஞானம் போன்றோர் நமது கவனத்தை ஈர்த்து வந்துள்ளனர்.

புனை கதைத்துறை தவிர ஏனைய எழுத்து வகைகளில் திருமதி நவரத்தினம் (முன்னாள் கல்வித் திணைக்கள அதிபர்) திருமதி கங்கேஸ்வரி கந்தையா, திருமதி மீனாட்சி பொன்னுத்துரை, திருமதி பாலாம்பிகை நடராஜா, பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, சந் சொருபவதி நாதன், திருமதி சிவச்சந்திரன் போன்ற பலர் நமது கவனத்தை ஈர்த்து வருகின்றனர்.

இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகளைத் தந்துள்ள கோகிலா மகேந்திரன், தவிர்க்க முடியாத அளவிற்குத் தமது முத்திரையைப் பதித்து எழுதும் ஒரு பெண் எழுத்தாளர் “மனித சொருபங்கள்” என்ற

தொகுதியை நாம் படிக்க வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. “முரண்பாடுகளின் அறுவடை” என்ற தொகுப்பைப் படித்துப் பரவசப்பட்டோம். 14 கதைகளும் ஏதோவொரு விதத்தில் முரண்பாடுகளைத்தான் தீட்டுகின்றன. எந்தவொரு கதையுமே சோடை போகவில்லை. கதையில் ஜீவனும் வார்ப்பும் இணைவதனால், கதை உள்ளடக்கம் வேறு, உருவம் வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்க முடியாதவாறு கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

கோகிலாவின் எழுத்துக்களில் உண்மைகள் பளிச்சிடுகின்றன. மனித உறவுகளை உளவியற்பாங்குடன், சமூகப் பின்னணியில் அவர் தொட்டுக் காட்டுகிறார்.

இவர் படித்த பெண்ணாகவும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கு வெளியேயுள்ள அனுபவ வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுமிருப்பதனாலும் இவருடைய பார்வைகள் அகலமும் ஆழமும் பெறுகின்றன.

ஆண் ஆதிக்கச் சமுதாயத்தில் பெண்ணடிமைத்தனம் செயற்படும் விதத்தையும், அதே சமயம் இச் சம்பிரதாயங்களையும் மீறி, மனித இதயங்கள் கருதியுடன் பேசுவதையும் அலட்டிக் கொள்ளாமலே கோகிலா வெளிப்படுத்துகிறார். ஆண் - பெண் உறவுகளை உளவியல் அடிப்படையில், ஒரு முதிர்ச்சித் தன்மையுடன் விளக்கிக் காட்டுகிறார் ஆசிரியை. இதற்கு உதாரணமாக “அன்பிற்கு முன்னால்”, “தலை முறைகள் முரண்படும் போது”, “அர்த்தமுள்ள ஒரு வாழ்வு”, “ஓர் உள்ளம் பேசுகிறது”, “வதை”, “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்கிரகங்கள்”, “உள்ளத்தால் அடிமைகள்” ஆகிய கதைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

இக்கதைகளில் வரும் பெண்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஆண்கள் ஏன் அப்படி இதமாக நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதற்கு உளவியற் காரணங்களையும் காட்டாமற் காட்டுகிறார் ஆசிரியை. எனவே வெறுமனே ஒரு பெண்ணின் ஒரு தலைப்பட்டசமான பார்வை என்றோ, கருத்தென்றோ தட்டிக்கழிக்க முடியாதவாறு, ஆணின் சார்பிலும் நின்று கதாசிரியை எழுதுவது இவருடைய கதைகளில் நம்புந்தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது.

சாதி வேறுபாடுகள், மூட நம்பிக்கைகள், தலைமுறை இடைவெளி, வறுமையின் எல்லை, சீதனத் தொல்லை, மனிதாபிமானம், வாழ்க்கை நெறி, ஆசிரிய உலகம், சிறுவர் உள்பாங்கு மாற்றத்திற்கு அனுசரணையாய்ப் போதல், கலைக்கு விலை பேசல், புதியனவற்றை இனங்கண்டு சுதாகரிக்க மறுத்தல் போன்ற விஷயங்களைக் கதைகளாகப் புனைந்திருக்கும் ஆசிரியை பாராட்டுக்குரியவர்.

பெண்ணின் மனதைப் பெண்ணே அறிவாள் என்பதனாலோ என்னவோ கோகிலா மகேந்திரனின் பெண் பாத்திரங்கள் தத்ருபமாக வார்க்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக “அன்பிற்கு முன்னால்”, “நிமிரும் ஊனங்கள்”, “அர்ச்சிக்கப்படாத விக்கிரகங்கள்”, “உள்ளத்தால் அடிமைகள்” ஆகிய கதைகள் கலைநயமாய் அமைந்துள்ளன.

(வீரகேசரி - 06-05-1984)

முக்கங்களும் முடிகளும்

- எம். கே. முருகானந்தன்

சிறுகதைகள் என்பவை நவீன யுகத்திற்கானவை. கதையை அல்லது சம்பவத்தைச் சுருங்கச் சொல்லுதல், சுவாரஸ்யமாகச் சொல்லுதல், மனதில் உறைக்குமாறு சொல்லுதல் போன்றவை இவற்றின் சில முக்கிய பண்புகளாகும். இந்த இலக்கிய வடிவமானது காலத்தின் தேவையை ஒட்டி எழுந்தது. இந்த அவசர யுகத்தில், தான் எதைத் தேடுகிறான் என்பது கூடத் தெளிவில்லாமல் மனிதன் தலை தெறிக்க ஓடிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குக் கிட்டும் குறுகிய ஓய்வு நேரத்திற்குள் அவனை மடக்கிப் பிடித்துத் தன் கருத்துக்களைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று எழுத்தாளன் விரும்புகிறான். தான் வாழும் சமூகத்துடன் முரண்பட்டு அதன் சிதைவையும், சீரழிவையும் கண்டு பொறுக்காது, அதனை விமர்சித்து நல்லதோர் சமூகத்தைக் கட்டி எழுப்ப அடாவுறும் சமூகப் போராளியான எழுத்தாளனின் உள்நோக்கம் காரணமாகவே சுவாரஸ்யமாகவும் சுருக்கமாகவும் சொல்லப்படும் இலக்கிய வகையான சிறுகதை எழுந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

இதன் காரணமாகத் தமது கருத்துக்களை மக்களிடம் எடுத்துச் செல்ல விரும்பியவர்களின் வலுவான ஆயுதமாகச் சிறுகதைகள் பயன்பட்டன. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதானால் பிரசாரத்திற்கான போர்க் கருவியாக உபயோகிக்கப்பட்டது. தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் முன்னோடியான வ.வே.சு. ஐயர் இதனைச் செய்தார். இடைக்காலத்தில் எழுதிய ஜெயகாந்தன் போன்றோரிடமும் இப்பண்பு இருந்தது. இன்றைய பெரும்பாலான சிறுகதைகள் தலித் இலக்கியம், பெண்ணியம், இனப்பிரச்சினை எனப் பல்வேறு பிரச்சினைகளைப் பேசும் போதும் பிரசாரமே அடித்தளமாக இருக்கிறது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

ஒரு எழுத்தாளன் தான் விரும்பும் கருத்தை மக்களிடம் எடுத்துச் செல்லச் சிறு கதைகளைக் கருவியாகப் பயன்படுத்துவதில் எந்தவிதத் தவறும் கிடையாது. கோகிலா மகேந்திரனும் ஒரு சமூகப் போராளி. தான் வாழும் சமூகத்தில் அக்கறை கொண்டவர். ஆசிரியர், கல்வியதிகாரி, எழுத்தாளர், நடிகர், உளவளச் சீரமியர் எனப் பல முக முடிகளை அணிந்து தான் வாழும் சமூக முன்னேற்றத்திற்காக அயராது உழைப்பவர். இந்த வகையில் பார்க்கையில் சமூக எழுச்சி நோக்கிய பயணத்

திற்காகவே சிறுகதையும் சொல்லுகிறார். “முகங்களும் மூடிகளும்” என்ற அவரது இப்புதி ய சிறுகதைத் தொகுப்பை வாசிக்கும் போது இது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இத்தொகுப்பின் முதற் கதையான “முகங்களும் மூடிகளும்” சூழல் மாசடைதல் பற்றிப் பேசுகிறது. மனிதனின் அதீத தலையீட்டினால் காட்டு விலங்குகளின் சமநிலை கலைதல் பற்றி “தலையீடு” பேசுகிறது. “பெண் பனை” பெண்ணியம் பேச, “உயர்ந்து செல்லும் சீரழிவு மானி” சிறுவர் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் பற்றி அலசுகிறது. பல கதைகள் மனோதத்துவத்தை வெளிப்படையாகவே பேசுகின்றன. இன்னும் பல கதைகளில் தாவரவியலும், விலங்கியலும் கதைகளோடு கலந்து வருகின்றன. இனப் பிரச்சினையும் அதன் காரணமாகத் தமிழ் இனம் எதிர் கொள்ளும் அவலங்களும், இதனால் அவர்கள் ஆழ் மனதில் ஏற்படும் வடுக்களும் இத்தொகுப்பின் எல்லாக் கதைகளிலும் பின்னணியாக அமைந்திருக்கின்றன.

ஆனால் கருத்தை முன்வைப்பது மட்டுமே பெரு நோக்கமாக இருந்து இலக்கிய உணர்வு தளர்வுற எழுதும் போது படைப்பின் கலைத்துவம் கெட்டு விடும். சப்பென்ற வெறும் கட்டுரையாக மாறிவிடும் அபாயம் இருக்கிறது.

“மெத்தென்ற மௌனம்” இதற்கு ஓர் உதாரணம். இக்கதையைப் படிக்கும் போது ஒரு மனோதத்துவக் கட்டுரைக்கு ஆரம்பத்திலும் இறுதியிலும் சில ஓட்டு வேலைகள் செய்து சிறுகதை வடிவம் கொடுக்க முயன்றிருக்கிறார் என்ற உணர்வே தோன்றுகிறது. இதனால் சிறுகதைக்கான கட்டமைப்பைப் பேணவோ, அநுபவப் பரிமாறலைச் செய்யவோ இக்கதை தவறிவிடுகிறது.

ஆயினும் கலையுணர்வு மிக்கவரான கோகிலாவின் பெரும்பாலான கதைகள் அவ்வாறு இல்லை என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. 'A good short story book is sound and solid like a rock and answers every knock' என்ற Laurie E. Dawson னின் கருத்தைத் தனது இலட்சியமாகக் கொள்வதாகத் தன் முன்னுரையில் கூறுவதன் மூலம் தன் சமூகக் கடப்பாட்டை மறந்து விடாத அதே நேரம் தனது படைப்பின் நேர்த்தியிலும் கவனம் கொள்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

கோகிலாவைப் போலவே எதோ ஒரு பிரசார நோக்கே அடிப்படையாக இருந்த போதும், கலையுணர்வு மேலோங்கி நிற்கும் எழுத்தாளர்கள் இரண்டு வகையில் தமது இலக்கிய வேட்கையை வெளிப்படுத்த முயல்கின்றனர். முதலாவது வகையினர் புத்தம் புதிய மாற்றங்களைத் தமிழ்ச் சிறுகதையினுள் புகுத்த வேண்டும் என்ற வேட்கை கொண்டவர்கள். முக்கியமாகச் சிறு கதையைச் சொல்லும் பாரம்பரிய முறையிலும் அதன் வடிவத்திலும் நவீனத்துவ மாற்றங்களைக் கொண்டு வருபவர்கள். இரண்டாவது வகையினர் மனத்தை ஈர்க்கும் மொழி நடையாலும், அநுபவப் பகிர்வாலும் வாசகனோடு நெருங்கி வருபவர்கள்.

கோகிலா தனது சிறுகதைகளில் இந்த இரண்டு விதமான மாற்றங்களுக்கும் கொண்டு வர முயன்றாலும் வடிவ மாற்றங்கள் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியவை. சம்பவச்சித்திரிப்பு, கதையை உச்சக் கட்டத்தை நோக்கி வளர்த்தல், எதிர்பாராத முடிவுடன் நிறைவு செய்தல் போன்ற வழமையான வாய்ப்பாட்டு வடிவமைப்பை அவரது சில முக்கிய கதைகள் அற்புதமாக மீறுகின்றன. கதைக்குள் கதை கூறித் தான் சொல்ல வரும் கருத்திற்கு வலுச் சேர்க்கும் இப்பண்பு மூலம் சிறு கதைகளின் வழமையான கட்டமைப்பைத் தகர்க்கிறார். “வாழ்வுந்தலும்” மற்றும் “மலையைச் சுமத்தல் என்பது...” போன்ற கதைகளில் இவ்வுத்தியைக் கையாள்வதைக் காண்கிறோம்.

“வாழ்வுந்தலும்...” என்ற சிறுகதையில் பிரதான கதைக்கு வலுச் சேர்க்க வேறு இரு கதைகளை இணைக்கிறார். அவை கதையோடு கதையாக இரண்டறக் கலக்காமல் தனித்தனியாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு எதிர்மாறாக “மலையைச் சுமத்தல் என்பது...” என்ற சிறு கதையில் பிரதான கதையோடு ஏனைய கதைகள் இரண்டறக் கலக்கும் உத்தியைப் பயன்படுத்துகிறார். கதைக்குள் கதை சொல்வது என்பது தமிழ் மக்களுக்குப் புதிய யுக்தி அல்லத்தான். மேடைப் பேச்சுக்களிலும் வில்லுப்பாட்டு மற்றும் ஆன்மீக உரைகளிலும் இவற்றை நாம் ஆண்டாண்டு காலமாக இரசித்து வருகிறோம். நாவல்களிலும் இது இடம் பெறுகின்ற போதும் சிறுகதைகளில் இவ்வாறு சொல்லப்படுவதில்லை. சிறு கதைகளுக்குள், கதைக்குள் கதை சொல்லும் உத்தியை மிக லாவகமாவும் நவீனத்துவத்துடனும் கையாண்டு இக்கதைகளை வெற்றி பெறச் செய்திருக்கிறார்.

சிறுகதையின் வடிவத்திலும் அதனைச் சொல்லும் உத்தியிலும் அவர் பரிட்சித்துப் பார்த்த ஏனைய முறைகளாகக் குறியீட்டு முறையில்

கதை சொல்லுதலையும், கடித வடிவில் சொல்லுதலையும் குறிப்பிடலாம். “விஷம்”, “தலையீடு” ஆகிய இரு கதைகளும் குறியீட்டுக் கதை என்பதை மேலோட்டமாகப் படிக்கும் வாசகன் கூட எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஏனெனில் அவை பேசும் பொருள்கள் வாசகனுக்கு நன்கு பரிசயமானவை. ஆயினும் “கூறானது மனம்”, “புலன்களுக்கு அப்பால் உள்வாங்குதல்” ஆகியனவற்றில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படும் கதைகளுக்கு அப்பாலும் ஆழமான கருத்துக்கள் மறைந்திருக்கின்றன என்பதைச் சற்று ஆழ்ந்து படிக்கும் வாசகர்களும், உளவியல் அறிவு சற்றேனும் உள்ளவர்களும் புரிந்து கொள்வார்கள்.

அதிலும் “புலன்களுக்கு அப்பால் உள் வாங்குதல்” முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும். மிகவும் சுவாரஸ்யமாகவும், நேர்த்தியாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ள கதை இது. அதற்குள் மெல்லிய நகைச்சுவையும் ஓடுகிறது. நல்ல கதை என இரசித்துப் படித்து மன நிறைவு கொள்ளும் கடைசித் தருணத்தில், அதன் இறுதி வசனம் கூராகக் குத்தி எம் மனதை ஊடறுத்துச் செல்கிறது. ஒரு உளவியல் உண்மை அப்போது தெளிவு பெறுகிறது. “அவரது வெள்ளை ஆடையை இப்பொழுது நான் உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கினேன்” இது தான் அந்த இறுதி வசனம். இவ்வசனத்தை நீங்கள் இப்பொழுது தனியாக கதைத் தொடர்புகள் அற்று வாசிக்கும் போது எந்த ஆழமான கருத்தையும் வெளிப்படுத்தாத “வெள்ளை மனம்” கொண்ட வாக்கியமாகப் புலப்படும். ஆயினும் அக்கதையை முழுமையாகப் படித்துப் பாருங்கள். அதன் வீச்சுப் புலப்படும். இக்கதையே இத்தொகுப்பில் மற்ற எல்லாக் கதைகளையும் மேலி நிற்கும் சிறந்த கதையாக நான் உணர்கிறேன்.

இவற்றைத் தவிரத் தன்னனுபவமாகவும், தன்னனுபவம் போன்ற உணர்வைக் கொடுப்பதாகவும் சொல்லப்படும் கதைகள் பல. “முகாமுக்குப் போகாத அகதி”, “பெண் பனை”, “நெருஞ்சி”, “இளங்கனவு”, “பூக்குளிப்பு”, “ஏ-9 பாதை” போன்ற சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றுள் “முகாமுக்குப் போகாத அகதி”, “பூக்குளிப்பு” ஆகிய இரண்டும் மிகவும் நேர்த்தியாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட அனுபவப் பகிர்வாக அமைகின்றன. இதனால் வாசகனை இலகுவாகச் சென்றடைகின்றன.

இத்தொகுப்பில் உள்ள சிறு கதைகள் அனைத்திலும் சீர்மிய உளவியல் சார்ந்த எண்ணக்கருக்கள் இருப்பதால் அவற்றை ஒரே தொகுப்பாக்கி இருப்பதாகக் கதாசிரியர் தனது முன்னுரையில் சொல்லியிருக்கிறார். இக்கதைகள் யாவும் சீர்மிய உளவியல் சார்ந்தவை என்ற

கூற்றை முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் வாசகர்களாகிய எமக்கு இல்லை. ஏனெனில் படைத்து முடித்து, பிரசுரம் ஆனபின் அப்படைப்பானது வாசகனின் சொத்தாகி விடுகிறது. ஆயினும் தன் தொழில்சார் பணிகளுக்கு மேலாக உளவியல் சீர்மியராகவும், சாந்திகத்தில் உளவளத் துணைப் பயிற்சி அளிப்பவராகவும் இருக்கும் அவரது தெளிந்த அறிவும் பரந்த அனுபவமும் கதைகளில் ஆங்காங்கே தெறித்து வீழ்கின்றன என்பது உண்மையே.

“உயர்ந்து செல்லும் சீரழிவு மானி” கதையில் வரும் இவ்வசனத்தை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லாம்.

“இதுகளையெல்லாம் யோசிச்சா வாயாலையும் மூக்காலையும் இரத்தம் வரும். மூக்காலை மூச்சே வராது. அப்ப வாயாலை தான் மூச்சு விடுறான்...”

மேலே சொல்லப்பட்ட அறிகுறிகள் மனவியல் நோயான மெய்ப்படுத்த (Somatization) லில் வெளிப்படக் கூடியவை. அதாவது மனதில் உள்ள நோய் உடலில் உள்ள நோயாக வெளிப்படுதலாகும். இதை மிக நுட்பமாக அவதானித்துத் தெளிவாகத் தனது கதையில் சொல்லியிருக்கிறார்.

பல சிறுகதைகளின் முடிவுகள் கதாசிரியர் தான் ஒரு பாடசாலை ஆசிரியரும் கூட என்பதை நிரூபிப்பது போல வாசகனுக்கு கதை விளங்குகிறதா? என அறிய வினாத்தாள் கொடுப்பது போல் சிக்கலாக இருப்பதாக நான் உணர்ந்தேன். ஆயினும் “இவர் கதைகளை நிறைவு செய்யும் பாணி இன்னொரு சிறுகதைக்கு தொடக்கமாக அமைவது போல அமைவதும் உண்டு” எனக் கலாநிதி எஸ் சிவலிங்கராசா தனது அணிந்துரையில் சிலாகித்துச் சொல்கிறார். ஆம்! ஒரு படைப்புப் பற்றிய வாசகர்களின் கருத்துக்கள் முற்றும் முடிவானவை அல்ல. வாசகனின் தன்னனுபவம், நோக்கம், வாசிப்பு உலகின் விஸ்தாரம் போன்ற காரணங்களால் மாறுபடவே செய்யும்.

அழகியலை விட அறிவியல் மேலோங்கி நிற்பது பல கதைகளில் துருத்திக் கொண்டு நிற்கிறது. “ஆவியுயிர்ப்பு ஈர்ப்புவிசை பிரதான காரணியாக இருந்தும், வேரமூக்கம், நீர் மூலக்கூறுகளின் பிணைப்பு விசை, மயிர்த்துளை எழுகை ஆகிய விசைகளுடன் நீர்மணிகள் என் எல்லையை அடைந்த போது...” என்றும், “மன்னிக்கவும் போஸ்ட் அப்

டோமினை (Post Abdomen) நீட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றும் “இழப்புத் தொடர்பான சீரமியம் செய்வதாயின் பூனையை எந்தெந்தப் படி நிலைகளுடாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்” எனவும் எழுதும் போதும் வாசகன் எப்படி அச்சிறு கதையுடன் நெருங்கி வர முடியும் என்பது கேள்விக் குறியாகிறது. தான் கற்றவற்றை வாசகனுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அவனது அறிவு நிலையை உயர்த்த வேண்டும் என்ற கோகிலாவின் பள்ளி ஆசிரிய இயல்பு, கலையுணர்வுள்ள கதாசிரியரின் பணியைச் சிதைத்து விடுவதாகவே எனக்குப் படுகிறது.

மொத்தத்தில் சொல்வதானால் இது ஒரு வித்தியாசமான தொகுப்பு. பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்ட சிறுகதைகளை அடக்குகிறது. இதற்குக் கதாசிரியரின் பன்முகம் கொண்ட ஆளுமைதான் காரணமாகும். இதனால் இத்தொகுப்பில் உள்ள பெரும்பாலான கதைகள் வெறும் பொழுதுபோக்கு வாசிப்புக்கு உரியனவாக அமையவில்லை. பரிசோதனை முயற்சிகளை வாசிக்க முனையும் திறந்த மனது கொண்டவர்களும், உயிரியல், உளவியல் போன்ற அறிவியல் துறைகளில் நாட்டம் உள்ளவர்களும் விரும்பக் கூடிய உயர் வாசிப்பிற்கு உரிய நூல் எனலாம். ஆயினும் எந்தவித வாசகனையும் கவரக்கூடிய சில சிறுகதைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது என்பதும் உண்மையே.

(மல்லிகை , செப்.2004)

கோகிலா மகேந்திரன்....

- செங்கை ஆழியான்

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றைக் கோகிலா மகேந்திரனைத் தவிர்த்து எழுதமுடியாதெனும்எவிற்குச் சிறந்த படைப்பாளியாக விளங்கும் ஆசிரியை. பன்முகப்பட்ட துறைகளில் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். “ஒரு சோகம் இறாகும் போது”, “சடப்பொருள் என்று நினைத்தாயோ?”, “ஒலிக் காத ஓலம்”, “ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது”, “பலியாடுகள்”, “ஒரு நெருடலும் ஒரு அசைவும்”, “ஓர் உள்ளம் பேசுகிறது”, “புதுபுகம் விடிகிறது”, “அர்த்தமுள்ள ஒரு வாழ்வு”, “வதை”, “அர்ச்சிக்கப்பட்ட விக் கிரங்கள்”, “உள்ளத்தால் அடிமைகள்”, “நிமிரும் ஊனங்கள்” முதலான பல நல்ல சிறுகதைகளைக் கோகிலா மகேந்திரன் எழுதியுள்ளார். அவருடைய சிறுகதைகளைத் தாங்கிய மனித சொருபங்கள், முரண்பாடுகளின் அறுவடை, 1983 கால கட்டத்திற்குள் அவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதைத் தாங்கி வெளிவந்த தொகுதிகளாம். “எனது ஆத்மதிருப்திக்காகவும், என் அனுபவ முத்திரைகளை உங்களுக்குச் சொல்வதற்காகவும், ஒரு பிரச்சினை பற்றிய என் பார்வையைக் காட்டுவதற்காகவும், மாணவர்களை நெறிப்படுத்துவதற்காகவும் மட்டுமன்றி சில சந்தர்ப்பங்களில் எதற்கென்றே தெரியாத ஒரு மன உந்துதலினாலும் எழுதுகிறேன்” என்கிறார் கோகிலா மகேந்திரன்.

கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளில் “பெண் விடுதலை” “தலைமுறை இடைவெளி”, “சாதியம்”, “மூடநம்பிக்கைகள்”, “கல்வி யுலகு” முதலான சமூகத்துவம் கருப்பொருளாகக் கலை வடிவம் பெற்றிருக்கும். பெண்ணியம் சம்பந்தமான சிறுகதைகளில் ஆணாதிக்கத்திற்கெதிரான அழுத்தம் பெருங்கொதிப்போடு பரிணமித்திருக்கும். உளவியலணுகு முறை அவரது சிறுகதைகளின் ஒரு பலமும் பண்பும் ஆகவுள்ளது. “சடப் பொருள் என்று தான் நினைப்போ?” “உள்ளத்தால் அடிமைகள்” என்பன மிகத்தரமான சிறுகதைகள்.

கோகிலா மகேந்திரன் தமிழ்த்தேசியவுணர்வுக் காலப்படைப்புகளாக மரணிப்பிலும் உயிர்க்கும், ஒலி, சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப்பாறை, வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம், மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும், ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள், எரியும், விலை, மனதையே கழுவி, சர்ப்பமரணம், முதலான சிறுகதைகள் விளங்குகின்றன. கோகிலா மகேந்திரனின்

இச்சிறுகதைகளில் உளவியல் பார்வை, பெண்ணியப்பார்வை, சமகால யுத்தச் சூழ்நிலைப் பார்வை ஆகியன கலாபூர்வமாகியுள்ளன. நுண்ணிய அவதானிப்பும், அவதானிப்புக்குள்ளானவர்களின் நடத்தைக்குரிய உளவியற் காரணம், வெளிப்பாடுகளுக்குரிய புறக்காரணிகள் என்பன அவரின் சிறுகதைகளில் ஊடுருவிச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. வெளிநாட்டுப் பணவருகையால் உறவுகளை மதிக்காது நடக்கும் செல்லம், “சமுதாயம் ஒரு சறுக்குப்பாறை” என்ற கதையில் வருகின்றாள். தன்வீட்டுக்குறோட்டன் செடியை ஆடு கடித்து விட்டதென்பதற்காக அதனை நஞ்சூட்டிக் கொல்லும் செல்லம், தான்வளர்க்கும் அல்சேஷன் நாய் எதிர்வீட்டுக் கோழிக்குஞ்சுகளைப் பிடித்தமைக்காகத் தட்டிக்கொடுக்கும் முரண் சுவை சிறுகதைக்குரிய உச்சமாக அமைகின்றது. இராணுவம் வந்ததால் மாவிட்டபுரத்திலிருந்து இடம்பெயரும் இளங்குடும்பம். கணவன் வவுனியாவுக்குப் போய்க் காணாமற் போகிறான். மனைவி தன் பிள்ளையை எப்படியாவது படிப்பித்துவிட வேண்டுமென விரும்புகிறாள். இது மட்டும் அவளுடைய சோகக்கதையை எடுத்துக்கூறி, கல்லூரியில் அனுமதி கேட்கிறார். அதிபர் ஐயாயிரம் ரூபா கேட்கிறார். கதையின் உச்சம் இதுதான் “சிதறுவான்” என மனதிற்குள் திட்டியபடி எழுகிறார். எதிர்பாராத திருப்பத்துடன் “மனதையே கழுவி” என்ற சிறுகதை முடிகிறது. இந்த இரு சிறுகதைகளிலும் சமகாலத்துப் பிரச்சினைகள் பின்னணியாக விளங்குகின்றன. அவற்றினைச் சிறுகதையின் வடிவமைப்போ, உள்ளடக்கமோ பாதிக்காதவாறு, ஆசிரியை சித்திரித்துள்ளார். கோகிலா மகேந்திரனின் “எரியும்”, தரமான இன்னொரு சிறுகதை. குண்டு வீச்சுக்களுக்குள்ளாகும் யாழ்ப்பாணத்தின் துயர்நிலையில், மண்ணில் விழுந்த உயிர்கள் மட்டுமல்ல, கருவறையிலுள்ள உயிர்களும் பலியாகின்ற அவலத்தை சமூக யதார்த்தத்தோடு இச்சிறுகதை சித்திரிக்கின்றது.

கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகள் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்குக் கனதியைச் சேர்ப்பன. சமகாலத்துப் பிரச்சினைகளை உளவியற் பாங்காக எழுதுபவர் அவர். புதுமையான உவமை உருவகங்களும், சிறுகதையின் உள்ளடக்கத்திற்கு ஏற்ற உரைநடையும் வகை மாதிரிப் பாத்திரத்தேர்வும் கோகிலா மகேந்திரனின் சிறு கதைகளுக்கு மெருகூட்டுகின்றன. அவருடைய தமிழ்த் தேசியவுணர்வுக் காலகட்டத்துச் சிறுகதைகள் “வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்” எனும் தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளன.

(ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு - 2009)

“மனித சொருபங்கள்” (சிறுகதைத் தொகுதி)

பெண் எழுத்தாளர்கள் என்றதும், அந்தக்காலத்து வை. மு. கோதைநாயகி முதல் இந்தக்காலத்து அனுராதா ரமணன் வரை, பெண்களைப் பாதிக்கும் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்ட கதைகளையே அதிகம் எழுதுகிறார்கள் என்ற எண்ணம் முனைப்பாகிறது. இந்த வரிசையில் ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களும் சேர்கிறார்கள். யோகா பாலச்சந்திரன், தாமரைச்செல்வி, தமிழ்ப்பிரியா, மண்டுர் அசோகா, கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களுள் சிலர்.

கோகிலா மகேந்திரன் எழுதிய பன்னிரண்டு கதைகள் “மனித சொருபங்கள்” என்ற அர்த்தபுஷ்டியான தலைப்பைக் கொண்ட சிறுகதைத் தொகுதியுள் அடங்கியுள்ளன. இதயமற்ற மனிதர்களை “மனித சொருபங்கள்” என்று பொருத்தமாகவே அவர் காட்டுகிறார். இதில் உள்ள பெரும்பாலான சிறுகதைகளில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகள், ஓரவஞ்சனைகள், அடக்கு முறைகள் ஏதோ ஒரு வகையில் இடம் பெறுகின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆசிரியையின் மனக் குமுறல்கள் வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது.

முதலாவது கதையான “ஒலிக்காத ஓலம்” (சோமுவின் “கேளாத கானம்” நினைவுக்கு வருகிறதா?) சிறுகதையில், எழுத்தில் லட்சியங்களை ரசிக்கும் ஒரு ஆண், நிஜத்தில் சீதனம் சேர்த்து வைக்கும் பெண்ணை விரும்பும் முரண்பாட்டைச் சித்திரிக்கிறது. “...இந்த உலகில் பேச்சும் செயலும் எவ்வளவு தூரம் முரண்பட்டுப் போய்க் கிடக்கிறது” என்பது எனக்கு மட்டுமே புரிகிறபோது அந்த என் மௌனத்தின் அழு குரல் எனக்கே கூடக் கேட்காமல் ஒலிக்காத ஓலமாய், பெரிதாக, மிகப் பெரிதாக, எனக்குள்ளே உருவாகி ஓய்ந்து போகிறது.” என்று கதை முடியும் போது, அந்தப் பெண்ணுள்ளத்தில் ஓலம் மட்டுமல்ல, அந்த ஓலத்தை ஏந்திவரும் சொல் அலைகளும் கூட மிக நீண்ட நேரம் நம் உள்ளத்தில் எதிரொலிக்கின்றன.

“ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது” என்று ஒரு சிறுகதை. ஒரு வேலைக்காரர் சிறுமியின் பிஞ்சு உள்ளத்தில் தன்னை ஒத்த பாடசாலைச் சிறுமிகளுடன் சேர்ந்து பழகவேண்டும் என்ற தாபம் கொளுந்து விட்டெடுகிறது.

ஆனால் வீட்டு எஜமானி அந்த “நோஞ்சான் குஞ்சு” வின் ஆசைக்குத் தக்க “பரிசு” தரும்போது, வெறும் மனித சொரூபம் அந்த எஜமானி மட்டுமல்ல, அந்தப் பச்சைக் குழந்தையை வேலைக்காரியாக்கிய அதன் தாயும் தான் என்ற சிந்தனை விரிகிறது.

திருமணங்களுக்குச் சாதகப் பொருத்தம் பார்க்கும் அறிவீனத் தையும், இந்த அறிவீனத்தால் கன்னிப் பெண்கள் கண்ணீரில் மிதக்கும் கசப்பான உண்மையையும், நகைச்சுவை இழையோடச் சொல்கிறது. “பொருத்தங்கள்” என்ற மூன்றாவது கதை, எல்லோருக்கும் பொருத்தம் பார்த்துச் சொல்லும் சாத்திரியாருடைய மகள், கணவனை விட்டுப் பிரிந்து கண்ணீரும் கம்பலையுமாகப் பிறந்தகம் வந்து நிற்கும்போது நமக்கு சிரிப்புப் பீரிகிறது. சாத்திரியின் மனைவியே நல்ல “டோஸ்” கொடுக்கிறாள்.

“எல்லைகள்” என்ற கதையில், வீட்டு வளவுக்கு வேலி போடும் அற்ப விஷயத்தைக் கூட நம்மூர்ச் சனங்கள் (படித்தவர்கள் உட்பட) எப்படிப் பெரிதுபடுத்தி, அடிதடி, வழக்குக் கணக்கு என்று ஆக்கி விடுகிறார்கள் என்பதைச் சிரிப்பும், சீரியஸுமாகச் சொல்கிறார் ஆசிரியை. வழக்குச் செலவு எவ்வளவு? ஒரு அங்குலக் காணியின் பெறுமதி எவ்வளவு?

நல்லதோர் சிறுகதைத் தொகுதி மனித சொரூபங்கள்
(தாரகை, ஏப்ரல் 1983)

கோகிலா மகேந்திரனின் சில கதைகள்

- ஒரு வெட்டு முகம்

- புலோவியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்

உள்ளத்தால் அடிமைகள்

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொழுத்துவோம்” என்பதைச் சற்றுத் தெளிவாக, வெறுமனே கதையை மட்டும் சொல்லாது மெல்ல மெல்ல அறிவியல் கருத்துக்களுடன் எடுத்துரைத்து, ஓர் புதிய நடையில் ஐதார்த்த நிலை சற்றும் பிறழ்வுபடாது சிறுகதையாகப் பின்னிய விதம் போற்றத்தக்கது.

எடுப்பான ஆரம்பம். சமகால வெளிநாட்டு வேலை... அதுவும் பெண்கள் மத்தியில் உள்ள பிரச்சினையைத் தொட்டுச் செல்லும் விதம் மெலிதாக மாதர்தமை இழிவு செய்யும் ஆண்களைச் சாடும் விதம் (ஆணுக்குப் பிடிவாதம் இருந்தால் அது சுய கௌரவம் பெண்ணுக்கு... அதன் பெயர் திமிர் போன்ற இடம்) கதை முடிவில் கையாண்ட குறியீடு யாவுமே கதை மெருகேற்றும் சாதனங்கள்.

மூட நம்பிக்கைகளின் தாக்கமும், ஆண்களின் சுயகௌரவம் இழிவாக அந்த மடமையைக்கொழுத்தக் கதாபாத்திரம் சித்திரிக்கப்பட்ட விதம் மெச்சத்தக்கது. கதை மாந்தர் களமும் சோடை செல்லவில்லை!

கிணற்றுத் தண்ணி கிருமிகளின் தொற்றுக்கள், வெளியேறும் நீரை ஈடு செய்யப் போதிய இளநீர் தேவைகள், தடிமலுக்கும் சாப்பாட்டுக்கு முள்ள தொடர்புகள், யாவும் அறிவியலாகக் கதையில் ஜொலிக்கின்றன.

மொத்தத்தில் ஓர் நல்ல கதை படித்த திருப்தி.

புக்கள் நிறம் மாறுகின்றன

வெளிநாட்டிலே இருக்கிற ஏதோ நாட்டுப் பொம்பிளையை வேறே நாடு, வேறே நிறம், வேறேபாஷை, வேறேகடவுள் அப்படியிருந்தும் அரவணைப்பவர் பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளையை -ஒரே தமிழ் இனம், ஒரே மொழி, இரத்தம் அப்படியிருந்தும் அருவருக்கின்றார்!

அருமையான சிந்தனை.

முற்போக்குப் பாத்திரங்களை வலிந்து வரவழைக்காது அறிவுக் கண் திறப்பதாக ஊதத்தைப் பூக்களின் சாயங்கள் அற்றுப் போவதாகக் கதை பின்னப்படுகிறது.

கதை மாந்தர் களம், ஜதார்த்தக் கோர்வை கச்சிதமாக வழி வகுக்கிறது.

முடநம்பிக்கைகள், வரட்டுக் கௌரவங்கள், போலிகள் போன்ற வற்றையும் கதையாசிரியர் மெலிதாகவே தொட்டுச் செல்கிறார்.

புளித்துப் போன கருவைப் புதுக்கோணத்தில் உருமாற்றியிருப் பதும் நரைத்துப் போனவர்களின் கருத்தை நிறமாற்றியிருப்பதும் கதையின் சிறப்புகள்.

முரண்பாடுகள்

உளவியலை மெலிதாகக் கதைக்குள் புகுத்திய விதம், அறி வியல் கருத்துகளை அவதானமாகக் கையாண்ட இடம், கதையினைத் தடம் பிரளவிடாது பின்னிய பாங்கு யாவற்றையும் விடக் கதையில் சொல்ல வந்த கருத்து, கதையின் சிறப்பிற்குக் கைகொடுத்துதவு கின்றது.

கதை மாந்தர் களம் கதாசிரியர் களமாதலால் கதையின் வெற்றி க்குக் கை கட்டி நிற்கின்றது. மாணவ சமுதாயத்தைக் கண்முன் காட்டு வதில் “பாலுமகேந்திரா” வாகி விட்டமை கதையின் சிறப்பு!

ஓர் உள்ளம் பேசுகிறது

அறுபதுகளில் கையாளப்பட வேண்டிய ஓர் பிரச்சினையான கரு. காலங்கடந்தாலும் களமாந்தர் இயல்பாலும், பேச்சுத் தமிழாலேயே முடிவு மட்டும் நின்று பிடித்தமையாலும், நெறிதவறப் போனவளை அருந்தப்பில் காப்பாற்றி விட்டதாலும் கதை சுவை பேசுகிறது!

கதை வாசித்ததாக அன்றிக் கதை கேட்டதாகவே ஒரு பிரமை?

நம்பிக்கைகள்

மூட நம்பிக்கைகள் முற்றிப் போய் விட்ட ஓர் மாந்தர் கூட்டம். முடிவில் “முடிவு” வரும் போதே சிந்தித்துத் தெளிவாகக் கதை!

படிப்பினை இக்கதை!

சாமி ஓட்டுபவன், தம்பர் போன்றவர்கள் பாத்திரப்படைப்புகளாக மனதில் நிலைக்கின்றனர்.

நிம்ரும் ஊனங்கள்

சர்வகலாசாலையில் கதாசிரியர் பெற்ற அனுபவவோ? என ஐயுறும் வகையில் “அமைந்த” கதை!

வளாகமறிந்தும் உலக வைபவங்கள் அறியாக ஊனங்கள் நிமிரு வதாகக் கதை பின்னப்படுகிறது.

செல்வமலர் அருமையான “கறகர்”

கதையின் உயிர் நாடி ஊனங்களை இனங் காட்டுதலே.

பரம்பரை இடைவெளிகள்

நரைத்துப் போனவர்களின் வழி விடுகைகளும் நவீன இளைஞர் களின் “புகழ் பிரவேசங்களும்” இடை வெளியாகின்றது!

கனம் கதாசிரியர் (நிதம்) காணும் களம்! பழமைகட்டு ஓர் வேட்டு!

தலைமுறைகள் முரண்படும் போது

முரண்படும் இரு தலைமுறைகள் காட்டப்படுகின்றன வெறுமனே!

மனுசனுக்குப் பல பெண்சாதிமார் கிடைக்கலாம். தாய் ஒன்று தான்.

ஒரு தாய்க்குப் பல பிள்ளைகள் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு மனைவிக்கு ஒரேயொரு கணவன் தான்!

சிந்திக்க வைக்கிறது கதை!

அன்பிற்கு முன்னால்

தங்கத்திலே ஒரு குறைவிருந்தாலும் தரத்திலே குறைவதுண்டோ?

ஆரம்ப காலக் கதை... சினிமாப் பாணி தவிர்க்க முடியாதது தான்!

மனத்திருப்பம்

உடல் பலவீனம் உள்ள பிடிவாதங்களை (சமயங்களில்) மாற்றுவதாகக் கதை கூறுகிறது!

வெறும் சந்திப்பு, ஓர் களம் கதைகளாகிறது.

குதுவம் சீர்ப்புத் தான்!

“ஜெயம்” பாத்திரப் படைப்பாகிறது!

அனுதாபம் ஒன்று கதை முடிவில் கிடைக்கிறது!

கதை மாந்தர் களம் “விழுந்திருக்கிறது!”

(1984)

கோகிலா மகேந்திரனின் முகங்களும் முடிகளும்

சிறுகதைத் தொகுதி - ஒரு பார்வை

- எஸ். சிவமூர்த்தி

உளவியற் கருப்பொருளைக் கொண்ட சிறுகதைகளின் தொகுதியாக கோகிலா மகேந்திரனின் “முகங்களும் முடிகளும்” நூல் வெளிவந்திருக்கிறது. மனிதப் பாத்திரங்கள் எல்லாம் முடிகளை அணிந்திருக்கின்றன. அந்த முடிகளுக்குள் மறைந்திருக்கும் முகங்களைத் தேடவேண்டி உள்ளது என்ற கருத்தை அட்டைப்படம் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது. முடிகள் வெளிச்சமாய் இருக்க முகங்கள் இருண்டு போய் உள்ள நிலைமையையும் அட்டை சுட்டத் தவறவில்லை.

“முகங்களும் முடிகளும்” கதையில் வரும் ஆச்சி, சனசமூக நிலையத் தலைவரான அப்பா, “விஷம்” கதையில் வரும் பாம்புராஜா, “முகாமுக்குப் போகாத அகதி” கதையில் தோன்றும் மாலாவின் மாமி, “பெண்பனை” கதையின் பாத்திரமாகும் பாலராஜா, “நெருஞ்சி” கதையில் வரும் நடத்துநர், “ஏ-9 பாதை” கதையில் காணப்படும் “சதுரவல்ல” ஓட்டுநர் போன்ற பாத்திரங்கள் முடியணிவது சிரமம் என்பதையும் அது உள ஆரோக்கியமற்ற நிலை என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மாணவர்களுடைய பிரச்சினைகள் அவர்களுடைய நடத்தையில் எப்படி மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதைச் சில பாத்திரங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. “பிறழ்வின் தோற்றம்” கதையில் வரும் மாணவன் இப்படிக்கூறுகிறான். “என்ன மேசையிலை ஏற்றதும் இறங்கிறதும் நிக்கிறனோ? ஓ... அப்பிடித்தான் வகுப்பிலை ஒரு இடத்திலை இருக்கமாட்டன் ஓ... கோவம் வந்தா... வகுப்பிலை பெடியளுக்கு அடிப்பன். பேந்து பட்டந்தரிக்கிற ஆக்களுக்கெல்லாம் பிடிச்ச நல்ல சாத்துப்படி குடுத்திடுவன்”

இந்தப் பிள்ளையின் ஆக்ரோஷ நடத்தை வெளிப்பாட்டுக்கு இவனது தந்தையார் முக்கிய காரணமாக இருக்கிறார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

“முகாமுக்குப் போகாத அகதி” கதையில் வரும் தங்கை “ப்பியை விட்டிட்டு வந்திட்டம். பாவம் றவுண்ட்ஸ் பட்டுச் செத்துப் போச்சதோ என்னவோ?” என்று சொல்லுகிறபோது ஒரு நாயின் இழப்பு

எப்படி ஒரு சிறுமி மனதில் இழுவிரக்கம் என்ற பிரச்சினையாக உருவாகும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

“அவர் அப்ப என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு திரிவார். எல்லாருக்கும் முன்னாலையும் என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொஞ்சுவார். கிள்ளுவார்..” என்று பேசும் மாணவியின் பாத்திரம் (உயர்ந்து செல்லும் சீரழிவுமானி) மாணவர் மத்தியில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் வளர்ந்து செல்லும் வேகத்தை நோக்கி எம்மை விழித்தெழ வைக்கிறது.

“முடியாத ஒன்றைச் செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்து அவளே ஏமாந்து போயிருப்பதற்கு அவன் எவ்விதத்திலும் பொறுப்பாக முடியாது” என்று ஆசிரியர் (முகங்களும் முடிகளும்) கூறும்போது பெற்றோரின் மனநிலை தொடர்பான பிரச்சினையை எம் முன் வைக்கிறார்.

“மதுபானம் அருந்தாத சிகரெட்டுப் புகைக்காத மச்ச மாமிசம் உண்ணாத இறை நம்பிக்கை மிக்க விழுமியங்கள் நிறைந்த ஆசிரியர் பாடசாலைச் சூழலில் வாழ்ந்து வந்தாலே மாணவருக்கு அது பெரும் வரப்பிரசாதமாக” அமையும் என்ற கருத்து (தொண்டர்) ஆசிரிய உலகத்தைச் சிந்திக்கச் செய்யும்.

“திருமணம் செய்யாமல் உழைத்துத் தரவேண்டும் என எதிர்பார்க்கும் சாதாரண யாழ்ப்பாணத்து அக்கா யாழ்ப்பாணத்து மனப்பாங்கை எடுத்துக் காட்டும் பாத்திரமாக எம்மை யோசிக்கச் செய்கிறார்.

“ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக் கணவன் பற்றிய தகவல் இல்லை. சாத்திரக்காறர் இருக்கிறார் என்று தீர்மானமாகச் சொல்லுகிறார்களாம். பூவும் பொட்டுமாய் இவ சீவிச் சிங்காரித்துத் திரியிறா என்று ஊர்கதைக்கிதாம்” இந்தப் பாத்திரம் மறுத்தல் (Denial) என்ற உட்பாதுகாப்புக் கவசத்தை எமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

நெருஞ்சியில் வரும் நடத்துநரின் அகமுரண் அற்புதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவன் கூறுவான்

“உதிலை துரை வீதியிலை கனபேர் இறங்கப் போயினம் ஏறுங்கோ”

“இல்லை. இல்லை. துரை வீதி இறக்கமில்லை - றைந்” “பஸ்”
போற பக்கம் பாத்துக் கொண்டு பின்னுக்குப் போங்கோ வாசல்ல
என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சக் கொண்டு நிண்டு என்னெய்யப் போறீங்கன்?”

“அடியிலை போய்க்கிடந்திடுவியள். கெதியா வாங்கோ. புற போட்
டிலை நிண்டால் பொலிஸ் காரனோடை பிரச்சினைப் படோணும். ஒரு
மாதிரி மேல ஏறுங்கோ”

உள ஆரோக்கியக் குறைவைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கான தீர்வு
முறைகளும் இந்நூல் முழுவதும் பூக்கள் போல வீசப்பட்டுள்ளன. சீரமிய
அமர்வுகள் பற்றியும் உடனிருந்தல் உற்றுக் கேட்டல், ஒத்துணர்வுப்பதில்
வழங்கல் போன்ற நுண் திறன்கள் பற்றியும் பல இடங்களில் பேசப்
படுகிறது. ஒரு சீரமியர் எப்படித் திறந்த வினாக்களைக் கேட்க வேண்டும்
என்பது உங்களுக்கு விருப்பமான விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்
லுங்கோ. அப்பாவைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்றீங்களா?” (இளம் கனவு)
என்ற இடத்தில் சுட்டப்படுகிறது. இளம்கனவு சித்திரம் மூலமான
வெளிப்பாட்டுச் சிகிச்சை பற்றியும் பேசுகிறது.

“நல்ல காற்றுள்ள பூந்தோட்டத்தில் நின்று ஆடி மூச்செடுத்து விட்
டுப்பார், ஒரு தீபத்தைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிரு, கண்மடல்கள்
களைத்துப்போகத் தீப ஒளியை மனக்கண்ணுக்கு மாற்றிப் புறக்
கண்ணை மூடிக் கொள், தீபத்தினூடு எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு
உனக்கும் ஒரு இறுக்கமான தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்” என்று
வரும் இடங்கள் (மெத்தென்ற மௌனம்) சாந்த வழி முறைச் சிகிச்சை
களை நினைவூட்டுகிறது.

இதுவரை வெளிவந்த ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைத்
தொகுதிகளில் வித்தியாசமான போக்கிலும் நோக்கிலும் அமைந்த
தொகுதியாக இதைக் கருதலாம் என்று கலாநிதி. எஸ். சிவலிங்கராஜா
அவர்கள் சொல்வதைத் தயக்கமின்றி வழி மொழியலாம்.

வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்

- அன்னவட்சுமி இராஜதுரை

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஒரு தனி இடத்தை வகித்து வருபவர் கோகிலா மகேந்திரன். எழுபதுகளில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த இவர் பல சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் படைத்ததன் மூலம் பாராட்டும் பெற்றவர். தம்மைச் சுற்றி நடப்பவற்றை ஆழ்ந்து நோக்கும் பண்பும், பகுத்தறிவுப் பார்வையும் உளவியல் அணுகு முறையும் ஊடே ஒரு இலேசான கிண்டல் பாணியும், அநீதியைக் கண்டு கொதிக்கின்ற உணர்வும் இவரது படைப்புக்களில் விரவி நிற்கும். அத்துடன் இவர் ஒரு ஆசிரியராகவும் இருப்பதால் பாடசாலைச் சூழல் இவரது படைப்புக்களில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்திருப்பதும் இயல்பானதே.

“வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்” என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுதியில் பதினொரு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. 1985இல் இருந்து 1995 வரை பத்திரிகைகளிலும் வெவ்வேறு சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த கதைகள் இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

முதற்கதையான பிறழும் நெறிகளில் பாடசாலை ஆசிரியர்கள், அதிபரின் கவனத்திற்குட்படாத ஒரு மாணவனின் நடவடிக்கைகளை விபரிக்கும் ஆசிரியர் அந்த “நோயை” உளவியல் ரீதியில் அணுகிப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயல்வது இயல்பாக உள்ளது. வரவேற்கத் தக்கது. ஆசிரியர் சமூகம் பின்பற்றத் தக்கது.

“மரணிப்பிலும் உயிர்க்கும்” மரணத்தோடு போராடும் ஆட்டுக் குட்டியின் கதை. யாழ்ப்பாணத்தில் “ஹெலிகள்” பறந்து அமாக்களப் படுத்திய ஒரு சூழலின் குறியீடாகவும் இக்கதை விபரிக்கப்படுகிறது.

இத்தகைய அந்தரமான சூழலில் மக்களின் பதகளிப்பைக் காட்டுவதாக அமைந்த “ஓலி” இரைச்சல் காரணமாக சூழல் மாசடைவதையும் உயர் அழுத்தம் போன்றவை தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைவதையும் அறிவியல் ரீதியாகக் காட்டுகிறது.

“எரியும்” என்ற கதை போரின் நெருக்கடி மிகுந்த குழலில் பாதிப்பு அடைகின்ற குழந்தைக்காக ஏங்கிப் பரிதவிக்கின்ற ஓர் இளம் பெண்ணின் தவிப்பாக அமைகின்றது. “சர்ப்ப மரணம்” “மனதையே கழுவி” போன்ற கதைகளும் இந்தத் தாக்கத்தின் தவிப்புக்களை விபரிக்கும் படைப்புக்களே.

“மனிதம் மதலைகளிடம் மட்டும்” என்ற கதை பிள்ளைகள் இடம்பெயர்ந்து வெளிநாடு சென்றுவிட்ட நிலையில் வயோதிபரான பெற்றோரின் இறுதிக்கால அவலத்துக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமைகின்றது. மனதை உறுத்தும் கதை.

“வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்” கதை மூலம் பாடசாலை ஆசிரியர்களிடையே நிலவும் முரண்பாடுகள் சிறப்பாய்ச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மொத்தத்தில் “வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்” சிறுகதைத் தொகுதி ஒரு காலகட்டத்தின் கதைகளாக அமைந்து சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது. கோகிலா மகேந்திரனின் முயற்சி பாராட்டுக்குரியது.

(07-12-1997 வீரகேசரி)

* * *

